EV KIZI EVREN

Filiz ŞAKAR

KİTAPLAR, GİZEM VE CİNAYET: MÜKEMMEL BİRLEŞİM.
~TESS GERRITSEN

müptela

Salata yaparken bıçağı ne kadar hızlı kullandığınızla övünüyor musunuz hiç?
OYUNÜNİ

Ya da başınızı hafifçe cam silerken en uzak noktayı bile pırıl pırıl yapabilmek için ne kadar güç sarf ettiğinizi fark ettiniz mi?
EDİN!

Peki, haliya dökülen mürekkebi nasıl çıkaracağınızı biliyor musunuz?
BİLİN!

Bütün bunları bilince bir ev kızının neler yapabileceğine hayret etmeyeceksiniz.

Ev Kızı Evren, polisiye bir olayı mizahi diliyle anlatırken, heyecanla kalkıp en yakındaki tavayı kapından çıkıca kavramanızı sağlayabilir. Ve sıradan bir tavayla, bir kahraman yaratmış olabilir...

* * *

"Ben bir masal kahramanı değilim. Hiçbir zaman da olmayacağım. Ben bir ev kızıyım. Gerçeğim. Hem de Külkedisi'nin, Rapunzel'in, Pamuk Prenses'in olamayacağı kadar gerçeğim. Hayatınızın hiçbir anında onları göremezsiniz. Ama beni görebilirsiniz. Belki kız kardeşinizdir. Ya da bir arkadaşınız.
Ya da siz...
Oradayım. Hemen yanı başınızda."

müptela

İnternet satış: www.dinibiz.com
facebook.com/mueptelayayinlari
twitter.com/Mueptelayayin

25 TL

ALTIN GÜNÜ
SERİSİ

EV KIZI EVREN

Filiz ŞAKAR

EV KIZI EVREN

Ev Kızı Evren
Filiz Şakar

Yayın Koordinatörü: Tuğçe Nida Sevin
Yayın Yönetmeni: Can Kara
Editör: Ö. Türkoğlu
Kapak İllüstrasyonu: Mahmut Emre Altun
Kapak Uygulama: Aslıhan Kopuz
Grafik Tasarım: Şükrü Karakoç
1. Baskı, Mart 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-9021-72-2
© Müptela Yayınları, 2016
© Filiz Şakar, 2016
Sertifika No: 11407
Yayınevi Logosu: Şükrü Karakoç
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Müptela™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Bu hikâyedeki kişiler tamamen gerçek olup,
hayal ürünüyle bir alakası yoktur.
Ancak bu gerçeklik paralel bir evrendedir.

Ev Kızı Evren

Ana Sayfa | Hakkımda | Ne Nasıl Yapılır? | Yemek Tarifleri | Alışveriş | Kitap Yorumu

Bir Ev Kızı Macerası

Bugün İstanbul sahaflarını karış karış gezdim. Eskimiş kitaplardaki yaşanmışlık, kitaba ayrı bir tat veriyor. O yüzden sahafları gezmeyi, o kitapları incelemeyi çok seviyorum. Aklımda belirlediğim bir kaç kitap vardı ama hiç aklımda olmayan bir kitabı bulunca bütün paramı ona harcadım. Böylece eve tek kitapla döndüm.

Tek kitaba o kadar para vermeme kızabilirsiniz. Ama bir dinleyin! Tess Gerritsen'in *Call After Midnight* kitabının İngilizce ilk baskısını buldum. Ayrıca kitap imzalı. Yani benim hayranı olduğum, delirdiğim kadın; Tess Gerritsen, bu kitabı birileri için imzalamış, ona dokunmuş. Şimdi benim ellerimde!

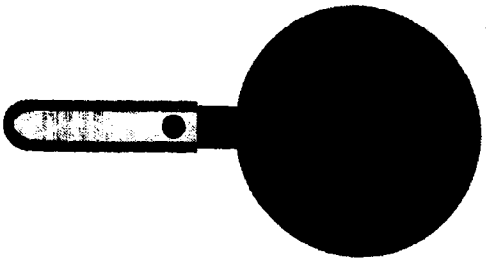
O yüzden bu kitabın fiyatı ne olursa olsun, kesinlikle almalıydım.

Bir de, kitabı incelerken içinde bir tatlı tarifi buldum. Tarif İngilizce olduğundan, çözmem biraz zaman aldı ama sonunda başardım. İlginç olansa bu tarifi daha önce hiç görmemiştim. Yani böyle bir tatlının varlığından haberim yoktu. Bu yüzden, tatlı hakkında detaylı bilgi almak için bir tarif araştırma yaptım ama internette de böyle bir tarif mevcut değil.

Sanırım, özel bir tarif ele geçirdim. Burada yazan malzemelerin hepsini bulmak kolay değil. O yüzden, daha evde hazırlanabilir bir hale getirdikten sonra, tarifin detaylarını, yapılışını ve hazırlanışını size anlatacağım.

Bir ev kızı macerasının daha sonuna geldik.
Bir sonraki macerada görüşmek üzere.
Şimdi biraz ütü yapmalıyım.

Bu blog Ev Kızı Evren tarafından hazırlanmıştır.
Tüm hakları saklıdır.
Nereye sakladığımı unuttum!

Gerçeklikle hayal arasında ince bir çizgi vardır. Ben, aradaki o ince çizgide yaşamayı ne kadar çok istersem isteyeyim, olmuyor. Okuduğum kitapta, karakterlerin arasında bir ruh misali dolanırken, annemin sesiyle gerçekliğe dönüveriyorum.

"Evren, yat artık!"

Gece çalan bir alarm gibiydi. Her gün, aynı saatte annem bu lafı söylerdi. Sabah irkilip uyanışım gibi gecemi tetikleyen de bu sözler oluyordu. Öylesine dalgın, öylesine saatten bağımsız bir halde oluyordum ki annemin her bağırışı, kaybolduğum hayaller denizinden yüzeye çıkmamı sağlıyordu. Gece on civarında başlardı 'yat artık' demelere. Saat gece yarısına yaklaştıkça iki seslenişinin arasında geçen zaman da kısalırdı. Sesinin tonuna hafif kızgınlık da eklenerek daha ince bir ton alırdı. Annemin son raddesine gelmesini bekleyip, on ikide pes ederdim.

Her gün duyduğum, artık melodik bir ses gibi algıladığım yatma seremonisinin sonunda, odamın ışığını kapattım. Ebeveynlerimle odalarımız yan yanaydı. Bu yüzden en ufak bir ışık sızıntısını fark edebiliyorlardı. Ancak bu, kitaba devam etmem için bir engel değildi. Yorganın altında elinizde ufak bir fenerle, olmayan dünyaları keşfedebilirsiniz.

Okuduğum kitap bu kadar heyecanlı olmasa, belki de

gece uykumdan fedakârlık etme ihtiyacı duymazdım. Ancak bu kitap, yarıda bırakılacak gibi değildi.

Tess Gerritsen, benim delicesine hayran olduğum bir yazardı. Kitap sevdama Tess Gerritsen'a olan hayranlığım da eklenince, bu sevgi farklı bir hale bürünüyordu. Her bir kurgusuna ayrı hayranlık duyuyordum. Görsem, ne yapacağımı şaşırırdım. Elim ayağım birbirine dolanır, heyecandan konuşmayı unuturdum. Benim için, Tess Gerritsen, her zaman özeldi.

Bilinçli olarak, ilk okuduğum kitap Cerrah'tı. Favori yazarımla bu sayede tanışmıştım. O gün bugündür hayranıydım. Bu yüzden yeni kitabını okumak için gece veya gündüz olması önemli değildi. Büyük bir açlıkla okuyordum.

Bu kadının yazdığı her şeyi okurdum, her şeyi...

Kitabın başlarındayken yorganı kafama geçirdim. Nefes alabilecek kadar bir boşluk bıraktığımdan emin olduktan sonra feneri açtım ve okumaya başladım.

Bir bölüm daha...

Bir bölüm daha...

Ve bir bölüm daha...

Kitabın son sayfasına geldiğimde derin bir rahatlama hissettim. Her seferinde ters köşe yapmayı başarabilen bir yazardan, daha azını beklemiyordum zaten. İçimi huzurla dolduran bir nefes aldım. Başımı yastığa koyup, okuduklarımı sindirmeye çalıştım. Artık gönül rahatlığıyla uyuyabilirdim.

Uzanıp, hafifçe gözlerimi kapattığımda alarmın sesini duydum. İnsan, sabahın bu kadar hızla gelebileceğine inanmak istemiyor. Saatin kaç olduğunu fark etmeden olayın akışına kaptırmıştım kendimi. Alarmın çalması çok da sorun değildi, tabii eğer bugün evde temizlik yapılmıyor olsaydı!

Uykusuzluğun üstüne bir de yorgunluk çekecektim. Peki, buna dayanabilir miydim? Değerdi be! Tess için değerdi. Annemin uyandırma seslenmeleriyle birlikte henüz yeni başımı koyup, uzandığım yataktan kalktım. Anlaşılan annemin gece boyunca hiç uyumadığımla ilgili bir fikri yoktu. Bu iyiydi. Bilse ne kadar kızacağını düşünmek bile istemiyorum.

Odamı toparlamak, çayı koymak, kahvaltıyı hazırlamak günlük rutinlerimden biriydi. Kahvaltıyı hazırlamaya başladığımda, temizlik yapacağımız güne özel olarak, annem fazladan gergin olurdu. Aslında bu kadar gergin olmasa, şeker gibi kadındı. Sadece, sanırım fazla hassastı. Her konuda kontrolü çok severdi. Kendi kontrolünün dışında bir olay yaşandığında da aşırı gerilirdi. Onun bu düzenine alışmıştım. Lisansımı üniversitede tamamlamış olabilirim ama yüksek lisans ve doktoramı ev işleri üzerine yapmıştım.

Babamınsa kendine özgü bir sakinliği vardı. Annemin kontrolcü yapısını severdi. Bu bana her zaman tuhaf gelmiştir. Uyurken, arada sırada dişlerini gıcırdatırdı ve buradan babamın derin bir uykuda olduğunu, yanında davul çalsa uyanmayacağını anlardınız. Ayrıca, neredeyse çoğu erkekte var olmayan bir özelliği vardı. Ev işlerine yardım ederdi. Yeri gelince yemek yapar, camları siler, temizlik gününde işlerimize ortak olurdu.

Evin tek çocuğu olmamın büyük sıkıntıları vardı. Bütün ilgi benim üzerimdeydi. Üç kişilik ailemin, tek derdi Evren'di. Evren yemek yedi mi? Evren erkenden yattı mı? Evren'in yüzünde sivilce mi çıkmış? Evren, evden çıkarken haber ver. Evren, çok geç kalma...

Yirmi üç yaşındaki bir insana bu kadar ilgi gösterilmesi normal değil. Tabii, bizim evde yaşıyorsanız, bu durumu yadırgamazsınız. Kabullenip, işinize bakarsınız.

* * *

Akşama doğru, temizlik bittiğinde, bütün kemiklerimi çekiç vura vura kırmışlar gibi hissediyordum. O kadar yorgundum ki yatağı zor buldum. Bel ağrısı, temizlik günlerinin vazgeçilmezi olduğundan, alışkın olduğum bir ağrı haline gelmişti. Tam yatağa uzanmış, gözlerimi kapatıp, dün gece uyuyamamanın acısını çıkarırken, kapı çaldı.

Bu saatte kim gelmişti? Eve baskın yapacak davetsiz misafirlerimiz veya akrabalarımız olmamıştı hiç. Bu durumda aklıma tek bir ihtimal geliyordu. Kapıcı gelmişti. Kapıcı diyordum çünkü aslında bu görevlilere ne dendiğini bilmiyordum. Hiç sormamıştım. Kapıcı kelimesinin yanlış bir tabir olduğunu biliyordum. O yüzden de kimsenin yanında söylememeye çalışıyordum. Bu, benim kendime sakladığım *küçük bir sırdı.*

Annemin "Evren, kapıya bak kızım!" demesiyle, yataktan fırlamam bir oldu. Bana kalsa hiç kalkmaz, uzanmaya devam eder, çöpleri de akşam atardım. Ancak emir büyük yerdendi!

Kapıyı açtığımda, karşımdaki kişi kapıcı değildi. Kargocu gelmişti. Bloğumdan dolayı eve kargo gelmesine çok alışmıştım ama bu saatte hiç gelmezdi. Aslında bugüne beklediğim bir şey de yoktu. Ancak bazen habersizce yollayabiliyorlardı. Bu da öyle olsa gerekti.

Kargoyu getiren görevli, uzun boyluydu ancak şapkasından yüzü neredeyse hiç görünmüyordu. Ter içinde kalmıştı. Elindekini bana uzatırken, elleri titriyordu. Paketi alıp, heyecanla kapıyı kapattığımda imza atmadığımı fark ettim. Adam, teslim aldığıma dair belgeyi imzalatmayı unutmuştu. Hatırlatmak için kapıyı tekrar açtığımda, çoktan gitmişti.

Kapıyı tekrar kapattığımda, paketi hiç düşünmeden

yırtıp, açtım. Bu arada annem "Kim gelmiş?" diye sordu.

"Kargo gelmiş." diyerek açıklama yaptıktan sonra odama girdiğimde, elimdekinin ne kadar değerli olduğunu anladım.

Bu Tess Gerritsen'ın geçen hafta çıkan kitabıydı! Henüz Türkiye'de çıkmamıştı. Bununla yaşadığım şok üzerine 'Kim böyle bir şey gönderir ki?' diyerek kargo paketinin üstünde yazan gönderici adresine baktım. Boştu. Dolu olması gereken mavi kutucuk bomboştu. Hiçbir şey yazmıyordu.

Bu kargoyla ilgili bir tuhaflık vardı ama ne olduğunu bulamıyordum. Yatağa oturup, kitabı incelemeye başladığımda, kitabın içinden, bir mektup zarfı süzülerek yere düştü. İlk başta ne olduğunu anlayamadım. Elimde tuttuğum zarfın çok özel bir davetiye olduğunu anlamam içinse, yazılanları bir kaç kez okumam gerekti.

Ev Kızı Evren Blogunun Sahibi Evren Hanım'a...

Zarfın üzerine böyle yazılmıştı. Bu beni daha çok meraklandırmıştı. Hızlıca zarfı açıp, mektubu okumaya başladım.

Sayın Ev Kızı Evren,

Bu yıl on beşincisini yapacağımız Bestseller Yazarları Konferansı'nda sizi de aramızda görmekten mutluluk duyarız. Her yıl önemli ve saygın yazarların katıldığı bu davete katılacak blogger olarak seçildiniz. Tebrik ederiz.

Beş gün sürecek bu etkinliğimiz için detaylara aşağıda yazan internet adresimizden ulaşabilirsiniz. Davetimizi kabul etmeniz durumunda lütfen aşağıda yazan kod numarasıyla birlikte, siteden bizimle iletişime geçin.

Saygılarımızla

www.bestselleryazarlarıkonferansı.com

Kod Numarası: 36459-743723

Yazı, kocaman gösterişli bir logoyla son buluyordu. Altın yaldızlarla çerçevelenmiş yazılar, içimde tarifsiz bir heyecan dalgası oluşturmuştu. Bu davetiye, bloggerlar arasında birer efsaneydi. Her sene bu konferans son derece büyük bir gizlilikle gerçekleştirilirdi. Ve böyle bir davetiye sadece çok ünlü bloggerlara gidiyordu. Her yıl sadece bir blogger kabul edilirdi ve orada yaşananları anlatmak yasaktı. Böyle bir davetiye için çıldıran bloggerlar olduğunu biliyordum. Bu senenin talihlisi bendim. İnanamıyordum.

Büyük bir heyecanla, davetiyede yazan internet sitesine girdim. Giriş yapmam gerektiğini belirten bir ön yazıyla karşılaşınca, davetiyede yazan kodu girdim. Sayfada beliren kocaman bir 'Hoş geldiniz' yazısından sonra ana sayfada gezinmeye başladım. Etkinlik programını incelerken zaten çok sattıklarını bildiğim bir kaç yazarın da orada bulunmasına şaşırmadım. İmza etkinlikleri, paneller, sunumlar ve tanıtımlar... İlk dört gün için yoğun bir etkinlik olmasına rağmen, çok da ilgimi çeken bir şey yoktu. Ekranı biraz aşağı çekince, beşinci günün etkinliklerinde gördüklerime inanamadım. Son gün bu senenin en çok satan yazarı için, özel olarak sona bırakılmış bir kokteyldi. Sadece davetiye alanların katılabileceği şekilde tasarlanmış bir kokteyldi. Bu yazar, Tess Gerritsen'dı!

Tess Gerritsen'ı canlı olarak görmek, hayallerimin de ötesindeydi.

Ellerim titremeye, heyecandan karnıma ağrılar girmeye başladı. Henüz aileme sorup, izin almamıştım ama bu etkinliği kaçırmak istemiyordum. O yüzden ikinci kez düşünmeden, katılacağımı belirtmek için iletişim butonuna tıkladım. İletişim kısmı, daha çok bir konuşma paneline benziyordu. Anında konuşabileceğiniz bir sistem olarak tasarlanmıştı. Ellerimin titremesi devam ederken, cesaretimi toplayıp yanıp sönen imlecin hareket etmesini sağladım.

-Merhaba, ben Evren.

-Davetiyenizi aldım ve etkinliklere katılmak istiyorum.

-Merhaba, Evren Hanım.

-Ben İletişim ve Haberleşme Sorumlusu Akay TEK.

-Onayınız kabul edilmiştir.

-Sormak istediğiniz tüm sorular için, bu paneli kullanabilirsiniz.

-Aslında çok fazla sorum var.

-Pekala. O halde, dinliyorum.

-Tess Gerritsen gerçekten gelecek mi?

-Evet.

-Konaklama ve ulaşım hakkında bir kaç bilgi vermemi ister misiniz?

-Evet, lütfen.

-Ben o kadar heyecanlıyım ki, her şeyi unuttum.

-Önemli değil, Evren Hanım.

-Bir blogger olarak sizden en önemli isteğimiz, bu konferansa kabul edildiğinizi, etkinlikler bitene kadar hiçbir yerde duyurmamanız. Konferans bittikten sonra bu senenin katılımcısının siz olduğu belirtebilirsiniz ancak asla yaşananları ve gördüklerinizi anlatmazsınız. Bunun için, geldiğinizde bir taahhüt imzalamayı kabul ediyor musunuz?

-Evet, elbette.

-O halde artık diğer detayları konuşabiliriz.

Konuşmanın devamında ulaşım, konaklama, yemek gibi ihtiyaçlar hakkında, bana kalsa gereksiz olan detayları konuştuk. Konuşma bittiğinde neredeyse gece yarısı olmuştu. Annemin, uyumamla ilgili serzenişleri çoktan başlamıştı. En kısa sürede yatağa girmezsem, annemin tepkisi çok daha agresif olacaktı. O yüzden konuşma bittiği anda bilgisayarı kapatıp, yatağa girdim. Dün gece uyumamama rağmen bir gram uykum yoktu. Heyecandan küçük çocuklar gibi yatağın üstünde zıplamak istiyordum. Ancak tek yaptığım yatağa uzanıp, gözlerimi kapattıktan sonra uykunun gelmesini beklemek oldu.

Etkinlik gününe kadar, toplamda,

54 kez ev süpürdüm.

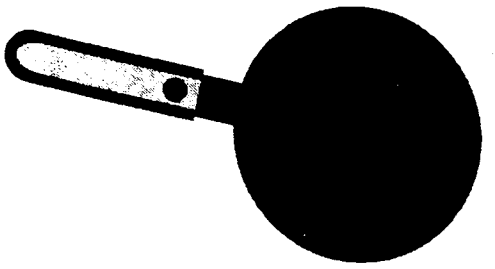
316 adet tabak yıkadım.

32 çeşit yemek yaptım.

765 tane çamaşır astım.

87 pantolon ütüledim.

Ve annem 1587 kez "Yat artık!" dedi.

Görkemli otelin kapısından girerken, hiç de iyi değildim. Daha çok kusacak gibi hissediyordum. Ellerim titriyor, midem bulanıyordu. Buraya gelmek için günleri saymıştım. Hatta ailemin izin vermesi için onlarca kez dil dökmüştüm. Hiç kolay olmamıştı. Evin tek çocuğu olmanın verdiği zorluklardan biri de buydu; uzun süreli yanlarından ayrılmak. Beş gün, onlara göre çok uzun bir süreydi ve buna izin vermelerinin tek nedeni Tess Gerritsen'ı ne kadar çok sevdiğimi bilmeleriydi.

İçeri adımımı atarken, ortamı inceleme fırsatı buldum. Canlı renklerin hâkim olduğu, lüksün değil rahatlığın esas alındığı bir oteldi burası. Yazarların üretkenliğini tetiklemek için harika bir yerdi. Böyle bir otelin tercih edilmesine şaşırmamalıydım aslında.

İçeri girince karşımda ufak bir danışma masası gördüm. Resepsiyonistlerden birine yaklaşıp, adımı söyledim. Akay Bey'in belirttiğine göre, önce otele yerleşecektim. Ertesi gün etkinlikler başlıyordu. Adımı yazan sarı saçlı resepsiyonist, "Adınıza açılmış bir rezervasyon yok, efendim." dedi.

Bir an afalladım. Ne olduğunu anlayamadım. Zaten titreyen bedenim, biraz daha kötü bir hal aldı. Midemdeki bulantı arttı. Bir kaç adım geri çekilip, bavulumu düzeltim.

"Tekrar kontrol eder misiniz?" derken sesimdeki titremeyle, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bir anda bütün hayallerim elimden alınmıştı. Kadın tekrar kontrol etti. Yoktu. Nasıl olmazdı?

Resepsiyondan uzaklaşıp, bavulumu çekerek dışarı çıktım. Kapının ağzında, tarifsiz bir karmaşa yaşıyordum. Bu etkinlik benim için çok önemliydi. Elim ayağım titriyor, derin nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Son hatırladığım, gözlerimin kararmasıydı.

* * *

Uğultulardan başka bir şey duymuyordum. Göz kapaklarım fazla ağır geliyordu. Açamıyordum! Zorlukla gözlerimi açmayı başardığımdaysa tepemde, canlı renklerden oluşan uzun şeritler gördüm. Lunaparktaki balerinin eteklerindeki çizgilere benziyordu. Neredeydim? Yavaş yavaş kendime gelirken, nerede olduğumu anladım. Bayılmıştım!

En son, gözlerimin karardığını hatırlıyorum. Sonrası yoktu. Hala otelin içindeydim. Etrafımda büyük bir kalabalık toplanmıştı. Şu an yüzlerini tam seçemesem de, etkinliklere katılacak yazarların çoğu buradaydı. Başımda bir kız dikiliyordu. Ayıldığınız zaman, karşınızda simsiyah giyinmiş, koyu makyaj yapmış birini görmek pek hayırlı değil tabii. Vücudumdan hafif bir korku dalgası geçerken, bu gotik görünüşlü kız, "İyi misin?" diye sordu.

Soruyu anlamak için bir süre bekledim çünkü hala kulaklarım uğulduyordu.

"Daha iyi günlerim olmuştu."

Bu cevabı vermek için çok düşünmüş müydüm acaba? Birkaç tanesinin gülüştüğünü duydum. Kız, ciddiyetle beni izliyordu. Beş dakika önce kalbimi durduracak kadar heyecanlandığım bu ortam şimdi kâbusum olmuştu.

O sırada, bir adam geldi. Uzun boylu, takım elbiseli. Otel görevlisi gibi değildi. Yanıma eğildi, ben de doğruldum.

"Sizi koltuğa taşıyalım." diyerek kolumdan tuttu. "Orada dinlenin."

"Hayır, hayır. Ben sadece gitmek istiyorum." dedim. Ayağa kalktım ama gerçekten henüz toparlamış değildim. Yalpaladım. Düşmek üzereyken beni yakalayan, kız oldu. Tuhaf biçimde korkutucu bulduğum görünüşüne rağmen, hiç tanımadığı birine yardım etmek için bu kadar çabalıyor olması ilginçti.

"Bir süre kalkmamalısın. Muhtemelen tansiyonun düşmüş." dedi kız.

Koltuğa oturduğumda, onu incelemek için de fırsat bulmuş oldum. Kısa kesilmiş saçları, asi duruşunu tamamlıyordu. Aslında çok güzeldi ama sanki güzelliğini koyu makyajıyla örtüyordu. Dudağının üstünde bene benzeyen bir piercing vardı ve bu onu oldukça çekici gösteriyordu. Kalın bir şekilde eyeliner çektiği gözleri elaydı. Üzerindekileri tam göremesem de genel olarak siyah hakimdi ve dardı. Onlarla nasıl rahat hareket ettiğini düşündüm.

"Teşekkür ederim." dedim.

"Teşekkür edilecek bir şey yok." Cevabı, hızlı ve sertti.

O sırada hâlâ başımda duran adam, "Ben ayran getireyim, tansiyonunuzu düzeltir." diyerek uzaklaştı. Kim olduklarını bilmiyordum. Ama insan zor durumdayken, mutlaka yardım edecek birileri oluyordu.

Adamın gitmesiyle oluşan sessizlikte kendimi tanıtmanın daha iyi olacağını düşündüm.

"Ben Evren."

Kafasını bana doğru eğdi. Böyle bir giriş beklemediği çok açıktı. "Ben Hazal." dedi.

"Beni beklemene gerek yok. İyiyim."

"Seni beklemiyorum. Zaten şu an için yapacak başka işim de yok. Şu yazar saçmalığı yüzünden mi buradasın?"

Bir an afalladım. Onun bu etkinliğe dâhil olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

"Aslında evet. Akay diye biriyle görüşmüştüm ama otelde ismim yok. Yani sanırım, bana saçma bir oyun oynandı."

"Akay, sana ayran getirmeye giden kişi. Bu bir oyun değil. Muhtemelen otel kayıtlarında bir sorun çıkmıştır. Eline geçen davetiyedeki isimle giriş yapacaksın, biliyorsun değil mi?"

Bilmiyordum. Ben tam adımı kullanmıştım. Ama davetiyede 'Ev Kızı Evren' yazıyordu. Nasıl aklıma gelmemişti?

Hızlı bir hareketle resepsiyona koştum. Bayılmam falan önemli değildi. Koşarken heyecanın vücudumu tekrar ele geçirdiğini hissettim. Az önceki kadına yanaşıp, "Ev Kızı Evren isminin kayıtlı olup olmadığına bakar mısınız?" dedim. Kelimeleri o kadar hızlı söylemiştim ki anlayıp anlamadığından emin değildim.

İsmi yazdı. Kontrol etme süresi, sonsuzluk gibiydi. En sonunda, "Evet, Ev Kızı Evren için bir süit oda ayrılmış." dedi.

Düşlenenler gerçekleştiğinde yeni hayallerin kapıları açılır. Benim düşlerimin gerçekleşmesi ise ihtimal bile vermediğim, hayalini bile kuramadığım bir gerçeklikte oldu. Şu an bulunduğum yer "Zirve de bırakacağım!" dediğim yer ve ben daha yeni başlıyorum.

* * *

Ertesi gün, harika bir rüyadan bangır bangır çalan alarm müziğiyle uyandım. Gece yarısı heyecandan uyuyamam diye düşünürken şimdi 'Ya beş dakika daha!' diye

sızlanıyordum. Ancak kalkmak zorundaydım. Bugün etkinliklerin ilk günüydü. İhtişamlı olacağı kesindi ancak bir yandan da korkuyordum. İnsanlara nasıl hitap edeceğimi bile bilmiyordum.

Kalkıp, ağzım ayrılana kadar esnedim. Dün gece alarmı kurarken, niyetim erkenden kalkıp mükellef bir kahvaltı yapmaktı. Şu an buna hiç niyetim yoktu çünkü gözlerimi zor açıyordum. O miskin halimle banyoyu zor buldum.

Aslında çok planlı bir insanım. Yani bugünden haftalar sonrasına dair tüm planlarımın hazır olmasını isterim. Eğer en ufak bir aksilik çıkarsa ona göre yeniden düzen kurarım ve buna uyarım. Hani o 'Bir ümit çalışırım' hevesiyle haftalık ders planı yapıp yan çizenlerden değilim. Hafta ne, aylar sonrasının planları bile hazırdır kafamda. Tabii hal böyle olunca bu planlar kafamda çok yer kaplıyor ve illa ki bir ajandaya ihtiyaç duyuyorum. Bu yüzden banyo anlarımı çok seviyorum. Banyo yaparken kafamdaki planları kurgulamak çok daha kolay oluyor. Her şeyi yerine oturtabilmek için mükemmel bir fırsat. Bu yüzden de farkında olmadan o kadar çok oyalanırım ki her seferinde annemden azar işitirim.

İşte bu seferki banyomda, aklımda sadece tek bir gün vardı. Tess Gerritsen ile buluşma günü! Bazen yersiz yere abartıyorum, sonuçta o da insan diye düşünüyorum ama olay insan olması ya da evrim ağacının aynı dalında oluşumuz değil. Olay, bu kadar kaliteli kitaplar basıp yıllarca seviyesini, temposunu hiç düşürmeden yazabiliyor olması. Dünyaca ünlü hale gelmiş olmasıysa bu beğenimi doğrular nitelikteydi. İşin ilginç yanı, kadın altmış küsur yaşındaydı ve hala ilk heyecanıyla yazıyordu. Nasıl bir hayal gücü sendeki kadın?

Tam tanışacağımız anı düşünürken üzerime sağanak bir yağmur gibi boşalan suyun fazlasıyla kaynadığını ve

haşlanmak üzere olduğumu fark ettim. Zaten yeterince ayılmıştım. Artık, erken kalkıp gideceğim, dediğim ancak çoktan geç kaldığım o kahvaltıya gidebilirdim.

Otellerin en güzel yanı nedir biliyor musunuz? Hiç bir ev işi yapma zorunluluğunun olmaması! Yemek derdi yok, etrafı toplama sıkıntısı yok, bulaşık yok, ütü yok. Yok da yok. Ev işlerinden haz etmediğimi söyleyemem. Yani Allah aşkına bloğumun ismi bile Ev Kızı Evren! Ancak bu rahatlık hissi, insanda sevilme etkisi bırakıyor. Yani sanki birileri benim yerime bu işleri yaptığmda gururum okşanıyor. Ancak alışmamam gerek. Zirabir hafta içinde eve döneceğim ve evde 'Hoşgeldin!' yazılı bir pankart yerine dağ gibi bir ütü beni bekliyor olacak.

Kahvaltı salonuna indiğimde açık büfe oldukça göz kamaştırıcıydı. Midemin gurultusu yüksek bir ritimle kahvaltılıklara 'Merhaba!' dedi. Buradakiler, evdeki kahvaltılıklar gibi değildi. Bozulacak diye dokunmaya kıyamazdınız. Tamam, yemek konusunda ben de başarılı olduğuma inanıyorum ama salam diliminden kuğu yapmak nedir? Yani bunlar lüksü zirvede yaşamayı seviyorlar.

Tabağımı tepeleme doldurup, sanki yiyebilecekmişim gibi, üstüne bir kaç tane de kuğu ekledim. Yerime otururken Akay Bey de gözlerini ovuşturarak içeri girdi. Neyse ki uykusuz olan bir tek ben değildim.

Ağzımı tepeleme doldurmuş, nefes alacak yer bile bırakmamışken Akay Bey'in yemeğini almış, oturduğum masaya doğru yaklaştığını gördüm.

Yanıma mı oturacaktı? *Yok canım.*

Ama yanıma oturmasa bile selam vermek zorundaydım. Ağzım böylesine doluyken nasıl ses edebilirdim ki? Eğer adamın üzerine yediklerimi çıkarmak istemiyorsam şu kısacık anı yutkunarak geçirmeliydim. Ancak ne yazık ki yeme hızım Akay Bey'in yürüyüş temposundan yavaştı.

"Günaydın." dediğinde, böğürmenin biraz farklı haliyle "Honodon!" diye bir ses çıkardım. Yanaklarımın ikisinin de şişmiş olduğunu fark edip, gülümseyerek yanımdan geçti ve başka bir masaya oturdu. Gerginlikten kamburumu dikleştirdiğimi bile fark etmemiştim. Bir cümle daha konuşsaydı mahvolmuştum. Neyse ki yanıma oturmamıştı ve bu benim fazladan kuruntu yaptığımı gösteriyordu.

Yemeğimi bitirmeye yakın salonun dolmaya başladığını fark ettim. Geç kalmış halimle bile herkesten erken gelmiştim salona. Şuraya kadar gelip, açık büfeden bir kahve keyfi yapmadan gitmek olmazdı. Tam kahvemi almış köpüğü gitmesin diye bin bir türlü cambazlıkla yerime otururken Hazal'ın içeriye girdiğini gördüm.

Uyanamadığından geç kaldığı çok belliydi çünkü yüzünde en ufak bir makyaj belirtisi yoktu, o kısacık saçları birbirine girmişti. Dünyayı umursamıyordu resmen! Böylesine rahat oluşuna gerçekten özenmiştim. Benim takıntılı, planlı halime tamamen zıttı. Bir an, hayatta böyle boşluklar yaratmanın ne kadar güzel olabileceğini düşündüm. Benim zavallı bünyem planların dışına çıkmayı asla kabullenemiyordu. Ancak Hazal'ın öyle olmadığını görebiliyordum. Alarmı bile kurduğuna şüpheliydim açıkçası. Ve o 'Dünya yıkılsa umurumda değil' havası gerçekten tuhafıma gidiyordu. Yani insanın önem verdiği, dikkat edeceği, umursadığı hiçbir şey olmaz mıydı?

"Oturabilir miyim?" Hazal'ın sorusuyla, kafamdaki sorular âleminden çıkıp gerçek dünyaya dönmüştüm.

"Ta-tabii." Aslında bu soruyu sormasına şaşırmıştım, evet. Yani neden o kadar boş masa varken yanıma oturmuştu ki?

"O kadar boş masa varken neden yanına oturduğumu düşünüyorsan." dedi. Gerçekten aklımı mı okuyordu bu kız?

"Tekrar bayılırsın diye yanında olmak istedim. Ne olur ne olmaz!"

Bakışlarında bir ima yoktu. Bunu gerçekten istediği için söylemişti. Gerçekten böyle düşünüyordu ama ben alınmıştım. Ne yani ben her an bayılabilecek bir tip gibi mi duruyordum?

"Bayılacak gibi mi duruyorum?"

"Evet, solgun görünüyorsun."

Cevap vermemi beklemeden yemeğine gömüldü. O an sadece tek bir ortak noktamız olduğunu anladım. Ağzını aynı benim on beş dakika önce yaptığım gibi doldurdu. Bu konuda ikimiz de içgüdüsel davranıyorduk.

Evet, gotik bir görünüşü vardı. Bilmiyorum belki bunun adı gotik değildir. Şimdilerde siyah giyinen akımın tutumu çok hızlı değişiyor ve benim içlerinden tek bildiğim 'Gotik' kelimesi. Evet gotik bir görünüşü vardı ama yeme konusundaki benzerliğimiz, bir samimiyetimiz olabileceği hissini yaratmıştı.

Ben kahvemi yudumlarken, yemeğine odaklandığı için tek kelime etmemiştik. Ağzındakilerin saçılmasını istemediğimden zorla da konuşturmadım. Ailede bize öğretilen ilk kural 'Yemek yerken konuşulmaz!' değil miydi sonuçta? Kalkmaya niyetlenirken, "Seminerlere katılacak mısın?" diye sordum. Açıkçası pek de oralı durmuyordu. Hakikaten madem o kadar önemli değildi o zaman neden buradaydı ki?

Yemeğine devam etmek istermişçesine bir ifadeyle suratıma bakıp, "Hayır, başka işlerim var. Hem seminerede harcayacak zamanım yok. Hatta kimsenin böyle boş bir zamanı olmamalı bence!"

"Eğer bu kadar ilgisizsen neden buradasın?"

"Zorunluluktan!" Bakışları 'Bırak da yemeğimi bitireyim!' diyordu ama, merakım çoktan midesini düşünmekten öteye geçmişti.

"Özel değilse o zorunluluğun ne olduğunu sorabilir miyim??"

"Özel." diyerek omuz silkti. Çok umurunda gözükmüyordu ama onu da bağlayan bir etken vardı demek ki.

Ben de böyle sır saklar edasında olmayan ama sır saklayan tavrına gıcık olmuştum. Uğraşmaktan vazgeçtim. Akışına bıraktım.

"Peki madem seminerlere katılmayacaksın. Yazarlara en ufak bir ilgin yok. Neden burada olduğunu söylemiyorsun. En azından vakit öldürmek olarak gördüğün o seminerlere katılmayıp ne yapacağını söyler misin?"

Gözleri gözlerimi buldu. Söylemek istiyordu ama emin değildi. Sonra gözlerini devirip "Sana söylesem bile çok gereksiz olduğunu düşünüp yine o seminere gidersin o yüzden söylememem daha iyi."

İşte şimdi iş inada binmişti ve ben göründüğümden daha inatçı biriydim. Şu an hiçbir şey yapmayacak olsam bile o seminere gitmeyecektim. Kızgın bir bakış atıp, "Hayır, gitmeyeceğim. Hatta sen her nereye gidiyorsan, her ne yapıyorsan onu yapacağım." dedim.

Bir an ağzımdan bunların çıktığına ben de inanamadım. Çünkü ilk defa kontrolsüzce, hesapsız kitapsız iş yapıyordum. Olacak şey değildi! Nereden gelmişti bu deli cesareti?

Birden aklıma dank etti. Ya bir barda deli gibi içmeye gidecekse, ya aslında bir eroin bağımlısıysa ve torbacısıyla buluşmaya gidecekse, her şeyden daha beteri Dexter gibi planlı bir ölüm için adam öldürmeye gidiyorsa!

Yok Evren yok. Olacak iş değil. Sen çok kurgu kitabı okuyorsun bence. Kızın dış görünüşüne bakarak yargılama. Önyargıları yıkmak gerek, diyen sen değil miydin?

Tekrar Hazal'a odaklandığımda yemeğini bitirmiş beni bekliyordu.

"Geliyor musun?"

"Ne? Hayır! Yani evet! Hayır! Bir dakika." diyerek kendime soluklanmak için kısa bir zaman tanıdım. Sonra tüm cesaretimi toparlayıp, konuşmaya devam ettim. "Tamam geliyorum. Ben daha önce hiç plansız bir iş yapmadım ve şu an çok tedirginim."

Sanki Hazal'a her şeyi söylemek zorundaymışım gibi kelimeler ağzımdan dökülüyordu. Hazal'da tuhaf bir şey vardı. Umursamaz ama güven verici duruyordu. Belki de, güven vericiliği umursamaz oluşundandı. Hani ne söylerseniz söyleyin umursamayacaktı işte. Sanki hiçbir şey onu şaşırtamazmış gibi.

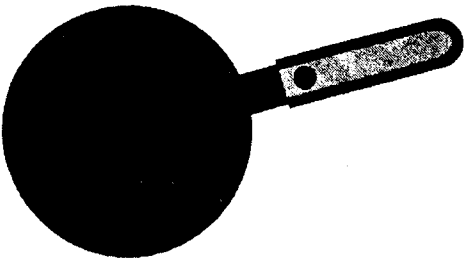
"Merak etme seni yemem." Gülümserken yanaklarında ki gamzeler ortaya çıktı. Gamzeleri mi vardı onun? Hem de iki yanağında! Bende olmayan her şey Hazal'da mevcuttu.

"Benim endişelerim daha çok bara falan gitmekle ilgili! Eğer öyle bir şeyse kesinlikle gelmem peşin peşin söyleyeyim. Odamda oturup duvarları izlerim daha iyi!"

Bu sefer kahkaha attı. İçtendi ve güven veriyordu. Gülüşü benim de içimi ısıttı ve o an sanki dışarıda hiçbir kötülük bana zarar veremezmiş gibi hissettim.

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil. Pişman olmayacaksın, söz veriyorum." Çoktan ayağa kalmış, gitmeye hazırlanıyordu.

Güzel bir güne uyanmanın en kötü yanı, günün devamının nasıl olacağını bilememenizdir. Eğer günü siz kontrol etmezseniz, o yolunu çizer ve sizi öyle yönlendirir. Her ne kadar plansız bir iş yapmanın rahatsızlığını hissediyor olsam da inadım gitmem gerektiği konusunda baskı yapıyordu. Ben de itiraz etmedim.

"Seda Sayan donunu buradan aldı. Beş lira borcu kaldı! Gel ablam gel! İkizlere takkeee!"

"Süt mısır bunlaaar!"

"Bundan daha tatlı biber bulamazsın ablacım buralarda!"

Çığlıklar, bağırışlar, sokak sesleri... Hepsinin birbirine karıştığı bir pazar yeri... Geldiğimiz yer, bir pazar yeri.

O kadar büyük bir karmaşa ki fasulyeler yerde, biberler havada uçuşuyor. Savaş alanından hallice. İtiş kakış, sıkışıklıktan hiç bahsetmiyorum bile!

Merakla Hazal'ın suratına bakıp bizi buraya neden getirdiğini anlamaya çalıştım. Gözleri etrafı yokluyor, sanki birisini arıyor gibiydi. Bu karışıklıkta kimi bulmayı ümit ediyorsa artık!

O anda bir kadın omzuma çarptı ve geriye sektim. İstemsizce elim boynuma astığım yaka kartına gitti. Biz otelden çıkarken Akay Bey vermişti. Aslında biz hızla çıkarken elimize tutuşturmuştu desem daha doğru olur. Üzerinde isimlerimizin ve tanınmamız için gereken bilgilerin yazdığı bir karttı. Kartın alt tarafında bir barkod vardı. Bu barkod toplantıların girişinde okutulacaktı. Böylece içerinin güvenliği sağlanacak, kartı olmayan kimse içeri alınmayacaktı. Akay Bey, benim için önemli olduğunu bildiğinden özellikle son geceki etkinlik için bu kartların

şart olduğunu belirtti. Hızlıca teşekkür etmeye çalıştığım sırada Hazal beni dışarıya doğru çekiştiriyordu. Kartın hemen boynuma asmıştım. Aynı küçükken silgilerimiz kaybolmasın diye boynumuza ip yapıp astığımız gibi. Kaybetmek istemediklerimizi yakınımızda tutarız değil mi?

Kadın bana omuz attığında ben şaşkınlıkla düşmemek için Hazal'a yapışırken, Hazal'dan "Oha!" diye bir ses çıktı.

"Azıcık yavaş ol be teyzecim. Deviriyordun kızı!" Hazal'ın bu tepkisiyle bizim oralarda kesin kavga çıkardı ya buraların huyunu pek bilmiyordum. Teyze onaylamaz bir bakış atıp sataşmamaya karar verdi. Böylece yolumuza devam edebildik.

En sonunda bir pazar tezgâhının önünde durduğumuzda Hazal'ın yüzü aydınlanmıştı. Domates tezgâhının arkasından Hazal'a ulaşmaya çalışan tonton bir dede vardı. Beyaz sakallarıyla hacılara benziyordu. Hazal'm siyah tarzıyla zıt bir görüntü oluşturuyorlardı. Eşelemeden bekledim. Hazal'ın bu kadar sıcak davranışlar sergileyebileceğini kim bilebilirdi ki? Ben de şaşırmıştım.

"Evren bu benim dedem kadar sevdiğim Mesut Dede. Her Pazartesi Pazarı'nda ben ona yardıma gelirim. Gözleri pek iyi görmüyor artık, madem benimle geldin bugün sen de yardım edeceksin."

Hafifçe kafamı sallayıp, çekingen bir gülümsemeyle dedeyi selamladım. Aniden omuzlarıma yüklenen bu sorumluluğu kaldırabilirdim. Bi' pazarda bağırmadığım kalmıştı ya, bu tontiş dede için değerdi. İşe hazır olduğumu belirtircesine üzerimdekileri çıkarıp, kolları sıvadım.

Hazal birden ne yapmaya çalıştığımı anlamış gibi, "Hayır! Şu anda yardımın gerekmiyor Evren! Ben haftalardır burada satış yapıyorum zaten. Mesut Dede'nin evde yar-

dıma ihtiyacı var. Sen değil miydin Ev Kızı Evren'im ben diye ortalıkta dolaşan?"

Bu soruyla afallamıştım. Çünkü buraya gelirken ev işi yapacağım aklımın ucundan bile geçmemişti. Ama ev işi deyince, içime bir huzur çöktü. Nedense ev, pazardan daha güvenli gelmişti.

"Sen dedeyi al. Evi yakın zaten. O seni götürür. Sonrası sana kalmış. Akşam gelir alırım seni. Beraber döneriz. " diye devam etti Hazal.

"Tamam. Akşama kadar hallederim ben işleri. Hadi sana kolay gelsin." dedim, Mesut Dede'nin koluna girerken.

Cevap bile vermeden çoktan işe gömülmüştü Hazal. Erkeksi bir tavırla "Kan kırmızı bunlaar. Gel anam bacım geeel!" diye bağırıyordu. Biz de eve doğru yola koyulduk.

Hazal her an bambaşka bir yüzünü gösteriyordu. Fazlasıyla ön yargılıydım ona karşı ve o beni durmadan şaşırtıyordu.

Mesut Dede'nin evine varana kadar her yaşlının sorabileceği türden sorulara maruz kaldım. "Nerelisin? Yakınmış bizim oralara. Hemşeri sayılırız. Kaç yaşındasın? Ne okuyorsun? Okulu bitirdin mi? Hiç de göstermiyorsun! ..." İtiraz etmeden hepsine sakin sakin cevap verdim. Gözleri görmüyordu ama zekâ pırıltıları belli oluyordu.

Kapıdan içeri girdiğimizde keskin bir küf kokusu karşıladı bizi. Evin temizliğe ihtiyacı olduğunu anlayabiliyordum ama böylesine ağır bir iş beklemiyordum. Hafiften mahcup bir ifadeyle bana baktı. Daha fazla dayanamayıp "Dedem, temizlik malzemelerinin yeri nerede?" diye sordum.

"Banyoda bir şeyler vardı yavrum ama ne kadar zaman oldu ben bilmiyorum. Hiç hatırlamıyorum ne var ne yok. Bir bakıver sen."

"Tamam dedem. Ben bulurum lazım olanları. Sen geç istirahatına bak. Bir şey istersen bana seslen. Hemen hallederim."

"Allah razı olsun yavrum." derken koltuğa oturttum dedeyi.

Sonrası el maharetine bakıyordu artık. Evin duvarları nemden küflenmişti. Normal bir temizlik bu küfü geçirmezdi. Önce lekeleri temizledim. Temizlemek derken, bildiğin kazıdım. Ancak küf çok inatçıdır. Sadece kazımak yeterli olmaz, kimyasal yöntemler kullanmak gerekir. Dört buçuk litre suya bir su bardağı çamaşır suyu...

Ev kızı olmak standart ölçülerle olacak iş değil. Pratiklik de ister. O yüzden çoğu şeyde göz kararı ile hareket edersiniz. Dört buçuk litre suyun, neredeyse dolmaya yakın bir kovanın ağzına dört parmak kalaya denk geldiğini bilmek gibi...

Fırça darbeleriyle duvarları küften arındırdığıma emin olunca pencereleri açtım. Koku çok yoğundu ve dedecik bu halde nasıl uyumuştu, bilemedim. Hazal'ın neden kesin bir dille beni eve gönderdiğini anlamış oldum. Evdeki tek sorun küf değildi ama en önemli sorun buydu!

Küf meselesi bitince evin genel temizliğine, en sevdiğim mekân olan mutfaktan başladım. Dedenin gözleri görmediğinden bulaşıklar dağ olmuştu. Bu pek sorun değildi de lavabo giderinden gelen koku mide bulandırıcıydı. Belli ki boru tıkanmıştı ve oluşan küçük havuzdan felaket bir koku yayılıyordu. Derin bir nefes alıp işe koyuldum. Lavaboyu temizleyip bulaşık için kaynar su hazırladım. Eski, yıpranmış süngeri çöpe atıp yenisi aldım. Türlü çeşit temizlik malzemesiyle her yeri pakladığıma emin olunca bulaşığa giriştim.

Bulaşığı bitirdiğimde, belime giren bildik iş sonrası ağrı

geri dönmüştü. Ancak devam edip bugün bitirmeliydim. O azimle gaza gelmişken kapı çaldı. Gelen Hazal'dı. Bulaşıkların beni bu kadar oyalayacağını tahmin etmemiştim ama hava kararmak üzereydi.

"Daha bitmedi mi işin? Hadi gidelim artık!"

"Hayır! Gidemeyiz!"

"Neden? Ben tezgâhı kapattım. Sen de birazdan bitirirsin işte... Sonra çıkarız." Rahat bir tavırla dedenin yanına oturdu.

"Gidemeyiz çünkü bu evi adam etmeden hiçbir yere gitmeye niyetim yok. İstersen takıntılı de! Ama ben burayı bu şekilde bırakıp gidersem imzalattığım kitabın ne anlamı var ki?"

Mesut Dede lafa girip, "Gerek yok yavrum, ellerine sağlık. Zaten pek bir şey yoktu, ev temiz aslında sadece biraz dağınık," dedi.

Hazal bu lafın üstüne kahkaha atıp, "Dede, senin gözler iyice gitmiş belli ki! Ev çok fena halde gerçekten. Hadi gözlerin görmüyor, burnunda mı koku almıyor?"

Bana birisi böyle dese küser giderdim valla. Ama ikisi o tezatlıklarıyla tam bir dede-torun ilişkisi içindeydiler ve ikisi de bastı kahkahayı. Aslında ben biliyorum. Mesut Dede biz daha fazla zahmet etmeyelim diye öyle dedi de Hazal patavatsız ben ne yapayım? Tabii dede alışmış. Hiç alınmadı.

"O halde burada kalalım," dedi Hazal. "Benim de işime gelir. Tontonumu özlemiştim."

Belim ağrımasa o gün biraz daha devam ederdim ama halim kalmamıştı. Burada kalacağımız hevesiyle de "Aman," dedim. "Nasıl olsa yarın yaparım."

* * *

Sarı bez...

Sarı bez, bir ev kızının olmazsa olmazlarındandır. Mutfakta, banyoda, cam silerken, toz alırken... Kısacası ev temizliğinin her anında kullanabilirim. Değersiz ama bir o kadar gerekli.

"Böyle mi olacak yani?" Hazal camı silmeye çalışırken, oldukça komik gözüküyordu. Gülmekten kendimi alamadım.

"Avucunun içiyle daireler çizeceksin. Böylece iz oluşmayacak." dedim.

"Ya şunu gazete kâğıdıyla yapsak ya! Ne uğraştırıyorsun beni?"

"Gazete kâğıdı temizler ama cama zarar verir. Sonra bir de çiziklerle uğraşırız. Gerçekten bunu istiyor musun?" Ellerimi belime koyarak Hazal'a baktım.

Hazal bıkkın suratını asıp, kafasını iki yana salladı. "Aman aman! Kalsın."

* * *

Buhar, yavaş yavaş beynimi ele geçiriyor. Burun deliklerimden sinsice içeri sızıp, beyin hücrelerime hükmediyor. Bana bu acımasızlığı yapan, ütü buharı!

Mesut Dede hemen yandaki kanepede horluyordu. Hazal, bir şeyler almak için dışarı çıktı. Ben de ütüleri halletdiyorum. Ütü buharıyla hep çekişiriz biz böyle. Fazla sıcağa dayanamıyorum. Kendimi plaja gelmiş, güneşleniyor gibi hissediyorum ama öyle değil. Alnımdan bir damla ter daha damladı. Elimin tersiyle silip, buhar atma tuşuna bastım. Ütü yüksek bir tıslamayla şaha kalktı ve Mesut Dede yerinden sıçradı.

"Allaaah!"

Onun tepkisiyle ben de korkup elimdeki ütüyü yere düşürdüm. Ütünün sıcağı tam ayağıma denk geliyordu ki, hızlıca ayağımı çektim. Tabii ani bir tepkiyle bağırmayı da ihmal etmedim.

"Ayy! "

"Ne oldu? Ne oldu?" Mesut Dede'nin gözleri iyi görmediğinden olayı anlamakta biraz zorlandı ama neyse ki kaza çıkmadan ütüleri de halledebildim.

* * *

"Halıları çırpmak zorunda mıyız cidden?" Hazal'ın soruları beni çileden çıkarıyordu. Her şeyi sorguluyor, nedenini öğrenmeye çalışıyordu. Ev işlerine ilgi duymadığı çok belliydi, daha çok bunun gerekliliğini sorguluyordu. Ona kalsa, ne lüzum vardı ki?

"Halıları çırpmazsak, bir evi temizlediğimizi nasıl söyleyebiliriz ki?"

"Şöyle, bak söylüyorum iyi dinle!" deyip, bir an soluklandı. "Biz evi temizledik!"

Kafamı eğip, inanmaz bakışlar attım.

"Bu sefer güldürmedi." dedim.

Temizlikte halı çırpmanın yeri ve önemini anlayamayacaktı. Hiçbir zaman...

* * *

Cuma sabahına ancak işleri bitirebilmiştik. Hazal hiçbir şeyden anlamıyordu. Yatağını bir kez bile toplamamış insana evi süpürtmeye çalıştığınızı düşünsenize! Bilmiyordu. Anlamıyordu ve gerekli olduğunu düşünmüyordu. Sanırım en büyük engel sonuncusuydu.

Buraya gelmeme sebep olan organizasyonun benim için önemli olan tek gününe, Cuma akşamma yetişmeye çalışıyordum. Önceki günler otele geri dönmemiştik. Artık o kadar yolu gitmeye üşendiğimizden mi yoksa yorulduğumuzdan mı bilinmez ama gitmemiştik. Mesut Dede de sağ olsun hiç itiraz etmemişti kalmamıza. Zaten Pazartesi'den Cuma'ya evi adam etmekle uğraşmıştık. Asıl heyecan Tess

yüzündendi. Hazal'da heyecanımın farkındaydı.

"Sonunda bitti ha?"

"İyi yetiştirdik bence Hazal. Sen olmasan hayatta bitmezdi."

"Aslında sen olmasan ben bunların hiçbirini yapamazdım. Mesut Dede temizlik için kadın tutmayı sevmiyor. Köle çalıştırıyor gibi hissediyorum diyor. İnatçı adam, ikna edemiyorum. O yüzden seni getirdim. Biraz zoraki yaptığımın farkındayım ama konuşurken, ev işlerinden hiç gocunmuyor gibiydin, zor gelmeyeceğini düşündüm."

Şaşkınlıkla yüzüne bakıyordum. "Ne? Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç... Sadece, ilk günlerde bu kadar uzun cümleler kurmuyordun. Şaşırdım."

Hafiften bir kahkaha patlattı. "Şaşırma. Keyfim yerindeyken çok konuşurum."

"Neyse hadi çıkalım artık," dediğim an elim boynuma gitti. Hakikaten kaç gündür buradaydık, yaka kartımı nereye koymuştum ki acaba? Çantama atmıştım muhtemelen, ama hiç hatırlamıyordum. Yine de karıştırmaya başladım. Bir kepçenin toprağa daldığı gibi çantama gömüldüm. Yavaştan ter basmaya başlamıştı.

"Hazal!" Sanki son nefesimi verirken konuşuyormuşum gibi çıkmıştı sesim.

"Ne oldu?" Telaşımı anlamıştı.

"Kartım, onu... Onu bulamıyorum!"

Çantamı hızla karıştırmaya devam ederken gözlerimden yaşlar akıyordu. Nasıl? Nerede? Neden bulamıyorum? Nereye koymuştum ki? Hatırlamıyorum, hatırlamıyorum... Delirecektim.

"Sakin ol. Adam akıllı düşünelim."

Hazal benim gibi telaşa kapılmamış, soğukkanlılığıyla olaya el atmıştı. Güzel! Böylece ben delirirken o da olayları

gözden geçirebilirdi. İçeri girememe, Tess'i görememe ihtimalim beynimde dönüp duruyordu. Kafayı yiyecektim.

Buraya kadar boşuna mı gelmiştim?

"Şimdi...En son nerede çıkardığını hatırlıyor musun?"

Düşündüm. Her adımımız gözümün önüne geliyordu. Ancak hiçbirinde kart boynumda değildi. Hazal kafamdakileri dağıtarak lafa daldı.

"Tamam, baştan başlayalım. Kartları aldık, yola çıktık. Kart boynundaydı. Pazara geldik, dedemle tanıştınız. Sonr..."

"Pazarda. Pazarda sana yardım edeceğimi düşünerek üzerimdekiler çıkarmıştım. Orada tezgâhta bıraktım!" Telaşla ayakkabılarımı giydim. Pazar yerine gidip bakmalıydım.

"Emin misin? Çünkü orada olsa bulur alırdım."

"Düşmüş olmalı. Rüzgârdan falan, ne bileyim işte! Gitmeliyiz, hemen gidip bulabiliriz orada!" Ben giyinirken Hazal olduğu yerde duruyordu. Niye böyle rahat davranıyordu ki? Acelemiz vardı ve farkındaydı.

"Boşuna telaş yapma, Evren. Üzerinden kaç gün geçti, bulamayız. Bana sinirli sinirli bakma. Pazarın nasıl olduğunu bilirim. Samanlıkta iğne aramak gibi bu söylediğin."

Söylediklerleriyle yere çöktüm. Haklıydı! Üstelik üzerinden kaç gün geçmişti. Bulmamız mümkün değildi. Gözyaşlarımı sildim. Çocuklaşmanın âlemi yoktu. Çözüm bulmalıydık.

"Peki, madem öyle diyorsun. O halde nasıl çözüm bulacağız. İçeri girmem lazım, biliyorsun. Onu görmeliyim. Buraya sadece onun için geldim. Görmeden, tanışmadan gidemem."

"Biliyorum o yüzden toparlan, sahte kimlik yaptırmaya gidiyoruz. Benim karttaki resim ve yazıları değiştirdik mi tamamdır!"

Ne? Ne demişti o? Sahte kimlik mi? İşte diyorum ben bu kızı anlayamıyorum diye. Bir an iyilik meleği bir an üçkâğıtçıların başı... Elimden çekiştirirken durdurdum.

"Olmaz öyle şey. Gider Akay Bey'le konuşuruz. Kayboldu derim. Tanıyor bizi sonuçta. Hayır demez ya!"

Bu lafımın üzerine Hazal'ın bakışları değişti. Zeki birisi olduğunu kabul ediyorum. Ama uçlarda yaşıyordu. Bu bana biraz fazlaydı. Ne yani mantıklıca gidip derdimizi anlatmak varken aksiyona ne gerek vardı ki?

* * *

Otele vardığımızda öğlen civarıydı ve akşamki yemeğe daha çok vardı. Yorgunluğuma yenik düştüğümü kabul etmeliyim. Çünkü kartım ortada yokken uyumayı bşardım. Sonradan bunun çok büyük bir hata olduğunu anladım ama artık çok geçti.

Uyanınca, otel odasında hazırlık yapmaya başladım. Hazal'la sözleşmiştik. Birlikte gidip, önce Akay Bey'i bulacaktık. Sorun çözülecek ve Tess Gerritsen'le tanışacaktım. O yüzden şu an ellerimin titremesi normaldi. Makyaj yapamamam normaldi. Karnımın ağrıması normaldi. Tek sebebi bu davetti. Ve kaçırdığım onca etkinlikten sonra bunun önemi daha da artıyordu.

Kapının önünde Hazal'la buluştuğumuzda yine eski haline dönmüş, göz alıcılığını koruyordu. Saf, duru bir yüzü vardı. Yaptığı makyajla oluşturduğu zıtlık sanki onun karakteriydi. Duru ama ürkütücü. Göze çarptığından ve insanların ona bakmaktan kendilerini alamadıklarından emindim.

"Akay Bey'i bulalım. Kartı aldık mı, gerisi kolay!" dedi, hafif telaşlı.

"Sana kolay... Kart yine bir mesele. Onu halletsek Tess'le tanışma kısmı var. Nasıl heyecanlıyım bir bilsen!"

Heyecan kısmını söylerken karnımı tutmuştum çünkü ağrısı yavaştan artıyordu. Eğer bu bir hastalık olsaydı adını 'Tess Etkisi' koyardım. Beni bu hale sokan oydu çünkü.

Bu arada Hazal yanımdan uzaklaşıp, bir otel görevlisinin yanına gitti. Akay Bey'in nerede olacağını sordu. Onlar da en son sabah gördüklerini bir daha otele gelmediğini söylediler. Bu durumda bize tek çare kalıyordu. Yemek salonuna gitmek. Girişte Akay Bey'i bulacağımızdan emindim.

Gördüğünüz en görkemli yemek salonunu hatırlıyor musunuz? Belki bir filmde? Belki kendi gözlerinizle, canlı olarak? Hepsini unutun. Bu salon tarihi aşk romanlarındaki kraliyet ailesini bile kıskandırır. O derece lüks, o derece görkemli, o derece göz alıcı bir yerdi. Yüksek tavandan bütün asaletiyle aşağıya doğru sarkan avize, etrafına döşenmiş aynalar... Yerden tepeye kadar uzanan cam kapılara vuran ışık yansımaları göz alıcıydı. Kalabalıktan yükselen kahkahalar, çatal kaşık sesine karışıyordu.

İnsanları biraz izleyince, kartlarını okutup, içeri girdiklerini gördük. Biz de bir ümit devasa görünen, "bodyguard" tanımına istisnasız uyan adamın yanına gittik.

"Merhaba," diyerek sokuldum.

Başıyla sert bir selam verdi. "Kartınızı görebilir miyim?"

"Şey, benim kartım yok yani aslında kayboldu. O yüzden de Akay Bey'i bulmam gerekiy..." Kartım yok kısmından sonrasını dinlemedi ve beni elinin tersiyle bir çırpıda kapıdan uzaklaştırdı. Şok olmuştum. Nasıl yani bahane bile kabul etmeyecekler miydi? Cılız halimle adamın beni savurması kolay olmuştu tabii.

Uzaktan beni izleyen Hazal durumu fark edip yanıma geldi.

"Şerefsiz, bu kadar havalı olacak ne varsa! Hava basıl-

mış kas yığını! Yaşlandığında o kaslar sarkar, o zaman bu kadar hava atabilecek misin bakalım?" diye söylendi.

Hazal, yeri gelince fazla açık sözlü olabiliyordu. Bense tebessüm etmekle yetindim çünkü her an daha fazla geriliyordum. Olayın ehemmiyeti artmıştı. Derin bir nefes verdim. Akay Bey'e de ulaşamamıştık. İki adım ötede hayalimi gerçekleştirecek anılar duruyordu ve ben ona ulaşamıyordum. Birden Hazal boynundaki kartı çıkarıp bana uzattı.

"Al bunu! İçeriye gir. Çok istediğini biliyorum. Ve benim için bir yemekten fazlası değil orada olanlar... İçeri girerken adamın yüzüne hiç bakma! Sanki bu kart gerçekten sana aitmiş gibi davran. Hızlıca uzat kartı, barkodu okusun ve geç. Sakın arkana bakma. Bana da öyle bakma!"

Kartı boynundan çıkardığı andan itibaren küçük bir kedi yavrusu gibi bakıyordum ona. Kartı alıp boynuma taktım. Omuzlarımı dikleştirdim ve yürümeye başladım. Aklımdan geçen tek şey şuydu; "Allah'ım ne olur anlamasın, lütfen anlamasın. Yalvarırım anlamasın..."

Ben içimden bunları söylerken barkodu okumuştu. Yeşil bir ışık yandı ve "Geçebilirsiniz hanımefendi," dedi. Şaşkınlıkla sevinç arasında bir yerdeydim. Beni tanımamış mıydı? Yoksa yüzüne bakmadığımdan fark etmemiş miydi? Yoksa fark etmiş de umursamamış mıydı?

Aman! Neyse ne! İçerideydim. İ-çe-ri-dey-dim! Önemli olan buydu. Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. İçeri geçince Hazal'a bir bakış attım. Göz göze geldiğimizde, sessizce 'Burada bekliyorum.' dedi. Eliyle git işareti yapınca kendime gelip, ilerledim.

Olayın stresini üzerimden atınca etrafa bakındım. Kimseyi tanımıyordum. Hazal geride kalmıştı. Salonun ortasında bekliyordum. Sanki birisi alıp götürecekmiş gibi! Tanıdık bir yüz aradım. Tanıdık dediysem, Tess

Gerritsen'dan bahsediyorum. Yani orada bana tek tanıdık oydu sonuçta. Çok manidar.

Gözlerim etrafı tararken kısa küt kesimli saçlarıyla Tess'i gördüm. En azından o olduğunu varsayıyordum çünkü arkadan gördüm. Salonun arka tarafından çıkış yazan tarafa doğru gidiyordu. Hayır! Gitmemeliydi! Daha tanışmadık, konuşmadık, sohbet etmedik. Eğer gerçekten oysa peşinden gitmeliydim. Kendimi tanıtmalıydım. Onun uzaklaştığı tarafa doğru ilerlemeye başladım. Çok kalabalıktı ve aralardan geçerken zorlanıyordum. Sürekli insanlardan özür diliyordum.

"Özür dilerim... Affedersiniz! Pardon! Geçebilir miyim?"

Bu arada Tess, çoktan sağa doğru sapan koridora girmişti. Gözden kaybolmuştu. Koridor, başından itibaren çok karanlık ve sessizdi. Sağa dönmeden önceki düz yol çok uzundu. Bu biraz ürkütücüydü. Tess'in sağ tarafa döndüğünü görmüştüm, o yüzden uzun koridorun sonunda sağa sapacaktım.

O anda birden bire, bana göre arkada kalan salonda, müzik sesi çok yükseldi. İnsanlar bu durumdan rahatsız olmamışlardı ama bu koridorda bile ses fazlasıyla yüksekti. Bir anda ses yükseldiği için kulaklarımı kapatma ihtiyacı duydum. İki elimle kulaklarımı kapattım ve sesin yüksekliğine alışana kadar açmamayı planladım. Ancak ellerim hala kulaklarımdayken boğuk bir çığlık duydum. Doğru algılayıp algılamadığımdan emin olamadım. O yüzden ellerimi çektim ve boşluğu dinledim. İkinci çığlıkla koşmaya başladım çünkü ses koridorun sağ tarafından geliyordu!

"Beni yaz!"

Yarım, siyah maskesinin ardından bana keskin bakışlar atarken, bu cümleyi söylüyordu. Çığlığı duyduktan sonra koşmaya başlamış ve tam köşeyi dönerken bu siyahlara bürünmüş maskeli adamla karşılaşmıştım. Koridorun ilerisini görmeme izin vermeyecek şekilde önümü kapatmıştı.

"Beni yaz!"

Cümlesini tekrar ederken bana bir kalem uzattı. Sanki sunulan bir hediye gibi zarif bir şekilde uzattığı elindeki kalemi almamı bekliyordu.

Bir an önce az önce çığlık atan kişiyi görmek istediğimden kalemi aldım. Kalemi almamla birlikte, doğru anahtar takılmış bir kapı misali önümden çekildi ve o hızla karanlığa karışıp benden uzaklaştı. Ne o çığlığı sorabildim ne de onun kim olduğunu...

Henüz ne olduğunu anlayamadan koridorun karanlık köşesinde iki büklüm yatan kadını gördüm. Yüzünü seçemiyordum ve sarsakça elini kaldırışını gördüğümde, şaşkınlıktan pelteye dönmüş bacaklarımı hareketlendirip yanına koştum. Ölmemişti, hayattaydı. Yüzüne düşen bir parça saçı çektiğimdeyse acı gerçekle karşılaştım. Tahminim doğruydu. Yerde yatan kişi, uğruna bu davete geldiğim, romanlarıyla geceleri bana uykuyu unutturan

kişiydi. Yerde yatan, tanışma hayaliyle yanıp tutuştuğum kişiydi!

İki büklüm haliyle ve yüzünü görmenin şokuyla fark edemediğim bir gerçek vardı. Tess'in karnına bir bıçak saplanmıştı ve kanıyordu. O an gözlerimi gözlerinden alamıyordum ve elini bıçaktan çektiğinde ancak fark etmiştim. Dizlerimin üzerine çöküp bıçağı tuttum. Ne hissedeceğimi, nasıl davranacağımı bilmiyordum. Kendimi uzaktan izliyor gibiydim. Olanlar hiç inandırıcı değildi. Burada yatan kişi Tess olamazdı! Güvenlik neredeydi? Ya da kameralar? Kimse çığlığını duymamış mıydı? O an bağırmayı aklıma getiremeyecek kadar aptaldım!

Saplanan bir bıçağı yerinden çıkarmamam gerektiğini Tess Gerritsen'dan öğrenmiştim ben. Onun yazdıklarından. Belki Rizolli-Isles serisinden... Bilmiyorum.

Elimdeki kalemi yere bırakıp, bir elimle bıçağın sapını tutup diğer elimle kanamayı durdurmak için baskı yapmaya çalıştım. Tess ise yarı baygın haliyle bir şey söylemeye çalışıyordu.

"Em-..." Onu susturmaya çalıştım, konuşmazsa gücünü toparlayabilirdi. Böylece daha fazla kan kaybetmeden onu hastaneye yetiştirebilirdim.

"Sakin ol! İyi olacaksın, söz veriyorum. İyi olacaksın!"

Konuşmamı anlamıyormuşçasına kaşlarını çattı. Elbette anlamamıştı! Türkçe konuşuyordum! Acısının arttığını anlatırcasına inledi. Ellerim kana bulanmıştı, kalkıp birilerini çağırmaya niyetlendim. Tam elimi karnından çekerken, sıkıca bileğimden tuttu. Bu davranışı, gözlerimi ona sabitlememe yetmişti. Ne kadar hızlı davransam o kadar iyiydi ama sanki zaman durmuş gibiydi.

Gözleri yaşlanmıştı, gözyaşlarını tutamıyordu. Yılların verdiği kırışıklıklarını, hep yüzü gülerken görmüştüm. Oysa şimdi yanımdaydı ve her bir çizgisinin detayını gö-

rebiliyordum. Ancak bu sefer gülmüyordu. Belki bir daha hiç gülmeyecekti.

Bileğimi hala sıkıca tutuyordu. Sanki yaşama umudu, bileğimi sıkıca tutmasındaydı. Bense ne diyeceğimi bilemez haldeydim. Telaşım gözlerimdeydi ama hiçbir uzvum bana uymuyordu. Sadece karnını tutuyor ve ona bakıyordum.

Birden bileğimi tutan eli güçsüzleşti, kendini bırakmaya başladı. Derin bir nefes aldı, "Emily," dedi kısık ve güçsüz bir tonla. Ben kaşlarımı çatınca aynı kelimeyi tekrarladı. Emily... Sonra bileğimi sıkan eli gevşedi ve yere düştü. Gözleri kapanmaya başlamıştı ve bir an önce yardım çağırmalıydım. Tam kalkacağım esnada koridorun köşesinden eli silahlı birisi göründü.

"Kaldır ellerini, polis!"

O telaşla ellerimi Tess'in üzerinden çektim. Ağzımdan kelimeler dökülmüyordu. "Onun yardıma ihtiyacı var, birilerini çağırın!" diyecektim. Diyemiyordum. Dudaklarım bana ihanet edercesine açılmıyordu.

Bir sivil polisti ve oldukça heybetliydi. Tess'i bıçaklayan adamın aksine yapılıydı. Çöktüğü yerde çakılı kalan bedenimi tek eliyle kaldırıp duvara fırlattı. Nasıl canımın yandığı değildi aslında önemli olan. Hala konuşamıyordum, hareket edemiyordum. Tüm vücudum beynimin aksine davranıyordu.

"Ellerini kaldır!"

Polisin emir veren kalın sesiyle kollarım harekete geçti. Aferin sevgili kollarım! Benim değil, polisin dediğini yapın zaten...

Yüzümü duvara dayamıştı ve halsizce kalkan kollarımı hızlıca tutup yukarı kaldırdı. O arada telsizinin cızırtıları duyuldu. "Verilen ihbar doğruymuş, acilen sağlık ekibi yollayın, suçluyu tutukladım, tamam." Suçlu mu? O mas-

keli adamı mı yakalamışlardı? O zaman beni niye duvara vurdu bu adam?

Geç düşen jetonlarıma yenisi eklenmişti. Hayır! Suçlu bendim. Yani, onun gözünde. Ama ağzımı açamıyordum ki, "Ben yapmadım!" diyebileyim. Beynim böylesine düşüncelerle doluyken vücudum nasıl benden bağımsız hareket edebiliyordu, anlamıyorum. İçimdeki tüm güç çekilmiş gibiydi. Konuşmadığım her saniye suçlu olduğuma emin oluyor gibiydi bu polis.

Tam kelepçeleri çıkarıp elime takacakken, "Bu sesi sen de duydun mu?" dedi. Benimle dalga geçiyordu herhalde. Ben ses falan duymamıştım.

Karanlığı dinler gibi kulağını boşluğa uzatıp, "Duymuyor musun? Bip, bip, bip..." Sanki bir ritim tutarmışçasına bip diyordu. O an sessizlik hâkim olunca yükselerek artan bip seslerini ben de duymaya başladım. Ses boş koridorda yayılıyordu ama kaynağı çok yakındaydı. Polisin üzerindeki tuhaf cihazlardan birine ait olduğunu düşünüyordum.

Adam sese doğru yönelip, kelepçeleri takmayı unutmuş, elinde sallıyordu. Benden uzaklaştığında sesin ondan gelmediğini anladım ama bip seslerinin şiddeti de hızı da artmıştı. O, sesin kaynağını bulmaya çalışırken, gittikçe Tess'e yaklaştı, yaklaştı. Tess'in gözleri kapanmıştı ve ölüp ölmediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sağlık ekibi hâlâ gelmemişti. Umarım kan kaybı onun ölümüne sebep olmazdı. Çünkü böyle bir ölümü hak etmiyordu. Bir cinayet yazarının, cinayete kurban gitmesi çok tuhaftı.

Ben kafamdaki düşünceleri savsaklayıp hala söz geçiremediğim vücudumla öylece dururken polis Tess'in karnında bıçağın saplandığı yerin hemen üstünü tutuyordu. O esnada bana bakıp "Ses buradan geliyor!" dedi anlamsızca. Aslında ben de anlayamamıştım ne demek istediği-

ni. Ses nasıl Tess Gerritsen'in karnından gelebilirdi ki?

Birden olanı biteni fark etmişçesine polisin gözleri yerinden fırlayacakmış gibi kocaman açıldı.

"Bomba! Patlayacak!" dedi.

Saniyeler içinde olan olaylardan hiçbiri bu kadar saçma gelmemişti gözüme. Tess bıçaklanmış olabilirdi, beni tutuklayacak olabilirdi ama bomba mı? O kadar sinirin, gerginliğin ve şokun üstüne hırsımı çıkarırcasına bağıra bağıra kahkaha attım. Vücuduma hala söz geçiremiyordum çünkü beynim gülme seçeneğini sunmamıştı bile. İstemsizce ve sanki delirmişçesine çıkmıştı o kahkaha. Böyle bir şey olması mümkün değildi çünkü.

Bu arada bip sesleri iyice hızlanmış ve koridorda ciddi bir yankı oluşturur hale gelmişti. Ama gerçekten de sesin kaynağı Tess'in olduğu taraftaydı. Ben daha ne olduğunu anlamadan attığım kahkahanın üzerine polis üzerime doğru zıpladı. Ben beni yakalamaya çalıştığını düşünüp kendimi sakınmıştım ama o yakalamaktan çok üzerime kapaklanmıştı. Kapaklanmasıyla birlikte bir patlama sesi duyduk. Gözlerimi kapatıp yüzümü saklamıştım ama sesleri duyabiliyordum. Patlamanın ardından, bir şeylerin parça parça yere düşme seslerini duydum.

Gözlerimi yavaşça açtığımda polisin beni patlamadan korumak için üzerime kapaklandığını anladım. Ancak tahmin ettiği gibi büyük bir patlama değildi. Olan şey, gözlerimin görmeyi kabul etmediği türdendi. Onlarca cinayet romanı okumuş olabilirdim ama bu etrafa dağılan vücut parçalarını gördüğümde normal karşılayacağım anlamına gelmiyordu.

Gerçekten bir bomba vardı ve gerçekten bir patlama olmuştu. Ancak polis de ben de henüz gerçekliği algılayamasak da Tess'in vücudunun her bir parçası bir tarafa saçılmıştı. Düşen parçalar onun kolu, dağılmış beyni, ba-

ğırsakları, dalağı... Kan gölü tabiri burası için az kalırdı. Burası daha çok bir mezbaha olmuştu. Gözlerim görüp, beynim algılayınca midem hareketlendi. Ve o parçaların ortasına sabah yediğim ne varsa çıkardım. Bu, durumu daha kötü yaptı. Daha çok kusma refleksi geliyordu ama kusacak bir şeyim kalmamıştı. Yediklerimi çoktan et parçalarının yanına bırakmıştım. Tarif edemeyeceğim kadar iğrençti.

Az önce Tess kan kaybından ölmediyse de şimdi ölmüştü. Ki bu tabir, bu görüntünün yanında hafif kalıyordu. Ölmüştü demek her bir parçası farklı bir yere dağılan bir insan için komik geliyordu. Hani huzurla ölmüş gibi. Ama öyle değildi! Katil işini şansa bırakmamıştı ve ben de onun peşini bırakmayacaktım. Nasıl olacağını bilmiyordum ama o an içimde büyüyen tiksinti ve nefret acayip bir intikam duygusuna dönüşüyordu.

Algılarımdaki bozukluk duygularıma da yansımıştı. Göğsümdeki sıkışma bunun en büyük kanıtıydı. Ağlamak istiyor ama kendimi tutuyordum. Görmek için günleri, saatleri saydığım insan artık yoktu. Canım acıyordu. Derin bir boşluğa düşmüş gibi hissediyordum. Gerçek olamayacak kadar gerçek duygular içindeydim. Acı öylesine derinime saplanmıştı ki, çıkarıp atmak için uğraşacak gücüm yoktu. Tess'in ölümü, benim bir parçam gibiydi. Her hareket ettiğimde batan, en ufak bir şeyde varlığını hatırlatan bir parça. Ağlatacak kadar can yakan, yeri gelince yüreğime dokunup kanatacak bir parça. Kötü, çok kötü.

Ellerim titremeye başlamıştı ve sanki bilinci yeni yerine gelmiş biri gibi yavaştan toparlanıyordum. Az önce beni suçlu ilan eden polis, sersemlemiş tavrıyla donup kalmıştı. Onun aklı başına gelmeden kaçmalıydım çünkü hala beni katil olarak görüp görmediğini bilmiyordum. Canım yansa da önce bu işten kurtulmalıydım.

Hızla aklımı çalıştırıp etrafı kolaçan ettim. Neden hala kimse gelmemişti anlamıyordum ama bu işime gelmişti. Geldiğim yoldan dönecektim ki kalabalığa karıştıktan sonra çıkışım kolaydı. Planlar aklımda dolanırken, kopmuş kolun yanında, katilin bana verdiği kalemin durduğunu gördüm. Parlıyordu, ben buradayım diyordu. Katille ilgili tek ipucum oydu ve onu almalıydım. Bacaklarım komutu erkenden almış gibi koşmaya başladı. Koşarken ayaklarım et parçalarına çarpıyor, kanlı bir iz oluşturuyordu. Ardıma bakmadan kalemi kaptım ve geldiğim yöne doğru koşmaya devam ettim. Bu sırada polis de koşmaya başladı ve tahminimden daha hızlıydı.

"Dur!" diye bağırıyordu. "Dur, yoksa ateş edeceğim!"

"Ben değilim. Onu ben öldürmedim." Kaçıyordum ama bir yandan da arkama bakarak bağırıyordum. İkna etmeye çalışmak saçmaydı ama yalvarırcasına bağırıyordum, sanki benim acım bana yetmiyormuş gibi...

Bacaklarımın elverdiği kadar koşup, koridordan büyük salona çıktım. Müzik sesi azalmıştı, kalabalık hala kendi havasındaydı. Sanki az önceki olaylar hiç yaşanmamıştı. Yaşananlar, o karanlık koridorda kalmıştı. Kalabalığa karışırken hızımı hiç azaltmadım, çarptığım insanlardan özür bile dilemiyordum. Omuz darbeleriyle çarpa çarpa geçtiklerim homurdanıyorlardı. Bazılarının ellerindeki içecek dökülüyor, bazılarını ittiğim için sendeleyip, kızıyorlardı. Kimisi küfür bile ediyordu. Önümdeki her insan engelinde bir yere yetişiyormuş izlenimi vermeye çalışıyordum. Şu an göze çarpmamak, en büyük avantajım olabilirdi. Polisle aramı açmıştım ama o peşime düşmeden, gözden kaybolmalıydım. Ancak bundan sonrasında nereye ilerleyeceğimi bilmiyordum.

Polis beni ilk gördüğü anda, telsizle anons geçmesine rağmen kimse gelmemişti. Muhtemelen bu kadar kısa sü-

rede bu kadar çok olayın gerçekleşeceğini kimse tahmin edememişti. Gerçi ben de tahmin edememiştim ama şu an resmen bir suçlu gibi kaçıyordum. Olanları kolay mı kabullenmiştim? Hayır. Kabullenmemiştim, sadece ertelemiştim. İçimdeki öfke artarak büyüyordu ve acımı şu an yaşayamazdım.

Daha az önce bin bir zahmetle giriş yaptığım turnikelerden hızlıca geçtim. Atlama riskini göze alamazdım çünkü şu anda fark edilmemek en büyük kozumdu. Arkama döndüğümde, az önceki polisin kalabalığın arasında beni aradığını gördüm. Önüme dönüp tam ilerlemeye devam edecekken açılan asansörden sağlık ekibinin indiğini fark ettim. Geriye doğru bir adım atıp, nefesimi tuttum. Ellerimdeki kanı görmemeleri için arkama sakladım. Bir adım yana kayıp, geçmelerini bekledim. Koşturarak turnikeleri geçip koridora doğru yöneldiler. Asansörün kapanmasına izin vermeden yetişip bindim. Zemin kata basıp asansörün köşesine geçtim. Sanki az önce olanlar hiç olmamış gibi normal bir hızla ilerliyordum. Kameralara çoktan yakalanmıştım ama koşarak, kameraları izleyen kişilerin dikkati çekmemeliydim.

Asansörün kapanmasını beklerken sivil polisin bana doğru koştuğunu gördüm. Kapının hızlıca kapanması için tuşlara ısrarla basarken, polis iyice yaklaşmıştı. Tam asansörün içine adımı atıyordu ki büyük bir hızla kapılar kapandı ve ben zemin kata doğru inmeye başladım. Çoktan merdivenlere yöneldiğini tahmin ediyordum. Bu yüzden zemin kata inmek akıllıca bir fikir olmayacaktı. Tüm tuşlara basıp hepsinin kırmızı bir ışık yaymasını sağladım. Önüme gelecek ilk katta inecektim.

Asansör kapısı üçüncü katta durup tüm ihtişamıyla açıldı. Önümde otel odaları uzanıyordu. Ne yapacağımı bilemesem de düşünmek için biraz zaman kazanmıştım.

Haksız bir nedenle hapse girmeye hiç niyetim yoktu. Üstelik gerçeği kabullenip, olanları sindirdikten sonra katili bulabilirdim. Hatta bulmalıydım.

Kapıdan çıkıp bir kaç adım atmıştım ki sırtımda bir el hissettim. Bir el ağzımı kapattı ve çırpınışlarımın arasında, beni karanlık bir odaya doğru sürükledi.

* * *

Gerçekten bunlar yaşanmış mıydı?

Belki de hepsi bir kâbustu ve ben şimdi eliyle ağzımı kapatıp beni karanlık bir odaya çeken kişi sayesinde uyanacaktım. Belki beni öldürmeden önce bir cimdik atmasını isterdim, kim bilir?

Etraf karanlıktı ve hiçbir şey göremediğimden gözlerimi kıstım. Beni çeken el serbest bırakınca hemen ona doğru dönüp elimdeki kalemi bıçakmışçasına uzatıp gardımı aldım. Önümde duran kişi tahmin ettiğim gibi yapılı bir erkek değildi. Yuvarlak hatları vardı ama etraf hala karanlık olduğundan tam seçemiyordum.

Hala seçemediğim o gölge elini uzatıp kapının arkasında kalan düğmeye bastı. Işıklar yandı.

"Hazal!"

"Şşşt. Sessiz ol. Beni arıyorlar. Senden sonra dayanamayıp kapıdaki izbanduta yumruk attım. Burnunu kırmış olabilirim. Arkamdan koşarak geliyordu. Sonra tıkanıp, durdu. Ben de bu odanın kapısını açık bulup, içeri girdim. Gelenin o olduğunu sandım ama seni görünce hemen içeri çektim. Seni de mi kovaladı o yarım akıllı dangalak. Neden nefes nefesesin?"

Kısık sesle konuşması bir yana taramalı tüfek gibi anlatıyordu. Elleri sürekli hareket halindeydi ve nereye bakacağımı şaşırmıştım.

"Seni katil zannettim!" Kızgınlıkla söylemiştim. Yani

Allah aşkına, kim birini ağzını kapatıp karanlığa çekerdi ki böyle?

Yüzünü buruşturup, "Katil mi? Ne katili?" diye sordu.

Doğru ya! Hazal'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Anlatmalıydım ve bu işten bir an önce kurtulmalıydım. Yatağa oturup bir süre sustum. Başımı öne eğdim. Acısı buradaydı, somuttu. Hissedebiliyordum. Sanki onun ölümünü değiştirebilecekmişim gibiydi. Yokluğunu varlığımla örtebilecek gibi hissediyordum. Ağlamak istedim ama yapmadım. Elimdeki kaleme sıkıca tutundum. Bu, beni ona bağlayan tek şeydi. Anlatmaya başladım.

"Tess öldü. Hem de gözlerimin önünde! Önce bıçaklanmıştı, onu görünce yardımına gittim. Sonra polis geldi. Beni katil zannetti. Ama ben yapmadım! Yemin ederim! O sırada bir ses duyduk. Sonra bir patlama oldu ve Tess parçalara ayrıldı. Kulaklarım hala çınlıyor," dedim kulaklarımı ovalayarak.

Hazal'ın gözleri büyümüş, hayatta bir daha göremeyeceğim bir yüz ifadesi takınmıştı. Ancak nefes almadan sorularını sordu.

"Bir dakika anlamadım. Tess öldü mü?"

"Evet."

"Patlama?"

"Büyük bir patlama değildi, sadece Tess'in organları parçalayacak kadar... Üstünde, belki de içinde, yanında... Patladı işte bilmiyorum."

"Nasıl kaçtın?"

"Polisin dalgınlığından faydalandım. Girişten çıktım. Arkamdan koşuyordu ama yetişemedi. Otelin içinde çoktan aramaya başlamışlardır. Yakalarlarsa hapse atarlar ve kimseyi inandıramam. Hem katili bulmak zorundayız. Onu gördüm. Maske takıyordu ama gördüm."

Elimdeki kalemi uzatıp, "Önce beni durdurdu, bu ka-

lemi uzattı ve 'Beni yaz!' dedi," diyerek Hazal'ın yüzüne baktım. Bakışları çok tuhaftı. Şaşkınlık değildi. Farklı bir şeydi.

"Konuyu çok dağınık anlatıyorsun. Şimdi hızlı davranmalı ve öncelik sırasına koymalıyız. İlk önce buradan kurtulalım. Sonra olayları hiçbir şey atlamadan yeniden anlatırsın. Böylece bir çıkış yolu bulabilirim."

İşte Hazal buydu! Ben girişsem, o sonuçtu. Ben karmaşaysam, o çözümdü. Ben zorsam, o kolaydı. Ben cehaletsem, o bilgelikti. O, benim hiç yapamadıklarım, hiç olamadıklarımdı. Benim eksik yanımdı.

Hazal yavaşça kapıyı açıp, dışarıyı yoklarken ben bunları düşünüyordum. Sorgusuzca peşinden gittim. Buradan kaçmalıydık. Nasıl olursa olsun, polise yakalanmamalıydık. Hazal kontrolü çoktan eline almıştı. Zaten hiçbir zaman böyle bir sorumluluğu üstlenecek bir insan olmamıştım.

"Çok dikkatli olmalıyız. Sadece beni izle ve ne dersem koşulsuz yap!" dedi. Ancak koşulsuz yapma kısmında biraz ürkmüştüm.

"Peki," diyebildim sesimin el verdiğince. Kapıyı usulca kapatıp, Hazal'ın yanından yürümeye başladım. Sonra onun bir adım önden gitmesi için yavaşladım. Böylece önceden görüp beni yönlendirebilirdi. Ya da ben arkada olanları görüp yön verebilirdim.

Önce asansöre doğru gitmeyi düşünüp oraya yönlendi ama sonra, "Asansör mantıklı değil, kendimizi bile bile ele vermiş oluruz," diyerek merdivenlerin olduğu tarafa döndü. "Birinci kata ineceğiz," diye fısıldayıp parmak uçlarına basa basa inmeye başladı. Tabii ben de peşinden. Bir aksiyon filminin ortasındaydım ve kalbim anormal bir ritimle çarpıyordu.

Kimsenin gelip gelmediğini yoklamak için kafamı sar-

kıttım. Ancak etraf sessizdi. Sanırım polisler otelin dışına çıktığımı düşünüyordu. Ancak eğer kameralara yakalanırsak kurtuluşumuz yoktu. İki kat merdiven inince bu sefer başını sarkıtıp kontrolü yapan Hazal oldu.

"İlginç," dedi dudağını kıvırıp. "Bu kadar sessizlik normal değil."

Düşünceli haliyle birinci kattaki kapıların birinin önünde durdu. "Şimdi, içeriye girince tek kelime etmeyeceksin. Ve ben ne dersem onu yapacaksın! Anlaştık mı?"

Gözlerindeki kıvılcımı görmüştüm. Bu beni korkutmuş olsa da ona güvenmem gerekiyordu. Yoksa polislere yem olacaktım.Başka alternatifim yoktu ki zaten!

Hazal kapıyı tıklattı. Ne yapacağı konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Ancak ses gelmedi. Bir süre daha bekleyip sabırsızlanırcasına yan odaya geçti.

"Bu taraftaki odalar otelin arka kısmına bakıyor." Ne demek istediğini anlamamıştım. Tam o anda kapıyı tıklattı ve içeriden "Kim o?" diyen bir erkek sesi duyuldu.

"Oda servisi." diyen Hazal'ın profesyonelliğine hayrandım. Bu arada kapı açıldı adam kafasını uzatıp, "Biz oda servisi is..." diyordu ki Hazal kapıyı tekmeleyip ittirdi. Bu arada elimde ki kalemi hızlıca çekip beni yakamdan tutup öne doğru attı. Adamın şaşkınlığıyla benim şaşkınlığım yarışırdı. O derece şok olmuştum. "Hazal sen ne yapıyorsun?" diyecekken aklıma az önce söylediği 'tek kelime etmeyeceksin.' diyişi geldi. Sustum.

Ancak olaylar o kadar hızlı oluyordu ki ben bile takip edemiyordum. Beni odanın içine sürükleyen Hazal omzumun üstünden geçirdiği kolunu boynuma dolamıştı. Diğer elindeki kalemi de bir bıçak gibi tutuyordu. Adam cüsseliydi ama ya şaşkınlıktan ya korkudan sendeleyip uzaklaşmıştı. O sırada yatakta uzanan kadın ufak bir çığlık attı.

"Sessiz olun! Yoksa sizi gebertirim. Gözünüzün yaşına bakmam!"

Hazal, gözü dönmüş gibi bakıyordu. Bu arada da kalemle tehdidine devam ediyordu. Adam bizden uzaklaşmış yatağa doğru gitmişti. Korkulu gözlerle bakıyor, muhtemelen bu delinin ne yaptığını anlayamıyorlardı. Hoş ben bile anlayamıyordum. Az önceki Hazal gitmiş, yerine gözleri korku saçan birisi gelmişti.

Beni pencereye doğru itip, "Camı aç!" diye emir verdi. Hiç sorgulamadan ellerim titrer halde dediğini yaptım. Camı açınca "Atla!" dedi. Doğru mu duyuyordum yoksa gerçekten Hazal delirmiş miydi? Atla mı demişti? Ben duraksayınca "Sana dediğimi yap, atla hemen!" diyerek bağırdı. Bir yandan da adamla kadına bakıp bize yakınlaşmamalarını sağlıyordu.

Bu bağırmanın üzerine cama tırmandım. Hazal benim ölmemi istiyor diye düşünürken aşağıya baktığımda atlayacağım yerin çok yüksek olmadığını gördüm. Evet yüksekti ama dikkatli bir düşüşle sadece ufak bir bacak sızlamasıyla atlatabilirdim. Hazal'ın niyetini anlamıştım, o yüzden önce arkamı dönüp ona güldüm, sonra nefesimi tutup bir kat yükseklikten kendimi aşağıya bıraktım.

Dikkatli bir düşüştü. Kediler gibi dört ayağımın üzerine düşmüştüm. Yani dört ayak dediysem ellerimi de dâhil ettim. Ayağımdaki hafif sızı ve ellerimdeki sıyrıkları saymazsak bence gayet başarılıydım. Benim ardımdan Hazal'da atladı ama onun ki çok daha profesyonel bir atlayıştı. Sanki yıllardır bu işi yapıyor gibiydi.

Üstümdeki tozu silkelerken, "Canın çok yandı mı?" diye sordu. Bakışları hiç üzülmüş gibi durmuyordu ama sorusu ciddiydi.

"Hayır. Sadece bir an beni gerçekten öldürmek istediğini düşündüm." Sessiz bir kahkaha attı. Gerçekten de böyle

düşünüp saçmalamıştım. Ama tabii ki yaptığı akıllıca bir plandı. Sonuçta girişten çıkamazdık. Polisler orayı kesin sarmıştı. Tek çıkış yolu buydu.

"Ya kimse kapıyı açmasaydı?" diyerek gülüşünü yarıda kestim.

"O zaman ikinci katı denerdik." Gülümsemesiyle gamzeleri ortaya çıkmıştı.

"Hayır, ciddi olamazsın!" Bu kız gerçekten deliydi ve beni korkutuyordu.

"Ciddi değilim. Zaten seni böyle bir riske atmazdım. Ancak başka da çıkış yolu yoktu." Artık ikimiz de gülüyorduk. Belki kahkahalarla değil ama gülüyorduk işte.

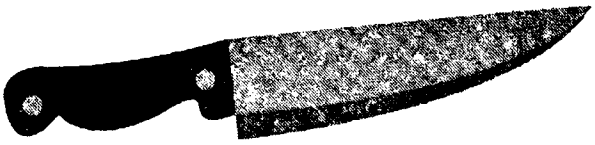
O sırada cebine soktuğu kalemi çıkardı. İnceledi, ışığa tuttu. "Bunu sana neden verdi ki?"

Hızlıca elinden çekip aldım. Kalemin bir manası yoktu bence. "Çünkü 'Beni yaz.' dedi. Onu yazmamı istiyor işte! Kalem de bunun bir göstergesi..." deyip kalemi cebime attım.

Yolda, yavaş adımlarımız hızlanmaya başlarken "Şimdi nereye gideceğiz?" diye sordum.

Gözlerindeki ışıltıyla bana verdiği cevapsa gerçekten film sahnelerini aratmıyordu.

Lambalar karanlık yolumuzu aydınlatırken, "Maceraya hazır mısın?" diye sordu.

Önüne kötülük etme fırsatı çıkmamış kişiye, iyiliğinden ötürü teşekkür edilebilir mi?
—Cervantes

GEÇMİŞ, NEW YORK

Kelimelere dökemediklerim vardı benim, söyleyemediklerim...

Hepsi boğazıma dizilir kalırdı. Konuşamazdım, konuşmadım yıllarca. Önce ben konuşamadım, sonra konuşmuyorum diye susturdular beni. Yok saydılar. Daha çok gömüldüm sessizliğe. Sonraları alıştım. Konuşmamak karakterim oldu. Özümsedim. Hiç yargılamadım sözcüklere dökemediklerimi...

Üniversite'nin ilk senesi, henüz ne olduğunu anlamayan sudan çıkmış balık gibiydim. Zekâm sayesinde yaşımdan iki yıl erken buradaydım. Diğerleri beni hala bir çocuk olarak görürken, ben onaylanmış bir dehaydım. İnsanların beni dışlamaları, onlar için kolay olanıydı. Konuşmayan ezik üniversiteye gelmiş! Farklıydım, hep farklı olmuştum. Hepsi annemin sayesindeydi.

Konuşmamam bir tercihti. Benim tercihim...

Şu güne kadar kimseye bir şey ifade etmek zorunda kalmamıştım böylece. İlk başta insanlar farklı olmamı yadırgasa da öğretmenlerim bana olanı görmüşler, neden sustuğumu anlamışlardı ve kolayca eğitimime devam edebilmiştim. Çok kısa bir

süre sonra, matematiksel zekâmla bilgisayarda neler yapabildiğim keşfedilince, o yönde eğitildim. Böylece bilgisayar mühendisliği eğitimine başlarken hiç de zorlanmadım.

Ancak üniversite farklı açılardan zorlayıcı olabiliyordu. Mesela buradaki hocaların hiçbiri beni tanımıyordu. Neden konuşmadığımı, neden bunu tercih ettiğimi bilmiyorlardı. O yüzden bir gün, sabahın erken saatlerinde girdiğimiz bir derste hoca yanıma gelip sorular sormaya başladı. Cevap vermek zorunda değildim, vermedim. Ancak ilerleyen anlarda cevap vermeyişim, soruların cevabını bilmiyormuşum gibi algılandı. Suskunluğumla dalga geçilmesine alışkındım ve açıkçası çok da umurumda değildi. Ancak karşımdaki insanın zekâmı sorgulaması, kalbimdeki o hassas noktaya değmişti. Gerginliğim, alnımda belirginleşen damarlardan anlaşılıyordu. Kızarmıştım ve nefes alış verişim hızlanmıştı. Ancak hislerimi bu kadar açıkça gösterirken bile o hiçbir işaretimi anlamadı. Gülmeye devam etti.

"Bir de üstün zekâlı mı diyorlar sana? Nasıl olmuşta üniversiteye gelebilmişsin anlamış değilim? Kahkahalarım seni yanıltmasın, aslında çok sinirliyim! Sorduğum kolay sorulara bile cevap veremiyorsan nasıl mühendis olacaksın?"

Yutkundum. Bir kez daha yutkundum. Elimdeki kalemi sinirimi ifade edecek biçimde yumruğumun içinde sıkıştırmıştım. Beden dilim ona her şeyi ifade ediyor olmalıydı. Ama konuşmaya devam ediyordu. O konuştukça beynim bulanıyordu. Her şey üstüme geliyordu ve sesinin tınısı kulağımı tırmalıyordu. Kahkahası yükseldikçe kulaklarımı kapatma isteğiyle doluyordum, ancak irademe orada oturmak için beni zorluyordu.

Sadece yüzüne bakıyordum, sonra milisaniyelik bir zamanda aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Yapmamam gerekiyordu ama yaptım. Düşünmek, varoluşun en büyük kozudur. Ve ben düşünmeden yaptığım ilk şeyin bedelini altı yılımla ödedim.

O, rahatsız edici ses tonuyla konuşmaya devam ederken, eli masamın üstündeydi. O an yapmam gereken en doğru şey suskunluğuma devam edip, kalkıp sınıftan çıkmaktı. Bunun yerine,

elimde sıkıca tuttuğum kalemi, hocanın sıranın üstünde duran eline sapladım. Sınıftaki herkes bir anda sustu. Konuşmalar, gülüşmeler... Hepsi gitti. Sadece hayretle açılmış gözler kaldı. Her birinin gözlerini üzerimde hissediyordum.

Ne yaptığımı fark etmemle dehşet içinde paniklemem bir oldu. Tüm sinirim gitmiş, öfkemin yerini telaş almıştı. Korkuyla koşturarak sınıftan çıktım. Ben ne yapmıştım?

Eve gidip kendimi kapattım. Düşündükçe daha çok pişman oluyordum. Kendimi kaybetmiştim ve anlık da olsa sinirlerime yenik düşmüştüm.

Bu olayın üzerine üniversite bursum kesildi. İki yıl okulumu askıya aldılar ve yaşıtlarımla birlikte tekrar başlamak zorunda kaldım. Artık zekâmın kıymeti yoktu. Artık sadece konuşmayan tuhaf çocuktum. Bu durum beni daha çok içe kapanık yaptı.

Sadece susmak değil, kimsenin gözüne bile bakmıyordum. Yaşanan olayın tek artısı yeteneklerime daha çok vakit ayırabilmemdi. İki yıl boyunca odamdan, zorunluluklarım dışında hiç çıkmadım. Temel ihtiyaçlarımı giderdikten sonra, kalan tüm zamanımı internetle doldurdum. Banka hesaplarımdaki sayılarla oynadım, insanların en özel bilgilerini öğrendim. Bazı dillerin matematiksel kodlarını çıkarıp, hızlı bir şekilde yeni diller keşfettim. Hepsi çocuk oyuncağıydı.

Okula gittiğim seneler boyunca, kimseyle temasa geçmedim. Öğretmenler özellikle benden uzak duruyorlardı. Yaptığımdan pişmandım ama benden uzak durmalarından memnundum. Tüm okulun olup bitenden haberi vardı. Bilmeyenler de kısa sürede öğreniyorlardı. Hiç kimse yanıma gelmedi. Bir kez bile. Sınavda kopya çekmek isteyen fırsatçılar bile, not ortalaması en yüksek kişi olmama rağmen, yanıma gelmediler.

* * *

Son sene hepsinden farklıydı.

Onu gördüm.

Simsiyah, upuzun saçları vardı. Fazla sıkılmış parfümüyle,

kokusu mest ediciydi. İçten bir gülümseme taşıyordu yüzünde. Üniversiteye bir sebepten transfer olmuştu. Yaptıklarımı bilmiyordu ve ben ilk defa birisiyle konuşabilecek kadar iyi hissediyordum kendimi. O, yanımdan geçerken kelimeler ağzımın içinde birikiyordu ve neredeyse, neredeyse "Merhaba!" diyecek kadar yaklaşıyordum.

Onu gördüğüm anlarda hayatım siyah beyaz ekrandan renkli televizyona geçmiş gibi canlanıyordu. Her şeyi daha net görebiliyordum. İnsanlara bakmaktan korkmuyordum. Yaptığım hatayı unutuyordum, sanki hiç yaşamamışım gibi hayata devam ediyordum.

Sonra, bir gün çok tuhaf bir şey oldu. Bir öğle yemeği vaktiydi. Yuvarlak bir masada tek başıma yemek yiyordum. Sandviçimin ortalarındayken arka tarafımdan gelip görüş alanıma girdi. Durup gözlerini etrafta gezdirdi. Oturacak bir yer arıyordu. En sonunda "Buraya oturabilir miyim?" diyerek karşımdaki sandalyeyi gösterdi. Kafamı olur anlamında salladım. Nefesim kesildi, yemeği bıraktım. Sadece onu izliyordum, sadece... Gözlerim dikkatle üzerinde geziniyordu. Siyah saçları nasıl da anneme benziyordu. Beni fark edince gözlerimi kaçırdım ama yakalanmıştım.

"Ne?" diye sordu. Gülümsüyordu.

Omuz silktim.

"Beni mi inceliyorsun?" dedi, dudağını kıvırarak.

Kafamı hayır anlamında salladım. Utanmıştım, yüzüm kızardı. O sırada vücudunu bana döndürdü. Beden dili tamamıyla benimle ilgilendiğini söylüyordu. Heyecanlanmıştım. Arkadaş olabilme ihtimalimiz bile yokken, sevgili olsak, öpeceğim o enfes dudaklarına bakıyordum. Kelimeler ağzımın içinde dolanıyordu. Sanki ilk kelimeyi söylersem devamı gelecek gibiydi. Umut doluydum ve hepsi onun sayesindeydi. Ona bağlanıyordum, aynı anneme bağlandığım gibi.

O öğle yemeğinden sonra, kampüste ne zaman yanımdan geçerken gülümseyip selam verdi. Ben de ona gülümsedim. Eve döndüğümde uzaktan erişimle onun bilgisayarına girdim. Arka-

daşlarıyla çekilmiş fotoğrafları, barda dans eden halleri, kumsaldaki bikinili fotoğrafları, mailleri, banka hesapları, girdiği internet siteleri... Her şeyi, her şeyiyle benimdi. Ona bağlanmıştım. Her anını takip ediyordum. Her saniyesinde oradaydım.

Benimle tekrar iletişime geçmesi için, bilgisayarına sadece benim çözebileceğim bir virüs gönderdim. Kolay yollu bir sıkıntıydı. Güvenlik ağı yoktu ve ancak birkaç saniyemi aldı. Okulun son senesi, mantık çözümlerimin okulda konuşulduğunu biliyordum ve bu sıkıntıyı çözmem için onu bana yönlendireceklerdi. Böylece birlikte olabilirdik. Onunla konuşurdum ve sonra sevgili olurduk. O da beni severdi, her şey çok güzel olurdu.

Olaylar tam tahmin ettiğim gibi ilerledi. Okulda olduğum bir gün bilgisayarını bana getirdi. Konuşmadığımı bir yerlerden öğrenmiş olmalıydı bu yüzden sorularını evet veya hayır ile cevaplanacak biçimde soruyordu. Ben, onu daha çok görmek için cevaplarımı ağırdan alıyordum ve her seferinde gözlerine derin bir yoğunlukta bakıyordum. Bana karşı olan sevgisini hissedebiliyordum. Üstelik konuşmadığımı öğrenmesine rağmen benden kaçmamıştı, uzaklaşmamıştı. Yanımda oturmuş sorunu çözmemi bekliyordu.

Ona sarılmak istiyordum, hemen şimdi! Ama beklemeliydim. Henüz hazır değildi.

Bilgisayarını hallettiğimde çok mutlu oldu ve defalarca teşekkür etti. Aslında işlem çok kısa sürmüştü ama sırf birlikte daha fazla vakit geçirebilmek için dört saat boyunca saçma işlemler yaparak onu oyaladım. O da benimle konuştu. Ailesinden bahsetti. Sanki bilmiyormuşum gibi istekle dinledim. Maillerini okumaktansa ondan dinlemek, onun ses tonunu duymak çok daha iyi hissettiriyordu. Çok fazla konuşuyordu ve konuşması bana sanki bir müzik gibi geliyordu.

En sonunda, işimin bittiğini ifade edercesine laptopunu uzattığımda yanağıma bir öpücük kondurdu. Böylece ona âşık olmak için hiç çabalamama gerek kalmadı. Beni kendine hapsetmişti. Artık ben onundum, o da benim. Her şeyimdi.

Aynı akşam bir mail aldım. Ondandı.

"Hey, merhaba. Bilmem hatırlar mısın ama ben bugün sayende hayatı kurtulmuş o kız! Yani evet, bilgisayarımı kurtardın. Tekrar teşekkür ederim. Bunun için sana bir hediye aldım ve evine postalamak istiyorum. Ev adresini verir misin?" demişti.

Acayip heyecanlanmıştım. Ve internet üzerinden konuşabileceğimiz gerçeği aşkımı alevlendiriyordu. Bana hediye almış olması onun da beni seveceğini gösteriyordu. Çok düşünceliydi. Yabancılamıyordu, kabulleniyordu. Evet, takıntılıydım. Takıntım oydu.

Ev adresimi yazıp gönderdim. Ve belki ikna olur diye,

"...Neden sen getirmiyorsun? Hediyeyi senin vermen daha doğru olur," diye cevapladım.

Ertesi gün, sonraki gün ve devam eden iki hafta boyunca onu okulda göremedim. Mailime cevap da vermedi. Bilgisayarıyla da iletişime geçmiyor, kimseye yazmıyordu. Geç de olsa, şehir dışına çıktığını hediyesini bu yüzden postalamak istediğini anladım.

İki haftanın sonunda, akşam vakti kapım çalındı. Normalde o uzun, siyah saçları hiç gözümün önünden gitmiyordu ama bir anlığına, sadece bir anlığına uyuyakalmış ve unutmuştum. Kapıya gelenin o olduğunu gördüğümde afallamam bu yüzdendi. Elinde küçük bir kutu tutuyordu ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Aynı annem gibi...

Kapıyı biraz daha genişçe aralayıp içeri geçmesi için geri çekildim. Ayağındaki topuklularla asil bir kadın gibi yürüyordu. Omuzları dik ve kendinden emindi. Elindeki küçük kutuyu salona doğru giden yolun üzerindeki komodine koyup içeriye ilerledi. Çok rahattı ve bu beni ona karşı cesaretlendiriyordu. Salondaki iki kişilik koltuklardan birine oturdu, ben de karşısındakine yerleştim.

Yaptığı iki haftalık geziden bahsetmeye başladı. Anlatacak çok fazla olay varmış gibi telaşla konuşuyordu. Arada durup nefes alıyor, sonra tekrar devam ediyordu. Arada bir kahkaha atıyor, bense büyülenmişçesine gülümsüyordum. Arada kafamı

sallayıp dinlediğimi belirtiyordum.

Sonra bana aldığı hediyeden bahsetti. Şehir dışına çıktığında görmüş ve hediyenin tam bana göre olduğunu düşünmüş. Nefes almadan konuşmaya devam ederken neden burada olduğunu düşündüm. O da istiyordu. O da istiyordu ki buradaydı!

O yüzden onun lafı devam ederken, hızlıca kalkıp karşı kanepeye, hemen yanına oturdum. Derin bir nefes alıp dibine sokuldum. Nefesini hissedebiliyordum. Saliseler bile olmamıştı ki bu yaptıklarımla konuşması durdu. Tam o anda dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Sıcacıktı. Annemin kollarında aradığım şefkati onun dudaklarında bulmuştum. Dudaklarını aralamaya çalışım ama bir terslik vardı. Öpüşüme karşılık vermiyordu.

Afallamış bir yüz ifadesiyle bana bakarken ellerini göğsüme bastırıp beni ittirdi. Tiksinmiş gibi bakıyordu. Neden böyle bakıyordu? O da beni istiyordu. Hızlıca çantasını kapıp oturduğu yerden kalktı. Ben de ayaklanıp bileğinden yakaladım. Çok sıkmıştım ancak farkında değildim.

"Bırak beni!" diyerek bağırdı ve kapıya doğru koşmaya başladı. Ben de arkasından gidiyordum ki o anda ayağı kaydı ve kafasını sivri köşeli masaya vurdu. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki düşme anına bile yetişememiştim. Oysa ki sadece onu korumak istemiştim.

Görüş alanıma girdiğinde yerde yatıyordu. Kıpırdamıyordu. Yanına koşup ona dokunamadan, kafasından sızan kanı gördüm. Kan beni durdurdu. Sızan kanında da, kendisi gibi farklı bir şey vardı. Bana farklı hissettiriyordu. Sızan kan miktarı arttıkça daha güçlü hissediyordum.

Kan bana yol gösterdi.

Kan bana kelimelerimi verdi.

Kan beni ben yaptı.

Farklıydım. Bu kanın sebebi bendim ve bu bana haz veriyordu. Bakışlarım değişti. Artık simsiyahtı. Kelimelerim geri gelmişti.

"Bunu sana ben yaptım. Benim suçum ve pişman değilim," diyerek kahkaha attım.

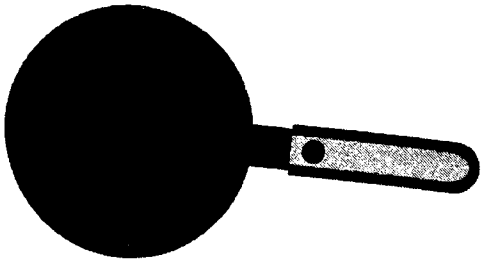
Yıllar sonra kendi sesimi duydum. Kalınlaşmıştı. Ama bu daha iyi hissetmeme sebep oldu. Herkesin yaşamı benim ellerimde gibiydi. Kanlarını son damlasına kadar akıtabilirdim. Bu bendim. Kan bana benliğimi teslim etmişti.

Yanından kalkıp hiçbir şey olmamış gibi komodine gittim. Hediyesini elime aldım.

"Bu benim benliğimin bir simgesi olsun, aşkım. Çünkü aslında, sen bana, beni hediye ettin," dedim, yerde kanlar içinde yatana.

Kutuyu açtım.

Diğerlerinden farklılığı bariz olan bir kalemdi.

"Hayır, öyle değil bak. İpi şişin altından geçireceksin. Böylece ters olacak. Üstünden geçirince de düz olacak. Bir ters bir düz. Çok basit."

"Neresi basit ya! Çok karmaşık. İpler hep birbirine girdi."

Çaresiz bir çocuk gibi bakan Hazal'ın elinde dolaşan ipleri çözmek için uzandım.

Otelde geçirdiğimiz günün ardından Mesut Dede'nin evine geri dönmüştük. Üç gündür yer gök inliyordu ama dedenin evi huzur doluydu. Sanki bu üç günde eski hayatıma dönmüş gibiydim. Eski Evren, ev işi yapan Evren, ev kızı Evren... Durağan, sıkıcı, aksiyon olmayan, o özlediğim hayatım... Tek sıkıntım internet erişimimin olmamasıydı. Bu yüzen bloga da giremiyordum. Gelişmeleri sadece Mesut Dede'nin yetmiş iki ekran tüplü televizyonundan izleyebiliyorduk.

Tess'in ölümü beni oldukça sarsmıştı. Haberlerin de yıpratıcı bir etkisi vardır elbet. Daha önce bir sevdiğimi ya da yakınımı kaybetmemiş olmanın verdiği acemilik de vardı üzerimde. Hazal bu durumu olgunlukla karşılamış ve yine kontrolü eline almıştı. Bense ilk zamanlar delirmiş gibi davranıyordum. Ölümün her insan üzerindeki etkisi farklı oluyordu herhalde. Gördüklerimi kolay kolay unutamayacaktım. Gözlerim her kapattığımda tarifsiz bir

acıyla birlikte o anları yeniden yaşıyordum.

Gözleri görmeyen Mesut Dede haberleri dinliyordu ama beni aradıklarını anlayamamıştı. Hazal "Maceraya hazır mısın?" dediğinde neyi kastettiğini idrak edememiştim. Hemen buraya gelmiştik ve bu üç gün gerçekten tuhaftı. Bir gözümüz sürekli televizyondaydı bir kere. Zaten her an yakalanma korkusu berbat bir duyduydu. Çok stresliydi. Polisler izimi sürerken, ben burada örgü örüyordum. Gerçek katilin nerede olduğu ise meçhuldü.

O gün eve geldiğimizde Hazal'a her şeyi tek tek anlattım. Müzik sesinin yükselişini, maskeli adamın karşıma çıkmasını, bana kalemi vermesini, Tess'i kanlar içinde gördüğümü, bir şeyler söylemeye çalışıp söyleyememesini, sonra patlamayı...

Tess'in ölümü, bana çok ağır gelmişti. Patlama anı rüyalarıma giriyordu. Sürekli kâbus görüyordum ve artık uyumaya bile çekiniyordum. Yaşadıklarımdan biraz olsun uzaklaşabilmek isterdim ama her an daha çok içine çekiliyordum. Suçlu ilan edildiğim yetmezmiş gibi, ailemi de göremeyecektim. Sırf bu yüzden bile, bana bunları yaşatan o maskeli adama daha çok öfke duyuyordum.

O gün eve geldiğimizde üzerimizde davete katılmak için giydiğimiz kıyafetler vardı ve bavulum, tüm eşyalarımla birlikte otelde kalmıştı. Bu halde ne yapacağımızı düşünürken Mesut Dede, vefat etmiş eşinin kıyafetlerini hala atmadığını ve onları giyebileceğimizi söyledi. Sonuç itibariyle şu an üzerimde bana beş beden büyük gelen, lastikli, küçük gül desenli uzun bir etek vardı. Üstümde de göğüslerimin hiç bir zaman dolduramayacağı kadar büyük bir boşluğu olan, kolları uzun geldiğinden katlamak zorunda olduğum bir kıyafet vardı. Ancak Hazal benden şanslıydı. Daha önceden buraya gelip kaldığı için yedek kıyafetleri vardı. Onları giyiyordu.

Örgü örme faslımız sürerken yavaştan akşam oluyordu. Mutfağa kimsenin girmesine izin vermiyordum. En son Hazal geldiğinde o kadar sakar davranmıştı ki bu kadar kıvrak zekâlı bir insanın ev işlerinde nasıl olup da böylesine aciz kaldığını anlayamıyorum. Alt üstü bulaşık işte. Ya da yemek...

* * *

"Ne düşünüyorsun?" diyecekken televizyonda haberler başladı. Hepimiz sessizleştik. Vücudumu dikleştirip daha dikkatli dinlemeye çalıştım. Son üç gündür ilk haber Tess Gerritsen'ın öldürülmesiydi ve bugün de değişen bir şey olmamıştı. Politikacıları bile ezip geçmiştim. Sevinsem mi üzülsem mi bilemiyordum.

Tüm ülke seferber olmuştu bu iş için, Amerika'dan yetkililer de gelmişti. Ancak o kadar insan toplanıp nasıl oluyordu da sadece beni suçlayabiliyordu ki? Bütün bulgular nasıl beni gösterebilirdi? Çıkıp 'Katil ben değilim.' desem inanacak değillerdi. Beni gören polis bir robot resmimi çizdirmişti ancak itiraf etmeliyim ki büyük, patates burnum hariç hiçbir şekilde bana benzemiyordu. Yüzüme dikkatli bakmadığı belliydi. Ehliyet çıkarmadığımdan ve daha önce hiçbir şekilde polise bulaşmadığımdan parmak izimden bir şeye ulaşamamışlardı, en azından televizyonun söylediği buydu. Zaten polisi nerede bulup bulaşacaktım ki?

Evde oturup canı sıkılmasın diye çay demleyen, sırf işin içine heyecan katılsın, biraz aksiyon olsun diye çayını arada bir şekersiz içen biriydim ben. Ne ara Ev Kızı Evren'den, Azılı Katil Evren'e terfi ettim ben de bilmiyorum.

Annemin ruh halini düşündüm. Mahvolmuştur. Hele babam! Yıllarca emek verdikleri tek çocuklarının, bir katil olduğunu duymak onlara nasıl hissettirmiştir? Katil, sa-

dece benim hayatımı değil, ailemin hayatını da mahvetmişti. Bir daha nasıl bakacaktım onların yüzüne? O hayal kırıklıklarını tahmin edebiliyordum. İnanmak istemiyorlardı belki ama tüm kanıtlar beni gösteriyordu. Nereden bileceklerdi ki? Aklanmadan karşılarına çıkmamalıydım. Çıkamazdım.

"Yat artık!" lafını bile özlemişim. Şimdi olsa da anneciğimin kokusunu içime çeksem, sarılsam, öpsem...

Haberlerden öğrendiklerimiz yeterli değildi. Sonuçta aileme ulaştılarsa resmime de ulaşmışlardı ama haberlerde göstermiyorlardı. Bir robot resmim vardı ve tam adım açıklanmıyordu. Beni anlatırken bile herkesin dilinde 'Ev Kızı Evren' vardı. Blogumdan, Tess'e olan hayranlığımdan bahsediyorlardı. Bazı programlara çıkan psikologlar Tess'i öldürmemin nedenini ona hayran oluşuma bağlıyorlardı. Kontrolsüzce ona bağlanmıştım ve onu öldürerek, Tess'in yazdığı romanları örnek almıştım. Hazal neye dayanarak bunu söylüyordu bilmiyorum ama "Bu işte bir iş var," diyordu. "Senin gerçek ismini, gerçek resmini koymamalarının bir sebebi olmalı. Bu normal değil."

Onca programı izledikten sonra bir tahmini vardı. Eğer benim Tess'in yazdıklarını izlediğimi düşünüyorlarsa o yoldan gitmemek akıllıca olurdu. O zaman en mantıklı olan polise teslim olmaktı ama bunu yapmayacağımı açıkça belirtmiştim. O yüzden şu anda elimizden gelen tek şey oturup beklemekti. En azından olaylar durulana veya gerçek katille ilgili kanıtlar ortaya çıkana kadar...

Yemekleri yiyip, sofrayı kaldırınca oturma odasına geçtim. Çayı demlenmeye bırakmıştım. Hazal çay sevmiyordu ama dedeyle birlikte ince belli bardaklarda çay kaşığı şıngırtısında keyif yapıyorduk biz. O da kahve içiyordu genellikle. Böyle akşamlarda, en üzüldüğüm şey kitaplardan uzak kalmak oluyordu. Evet, stres altındaydım ve

bundan kurtulmak için kitap okumayı çok isterdim. Ne yazık ki tüm günümüz haberlerin üzerinden edindiğimiz fikirlerle teori üretmekle ya da örgü örmek gibi uğraşlarla geçiyordu.

Aslında fikirleri daha çok Hazal üretiyordu. Tahminimce ben ondan daha fazla polisiye kitap okumuştum ama o tüm özel birimlerin de dâhil olduğu bu karmaşık olaya tuhaf bir açıdan yaklaşıyor ve MİT'in FBI'ın neler yapacağını, nasıl davranacağına dair fikirler üretiyordu. O yüzden şimdilik burada rahattık. Benim Hazal'la bağlantımı anlasalar bile Mesut Dede'yle ilişkilendiremeyeceklerinden bulmaları uzun sürecekti. Ama ipin ucu belliydi. Biraz vakit geçince illa ki buraya da sıra gelecekti.

"Sence nerede olabilir?" diye sordum sıkıntıyla.

"Ne nerede olabilir?"

"Katil diyorum. Nerede olabilir?"

"Belki çoktan yurtdışına bile kaçmıştır. Bulmamız çok zor. Zaten onu bulacağımızı düşünmüyorum. Kanıtları bulsak yeter. Senin öldürmediğini ispatlayan kanıtları bulursak, kaçmana da gerek kalmayacak. Ondan sonrasını polisler düşünsün. Seni aklarsak hapse girmezsin." diyerek omuz silkti.

"Katili ben bulmak istiyorum. Söylediğim şeyin zorluğunun farkındayım. Ama beni bu duruma düşüren o. Ondan da önemlisi, Tess'i öldürdü. Bunun benim için ne kadar acı verici olduğunu görebiliyor musun?"

Yine gözlerim dolmuştu. Bunu engelleyemiyordum.

"Temel olarak anlayamam. Çünkü ben kimseye, senin duyduğun gibi bir hayranlık beslemedim. Ölüm bize bir nefes kadar yakın. Bağlanmak işi zorlaştırır." Umursamaz bir ifade takınmıştı.

Hazal'a bu konuda katılmıyordum. Sanki duyguları alınmış gibi konuşuyordu ama biliyordum sadece şu an

bu işe mantık çerçevesinden bakmak zorunda kalıyordu. Yoksa benim için girdiği bunca sıkıntı ya da Mesut Dede için yaptıkları gayet de duyguları olduğunu gösteriyordu. Zaten o da mantıklı davranmasa çoktan hapishanede "Ben suçsuzum!" diyerek parmaklıkları aşındırıyor olurdum. Benim duygusallığım nasıl yoğun ve elle tutulur cinstense Hazal'ın da mantığı böyleydi.

Bunları düşünmeye dalmışken Hazal kalkmış bir şey aranıyordu.

"Bir şey mi arıyorsun?" diye sordum.

"Kalem. Geçen gün yazdığım kalemi bulamadım da! Sen kaldırdın mı onu bir yere?"

Her şeyi toparlamayı sevdiğimi hatırlatmama gerek var mı? Kalemi ortalıkta görüp mutlaka bir yere kaldırmıştım ama şu an nereye koyduğum aklıma gelmiyordu.

"Kaldırmışımdır mutlaka ama hatırlayamıyorum. Al, bunu kullan," deyip, mutfaktaki ekmekliğin yanına koyduğum, katilin verdiği kalemi uzattım.

"Bunu kullanmak istemiyorum. Bir şeyler ifade ettiği çok açık," diyen Hazal'a gözlerimi devirdim. Gerçekten devirdim. Çünkü sıkılmıştım 'Bu kalem bir şey ima ediyor!' laflarından.

"Aklındakiler gitmeden yazsan iyi olur. Hem sana söyledim. Kalem önemli değil." Israrla kalemi uzattım. İstemeye istemeye alıp, yazmaya başladı.

O yazmaya devam ederken, ben de taze demlenmiş çayları koydum. Dedeme götürüp çayını uzatmıştım ki birden elektrikler gitti. Her yer kararadı. Gözlerim alışamadan dedenin sesini duydum. Nedensizce gerilmiştim.

"Ya elektrikler kesildi, ya da az gören gözlerim tamamen kör oldu!"

Bunu duyunca ufak bir kahkaha attım.

"Yok yok, senin gözler hala sağlam dedem, elektrikler gitti," dedim.

"Oh, iyi bari. O zaman mum yakalım da karanlıkta oturmayın. Ekmekliğin altında mumlar olacaktı." deyince mutfağa doğru yöneldim. O sırada Hazal'da oturma odasına doğru geliyordu. Yolda çarpışmamak için kollarımızı kör olmuşuz gibi geniş açılarda sallaya sallaya yürüyorduk.

"Sen geç, ben de mumu alıp geliyorum," dedim.

"Tamam, kalem bende. Karanlıkta kaybetmeyeyim diye yanıma aldım," dedi Hazal.

Gülümsedim ama karanlıkta o bunu görmeyecekti. El yordamıyla çekmeceyi karıştırıp mumları buldum. Bir tanesini alıp çakmakla yaktım. Eskiden yaptığımız gibi metal çay tabağına bir kaç damla mum damlatıp dibini sabitledim. Artık etrafım aydınlıktı. Oturma odasına geçip mumu herkesin görüşüne uygun bir yere koydum. O sırada Hazal dışarıya bakıyordu.

"Şalterden değil. Her yer karanlık," dedi.

Manzarada dedenin çalıştığı pazar yeri ve çevre yolunun bir kısmı vardı. Dışarıya baktığımda pazar yerinin de etrafında ki evlerin de hatta yoldaki ışık direklerinin bile elektriğinin gittiğini gördüm.

"Düzeltilmesi uzun sürecek gibi duruyor, aklımdakileri yazmaya devam etmeliyim." diyen Hazal, mumun yanına kuruldu. O anda kâğıdı muma doğru uzattı, yakınlaştırdı, uzaklaştırdı. Kaşlarını çatmıştı.

"Ne oldu?"

"Yazdıklarımı okuyamıyorum."

"Çok kötü bir yazın var, kabul et. Yazdıklarım sen de okuyamıyorsun," dedim.

"Hayır, öyle değil. Yazdıklarım yok! Yani o kadar şey yazmıştım. Hiçbiri yok!"

Uzanıp kâğıda baktım. Mum ışığının altında kâğıt bomboştu.

"Bir şeyler yazdığına eminsin değil mi?" diye sordum.

"Saçmalama, elbette yazdım."

Kâğıdı alıp mum ışığının altında biraz daha yakından incelemeye başladım. Uzaktan bembeyaz duruyordu ama yakından bakıldığında üzerinde yağ izleri vardı.

"Baksana," dedim. "Üzerinde yağ izleri var."

"Yağ mı?" Elimden alıp daha detaylı inceledi. Parmaklarını sürüp elini dudaklarma götürüp yaladı. Sonra yüzünü ekşiterek, "Evet, doğru. Bu yağ. Kaleminle alakalı olmalı. Sana normal olmadığını söylemiştim. Uçan bir mürekkebi var ve bu yağın ne olduğunu öğrenmeliyiz," derken kalemi kurcalamaya başlamıştı.

Beynim artık bu kadar detayı alamayacak kadar dolmuştu. Sıkıntıyla iç çektim. Ne olacaksa olsundu. Artık o kadar bıkmıştım ki. Ama bir yandan da katili bulma dürtümle boğuşuyordum. Her yeni ipucu bizi ona bir adım daha yaklaştırıyordu.

Bu arada Hazal düşünceli haliyle kafasını tekrar cama çevirdi.

"Çevre yolunun karanlık olması normal değil. Eğer mahallede sorun olsaydı sadece buranın elektriği giderdi. Çevre yolu, elektriği mahallenin hattından almıyor. Bu tüm şehirde bir sorun olduğunu gösterir." diyen Hazal, mumun ışığında çok tuhaf gözüküyordu. Kafası karışmıştı ve ben o kafanın içinde neler döndüğünü çok merak ediyordum. Bu kadar şeyi nasıl bilebilirdi ki?

"Bunu nereden biliyorsun? Yani çevre yolunun elektriğini buradan almadığını..."

"Sadece merak!" diye geçiştirdi. Kendiyle ilgili tüm sorularda böyle yapıyordu. Kendini kapatıyordu ve beni geçiştiriyordu.

Gıcık olmakla sinir olmanın arasında bir çizgideyken televizyonun ekranından cızırtılar gelmeye başladı. Elektrik geldi diye düşündüm ama lambalar hala yanmamıştı. Televizyon istem dışı davranıyor gibiydi. Dışarıya baktığımda çevre yolu üzerindeki elektronik sistemle yönetilen billboardda da aynı karıncaların olduğunu gördüm. Birden oluşan tüm o karıncalar kelimelere dönüştü ve her iki ekranda da aynı anda iki kelime belirdi.

"BENİ YAZ!"

Şok olmuştum!

Bu gerçek olamazdı. Kocaman harflerle, bir kararıp bir sönen siyah üstüne beyaz bir yazıydı. 'Beni yaz' diyordu ve mesajın bana geldiği çok barizdi. Ancak bunu başka kimse anlayamazdı. Çünkü benden başka kimse o kelimeleri duymamıştı. Bana söylenmişti ve bir de Hazal biliyordu. Hazal'ın yüzüne baktığımda resmen bütün kan çekilmiş gibiydi. İkimiz de donup kalmıştık. Birbirimizin yüzüne bakıyorduk ama bir şey dememize gerek yoktu. Yüzümüz her şeyi anlatıyordu.

Beş saniye bile sürmeyen bu görüntünün ardından korku filmlerindeki efektler gibi yazı kayboldu ve anında elektrikler geri geldi. Lambalar yandığında Hazal koşup televizyonu açtı. O benden daha çabuk toparlanmıştı ama yüzündeki etkisi azalmamıştı.

İlk on beş dakika televizyonlar aynı seyrine devam ettiğinde, az önce gerçekleşen olayın, kimsenin fark etmediği ufak bir olay olduğunu düşünmüştüm. Ancak bir anda televizyonda işler değişti. Oynayan dizi kesilip son dakika haberi girildi.

Başlık hiç ümit verici değildi. "Tüm şehrin elektriği kesildi! Şüpheli ise Tess Gerritsen'ın katili Evren!" Çok güzel. Şimdi de 'Elektrik Kesen Evren' olmuştum. Nasıl bu

kanıya vardıklarını anlamak için ekrana biraz daha yaklaştım.

"...Evren'in tüm şehrin elektriği kesmesinin hiçbir anlamı yokmuş gibi gözükse de tüm ekranlarda yazan "Beni yaz!" ifadesiyle birilerine mesaj vermeye çalıştığı çok açık! Ekip arkadaşlarını çağırıyor ya da ünlü olmak için insanların onu yazmasını istiyor olabilir..."

Kanal değiştirdim. Tesadüfe bakın! Gene ben!

"..Evren'in yaptığına dair çok fazla kanıt var. Şehrin elektrik merkezinde saniyeler içinde gerçekleşen bu olayda görevliler sadece gölgesini görebil..." Kadın olayı anlatırken ekrandan görüntüler geçiyordu. Kamera görüntülerinde sadece bir gölge vardı ama ne kız ne erkek olduğu belli değildi. Çok belli belirsizdi ve tam bir gölge değildi, gölgenin yarısı bile değildi. Ekrandaki görüntü birden değişti ve kesilmiş elektrik kablolarının yanında geçen hafta kaybettiğim kartımı gördüm. Üzerinde ismim yazan, kaybettiğim kartım!

"Bu, bu senin kartın Evren!" Hazal ayağa kalkmış, parmağıyla ekranı işaret ediyordu. Ne yazık ki ekranı durduramadan görüntü kaydı gitti.

"Evet, onu pazar yerinde kaybetmiştim!"

"Demek ki burnumuzun dibine kadar gelmiş! Buradaymış!"

Bu çok tehlikeliydi, nerede olduğumuza kadar her şeyi biliyor olabilirdi. Bütün elektriği kesip tüm şehre "BENİ YAZ!" mesajını göndermişti. Belki, beni de öldürmemesinin tek nedeni bu cümleydi. İstediğini yapınca bu saçma olay bitecekti ve gelip beni öldürecekti.

Tamam, saçmalamayı kesmeli ve adam akıllı düşünmeliydim. Kanalı bir kez daha değiştirdiğimde bu sefer kartımın görüntüsü ekranın tamamını kaplamıştı. Üzerinde benim parmak izlerim vardı tabii ki, Tess patlamadan

önce üzerinde duran bıçakta da benim parmak izlerim vardı. Buna ulaşmaları zor olmayacaktı.

Katil dibime kadar gelmişti ve özellikle beni katil olarak göstermekten hiç çekinmiyordu. Kartım sanki yanlışlıkla orada düşmüş gibi duruyordu. Her parmak beni işaret ediyordu.

Bir anda Hazal'ın sesiyle irkildim, ekranda hala duran görüntüden gözlerimi alıp Hazal'a baktım.

"Hazırlan, gidiyoruz."

Gözlerinde tuhaf bir karanlık vardı. Sert ve kararlı duruyordu.

"Bakışların beni korkutuyor, Hazal. Hem saçmalama! Nereye gideceğiz?"

"Oraya," derken parmağıyla televizyondaki elektrik santralini gösteriyordu. Aklını kaçırmış olmalıydı. Sadece ekrana bakarak bile onlarca polisin orada olduğunu görebilirdiniz. Oraya gidersek kesinlikle yakalanırdık.

"Hazal, sakin ol. Bir otur, fevri karar verme. Mantıklı düşünelim," diyerek kolundan çekiştirip, oturtmaya çalıştım. Ela gözleri üzerime çevrildi. Sinirliydi ve düşünceliydi. Benim kadar, belki benden daha çok endişeliydi. Bazen bunun nedenini anlayamıyordum. Yani bana neden yardım ediyordu ki? Faydamdan çok zararım vardı aslında. Sormaya çekiniyordum. Çünkü sorumu yanlış anlayabilir ve başımı beladan kurtarmaktan vazgeçebilirdi. Bundan da önemlisi onun arkadaşlığını kaybedebilirdim.

Sadece bir haftada, fazlasıyla değer verdiğim insanlardan biri olmuştu. Bunu sadece beni kurtardığı ya da kurtarmaya çalıştığı için söylemiyorum. Onu gerçek bir dost gibi görüyordum. Bunu kaybetmek istemiyordum.

Sıkıntıyla üfleyip yerine oturdu. Başını ellerinin arasına aldı. Ben de karşıdaki koltuğa oturdum. Gerginlikten, farkında olmadan bacağımı titretiyordum. Oysaki bu ha-

reketi hiç sevmezdim. Televizyon hala benden ve sözde benim kestiğim elektrikten bahsediyordu. Ancak onları duyamayacak kadar bunalmıştım, bir ilerleme kaydetmeliydim. Sonsuza kadar bu evde saklanamazdım. Üzerimde, ölmüş yaşlı bir teyzenin, bana beş beden büyük gelen kıyafetleriyle oturup, örgü örüp, sanki hayatım normal seyrindeymiş gibi devam edemezdim.

Adım adım ilerlemeliydim. Önce aklanmalıydım. Ama nasıl? Katilin ısrarla benden istediği bir şey vardı. Beni yaz! Yazayım güzel kardeşim yazayım da, neyini yazayım? Yarım maskeli suratını mı? Tess Gerritsen'i hiç acımadan önce bıçaklayıp sonra patlattığını mı? Durmadan aynı şeyi söylemeni mi?

Buradan başlayamazdım. Eğer ona istediğini verirsem benimle iletişimini kesme ihtimali vardı. Bu yüzden, eğer kastettiği şey onu yazmam, ondan bahsetmemse, bunu yapmayacaktım. Ancak onu bulabilmek için, benimle irtibata geçmesini sağlamalıydım. İstediği kadar beni suçlu gösterebilirdi. Kaçıp saklandıkça ilerleyebilirdim. Bu konuda yeni doğmuş bir bebek gibiydim. Kafasını boynunun üstünde tutamayan bir yeni doğandan farkım yoktu. Çaresiz ve aciz görünüyordum. Hazal'a güveniyordum. O benim kaçış biletimdi. İşler zora girdiğinde onun sayesinde kurtulmuştum. Bayıldığımda, kartımı kaybedip yemek salonuna giremediğimde, otelden kaçmaya çalıştığımda...

Bunları düşünürken yüzümde ufak bir gülümseme oluşmuştu.

Hazal haklıydı. Gitmeliydik. Bir yerden başlayacaksak, elektrik santrali en uygun yerdi. Belki katili kızdırarak daha erken ortaya çıkmasını sağlardık. Belki katil de bizim oraya gitmemiz istiyordu. Bilmiyordum ki? Nasıl bir oyuna girdiğimiz belli değildi.

Başka bir ülkede olsak karşılıklı hamleler söz konusu

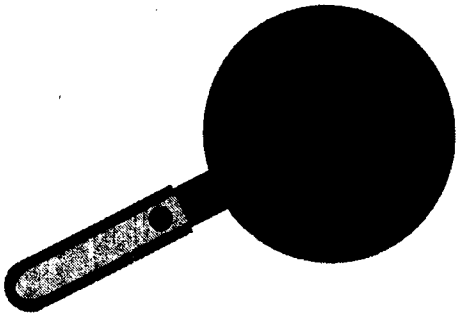
olduğunda akla gelen ilk oyun satranç olabilirdi ama biz katille kesinlikle tavla oynuyorduk! İlk elde beni mars etmiş olabilirdi ancak ben daha yeni ısınıyordum. Artık delil toplama zamanıydı.

"Evet! Gitmeliyiz. Nasıl olacak bilmiyorum ama haklısın. Bir yerden başlamalıyız," dediğimi duyan Hazal'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Gerçekten mi? Beni şaşırtıyorsun Evren. Böyle bir yola girmeyeceğini düşünmüştüm," dedi.

"Aslında girmem. Yani girmezdim. Eskiden... Tess ölmeden önce! Çünkü ben ölümü görmemiştim, yaşamamış, hissetmemiştim. Ama hayat gerçekten çok kısa ve ben bu amacın peşinde koşmaya can atıyorum." Ayağa kalkıp hazır olduğumu gösterdim.

"O zaman hazırlanmaya başlasak iyi olur," dedi. Resmen gözleri parlamıştı. Bu kız deliydi. Ben aksiyondan ne kadar kaçıyorsam o da o kadar bulaşmak istiyordu.

Demir tellerden atlarken, hiç giymek istemediğim ama mecburiyetten kabul ettiğim, Hazal'a ait taytı yırtmamaya çalışıyordum. Bir yandan altım gözükmesin diye uğraşıyordum. Sanki etrafta kim varsa! Hazal, nereden geldiği belli olmayan tuhaf yetenekleriyle, bir cambaz gibi tellerden atlamış, iç taraftan bana yardım ediyordu.

"Hafifçe bırak kendini, seni tutarım," diyerek fısıltıyla konuştu.

Elektrik santraline gelmiştik. Gece boyunca uyumayıp buradan nasıl kurtulacağımızı planlamaya çalışmıştık. Ancak elde tutulur bir plan yapamamıştık. O yüzden doğaçlamaya karar vermiştik. Tek bildiğimiz, daha doğrusu Hazal'ın bilip bana aktardığı, şafak vaktinde güvenliğin minimum seviye olacağıydı. Olay tazeydi ve her yerde polisler vardı. Ancak mesai başlamadan, hava aydınlanmadan hemen öncesi güvenliğin en zayıf olduğu andı. Hazal bunu nereden biliyordu, bilmiyorum. Ancak bu işimize yarayacak tek bilgiydi. O yüzden şafak vakti gelmiştik. Ön kapıdan elimizi kolumuzu sallayarak giremezdik elbette. Arka taraftan tellere tırmanmıştık. Açıkçası ne aradığımızı bile bilmiyordum. Sonuçta hiç bir kanıt elde edemeyebilirdik ama Hazal kabloların kesildiği yere gitmekte inat ediyordu. Söylediğine göre toplam iki dakikamız vardı. İki dakikalık bir görüş boşluğundan sonra görevliler mutlaka

kameraya bakarlardı ve bu iki salak kızın suç mahallinde ne yaptıklarını öğrenmek için yanımızda bitiverirlerdi.

Tellerden atlayıp, tam olarak Hazal'ın üstüne düşmesem de, beni destekleyeceği şekilde indim. Kendimi topladıktan sonra deli danalar gibi koşarak çoktan ilerlemeye başlamış Hazal'a, yetişmeye çalıştım. Hazal'ın beni sorgulayan bakışlarıyla karşılaştım ama umursamadım. Şu an tek önemli şey zamanın kısıtlı olmasıydı.

Santralin üst tarafı milyonlarca elektrik telinin birbirine girdiği bir demir yığını gibi gözüküyordu. Uzun pençeli metal direkler ve etrafına geçmiş milyonlarca kablo... Alt kısımsa tam bir labirent gibiydi. Metal direklerin ayakları ve yan yana uzanan konteynırlardan oluşuyordu. Kaybolmak isteyenler için birebirdi.

Hazal'ın arkasından koşup yetişmeye çalışırken, gözlerim sürekli ondaydı. Onu kaybedersem bulamayacağımı biliyordum. Yön tayinim yoktur ve kesinlikle burası benim sonum olurdu. Ancak o saçma sapan koşuşumla dalağım şişmişti, nefes nefese kalmıştım. Yavaşladığımı gören Hazal da fazla uzaklaşmayıp durdu. Ona yetişmeye çalışıyordum ama kalbim ağzımdan çıkacakmış gibi atıyordu. Aldığım nefes boğazımı yakıyordu ve zamanın şu andan itibaren yetmeyeceğine emindim. Üstelik ana kabloların nerede olduğunu bile bilmiyorduk ki! Aldığım oksijen ciğerlerime baskı yaparken daha fazla devam edemeyeceğimi anladım. O sırada Hazal etrafına bakınıyor, ana hattı arıyordu. Bana bakıp köşeyi gösterdi.

"Kabloların yönü şu tarafa uzanıyor. Ana hat o tarafta olmalı. Bir gidip bakacağım. Burada bekle. Hemen gelirim."

Hem bağırmış hem de kısık sesle konuşmuştu. Kafamı salladığımda, o yöne doğru koşmaya başladı. Artık gözden kaybolmuştu. Yani geri dönmezse, benim de geri dönüşüm olmayacaktı.

Ellerimi belime koymuş, koca karılar gibi ortalıkta dikilip etrafa bakınırken daha fazla soluklanmaya çalışıyordum. Bu arada kuruyan boğazımla uğraşırken, kafama bir silah dayandı. Daha sonra bir 'klik!' sesi geldi. Namlunun soğuğu tenimde tuhaf bir his oluşturdu. Belki de üzerime çullanan bayılma hissinden dolayıydı bilmiyorum.

Namlu kafama bastırılırken, bu arkamda duran her kimse, onu görmek için kafamı çevirdim. Tabii ki yavaş ve temkinli bir şekilde. Silahlı bir insanın sağı solu belli olmazdı. Aksiyon, macera derken bir kafama silah dayanmadığı kalmıştı zaten!

Yüzümü dönünce silahın namlusuyla göz göze geldim, henüz beni tutmadığı için biraz uzaklaşacak fırsat bulmuştum. Gördüğüm yüz tanıdıktı ve aslında onun da burada olduğunu tahmin ediyordum.

"Ellerini kaldır!" dedi.

O günkü şok olmuş halinden eser yoktu. Kararlı ve sabit bir bakışı vardı. Hemen dediğini yaptım, zaten korkudan titremeye başlamıştım.

"Konuşmama hakkına sahipsin. Şu halinle önceki seferki gibi elimden kaçamayacaksın!" derken ciddiyetini tekrar takınmıştı.

Adını bilmediğim, tanık olarak karşıma çıkaracakları, Tess'in ölümünü benimle birlikte gören tek kişi olan sivil polis, belinin arkasından kelepçeleri çıkardı. Gözüm tellere kayıyordu. Çıkabilir miydim? Hala nefes nefeseydim ve ilk performansımı yakalayamazdım. Yaka paça yakalanırsam, daha çok rezil olurdum. En iyisi kabullenmekti. Ellerim hâlâ havadaydı. Üzerime bir silah doğrultulmuştu. Artık yakalanmıştım ve bunun geri dönüşü yoktu. Ellerimi, bana büyüklük taslarcasına bakan adama doğru uzatırken, arkasında bir karaltı gördüm.

* * *

Saniyeler sonsuzluk gibiydi. Yaşananları izlemek, basket potasına attığın topun fileden geçmesini izlemek kadar tuhaftı. Kazanmakla kaybetmek arasında, saniyeleri değil saliseleri bile sayarken, bir sonraki adımın ne olacağını bilememek... Sanırım en zoru bilinmezlikti.

Ben düzenli bir insandım. Plan program yapmak benim için en önemli şeylerden biri! Ancak o kadar uçta, o kadar kıyıdaydım ki! Bir sonraki adımımda başıma ne geleceğinden habersizdim. Ve bu durum beni çıldırtıyordu. Yaşayacaklarım için hazırlıklı olmam gerektiğini biliyordum ama kafamdaki milyonlarca soruyla uğraşırken bunu başaramıyordum. Bu yolun dönüşü yoktu.

Bazen hayatınızı değiştirecek çok ciddi kararlar vermeniz gerekir. Ben hiçbir zaman bu kadar sağlam adımlar atacak birisi olmadım. Kesin ve net kararlardan hep kaçındım. Hayatıma yön verecek kararları bazen erteledim, bazen geçici çözümler bularak kendimden uzaklaştırdım. Ancak Tess'in ölümü beni hiç de istemediğim bir çukurun içine sürüklemişti ve verdiğim en ciddi karar katili bulmak konusunda aldığım karardı. Bunun için bir yola çıkmıştım. Ben işlerimi yarım bırakmayı sevmem. Bu yüzden başıma ne gelirse gelsin bu yolda ilerleyecektim.

Yaşadıklarımın beni değiştireceği çok açıktı. Bunu daha işin başındayken bile görebiliyordum çünkü evden dışarı çıkmaya bile üşenen ben, otel camlarından atlayıp, polislerle dolu bir mekana gidecek kadar tuhaflaşmıştım. Gerçi hâlâ, haftalarca birikmiş ütüyü yapmayı, dağ gibi bulaşığı yıkamayı, şu anki halime tercih ederdim.

Arkasında bir karaltı beliren Polis'e ellerimi uzatırken rolümü çok iyi oynadım. Karaltı bize doğru yaklaştıkça polise belli etmemeye çalışıyordum. Yüz ifademi değiştir-

meden devam ederken, bir iki cümle etmeme kalmadan karaltı oldukça yaklaştı ve derin bir nefes aldım.

Gelen Hazal'dı.

Elinde bir odun parçası tutuyordu. Polis ondan biraz uzundu. Tahmin ettiğim şeyi yapabileceğinden emin değildim. Bunun için yeterince kuvvetli olduğunu düşünmüyordum. Ancak Hazal hiç zorluk çekmeden polisin kafasına elinde tuttuğu odunu indirdi. O da bir anlığına arkasına dönüp Hazal'a baktı. O an gerçekten başaramadığını düşünmüştüm ki, polis aklımdaki düşünceleri inkar edercesine yere yıkıldı. Kaçıncı kez hayatımı kurtarıyordu bu kız? Ucunu kaçırmıştım artık.

O da nefes nefese kalmıştı ve gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Yüzündeki terler, yukarıdan süzülen ışığın altında farklı bir ışıltı saçıyordu ve muhtemelen çok hızlı koştuğundan yanakları al al olmuştu. Gülünce iki yanağındaki gamzesi ortaya çıktı. Yine de ifadesinde telaş vardı.

"Son otuz iki saniyemiz kaldı. Çıkmak için yeterli bir süre. Koşabilecek misin?"

Kesik kesik konuşuyordu ve ben çoktan adrenalinle dolmuştum. Polisle konuşmak bana biraz nefes aldırmıştı ve korku, hormon seviyemi yükseltmişti. Sonuç olarak, evet, kesinlikle hazırdım.

"Tabii ki. Şüphen mi var?"

Hazal kahkaha attı. "Az önce şişen dalağın hiç de öyle demiyordu ama!"

Hafiften bozulmuş gibi yaparak, "Ya sen az önce bir adamı devirdin, hatta belki de öldürdün. Nasıl bu kadar rahat olabilirsin?" dedim.

Yavaştan koşmaya başlamıştık. Geçen sefer ki gibi birden hızlanmamıştık. Hatta Hazal'ın bana ayak uydurmak için bilerek yavaş koştuğunu fark edebiliyordum.

"Son yirmi bir!" deyip hem kalan süreyi hatırlattı hem de konuyu değiştirmiş oldu Hazal.

"İçinden sayıyor musun sen? Aynı anda hem adam öldürüp hem de saniye tutabiliyor musun?"

"Öldürmedim. O kadar hızlı vurmadım. Ayrıca saniyeyi ben tutmazsam kim tutacak? İki dakika dolunca buranın cehennem gibi olacağına yemin edebilirim."

"Bana laf sokmaktan vazgeç!"

Beni şu anda sinirlendirmek zorunda mıydı acaba?

"Sinirlenince daha hızlı koştuğunun farkında mısın?" dedi. Ağzım açık kalmıştı. Bunun için mi sinirlendirmişti beni? Gülümseyip konuşmaya devam etti.

"Farkındaysan tellere vardık bile!"

Kafamı çevirince telleri gördüm. Bu kadar hızlı gelebileceğimizi düşünmemiştim. Gerçekten sinirlenmek hızımı arttırıyordu. Tellere çıkarken altımdaki tayta bir kez daha sövdüm. Bu kadar dar şeyler giymeye alışık değildim. Koşarken çok büyük rahatlık sağlasa da, bir taytın içinde olma düşüncesi beni rahatsız ediyordu. Kalçalarımın ortaya çıkacağı düşüncesini bir kenara atıp hızlıca tırmanmaya başladım. Teller elime batıyordu, yükselen acıyı kafamdan atıp, tırmanmaya odaklandım. Aşırı yüksek değildi, bu durumu benim için avantajlı hale getiriyordu.

Uzaktan ayak sesleri geldiğini duyduğumda çoktan karşı tarafa geçmiş, koşmaya başlamıştık. O sırada yükselen ambulans sesi, koşarken çıkardığımız ayak seslerimizi bastırıyordu. Hava aydınlanmaya başlamıştı, karanlık bizi gizleyemezdi ama yola çıkana kadar çalılıkların arasındaki ağaçlar bizi saklamaya yeterdi.

Ağaçlarm arasından anayola gidecek bir patika vardı. Patikaya ulaşana kadar bir süre koşmamız gerekiyordu. Ancak benim dalağım çabuk atarlanan bir yapıya sahipti. Biraz hızlı koşmamla 'Sana bu hakkı kim verdi?' deyip hemen şişiverdi.

Nefesimi düzenlemeye çalışırken Hazal bir ritim tutturmamı önerdi. Söylediğine göre, ritme uyarak koşmamı dengeleyebilirmişim. Askerlerin 'Yaylalar' şarkısını söylediği gibi. O anda aklıma "Her Türk asker doğar!" cümlesi geldi. Ancak ritim tutup koşmaya çalışırken kelimeler aynen şöyle çıktı;

"Her," adım at, nefes al.

"ev kızı," adım at, nefes ver.

"bulaşık," adım at, hızlan.

"yıkar!" adım at, koş.

"Her-ev kızı-bulaşık-yıkar! Her-ev kızı-yemek-yapar! Her- ev kı..."

Koşmaya devam ediyordum ama söylemekten nefesim kesilmişti. Biraz durup soluklanmaya ihtiyacım vardı. Ellerimi belime yerleştirip, yüksek sesle soluklanmaya başladım. O esnada patikanın hemen önümüzde olduğunu gördüm. Kurtuluşuna az kalmış tutsaklar gibi sevinmiştim. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Kollarımı uzatıp ellerimi açtım. Güneşin ilk ışığı bizi aydınlatıyordu ve temiz hava aslında nefesimi kesmesine rağmen çok iyi hissettiriyordu. Gözlerimi kapatıp anın tadını çıkaracakken Hazal elimi tutup çekiştirdi.

"Saklanmalıyız!" Sesi boğuk geliyordu.

"Ne oldu?" derken elini ağzım kapatıp beni susturdu. Patikanın hemen önündeki ağacın arkasına çekiştirip, eğildi. İşaret ettiği yeri gösterince ben de ağacın arkasına saklandım. Aslında ağaç ikimizi de kapatacak kadar büyük değildi ama gölgesinde kalmayı başarmıştık.

İşaret ettiği yerde büyük bir kamyonet vardı. İki adam, kamyonetin içine yan tarafta duran kutuları dolduruyorlardı. İkisi de fazlasıyla iri yapılıydı. Hormonla beslenmiş gibi kasları şişmişti. Birinin üstünde beyaz bir atlet vardı ve göğüs kılları gözüküyordu. Bu görüntü bende kusma

hissi uyandırdı. Göbeği kendinden önce gidiyordu. Bu yüzden kutuları taşırken göbeğinin üstünde taşıyordu. Ancak hiç de zorlanıyor gibi değildi. Yüzünde kızgın bir ifade vardı. Diğer iri yarı adama kızdığını fark ettim. Ne için kızdığı pek anlaşılmıyordu. Yerde bir kaç kutu kalmıştı ki, taşımayı bırakıp arabanın ön kısmına geçtiler. Bulunduğumuz açıdan aracın önü gözükmüyordu o yüzden ne yaptıklarını anlamamıştım.

Ben dikkatle incelemeye çalışırken, Hazal açığa çıktı. Adamlar kafasını uzatsa Hazal'ı görebilirdi. Hızlıca, hiç sesini çıkarmadan, kamyonun açık kapısından arkasına bindi. Ben de arkasından koştum. Ayağımın altında ezilen çalılar, tahminimden daha fazla ses çıkarıyordu. Neyse ki adamlar kendi konuşmalarına daldıklarından beni duymadılar. Ben de Hazal kadar hızlı olamasam da kamyonun arkasına çıktım.

Kamyonun arkası yığınla eşya doluydu. İlk bakışta Hazal'ı göremedim ama sonra dikkat edince kutuların arasındaki boşluğa sıkışmış olduğunu fark ettim. Üst üste yığılmış kutuların arasında kaybolmuştu. Ben de çaprazındaki boşluğa geçtim. Onun kadar zayıf değildim, o yüzden sığmam biraz zor oldu ama derin bir nefes alıp sıkıştım. Bir süre öylece durup adamların sesini dinledik. En sonunda kamyonun arkasına gelip kalan kutuları da yükleyip kapıları kapattılar. Hazal derin bir nefes verdi. Rahatlamış gibiydi. Adamlar kamyonun ön tarafına oturup, motoru çalıştırdılar. Motor çalışınca bizi duyamayacaklarını düşünüyordum o yüzden konuşmaya başladım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum. Çok yüksek sesle konuşma." dedi hafif kısık sesiyle.

Bilmediğimiz bir yoldaydık resmen. Adamların ne olduğu bile belli değilken, biz araçlarına atlayıp yola çıkmış-

tık. Bu tam da Hazal'ın yapacağı türde bir şeydi. E iyi de benim aklım neredeydi acaba?

Yolda ilerlerken patikadan hiç çıkmadığımızı fark ettim. Hatta daha da derinlere gidiyor gibiydik. Ana yoldan oldukça uzaklaşmıştık. Nereye gittiği bilinmeyen bu yolda etrafı incelemeye başladım. Kutulardan tıkırtılar geliyordu. Aracın sallantısıyla bir kutu devrildi ama o arada motorun gürültüsünden biz bile sesi zor duyduk. Etrafa bir kaç parça eşya saçıldı. Dökülenlerin arasından gözüme parlak kırmızı bir saat takıldı.

Annem de sabahları uyanmak için aynı saati kullanıyordu. Yani eskiden, oldukça eski bir zamandan bahsediyorum. Bir an saatin o tiz rahatsız edici sesi aklıma geldi ve yüzümü buruşturdum. Sıkıştığım yerden çıkıp, eğilip saati aldım. Saati incelerken de ayağa kalkıp Hazal'a baktım.

"Annemin saatinin aynısı. Şuraya basınca çok tiz bir ses çıkarıyor," dememe kalmadan saat ötmeye başladı. Çünkü o aptal tuşa basmıştım. Hangi akla hizmet bunu yaptığımı bilmiyorum. Telaşla saati susturmaya çalışırken Hazal'da saklandığı yerden çıktı. Saati eline alıp susturmak için üzerini kurcaladı. Ancak çözüm bulamayınca yere atıp saati kırdı. O sırada araç durdu, motorun sesi kesildi. Saat susmak bilmiyordu. En sonunda Hazal ayağını kaldırıp saati büyük bir hırsla parçaladı. Biz tam rahatladık derken, arka kapılar açıldı ve biz, gözüne ışık tutulmuş tavşanlar gibi kalakaldık. Adamlar bizi görünce ufak bir şok geçirdiler. Yine de hiç bozuntuya vermeden konuşmaya devam ettiler.

"Sana söylemiştim arkada birisi var diye. Şimdi başımıza bela aldık. Çalıntı malları öğrendiler," dedi iri yarı olan.

"Bir sus! Senin kadar aptal bir insan görmedim hayatımda! Belki de bilmiyorlardı ama sayende öğrendiler geri zekâlı!"

Atletli amcamız zeki olanıydı anlaşılan. Sonra bize dönüp, "İnin arabadan! Ne gördüğünüzü söyleyin hemen!" dedi sinirle.

Çoktan kamyona çıkıp bizi dışarıya ittirmeye başlamıştı. O ana kadar fark etmediğimse elinde bir silah olduğuydu. Şu yaşına kadar hiç silah görmemiş biri olarak aynı gün içinde iki kez silahla tehdit edilmek benim için büyük bir başarıydı!

Arabadan inince," Bi-Biz hiç bir şey görmedik." dedim. Hazal sessiz duruyordu. Muhtemelen bir fikir bulmaya çalışıyordu. Ben de adamları oyalamaya karar verdim. Beyaz atletli olan silahı yüzümüze doğru tutuyordu.

Diğeri, "Paraları görmüşlerdir," dedi atletli amcaya bakarak.

"Para falan görmedik biz," diyerek atladım.

O arada Hazal dişlerinin arasından, "Üç dediğimde sağ arkanda duran odunu almak için koş," dedi.

"Şttt. Aranızda konuşmayın!" diye bağırdı adam.

"Ne planladığınızı bilmiyorum ama hemen ötmeye başlamazsanız ikinizi de burada vururum." Gözleri alev saçıyordu.

Hazal ayağını bir adım öne atınca adam silahı ona doğru savurdu. "Yaklaşma! Vururum. Şakam yok!" dedi beyaz atletli, tedirginlikle. Dikkati kendi üzerine çekmişti. Hemen ardından Hazal'ın üç diye bağırdığını duydum. Bir dakika ya! Bir ve ikiye ne oldu? Çocuklar gibi hemen üç mü diyecektin yani? Ama ben buna hazırlıklı değildim.

Anlık bir afallamadan sonra sağ tarafa koştum. Bahsettiği odunu kaptım. Odunu alınca ne yapacağımı şaşırmışçasına etrafıma bakındım. Hazal, eli silahlı olan adamla boğuşuyordu. Söyleyemediği ama anlatmak istediği şey, diğer adamı benim halletmem gerektiğiydi. Elimdeki odunu iyice sıkıp Hazal'm az önce yaptığı gibi bir adımı-

mı öne atıp 'Hazırım!' anlamına gelen bir pozisyon aldım. Ancak üzerime doğru koşan adam hayvan gibiydi! Bu durum, bende, kocaman bir ayıyla boğuşacakmış hissi yaratıyordu. Odunu kafasına vurmamın imkanı yoktu. Haddinden fazla uzundu. Ne yapacağımı düşünürken adam ilerlemeye devam ediyordu. İyice yaklaştığında, bacaklarımı iki yana açıp odunu tam ayaklarımın önünde tuttum. Adamın yeterince yaklaştığına emin olduğumda büyük bir hızla odunu savurdum. Tam tahmin ettiğim gibi bacak arasına geldi ve adam bacak arasını tutup büzüştü. Ancak bu onu düşürmeye yetmemiş sadece durdurmuştu.

O sırada Hazal'a bakma fırsatı buldum. Silah uzak bir tarafa gitmişti ve adamla boğuşmaya devam ediyordu. Onun da kısacık bir an bana baktığını gördüm. Durumu fark etmiş olacak ki, "Ayak bileğinin arkası," diye duyabileceğim şekilde bağırdı.

Ben de henüz düşmemiş ama kıvranan adamın hızla arkasına geçip, ayak bileğine olabildiğince kuvvetimle vurdum. Ufak bir çıtırtı sesi duyuldu. Sanırım bileğini kırmıştım. Bu ağrı onun düşmesi için yeterli oldu ve devrildi. Tam kafasma da bir tane indirecekken Hazal'ın bağırdığını duydum.

Beyaz atletli adam da yerde yatıyordu ve Hazal arabaya doğru koşuyor ve beni çağırıyordu. Beynime pompalanan kanın her damlasını hissederek kamyona doğru koştum. Hazal şoför koltuğuna yerleşti. Ben de yanındaki kapıdan bindim. Allah'tan bizi araçtan indirdikten sonra arka kapakları kapatmışlardı yoksa ilerlememiz çok zor olacaktı.

Hazal arabayı çalıştırdığında bir anlığına araç tekledi ve atletli adamın kalkıp koşmaya başladığını gördüğümde bayılacağımı zannettim. Bu kadarı fazlaydı! Gerçekten başaramayacağımızı düşündüğüm anda motor çalıştı ve Hazal gazı kökleyince, araç şahlandı. Adamlar arka-

mızdan bağırıp, koşmaya çalışıyorlardı ama yetişmeleri mümkün değildi.

Araç çalmıştık! A-RAÇ-ÇAL-MIŞ-TIK! Ah Evren nasıl bir dua ettin de bu kadar aksiyonun içine düştün bilmiyorum. Ya da beddua mı demeliydim acaba?

Araç hızla ilerlerken bizi bir kahkahaya tutulduk. Neden olduğunu bilmiyordum ama deli gibi kahkaha atıyorduk. Yaptıklarımız gerçekten akıl almazdı. Hala koskoca bir adamı devirdiğime inanamıyordum.

* * *

Araçla ilerlediğimizde şehirden çıktığımızı anlamıştım. O tuhaf patikadan çıkıp anayola girmiştik ve şimdiye kadar hiç polis görmemiştik. Hazal daha fazla riske girmemek için bir köy yoluna saptı ve çok yoğun ağaçların bulunduğu, mucurlu bir yola girdik.

Ağaçları görünce dışarı çıkma isteğiyle doldum ve Hazal'a "Şu tarafa dön de biraz temiz hava alalım," dedim, umut dolu gözlerle.

Yüzüme bakan Hazal, hevesimi anlayıp, aracı iç yola saptırdı. Böylece ağaçlarm arasında gizlenmiş ve durmuştuk. Araçtan inmeden önce, "Fena bir gündü ha?" dedim.

"Hem de nasıl! Ucuz atlattık diyebilirim."

"Polisi bile hakladın Hazal, sana inanamıyorum," dedim. O an aklıma bir soru gelmişti.

"Sen kelepçelenmeden geldiğim için çok şanslıyız. Bir de onunla uğraşmak zorunda kalırdık."

"Neden beni koruyorsun?" diyerek aklıma gelen soruyu pat diye sordum. Afallamıştı. Önce gözlerinden bir parıltı geçti ama sonra dengesini toparladı. Bu kızı afallatmak bile çok zordu.

"Nasıl bir soru şimdi bu?"

Kaşlarını kaldırmıştı. Kızmış mıydı?

"Soruma soruyla cevap verme!"

Hayır. Kafamı karıştırmasına izin vermeden, konuyu dağıtmadan cevabını öğrenmeliydim. Dikkat dağıtmak konusunda çok başarılıydı ama bu sefer öğrenmek istiyordum.

Bir süre bekledim. Sessizliğe gömülmüştü ve cevap verecek gibi durmuyordu.

"Gerçekten merak ediyorum."

Duygularımı direk açığa çıkarmak daha mantıklıydı. Bunu söylemem üzerine yüzüme bakıp, dudağını kıvırıp gülümsedi.

"Söylemene gerek yok. Merakının farkındayım. Ama merak edilecek bir şey yok. Sen dışarının gerçekleriyle hiç karşılaşmamış birisin. Daha çok, cam fanus insanısın. Pamuklara sarılıp cam fanusun içine konmuş gibisin. Yıllardır orada yaşıyordun ve bu zorlu durum seni o cam fanustan çıkmaya zorluyor."

Ne? Cam fanus mu? Ah keşke Ev Kızı Evren'in sadece bir blog ismi kadar basit olmadığını gösterebilseydim Hazal'a. İçinin nasıl da dolu olduğunu gösterebilseydim. Belki o zaman benim yaşadığım yerin cam fanus olmadığını görebilirdi. Hayatım boyunca hiç bir zaman pamuklara sarılmamıştım. Hasta olduğum zaman bile iki gün ardı ardına yataklara düşme lüksüm yoktu benim.

İhtiyaçlarım dışında evden dışarı çıkmıyor oluşum, düşündüğü gibi bir hayat yaşadığım anlamına gelmiyordu. Ancak bunu Hazal'a anlatmak yersizdi. Çünkü insan yaşamadığı bir şeyi anlamakta zorluk çekerdi. Yani Allah aşkına, bu kız yumurta kırmayı bile bilmiyordu!

Ama bir saniye, asıl konuyu saptırmıştı gene!

"Konuyu bu kadar hızlı değiştirebildiğine inanamıyorum. Konu nasıl senden bana geçti anlamıyorum!" dedim.

"İşte nedeni bu! Senin korumamın nedeni bu. Fanu-

sundan çıkarken birinin desteğine ihtiyacın olacak ve ben buradayım," dedi, yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

"Çıkmak istediğimi sanmıyorum."

Yüzümü sarkıttım. Benim cam fanustan kastım bu girdiğim beladan izole bir hayattı. Eğer onun kastettiği de buysa, o zaman evet! Çıkmak istemiyordum.

"O zaman kendin bilirsin," derken arabanın kapısını açtı. "Seni zorlamayacağım. Yardıma ihtiyacın olursa da burada olmayacağım."

Araçtan inip çalılıkların olduğu tarafa doğru giderek gözden uzaklaştı. Ağaçların arasında kayboldu. Gecenin karanlığında yalnız kalmıştım. Aslında demek istediğim bu değildi ama o an nasıl anlatacağımı bilmiyordum.

Hazal gibi dövüş yeteneğine sahip olmayı, onun gibi değişik konularda becerikli olmayı ben de isterdim. Güçlü durmayı, ayaklarımın üzerine basmayı... Ama bu olanlar çok yeniydi ve cam fanus, şu an için en güvenli yer gibi geliyordu. Ah keşke evimin sıcaklığını, bu soğuk gecede özlemeseydim. Belki o zaman her şey daha kolay olurdu.

Ne yapıyordum ben? Hem Hazal nereye gidiyordu? Araçtan indim.

"Dur! Nereye gidiyorsun?" diye bağırdım. Durmadı, yürümeye devam etti. "Hey! Kime diyorum?"

Koşarak yanına vardım. Şimdiden nefes nefese kalmıştım. Kolundan tuttum. Tam kendime doğru çevirecektim ki, aniden koluyla beni ittirip, yere devirdi. Savrulup, toprağa düştüm. Avuçlarıma batan küçük taş parçalarını hissettim.

"Ah!" diyerek inledim.

Sert bakışıyla, "Nereye gittiğim seni ilgilendirmez! Sen çocuk değilsin. Ben de senin annen değilim. Kendi başının çaresine bak." dedi.

Düştüğüm yerden kalkmaya yeltenmeden gidişini iz-

ledim. Canım acıyordu... Hem fiziksel olarak hem ruhsal olarak çok acıyordu. Evet, benim annem değildi ve gitmekte özgürdü. O zaman neden bu kadar çok acıyordu?

Artık benimle uğraşmak istemiyordu. Ki haklıydı da. Beni bırakmıştı. Yardım etmek istemiyorsa onu zorlamayacaktım. Belki de bu, tek başıma halletmem gereken bir meseleydi.

Ev Kızı Evren

Ana Sayfa Hakkımda Ne Nasıl Yapılır? Yemek Tarifleri Alışveriş Kitap Yorumu

Bir Ev Kızı Macerası

Evde kendinize biraz farklılık getirmek istersiniz diye, size bir liste hazırladım. Bazı kolay yollarla ev işlerini daha zevkli hale getirebilirsiniz. Veya evdeki çoğu şeyi bu sayede israf etmezsiniz. İşte o maddeler:

1-Mumlarınızı 24 saat buzlukta beklettikten sonra kullanırsanız, daha uzun süre dayanmasını sağlarsınız.

2-Kıyafetlerinizi açık havada kurutmak hem sağlığınız hem de cebiniz için yararlıdır. (Kurutucu için elektrik harcamanıza gerek kalmaz.)

3-Diş fırçanıza en fazla bezelye büyüklüğünde diş macunu sıkmanız yeterli olacaktır.

4-Bir kalıp peyniri keserken, asla peynire dokunmayın. Ambalajından yardım alın. Elinizdeki bakteriler peynire geçerse, peynirin çok hızlı bir şekilde bozulmasına neden olacaklardır.

5-Marulu, üzerine havlu kâğıt koyarak saklarsanız, tazeliğini bir hafta koruyacaktır.

6-Muzları bütün olarak değil, ayır ayrı saklayın. Böylece geç bozulurlar.

7-Giysilerinizin rengini korumak istersenız, çamaşır makinesinin içinde bir tutam tuz atabilirsiniz.

8-Uçlu kaleminizin arkasındaki silgi bitmek üzereyse, silgi yuvasının dibine, yuvarladığınız küçük kâğıt parçaları yerleştirerek silginin seviyesini yükseltip kullanmaya devam edebilirsiniz.

9-Peynirinizin kestiğiniz tarafına azıcık margarin sürerek kurumasını engelleyebilirsiniz.

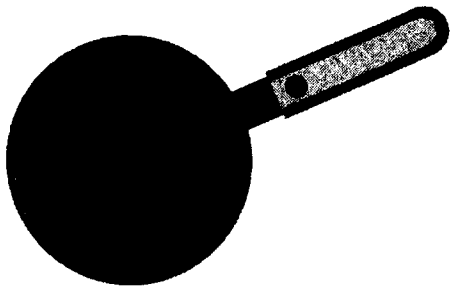
10-Aldığınız pahalı sıvı sabunları su ile seyreltip kullanabilirsiniz.

11-Rimeliniz kurumaya başladıysa içine bir iki damla solüsyon damlatarak, kurumasını engelleyebilirsiniz.

Bir ev kızı macerasının daha sonuna geldik.
Bir sonraki macerada görüşmek üzere.
Şimdi biraz bulaşık yıkamalıyım.

Bu blog Ev Kızı Evren tarafından hazırlanmıştır.
Tüm hakları saklıdır.

Nereye sakladığımı unuttum!

Saatte kaç kilometre hızla koşabilirim?

Aslında doğru soru ayılar kaç kilometre hızla koşabilir olacaktı!

Gerçekten bunu şimdi hemen öğrenmem lazım. Sayısal verilerden ziyade bir ayıdan daha hızlı koşup koşamayacağımı merak ediyorum. Çünkü peşimde bir ayı var ve buradan bakınca gayet sinirli gözüküyor. Ölü taklidi yapmayı düşündüm, evet. Ne yazık ki ölü birine zarar vermeyeceğini düşünmek mantıksızdı. O yüzden şu an tek düşündüğüm şey ne kadar hızlı koşabildiğim.

Dalağımla ilgili yaşadığım ufak karmaşanın üzerine bu koşu nasıl da iyi geldi bir bilseniz. Henüz orta yolu bulmuş değiliz. Yani dalağımla... Şişip, beni yarı yolda bırakmaması, ayıya yem etmemesi için dua ediyorum. O da her an şişmek için tetikte bekliyor. Sanki açma kapama düğmesi varmış gibi bir inip bir şişiyor.

Adrenalin seviyeniz yükselmeye başladığında böyle saçma şeyleri düşünmektense, en kolay kaçış yolunu bulmaya odaklanırsınız. Tabii benim hantallaşmış vücuduma ne kadar adrenalin verirseniz verin. İşe yaramaz! O yüzden dalağımla ilgili münasebetimi, ayıdan kaçış planımın önüne koymuş olabilirim.

* * *

Dün gece Hazal'la tartışmıştık. Beni kendinden uzaklaştırmış ve çekip gitmişti. Ben de düşüncelerimin arasından rahatsız bir uykuya dalmıştım. Aslında gecenin geç vakitlerine kadar uyuyamamış, dışarı çıkmış, korkudan geri arabaya girmiş, sonra onu aramak için bir yöntem bulmaya çalışmış ve tabii ki bulamamıştım. Yorgunluk ve kırgınlığın beni oldukça zorladığı bir anda da uykuya dalmıştım. Koltuğu yatırma ihtiyacı bile duymadan uyumuştum.

Hazal'ın geri döneceğine inanmak benim için bir umut kırıntısıydı ve ben ona tutunmak istiyordum. Sanki o lafları hiç söylememiş, beni hiç kırmamış gibi. Sanki sadece gitmesi gerektiği için gitmiş gibi.

"Sabahın hangi vakti olduğunu bilmediğim bir anda araç istemsizce sarsılmaya başladı. Bir o yana, bir bu yana beşik gibi sallanıyordu. Neredeyse devrilecek seviyedeyken, aynadan baktım. Ve kahverengi, sinirli ayıyı gördüm. Sanki "Sizi burada istemiyoruz. Gidin!" demenin bir özetiydi.

Aracın devrilmesinden dolayı zarar göreceğimi düşünerek, araçtan indim. İnmemeliydim!

Birisi aracın içinin daha güvenli olduğunu söylemeliydi. Ama o kişi şu an yoktu. Ben de aklıma ilk geleni yapıp, araçtan indim. Sonuç? İşte buradayım! Ayının ne kadar hızlı koşabileceğini hesaplarken, dalağımın şişmemesini umarak, nefes nefese koşuyorum.

Beynimin daha fazla felsefe yapmasına izin vermeden önce toparlanmalıydım. Ben her zaman hızlı ve pratik çözümler bulurdum. Tabii ev işlerinde... Şimdi bu pratikliğimi, doğa hayatına aktarma vakti gelmişti. Ha bir de geldiğim yolu kaybetmemeliydim. Aracı bulamazsam, sığınacak başka yerim de yoktu.

Her zaman aynı anda iki iş yapabilme yeteneğimle

övünürüm. Peki onu neden burada kullanmayacakmışım ki? Hem ayıdan kurtulup, hem kamyona giden yolu aklımda tutabilirim. Şimdilik dalağımı hesaba katmıyorum. Sadece o şişene kadar sürem var. Kesilen nefesim, boğazıma takılan oksijen molekülleri bunun yavaştan habercisi olduğundan, bir şekilde ayıdan kurtulmalıyım. Hemen, şimdi! Peki nasıl?

Belgesel izlemiyorum, hayır.

O yüzden ayıgillerin, doğumları, yaşamları ya da üremeleri hakkında hiç bir şey bilmiyorum. Şu anda tek bildiğim ben önde koşuyorum, o da arkamda. Tuhaf bir kovalamaca. Aslında aklıma bir şeyler geliyordu. Ayılar bal sever. Yani en azından bu ayının da bal sevdiği teorisi üzerine bu varsayımı yapıyorum. Eğer bal sevmeyen bir cinsse, ya da böyle bir cins varsa ve bu da onlardansa, bittiğimin resmidir! Gerçekten başka açıklaması yok, çünkü daha fazla koşabileceğimi sanmıyorum. Şimdi tek yapmam gereken bir arı kovanı bulmak. Tabii ki böylesine ağaçlıklı bir yerde arı kovanı bulmayı umuyorum. Dedim ya, yoksa bittim!

Koşarken, Hansel ve Gratel 'deki gibi arkamda ekmek kırıntıları ya da benzer bir şey bırakmak isterdim. Böylece araca dönüş yolunu aklımda tutmak zorunda kalmazdım. Fakat elimde ne ekmek vardı ne de taş... Zihnime güvenmek zorundaydım. Arı kovanı arayacağım derken, arı vızıltılarını dinlemeye karar verdim. Tek yapabildiğim, daha net duyabilmek için durmaktı. Bu hiç de iyi olmadı çünkü ayıyla aramdaki mesafe biraz daha azalmıştı.

Bu sefer aldığım kararın pek mantıklı olmadığına karar verdim. Kovan bulmak neredeyse imkânsızdı. Nedense daha önce aklıma gelmeyen çözümü düşünüp karayoluna çıkmaya karar verdim. Yüksek hızdaki araçlar ayıyı korkutup, kaçırabilirdi. Daha fazla koşabileceğimden emin

değildim. Dalağım çoktan şişmişti, ayaklarımdaki sızlama kaslarıma vuruyor ve ciğerlerim batıyordu.

Ayıyla aramızda bir kaç metre kala, sık ağaçların arasından benzinliği gördüm. Gittikçe yavaşlıyordum ve o kadar koşuşturmada yorulan tek taraf bendim. Ayının kuvveti de enerjisi de hala yerindeydi. Size ev kızlarının ne kadar narin gözükseler de aslında nasıl da dayanıklı olduklarını söylemiş miydim? Aynı gün içinde yaptığım işleri düşününce, kısa süreli koşma işi çocuk oyuncağı gibi kalıyordu. Bunu başarabilirdim. Bunu başarmak zorundaydım. Kimseye "Ev Kızı Evren ayıya yem oldu." dedirtmem!

Derin bir nefes aldım. Hala ciğerlerimi yakıyordu, dalağım şişmişti ama kararımdan dönemezdim. Daha hızlı koştum, benzinliğe doğru. Unuttuğum tek şey, polislerin beni aradığıydı.

* * *

"İmdaat! Ayı!" diye bağırarak ağaçların arasından çıktım. Etraftaki insanlar bana doğru koşmuştu. Asfalta ayak basabildiğime hiç bu kadar sevinmemiştim. Durdum, arkama baktım. Ayı hızını biraz azaltmıştı ama bana doğru gelmeye devam ediyordu. Koşan insanların sayısı da artmıştı ve tam da tahmin ettiğim gibi araçların sesi ve insanların kalabalığı ayıyı korkuttu. Ağaçların arasında uzaklaşarak, kayboldu. Asfalta bile basamamıştı üstelik!

Tutmayan bacaklarım, daha fazla baskıya dayanamayıp, beni taşımaktan vazgeçti. Yere yığıldım. Pelte gibiydim. Gevşemiş kaslarımla, vıcık vıcık ter arasında bir yerdeydim. Jöleden halliceydim. Yere yığıldığımı görenler etrafıma toplandılar. Görüşüm bulanıklaşıyordu ve son istediğim şey burada bayılmaktı. O yüzden kendimi dinç tutmalıydım.

Etrafımda bir sürü ses beynimi yokluyordu. Kimisi "İyi misiniz?" deyip, üzerime üzerime geliyordu. Kimisi "Açılın kardeşim, biraz hava alsın," diyerek insanları iteliyordu. Şimdi, şu an kendimi bırakmayı o kadar çok istiyordum ki... Hastaneye götürsünler, sarıp sarmalasınlar, ilgi göstersinler. Yataydan görüş alanıma giren polis aracının içinden çıkan polisi görünce tüm hayallerimden vazgeçtim. Kendimi açık etmeden buradan uzaklaşmalıydım. Hastaneye gidersem tutuklanırdım. Her şeyin normal olduğuna önce etrafımdakileri inandırarak başlamalıydım.

Bulanık görüşüm düzelmemişti ama nefesimi kontrol edebiliyordum. O yüzden doğruldum. Bir adam omzumdan bastırıp, ambulans gelene kadar yatay pozisyonda kalmamı söyledi.

"Ben iyiyim," deyip gülümsedim. Gerçekten iyi olduğuma inanmalıydılar. Hem de hemen. İnsanlara baktım. Yüzlerinde endişe vardı. Bazıları ne olduğunu anlamak için kafalarını uzatıyor, bazıları yanımızdan geçip gidiyordu. Ayaklarımda güç bulunca tamamen kalktım. Şimdi onlarla aynı seviyedeydim ve polis yanımıza gelmişti.

"Bir sorun mu var?" dedi, ellerini belindeki kemerine geçirip. Gözleri direk benim üzerimde, kısılmış bir halde beni süzüyordu. Tanıyıp tanımadığını merak ediyordum. Fark etseydi çoktan tutuklamaz mıydı? Demek ki farkına varmamıştı. O halde hemen rolüme devam etmeliydim.

"Hayır, memur bey. Ağaçların arasında bir ayı vardı ,ancak gitti. Ben gayet iyiyim," dedim, nefesimi dengeli tutmaya çalışarak. Bu esnada insanlar aralarında homurdanıyorlardı.

"Yere düştü."

"Evet, biz gördük."

"Bayıldı ya bayıldı!"

"Ağaçların içinde de ne işi varsa," dedi bir teyze. İnsan-

lar fazla yargılayıcı olabiliyorlardı. Gözlerimi devirdim. Çıkıntı gözükmememem ve polisi atlatmam gerekiyordu. O yüzden sessiz kaldım. Polis de daha dik bir duruş sergileyip, hafifçe öksürdü.

"Ormanda yabani hayvanların olması normal ama sizin orada olmanız normal değil. Ormanın içinde ne yapıyordunuz?"

Bakışları benim üzerimdeydi. Yargılamıyordu. Soru, daha çok öğrenme amaçlı sorulmuştu. Gerçi, beni köşeye sıkıştırmaya yetmişti. *Düşün Evren, düşün!* Bunun altından kalkabilirdim. Bünyem yalana alışkın değildi. O yüzden istemsiz bir kızarıklık oluşacaktı yüzümde. Ama o kadar zamandır koştuğum için yanaklarım zaten al al olmuştu. Yalanımı gizleyebilirlerdi.

"İlerideki yolda aracımızın benzini bitti. Ben de kısa bir yol olur diye ormanın içinde geçip buraya geleyim dedim," lafımın bitişiyle nefesimi ayarlayamamıştım. O yüzden sonlara doğru sesim kısık çıkmıştı.

Polis cevabımı değerlendirdi. Eli çenesine gitti. Biraz bekledi. O an beni tanıdığını sandım. Alıp götürecek sandım.

"Dikkatli olun. Buralar şehre benzemez. Sizi geri götürmemi ister misiniz?" dedi.

"Hayır, ben hallederim. Teşekkür ederim," diyecek cevapladım.

"Pekâlâ."

Sinirli değil, gergin değil, aksine sıcakkanlılıkla söylemişti. Sonra arkasını döndü ve aracına doğru yürümeye başladı. Rahatlamıştım.

* * *

Ağaçların arasına tekrar karışmak için biraz daha bekledim. Benzin almaya geldim demiştim ama cebimde beş

kuruş para yoktu. İnsanlar durumu anlamasın diye bekledim. Zaten yavaş yavaş herkes uzaklaştı. Markete girme riskini göze alamadım. Kameralar olabilirdi ve genelde suçlular hep o benzinlikteki kameralardan yakalanır ya hani, işte o yüzen gitmedim.

Bekledim.

Ve yola koyuldum. Ayıyla tekrar karşılaşabilirdim. Az önce bulamadığım arı kovanını bulabilir, bu sefer eşek arılarıyla savaşmak zorunda kalabilirdim. Bir yılan tarafından ısırılabilirdim. Tuhaf bir mantarı yiyip zehirlenebilirdim. Her şey, her şey olabilirdi. Artık güvenli alanda değildim ve hazırlıklı olmak zorundaydım.

Ayaklarımın altından, kırılan dalların çıtırtıları geliyordu. Durup, rüzgâra karşı koyamayan yaprakların sesini dinledim. Günlerim, bu yaprakları dinleyerek geçsin isterdim. Koşuşturmaca, kaçma ve yakalama derdi olmadan...

Hazal neredeydi bilmiyorum. Beni bırakıp gitmişti. Yok saymıştı ve belki de çoktan otostop yapıp gitmiş, buradan kilometrelerce uzaklaşmıştı... Bir şeyi kabullenmeliydim. Günlerdir Hazal'a bel bağlamıştım. Onun peşinden sürüklenip sanki hiç bir becerim yokmuş gibi aciz davranmıştım. Ancak bu ben değildim. Ben ev kızıydım. Şimdi bu sıfatın hakkını verme zamanım geldi. Hazal olmayabilir, en başta da olmayabilirdi. Beni koruyor, güven veriyordu, evet ama artık yok! Gitti! *Kabullen Evren!*

Bunları söylemek benim için çok ağırdı ve kabullenmek zor geliyordu. Neden gitmişti ki? Nereye gitmişti? Tüm gece boyunca ne yapmıştı?

Sorular kafamda biriktikçe daha kötü oluyordum. Derinden bir sızıyla ağlamaya başladım. Elimde değildi. Kabullenmekten çok nedenini merak ediyordum. Gözlerimden akan yaşların tadı ağzıma geliyordu. Tuzluydu. O an kendimden tiksindim. Aciz bir çocuk gibi davranmıştım.

Bir karar vermiştim ve bu kararın tüm sorumluluğunu Hazal'a yüklemiştim. Sanki kaçması gereken kişi oymuş gibi davranmıştım. Ben güçlüydüm, kararlıydım ne ara böylesine kendimi yok saymıştım.

Ev Kızı Evren, istikrar ve karar demekti. Bu çizgide ilerleyebilirim. Yaşam becerileri konusunda Hazal'dan iyi olmayabilirim. Fakat bu öğrenemeyeceğim anlamına gelmiyor ki. Mesela bu aldığım karar... Bunu gerçekleştirecek olmam da istikrarımın bir göstergesi...

Hazal olmadan yaşadıklarımı atlatamazdım. Bunu asla inkâr etmem, asla! Ancak Hazal'ın varlığıyla kendimi salmıştım. Bu tamamen benim suçumdu. Hiç bir sebebi yokken beni kanatları altına almıştı ama bu benim kendimi salacağım anlamına gelmiyordu.

Gözlerimden düşen damlaları silip, toparlandım.

Gülümsedim. Kararımı vermiştim.

Anne güvercinler yavrularına uçmayı öğretmek için, onları yüksek bir yerden aşağıya atarlarmış. Hazal bir güvercindi. Bense yeni doğmuş yavrusu.

Uçmayı öğrenme zamanı gelmişti.

* * *

Kararımı verdikten sonra emin adımlarla arabaya doğru gerisin geri yürümeye başladım. Hava aydınlık olmasına rağmen, ormanın içi ürkütücüydü. Nemli toprak kokusu burnuma geliyordu. Yağmur sonrası toprak kokusu gibiydi ama betonarme yaşamda aldığımız kokudan daha yoğundu. İlerleyeceğim yönden pek emin değildim, bütün ağaçlar birbirine benziyordu. Tabii ayının hala karşıma çıkma riski vardı ancak bunu şimdilik göz ardı ettim.

Eğer hazırlıklı olursam, zekâmla üstesinden gelemeyeceğim şey yoktu. Bu zamana kadar yaşananlarda hep hazırlıksız yakalanmıştım. Şimdiyse hazırlanmak için bolca zamanım vardı.

Arabanın yanına nasıl gideceğime dair endişelenmeye başlamadan önce ormanın keyfini çıkarmaya karar verdim. Yürüdüm, yürüdükçe kendime geldim. Açıldım, ferahladım. Sanki içimde bu anı bekleyen bir güvercin varmışçasına göğsümü kabarttım. Sanki kanatlarımı çıkarıyormuş gibi gerindim. Annem hep, "Elektriğini alması için ayağını toprağa bas!" derdi. Sanırım yıllar geçse de annemin sözleri hep en gerekli anlarda yine aklıma gelecekti.

Ben de bu fırsatı kullandım. Ayakkabılarımı, çoraplarımı çıkardım. Denize girmeye hazırlanan yaşlı teyzeler gibi paçalarımı katladım. Çorapları ayakkabıların içine tıkıp, elime aldım. Yavaş yavaş yürümeye başladım. Ayağıma dal parçaları batıyor, dökülmüş yapraklar değiyordu. Dal parçalarının üzerine bastıkça sessiz bir çıtırtı çıkıyordu. Toprak tüm negatif enerjimi aldı. Ya da tamamen psikolojik olarak bundan etkilenmiştim. Aslında böyle bir şey olmasa bile şimdiden çok iyi hissediyordum.

Ağaçlarm arasında tamamen kaybolduğuma karar verdiğimde, çoraplarımı ve ayakkabılarımı tekrar giydim. Aracın içi eşya doluydu ve Hazal'la birlikte alt ettiğimiz adamlardan birinin arabada para olduğunu söylediğini hatırlıyordum. Kendimi yaşatacak kadar eşyanın ve paranın olacağını tahmin ediyordum. Tabii bunu ne kadar uzun süre devam ettirebilirdim, işte onu bilmiyordum.

İz sürmeyi bildiğimden değil ama yolun bir köşesinde ayının ayak izlerini fark ettim. Nemli toprakta net bir iz şeklinde çıkmıştı. Biraz daha ileriye gidince kendi ayakkabımın izlerini keşfettim. Hatta ayakkabımın altındaki detaylar bile belli oluyordu. Demek ki bu yoldan koşmuştuk. Bu yolu, tersinden takip etmeye başladım. Tökezlediğim yerdeki kayan ayakkabı izim, ayının istikrarla aynı uzaklıktaki izleri...

Sadece yere bakıyordum, bir sonraki izi görmeye çalışıyordum. Zaten çok keskin dönüşler yapmamıştım. Bu yüzden hafif tempoda koşup, izler herhangi bir etkenle kapanmadan önce yolda ilerledim.

Aracı bulduğumda yaşadığım keyfi tarif edemem. Mutluluk, yorgunluk, heyecan hepsi birbirine girmişti. Bıraktığım şekliyle duruyordu. Bir anlığına Hazal'ın gelmiş olabileceğini düşündüm. Neden bilmiyorum ama bu umudu hep içimde taşıyacaktım muhtemelen. Aracı uzaktan görünce kapıların kilitlenmiş olabileceğini düşünüp, tuhaf bir karın ağrısıyla gerildim. Bu kadarı fazlaydı. Koşturup kapıları yokladığımda, hiç zorlanmadan açıldı böylece derin bir rahatlama hissi yaşadım.

Arka kapıları açıp hemen işe koyulmaya karar verdim. İstiflenmiş bir sürü koli vardı. Hava kararmadan düzenimi kurmalıydım. Çalıntı malların ne olduğunu bilmiyordum. Bu ev taşıma kolilerine yığılmış eşyaların ne kadarının işime yaracağını da bilmiyordum.

Ne kadar saçma malzemeler çıkarsa çıksın, garanti olan bir şey vardı. Arabanın içini, kalacak yer olarak kullanabilirdim. Sadece eşyaları düzenlemem yeterli olurdu. Ki bu yapabileceğim en kolay işti. Hatırlatırım, ben bir ev kızıyım.

Aracın arkasında, dışarıya çıkarmak için en kolayda duranı tercih ettim. Fazla ağır değildi. Kollarımla kutunun iki yanından kavrayıp aşağıya indirdim. Annemin taşınmamız esnasında düzenlediği gibi kurgulanmamıştı. İç içe geçmiş tabaklar veya gazete kâğıtlarına sarılı bardaklar yoktu. Gayet hunharca atılmış ve özensizce yüklenmiş bir kutuydu. Kırmızı bir atkı, kablolu fare, gümüş bir tepsi ve akşamki aile sohbetlerinde çayın sıcak kalmasını sağlamak için kullanılan, mumla çalışan, yuvarlak bir çay altlığı vardı. Bu altlığın tüm olayı mumla çalışmasıydı. Kar-

tonları yere serip üzerine eşyaları koymaya karar verdim. Eşyaları sınıflandıracaktım ve böylece ihtiyacım olduğu anda bulmam çok daha kolay olacaktı.

Fare işime yaramazdı ama kablosunu kullanabilmek için kopardım. Kırmızı atkıyı aracın içine attım. Boynumu sıcak tutmaya ihtiyaç duyacağım günler gelebilirdi. Çay altlığı da mum aldığımda fazlasıyla işime yarayacaktı. Bir şeyler pişiremezdim ama ısıtabilirdim. Zaten yiyeceklerimi pişirmek için daha detaylı bir şeyler düşünüyordum. Ateş yakacaktım. Tabii şimdi değil, ilerleyen günlerde.

İkinci kutuyu indirip, belimin ağrımaması için dizlerimi kırarak yere bıraktım. İlkinden daha ağırdı. Uzun bir halat, kalın bir battaniye, iki tane plastik leğen, tüm bunları saran bir de kilim vardı.

Benim anlamadığım bu adamların ne tür bir hırsız olduğuydu. Yani kardeşim bunları çalarken hiç mi düşünmedin acaba? Plastik leğeni kime ne diye satacaksın ki? Ya da evinde leğen eksikti de "Hazır hırsızlığa gelmişken mutfaktan iki leğen alayım," mı dedin acaba? Gece içip içip mi gidiyorsunuz hırsızlığa, anlamadım ki? Gerçi haklarını yemeyeyim. Sayelerinde ciddi bir ev döşerim ben bu ormanın derinliklerine...

Açtığım diğer kutularda da bu vahşi ortamda çok işime yarayacak malzemeler buldum. Vahşi ortam dediğim de Türkiye'nin ortasında, iki adım sonrası otoyol olan, bir koşu mesafede benzinlik bulunan yer.

Benim doğayla harmanlanışım da böyle olacakmış demek ki.

Kutuların içinden elle kavranabilecek kadar küçük, siyah beyaz ekranlı bir araç televizyonu, bir kaç kullanılabilir kıyafet, yorgan, gümüş süs eşyaları ve daha sayamadığım bir sürü malzeme çıktı. En çok da salonun ortasında duran kristal, gümüş süs eşyalarından vardı. Hatta

bir laptop bile vardı ama şarjı yoktu. Zaten laptopu kullanmak istesem internet yoktu. Yani şu anki durumumda gereksizdi.

Tabii bir de paralar vardı. Şu meşhur paralar! Eşyalar hunharca yerleştirilmiş olmasına rağmen paralar özenle yerleştirilmiş ve özel bir deri çantanın içindeydi. İlk başta şifreli olduğunu düşündüm ama bu iki adam şifreyi dört tane sıfır yapacak kadar aptaldı ve benim için bile çocuk oyuncağıydı. Hazal görse gurur duyardı. *Benim küçük güvercinim!*

Çantayı açınca gözlerim yerinden çıkacak kadar genişledi. Hayatımda bu kadar çok parayı bir arada görmemiştim. Zengindim ama ülkenin en çok aranan kişisiydim. Ne kadar güzel! Parayı saymaktansa kapatıp olduğu yerde bırakmaya karar verdim. Lazım olduğunda kullanmaktan çekinmeyecektim. Sonuçta burada kertenkele avlayıp, yılan eti yemeğe niyetim yoktu. *Hayali bile korkunç.*

Süs eşyalarından kap olarak kullanabileceklerimi ayırıp diğerlerini dışarıya yığdım. Kutuları tamamen aşağıya indirdiğimde kamyonetin arka tarafında ihtiyacım olan alan açılmıştı. Böylece düzenlemeye başladım.

Tam bir vahşi hayat sürmeyecektim çünkü arabanın arkasını uyumak üzere tasarlayacaktım. Gerekli eşyaları da dışarıya koyup, kutuların içinden çıkan uzun mavi naylonlarla örttüm. Aracın içinde bir köşeye laptop ve televizyonu koydum. Aracın zeminine yorganı serdim. Üzerine attığım battaniye ile bana güzel bir uyku fırsatı vereceklerdi. Yastığım yoktu ama bunu dert etmiyordum.

Bundan daha büyük dertlerim vardı. Mesela şu an açlıktan guruldayan karnım gibi. Evde olsaydım, kolayından bir tarhana çorbası pişirip, taze ekmeği bana bana yerdim. Yanına da güzel bir salata yapıp, gece yemeğinin dibine vururdum. Kutuları boşaltmak tüm bir günümü

almıştı ve gecenin bir vakti benzinliğe gitmem mümkün değildi. Ben de kabullendim. Her gün tok yatacak değildim ya! Dışarıya çıkardığım eşyaların güvende olduğunu düşünerek aracın içine yerleştim. Battaniyeyi üzerime çekip yatmaya niyetlenmişken küçük ekranlı televizyonum dikkatimi çekti.

Sabahtan beri kendimle konuşuyordum resmen! Televizyonu, aracın çakmak girişinden bağladım. Bunun çalışması için yeterli olduğunu düşünüyordum. Açma tuşuna bastım

Fazla iyimserdim. Elbette, çalışmıyordu. Bir kez ve bir kez daha bastım. Vurdum. Elimin acıması önemli değildi. Çalışmalıydı. Şu an, en azından bir şey, istediğim gibi gitmeliydi.

Olmuyordu. Olmayacaktı. Çalışmayacaktı. İçimde kalan son umut kırıntıları da tükendikten sonra, vazgeçtim. Televizyondan uzaklaşıp uzandım. Kafamı yorgana dayayıp düşüncelerimle birlikte uykuya dalmaya çalıştım.

Yorgundum.

Üzgündüm.

Umutsuzdum.

* * *

Etrafım insanlara dolu. Ve siyah gölgeleri üzerime üzerime geliyor! En çok da uzun boyuyla katil!

"İşte! İşte! Katil o! Beni değil onu yakalayın!" diye bağırıyorum, kimse oralı olmuyor.

Hazal'ı görüyorum. Yanına koşup, "Hazal, gel lütfen, gitme!" diyorum.

"Geleceğim ama henüz uçmayı öğrenmedin," deyip, içten bir kahkaha atıyor.

"Beni yaz!" Katil yanıma yaklaşıp bir daha, bir daha aynı şeyi söylüyor.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diyorum.

Kafasıyla kalemi gösteriyor.

"Gerçek yazar, tarif istemez!" deyip kayboluyor. Sadece o değil herkes gidiyor. O kalabalık, Hazal, herkes, her şey...

Boşlukta kalıyorum. Derin ve dipsiz bir boşlukta...

"Yapabilirsin," diyorum. "Bunu sen başlattın, bitirebilirsin!"

Sonra annem geliyor, ardında da babam.

"Sen böyle biri değilsin Evren. Biz seni böyle yetiştirmedik," diyor, gözü yaşlı.

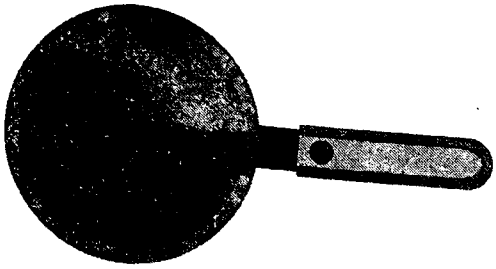
"Anne! Ben yapmadım. Yemin ederim ben yapmadım."

Sonra bir anda evimde buluyorum kendimi! Mutfaktayım. Masanın üstüne koyduğum kesme tahtasında domates kesiyorum. Bıçak çok keskin ve anlık telaşımla elimi kesiyorum. Neden telaşlıyım bilmiyorum, galiba misafir gelecek.

Bıçağın kesmesinin şiddetiyle aniden elimi çekiyorum. İşaret parmağımı kesmişim. Yüzüme yaklaştırıp ne kadar derin olduğunu görmeye çalışıyorum.

O an tekrar o katili gördüğüm ana dönüyorum. Zaman donmuş gibi. Maskeli yüzüne bakıyorum. O da kanayan parmağıma bakıyor. Elimi avucunun içine alıp kendine çekiyor. Parmağıma yaklaşıyor. Sanki yıllardır hasret olduğu bir şeye bakar gibi özlem dolu ve nazik. Gözlerini parmağımdan çekip yüzüme bakıyor.

Gözlerimiz buluştuğunda "Kan!" diyor.

Gerçek yazar tarif istemez!
Gerçek yazar tarif istemez!
Gerçek yazar tarif istemez!

Rüyadan ter içinde uyandım. Nefes nefese kalmıştım ve beynimin içinde hâlâ cümleler dönüyordu. Katilin gülüşü ne kadar da iticiydi. Gerçekte de böyle miydi acaba? Yoksa bu benim hayal gücümün uydurduğu bir şey miydi?

Yatacak adam akıllı bir yer bulunca kâbuslarım da yanıma kıvrılıveriyor. Oysaki kolay kolay rüya görebilen bir insan değilim. Ama rüyaların derin bir anlamı olduğuna her zaman inanırım. Bu rüyadan ne çıkarmam gerekiyor bilmiyorum ama katilin parmağımdaki kana âşıklar gibi bakmasını ve "Gerçek yazar tarif istemez!" deyişini hatırlıyorum.

Yattığım yerden kalkıp, doğruldum. Bir anlığına boş boş bakındım. Kafamı kaşıyıp, rüyamı düşündüm. Ağzım kurumuştu ve karnım gurulduyordu. Benzinliğe gidip yiyecek bir şeyler almalıydım ama orada hazır gıdadan başka bir şey yoktu. Eğer sürekli çikolata, bisküvi ve cipsle beslenirsem iyi olmayacaktı. Hayır, yanlış anlaşılmasın, abur cubur yemeyi çok severim. Yine de genel beslenme ihtiyaçlarımı karşılamayacağı kesindi.

Annemden öğrendiğim ilk yemek kuralı; her gün pro-

tein içeren şeyler yemem gerektiğiydi. Et, yumurta, kuru fasulye, nohut... Tabi bu durumda hepsi sadece yutkunma sebebi.

Ah, şu an tavada kızarmış yumurta için neler vermezdim! Sahanda yumurta sevmem ama şimdi olsa kıtlıktan çıkmış gibi dalardım.

Oteldeki kuğulu salamla yaptığım kahvaltıdan sonra, bir yumurtaya bile muhtaç kalacağım hiç aklıma gelmezdi. Ben krallar gibi yaşıyordum orada! Ne vardı beni bu işe bulaştıracak?

Bazen kendimi katilin yerine koyuyorum. Neden bunu yapmış olabilir ki? Alıp veremediği benimleyse neden Tess'i öldürsün? İntikam için mi? İyi de intikam olması için benim de onun en sevdiği kişiyi öldürmüş olmam gerekirdi. En son hatırladığım kadarıyla ben kimseyi öldürmedim. Hatta yaralamadım bile.

Beni katil gibi göstermeye çalıştı ve başardı da. Gerçi o polis azıcık akıllı olsaydı, o patlamadan beni sorumlu tutmazdı. Herhangi birinin karnına nasıl bomba yerleştirebilirim ki? Bomba nasıl hazırlanır onu bile bilmiyorum ben!

Bir de "Beni yaz!" meselesi vardı. Yazmaktan kastı neydi ki acaba? Bloguma mı yazmamı istiyordu ki? Ben blogumda katili anlatsam bile kim beni dinleyecekti ki? Hem bu adam benim blogum olduğunu biliyor muydu ki? Benim Ev Kızı Evren lakabıyla dolaştığımı bile bilmiyor olabilir. Hatta oraya gitmem bile tamamen tesadüf olabilir.

Belki de suçu kimsenin üstüne atmayacaktı. Tess'i öldürüp, oradan gidecekti. Ama ben karşısına çıkarak planını bozdum! Evet, evet! Kesin böyle oldu! E öyleyse neden bana kalemi verdi? Kafayı yiyeceğim

Karnımın gurultusu, beynimdeki gürültüyü bastırdı. Hemen bir şeyler yemem gerektiğine karar verdim. Kafama şapka geçirip, eşyaların arasından üzerime bol bir

kapüşonlu buldum. Cebime de yeterli miktarda para sıkıştırdım. Kameralara bakmazsam, hatta yüzümü hiç yukarıya kaldırmazsam bu işi halledebilirdim. Kasiyer tanımadığı sürece sorun değildi. Hem Hazal ne demişti, işin özü kendine güvenmekte! Nasıl Hazal'ın kartıyla içeri girerken kendinden emin bir tavır sergilediysem, burada da aynı taktiği uygulayacaktım. Orada hayvan gibi adam ses etmemişti, işinden gücünden bezmiş kasiyerin pek takacağını sanmıyorum.

Yola koyuldum. Ormanın derinliklerine doğru kulağımı kabartıp sesleri dinledim. Dünkü geri dönüş yolunda ormanın otoyola yakın kısmından ilerleyerek benzinliği bulabileceğimi keşfetmiştim. Hem bu sayede ayıdan da uzakta olduğuma emin olurdum. Ne de olsa araçlar onu korkuturdu.

Yol boyunca sanki beni durdurmaya çalışıyormuş gibi dizilen dalları kırmadan yürümeye çalışarak, topraklı yola bata çıka ilerledim. Kısacık bir yürüyüş bile, böylesine yoğun bir temiz havada fazlasıyla yorucu olabiliyordu. Belki de aç ve susuz olduğum için böyle hissediyordum.

Benzinliğe varınca, dünkü polisin yine buralarda olabileceği endişesiyle sağa sola bakındım. Gözükmüyordu. Rahatlamıştım. Gerginliğimi üzerimden atıp, özgüven meselesine odaklandım. Böylece kasiyerin karşısında çekingen bir tavır sergilemezdim. Kendinden emin ve rahat davranmalıydım.

Benzinlikte bir kaç tane araç vardı. Tatil, aile ziyareti... İç geçirdim. Ben de bir yolculuktaydım. Geri dönüşü olmayan bir yolculuk...

Kapıyı itip içeri girince Serdar Ortaç'ın 'Binlerce Dansöz Var' şarkısı beni karşıladı. Yani, Allah aşkına, başka şarkı mı bulamadınız? Koskoca benzinlikte, sabah sabah, daha insanların afyonu patlamamış, sen 'Binlerce Dansöz

Var' çalıyorsun. Hem modası geçmedi mi hâlâ bu şarkının? Kaç yıl oldu yani.

İçeri girince, kapı arkamdan usulca kapandı. Kasiyer ağzındaki sakızı kocaman balon yapmıştı. Bir tane yapıştırasım geldi balonuna. Neyse ki kendimi tuttum. Şişirdiği kocaman balonu patlatıp, gürültülü bir şekilde içine doğru çekerken, dişlerinin arasında küçük balonlar yapıp onları da patlattı. Bu esnada ben kafamı bisküvilere çevirdim.

Çok ciddi bir alışveriş yapamazdım çünkü dikkat çekerdi. Buraya gelen insanlar bir iki malzemeden fazla bir şey almıyorlar. Ki zaten benzinlikler normal bir marketten kat kat daha pahalıydı. Çikolatalardan hangisini alacağımı düşünürken aklıma Hazal geldi. Acaba Hazal içinde almalı mıydım? Geri dönecek miydi? Hoş neden gittiğini bile anlamamıştım ya, neyse.

Duygusal bir insan olmamanın dezavantajını yaşayıp Hazal'ı istemeden uzaklaştırmıştım. Gelir miydi ki? Gelmeliydi! Ama ne zorunluluğu vardı ki geri dönmek için? Gerçi o kadar iyiliği yapmak için de bir zorunluluğu yoktu ama yapmıştı. O zaman gelecek demektir.

Gelecek. Gelsin. Gelmeli.

Kendime aldığım çikolatalardan ona da aldım. Benim sevdiklerimi sevse iyi olur çünkü başka çeşit almamıştım. Onun haricinde, ne olur ne olmaz diye beş litrelik su, akşamki haberleri izlerken yemek için cips, kahvaltı ve öğle yemeğim için de bisküvi ve bir kaç farklı içecek aldım. Normalden fazlaydı, fark ediliyordu. Ama şunu da düşünmek lazım, her gün buraya gelemem! En fazla iki günde bir uğramalıyım ki dikkat çekmeyeyim. Böyle düşününce aldıklarım az bile geldi.

Normalin kat kat fazlası bir ödeme yapıp beş litrelik su bidonunu bir elime, diğer malzemeleri bir elime aldım. Ağırlığı dengeleyince yürümek kolaydı. Annemle pazar-

dan dönerken de böyle yapardım. Poşetlerin ağırlıkları aynı olduğu sürece, pazardan aldığımız tüm eşyaları taşıyabilirdim. Kol kaslarım olmasa da güçlü ellerim vardı. Ha bir de "Hadi kızım! Sen yaparsın," deyip arkadan gaz veren annem.

Artık ormanın içinde yol bulmam kolaylaşmıştı, o yüzden gideceğim rotayı kolaylıkla seçebiliyordum. Yol, toprak zeminli olduğu için beni yavaşlatıyordu ama hiç sorun değildi.

Açlığıma ve susuzluğuma geri dönene kadar dayandım. Ormanın içinde fazladan vakit geçirmeye niyetim yoktu. Herhangi bir vahşi hayvanla karşılaşmaktan daha kötüsü bir insanla karşılaşmaktı. Yaşam alanımı kimsenin görmesine ya da fark etmesine izin veremezdim.

Araca yerleştiğimde pestil gibi yayıldım. Hemen koca bidonun kapağını açıp, ağzıma dayadım. Daha fazla dayanamazdım. Bardakla içme nezaketini sonra da gösterebilirdim. Kana kana su içtikten sonra bisküvilerden birinin paketini açtım. Gerçekten her günümü böyle geçirmek istemiyordum. Bir kere benim sıcak çorbaya ihtiyacım vardı! Sonra fırından yeni çıkmış taze ekmeğe ya da sucuklu yumurtaya! Elimdekiler çok yavan ve yetersizdi.

Hazal gelince, araçla başka bir yere gidip ihtiyaçlarımızın daha fazlasını karşılamalıydık. Sonra buraya geri dönerdik. Benzine yetecek kadar paramız vardı nasılsa. Ama bunlarla yetinmem mümkün değildi. O gelene kadar da belki gerçekten ava çıkardım. Bir şeyler avlayıp, pişirirdim. Protein ihtiyacımı giderecek kuru fasulyem ve nohutum yoktu ama burada taze et vardı.

Tokluk hissi beni tatmin edene kadar bir şeyler daha yedim. Yemek yerken de bir karara vardım. Hazal gelene kadar kendimce idmanlar yapacaktım. Böylece o geldiğinde, benim de bir şeyler yapabiliyor olduğumu görecekti.

En azından çabamı fark ederdi. Onun kadar olamazdım belki. Ama zamanla sistemi oturtabilirdim.

İşe dalağımla başlamalıydım. Kafasını göre inip şişmesi, sanki benden bağımsız bir organmış gibi davranması hiç hoş değildi. O yüzden önce onu eğitmeliydim. Eğitimli bir dalak, dayanıklı bir koşucu demektir. Bu kaçma kovalamaca işlerinde de en çok işime yarayacak şey uzun süre koşma potansiyeliydi. Bunu sağlayabilmeliydim. Nefes egzersizi ve ritmik bir koşmanın işime yarayacağını düşündüm.

Yemeğim bitince, açken dağıttığım aracın içini toparladım. Kırıntıları temizleyip kendimi dışarı attım. Nefes egzersizleri... Evet! Ama nasıl yapacağım ki... Dur bakalım, doğaçlama yapmaya karar verdim.

Burnumdan derin bir nefes alıp ağzımdan verdim. Nefesi diyafram kasımla almaya çalıştım. O nasıl oluyorsa artık. Bir kadın programı sırasında duymuştum.

"Diyafram nefesi alın. Burnumuzdan alıyoruz, ağzımızdan veriyoruz. Al... Ver... Al... Ver..."

Kollarımı iki yana açıp sağa sola eğilmeye başladım. Aynı zamanda derin derin nefes almaya devam ediyordum. Sonra bacaklarımı kaldırıp indirdim. Hepsini belli bir ritimle yapıyordum. Ne hızlı, ne yavaş. Sonra çok yavaş bir tempoyla koşmaya başladım. Koşarken kollarımla daireler çizerek kaslarımın rahatlamasını sağladım. Dalağımın şişmesine yakın, durdum. Dinlenmekten ziyade gevşeme hareketlerine devam ettim.

Düz topraklı bir alan bulup uzandım. Mekik çekmeye başladım. Yanaklarımdan terler süzülmeye başlamıştı. Kilo vermek niyetinde değildim. O yüzden sağlıklı beslenmem gerekiyordu. Böylece kendimi geliştirebilirdim. Mekikten sonra dümdüz uzanıp bacaklarımı karnıma çekip bırakma hareketleri yaptım. Dalağım rahatlayınca tekrar

koşmaya başladım. Oksijenin çok yoğun olması enerjimi arttırıyordu.

Ertesi gün kaslarımın ağrısından yerimden kalkamayacağımı düşündüm. Çok büyük ihtimal her yanım ağrıyacaktı. Yine de, azmin elinden hiçbir şey kurtulmaz derler. Ben de öyle yaptım. İnatla kalktım.

İlerleyen üç gün boyunca sürekli egzersiz yaptım. Dalağımla aramızda ufak bir anlaşma oluşturmuş gibiydik. Henüz anlaşmanın şartları tam oturmadı ama zamanla daha da iyi geçinebileceğimize inanıyorum. Bu da bana umut verdi. Bunu başarabiliyorsam, diğerlerini de başarabilirdim.

Belki de Hazal'a ihtiyaç duymadan yaşamımı devam ettirebilirsem, polislerden kaçacak kadar yeteneklerimi geliştirirsem, o zaman katili de yakalayabilirim demektir.

Gerçi katil, arkasından koşunca yakalayabileceğin türden bir insan değil. Onun için zekâ gerekiyor. Bunun farkındayım. Ama Hazal'ın zekâsına da ihtiyacım var. Çünkü benim göremediğim noktalarda çok başarılı tahminler yürütüyor. Bu olayın ilerleyişi direk benim üzerimden olduğu için tarafsız bakamıyorum. Bu yüzden de Hazal'ın bakış açısına ihtiyacım var.

Koşma konusunda bu üç gün boyunca ciddi bir gelişme kaydetmiştim. En azından kaslarımın bu kadar yoğun bir şekilde ağrıyışından bunu hissedebiliyordum. Spor yapabiliyor olmak güzeldi ama banyo yapamıyordum. Banyo yapacak yerim de imkânım da yoktu. Aracın içini sürekli havalandırıyordum ama yeterli değildi. İçme suyumu da çok fazla harcayamıyordum.

Gerçi İngiltere Kralı bilmem kaçıncı Henry'nin tüm hayatı boyunca sadece iki kez yıkandığını düşünecek olursak, üç gündür bu terli halimle banyo yapmamış olmam çok da sorun olmamalıydı. Normalde iki günde bir banyo

yapardım. Şimdiden saçlarımdaki yağ ile kızartma yapabilirdim. Banyo meselesine bir çözüm bulmalıydım.

Dördüncü günün sabahı lezzetsiz ve sağlıksız kahvaltımı yapıp yola koyuldum. Kabul edelim, hayvan yakalamak kolay bir şey değil. İşin aslı, bir iki kez niyetlendim. Her seferinde elimden kaçırdım. Hayvanların refleksi benden hızlıydı. *Doğal olarak.* Hem yakalasam bile öldüremem ki! Kıyamam.

Artık rutinleşen koşumun sonunda bir ağacın gövdesine yaslanıp, dinlenmeye başladım. Gözlerim yorgunluktan yarı kapalı, yarı açıkken bir dalın çıtırdama sesiyle irkildim.

Sabahın erken saatlerinde orman genellikle kuş cıvıltılarıyla dolu oluyordu. O yüzden bu ses beni korkutmuştu. Kafamı kaldırıp etrafı yokladım ama herhangi bir hareket yoktu. Ayının olabileceğini düşünüp araba seslerinin olduğu tarafa doğru hareket etmek için ayaklandım. Ayağa kalkıp bir şey göremeyince de duyduğum sesin bir sincap falan olabileceğini düşündüm. İki dakikamı daha kendimi güvende olduğuma inandırarak geçirdikten sonra araca doğru yola koyuldum.

Artık neredeyse ezberlediğim yol üzerinde ilerlerken bir inleme sesi duydum.

Bir insan sesi!

Kaç gündür yalnız olduğum için, uyduruyor muydum acaba?

Sesin geldiği yöne doğru ilerlemeye başladım. Sonra iki ağacın arasına yığılmış birini gördüm. İlk başta bir gölge gibiydi. Ben ilerledikçe ağaçların arasından süzülen ışık huzmelerinden dolayı öyle gördüğümü fark ettim.

Simsiyah giyinmişti. Yerde yatar haldeyken beni görmesi mümkün değildi ama ben onu görüyordum. Elini havaya kaldırdı. Parlayan ışık eline geldiğinde kana bulanmış parmaklarını gördüm. Bir kez daha inledi. Eli yan tarafa düştü.

Bu sefer koşmaya başladım. Yanına vardığımda geçirdiğim şaşkınlıkla ne yapacağımı bilemedim.

Gerçek değil gibiydi. Olmaması gereken bir şey olmuştu. Yüzümde anlamsız bir ifade vardı. Onun yüzündeyse hiçlik...

Bir kez daha inleyince şaşkınlığımı atıp kendime geldim.

Yerde yatan kişi Hazal'dı ve kanaması vardı!

ihtiyaç ama susmak bir sanattır.
–Madame de Stael

GEÇMİŞ, NEW YORK

İhtiyacım varmış. Yıllardır söyleyemediklerim için konuşmaya ihtiyacım varmış. Kelimelerimin kan damlalarına ihtiyacı varmış. Kafasından sızan kanla, damarlarımdan coşkuyla akan kanın kavuşması için kelimelerim gerekliymiş. Ses tellerimin yıllarca süren sessizliğinden sonra tek ihtiyacı tam olarak buymuş. Kan ve daha fazla kan...

Koridorda oluşan, siyaha yakın koyuluktaki kan birikintisinin görüntüsü bana ilham veriyordu. Zihnimi tazeliyor, ağzımda biriken kelimelerin dökülmesi için beni teşvik ediyordu. Kan miktarı arttıkça sesim yükseldi, annemle kaybettiğim özgüvenim yerine geldi.

"Sen, beni ben yaptın! Varlığın değil, yokluğun..."

Konuşmaya devam ederken saçlarını okşuyordum. Benim sahip olamadığım benliğini, ölüm almıştı. Ama onun ölümü bana kelimelerimi vermişti. Bu haz, cinsel bir zevkten bile daha üstündü. Keyif veriyordu ve kanın akışını izledikçe hazzı artıyordu.

Kan sızıntısı gittikçe azaldı ve sonunda durdu. Ne yapacağımı bilmiyordum ama telaşlı değildim. Huzurluydum. Sonsuza kadar o görüntünün karşısında oturup, izleyebilirdim. Hem

böylece kelimelerimden de kopmazdım. Ama bir karar vermek zorundaydım. Hazır konuşabiliyorken polisi arayabilirdim. Eğer polisi ararsam bu güzel vücudu benden alacaktı ve ben buna dayanamazdım. Kelimelerim gitsin istemiyordum ve bu durumu fırsata çevirmeye kararlıydım.

Koltuğa oturdum, bacak bacak üstüne attım. Güzel, kıvrımlı vücudunu izlemekten çok yerde oluşan kan havuzunu izliyordum. Yavaştan evime sızıyor, beni daha çok kışkırtıyordu. Ceset bir zaman sonra kokacağı için kurtulmam gerekecekti ama şu an bunu düşünmek istemiyordum. Anı yaşayıp kelimelerle oynamak istiyordum. Hatta oturduğum yerde bir şarkı mırıldanmaya başlamıştım bile...

* * *

Bunun ciddi bir problem çıkaracağını bütün gece boyunca hiç düşünmemiştim. Sadece kırmızının görüntüsü beni o kadar cezbetmişti ki cesetten kurtulmak üzerine hiçbir fikir yürütmemiştim. En sonunda göle atmaya karar verdim. Sadece etten kemikten oluşan ruhsuz vücudu kucaklayıp bir kilime sardım. Yerde kalan kan gölünü sanki bebek yıkıyormuş gibi hassasça temizledim. Kan azaldıkça benim de kelimelerim gitti. Tam tahmin ettiğim gibi.

Kan yoksa kelimeler de yok!

Bu durum moralimi bozmuştu. Kana sürdüğüm her bir sünger parçası hazzımı da kanla beraber emdi. Evime kimse gelip gitmediğinden, tamamen arındırmak için bolca vaktim vardı. Hoş, kanın kokusundan, görüntüsünden kurtulmak istemiyordum ama polislerle de uğraşmak niyetinde değildim. Bunun kolay bir yolunu bulup, kelimelerim geri gelene kadar sabretmeliydim.

Kilime sardığım cesedi omzuma atıp aracın bagajına tıktım. İlk başta bacakları dışarı taşacak gibi oldu ama sonradan onun artık yaşayan bir varlık olmadığını hatırlayıp, bir çuvalmış gibi bagaja soktum.

Göle geldiğimde arabadan inip bir süre ortalığın tenha olduğundan emin olmak için dolaştım. Dolaşırken de cesedi dipte tutacak ağırlıkta taşlar aradım. Üç adet taşın yeterli olduğuna inanınca bagajdan kilime sarılı vücudu indirip halat ipleriyle taşları bağladım. Boynundan, ayak bileklerinden ve karın bölgesinden...

Gölün derin kısmına doğru ilerleyen uzun tahta yolda, adımlarımın fazla ses çıkarmadığını umarak cesedi taşıdım. Yolun sonunda ipleri bir kez daha sıkıp, cesedi göle attım. Su, kabarcıklar çıkararak kilimi sarmaladı. Taşlar yapması gerekeni yapıp, aşağıya doğru çekmeye başladılar. Bir süre sonra gölün bulanık suyunda kayboldu.

Kelimelerim de suda boğulmuştu. Cesedi polislere teslim etmemekten hiç pişmanlık duymuyordum. Aksine bana verdiği hazzın yoğunluğu bütün bunlara değerdi. Üzüntümün tek sebebi düştüğüm boşluktu. Kan kırmızısı sanki benim benliğimin simgesiydi ve artık yoktu.

* * *

Eve döndüğümde ilk işim mailleri temizlemekti. Muhtemelen kayıp ilanları verilecek, son görüştüğü kişiler sorgulanacaktı. Benimle ilişkilendirilmesini istemiyordum. Çünkü kan yokken konuşamıyordum. Konuşamamak delilleri ortaya çıkarırdı ve beni zor durumda bırakırdı. Bundan önce en son annemle konuşmuştum ve o zamandan beri kanın anılarımı dirilteceği hiç aklıma gelmemişti.

Evi tekrar temizledim. İçim parçalansa da kanı son damlasına kadar yok ettim. Parkelerin arasına sızmış olanları diş fırçasıyla temizledim. Su, nasıl cesedi derinliklerine gömdüyse, kalan son damlaları da öyle aldı götürdü. Şimdi elimde bir tek kalem kalmıştı. Kalemle ne yapacağımı bilmiyordum o yüzden bir kenara koydum. Farklıydı ama ne işime yarayacaktı ki?

İlerleyen günleri polislerin evimi ziyaret etmesini bekleyerek geçirdim. Bu arada kelimelerim için çözüm aradım. İlk başta ek-

mek bıçağıyla parmağımı kestim. Derince... Bilmiyorum neden ama bunun çözüm olabileceğini düşündüm. Sonuç? Bir hiç! Kanımın kırmızılığı aynı değildi, aynı hazzı vermiyordu, tatmin edici görünmüyordu ve kelimelerim geri gelmemişti.

Daha sonra, dışarıda tüm avcıların kullandığı yem tuzağını kurarak bir güvercin yakaladım. Güvercinin kafasını kesip, atardamarlarından tazyikli su gibi fışkıran kanı izledim. O kanın kendi çapında bir göl oluşturmasını seyrettim. Hiçbiri o zevki vermedi.

Ertesi gün, daha büyük bir kan kırmızısı görüntüsünün beni tatmin edeceğini düşünerek, hayvan kesim çiftliğine gittim. İneklerin, koyunların ayaklarından asılıp, kafalarının kesilip, derilerinin yüzülmesini gördüm. Karınlarının yarılıp, iç organlarının dışarı çıkışlarına şahit oldum. Kesim sonrası biriken kanlar yerlerdeki ızgaralardan gidene kadar izledim. Cesetten çıkan kandan çok daha fazlası vardı ama hiçbir şey o andaki gibi değildi. Bunların hiçbiri doğru hissettirmiyordu. Doğru olan o sızıntıydı ve doğru olan koyu kan kırmızısının içinde yatan ruhsuz vücuttu.

O an anladım. Sadece kan değildi, sadece vücut da değildi. Kanlar içinde yatan ruhsuz bir bedendi ihtiyacım olan! O görüntü gözlerimin önünde belirince dudağım kıvrıldı. Hafif bir gülümsemeyle çiftlikten ayrıldım.

Birinin ölümü benim doğumum oluyordu. Benim kelimelerim ölümle, kırmızı arasında hayat buluyordu. Ve ben o hazzı çok sevmiştim. Tekrar tekrar yaşamak istiyordum. Benim iletişim yolum buydu. Kelimelerim oradaydı.

Eve döndüğümde bir plan yapmaya karar verdim. Bir plan yapıp, kelimelerime hayat verecek yeni kişiyi bulmam gerekiyordu. Fazla düşünmeye gerek duymadan ilk aklıma gelen kişide karar kıldım. Üniversitenin ilk yılında beni zorla konuşmaya çalıştıran sevgili hocam! Sana nasıl konuşabildiğimi gösterebilmem için bana fırsat verdin!

Bunun üzerine pek düşünmeden, daha önce elimi kestiğim, ekmek bıçağını alıp arabaya atladım. Üniversite yerleşkesine vardığımda kalbimin ritmi değişmişti. Kelimelerime kavuşmayı

heyecanla bekliyordum. Özellikle de beni tüm sınıfın ortasında rezil eden hocama gösterebileceğim için...

Hocanın odasının kapısını tıklatmadan önce üstümü düzeltim. Sanki bir gösteriye gidiyor gibiydim. Kelimelerimin ve hazımın gösterisine... Derin bir nefes alıp kapıyı tıklattım. Hocanın "Gel!" demesini beklemeden tokmağı çevirip içeriye girdim. Dikkati kâğıtlarda olan hocam, gözlüğünün üstünden şöyle bir baktı. Sonra gelenin ben olduğunu fark edip kafasını kaldırdı.

"Buyur?" Sesi sinirli geliyordu ama ben cezamı zaten çekmiştim. O yüzden bu tonu duymazdan geldim. Benim cevap veremediğimi görünce devam etti.

"Ah, pardon! Sen konuşamıyordun! Tamamen unutmuşum!" Elleriyle kendini masadan ittirip sandalyesini açığa aldı. Böylece ayağa kalktı.

"Bir sorun mu vardı?" dedi.

Başımla onayladım. İlgiyle öne doğru eğildi. Konuşabilmem için gerekeni biliyordum. Tereddüt etmiyordum, sadece doğru anı bekliyordum. Acemilikle cebime sokuşturduğum bıçağı kavradım.

"Sorunun dersle mi ilgili?" diye sorarak, beni olduğum yaşantıma geri döndürdü.

Hayır anlamında kafamı sallayıp, masasının dibine kadar yürüdüm. Kişisel alanına çok yaklaşmış olacağım ki kendini hafifften geri çekti. Rahatsız olduğu çok belliydi.

"Derdinin ne olduğunu yazmak ister misin? Hocalarınla zorunlu iletişimini mail üzerinden hallediyormuşsun! Neden gelme ihtiyacı duydun ki?"

Alnında ter taneleri birikmişti. Elini hafifçe telefona doğru yaklaştırmıştı. O harekete geçmeden önce yapmam gerekeni yapmalıydım. Herhangi bir ifadede bulunmadan hızlı bir şekilde masanın arkasına geçtim. Cebimdeki bıçağı çıkarıp, tam kalbine, hızlıca sapladım. Darbenin etkisiyle sendeledi, düşecek gibi oldu. Yakalayıp, masanın önüne sürükledim. Yere yatırdım. Bıçağı çekip çıkardım ki kanaması hızlasın ve ruhsuz bedeni beni ke-

limelerime kavuştursun. İçimde kabaran haz dalgası, beni küçük çocuklar gibi şenlendirmişti. Gidip kapıyı kilitledim. Böylece onu izlerken kimse beni rahatsız edemeyecekti.

Önce gömleği kırmızıya bulandı, ellerim heyecandan titremeye başladı. Karşısına sandalyemi çekip, nefesinin kesilişini izledim. O son nefeslerini alırken ben yeni doğan bir bebek gibi hissetmek için bekliyordum. Ama beklediğim olmadı. Kelimelerim geri gelmedi.

Bekledim.

Dakikalar geçiyor, kanın görüntüsü belirginleşiyor ama kelimelerim gelmiyordu. Daha yeni keşfettiğim ses tellerimin hazzını yaşayamıyordum. Bunu hiç düşünmemiştim. Bu bağlantı hiç aklıma gelmemişti.

Kelimelerimin gelmemesinin bir sebebi vardı.

Her bir kelimem değerliydi.

Gelişi güzel bir ölüm onları geri getirmeyecekti.

Seçmem gerekiyordu. Seçmem ve özen göstermem.

Aynı anneme gösterdiğim gibi...

Bunu anladığımda olayları geri almak için çok geçti. Tek yaptığım beklemekti. Tamamen ölmesini beklemek... Bedenin her bir parçasını inceledim bu arada. Ruhu bedeninden sökülüp alınmış varlığı, ortasında kaldığı kan kırmızısını, vücudunun her bir parçasının buz gibi oluşunu, parmağındaki yüzüğü, kalbinde oluşan kocaman deliği, gömleğinin parçalanmış kısmını...

Vaktin geldiğine inanınca, kapının kilidini açıp dışarı çıktım. Bıçağı da yanıma aldım. Cesedi kaldırmam mümkün değildi, zaten olduğu yerdeki hali beni fazlasıyla mutlu etmişti. O yüzden öylece bıraktım. Bu, benim saygı duruşumdu.

Ertesi gün polisler gelip beni tutukladı. Ne olduğunu anlamamıştım ve konuşamıyordum. Konuşmamamın iyi olduğunu, çünkü konuşmalarımı aleyhime kullanacaklarını söylediler. Zaten ancak susabilirdim. Ben de öyle yaptım. Polis sinirle başımı arabaya sıkıştırırken bile hiçbir şey anlamıyormuş gibi baktım.

Bir gece...

Beni içerde tutabildikleri süre; sadece bir gece...

Ben konuşmayınca bir avukat getirdiler. Biraz yazarak biraz beden diliyle avukata hiçbir şey bilmediğimi anlattım. Delil yetersizliğinden bıraktılar. Ama çok büyük bir hata yapmıştım. Cesedi orada bırakarak beni yakalamalarına davetiye çıkarmıştım ve neredeyse yakalanıyordum.

Yaptığımı suç olarak görmeyen bir bendim anlaşılan. Kalbine saplanan alelade bir bıçakla öldürülmüştü. Bıçağın bir özelliği yoktu. Her evde bulunabilirdi. Ve hocaya düşman olabilecek bir sürü kişi vardı. Ben o gün odasına gidenlerden biriydim ama ne zaman gittiğimi bilmiyorlardı. Ne kadar durduğumu bilmiyorlardı. Ne zaman oradan çıktığımı bilmiyorlardı.

Ben de dersle ilgili bir sıkıntımı çözmek için yanına gittiğimi ve hocayı odasında bulamayıp geri döndüğümü belirten bir ifade verdim. Yazarak elbette. Böylece beni saldılar. Hapse girmek, istediğim son şeydi. O zaman kelimelerimden mahrum kalırdım. Bu yaptığım çok büyük bir aptallıktı.

Kan kırmızısı benim aklımla değil duygularımla düşünmemi sağlıyordu. Zekâmdan şüphe etmiyordum. Kan kırmızısı, duygularımla ilerlememi sağlıyordu. Hata yapmamın sebebi buydu.

Duygularımla düşündüğümde de zekâmın bir kıymeti yoktu. Çünkü bu dikkatsiz davranışımı başka hiçbir şey tarif edemezdi. Çok pişman olmuştum. Daha özenli davranmalıydım. Bunları düşünürken, ilk seferimin tamamen kaza olduğunu düşündüm. Bu bilinçliydi, o kazaydı. Ama tam tersi gibi gözüküyordu. Çünkü kızın cesedini göle atmıştım.

* * *

Pişmanlığımdan arınmak ve o hazdan kaynaklı rahatlamayı tekrar yaşayabilmek için göle gittim. Bunun beni rahatlatacağına inanıyordum. O gün yaşadıklarım gözümün önüne geliyordu ve araçtan indiğimde çoktan huzur dolu bir ruh haline bürünmüştüm.

Gölün çevresi ağaçlıktı ve kimse yoktu. Burayı mekân edi-

nebilirdim belki. Gün içinde bile kimse gelmiyordu belli ki. Gölün derinine ilerleyen tahta iskeleden yürüyüp, cesedi attığım yere ulaştım. Zemine oturup, ayaklarımı sarkıttım. Gölün diğer tarafına doğru bakarken, ayaklarımın altındaki suyun üzerinde salınan şeyi fark ettim.

Kafamı eğince bacaklarımın arasından kilimin desenini tanıdım. Bir kaç gün önce taşlar bağlayıp attığım ceset yüzeye çıkmıştı. Telaşa kapıldım. Ellerim titremeye başladı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Belli ki taş bağlamak ve kıyıdan ceset atmak mantıklı bir çözüm değildi.

Şu an burada oturan kişi ben olmayabilirdim. Bu tamamen benim dikkatsizliğim sonucu olmuştu. İpleri iyi bağlamadığımı düşünüyordum ama bilemezdim. Bir sürü değişken vardı. Şu an kan kırmızının etkisinde olmadığım için mantıklı davranabilirdim. Sadece bir an durup kendimi toparladım. Cesedi başkaları bulmadığı için çok şanslıydım. Bu şansı kullanacaktım. O yüzden biraz düşününce aklıma muhteşem bir fikir geldi.

İki kez dikkatsizlik yapmıştım. İkisinde de başarısız olmuştum ama ikisinde de şans benden yanaydı. Bundan öğrenecek bir şeylerim olmalıydı. Serinkanlı davranmalıydım ama ben duygularıma ve ihtiyaçlarıma fazla odaklanmıştım.

Annemden sonra kelimelerimin yokluğu bende öyle bir boşluk oluşturmuştu ki, kelimelerimin hayat buluşunu düşüncesizce harcamıştım.

Bu iki ceset bana nasıl konuşabileceğimi öğretti. Ama onlardan nasıl kurtulabileceğimi zekâm söyledi.

Gölün yüzeyinde asılı bir çöp poşeti gibi duran cesedi çıkardım. İlk attığımdan daha ağırdı çünkü suyla dolmuştu. Çok pis kokuyordu; bu yüzden aceleyle hareket etmeliydim. En azından ne yapacağımı biliyordum.

Cesedi tahta zemine çıkarınca, bir süre gölün suyundan arınmasını bekledim. Fazla vakit geçmeden, yeterince ağır olan cesedi sırtlayıp bagaja attım. Geçen seferki gibi sıkıştırdım. Çok kötü kokuyordu. Kokuya aldırış etmeyip, cesedi eve taşıdım. İp-

leri çözüp, kilimi açtım. İlk başta sırtı bana dönükken, omzundan tutup yüzünü çevirdim. Fazla sudan buruş buruş olmuş, şişmiş bir surat ve surattan fırlamış kocaman gözlerle karşılaştım.

Sonra evde cesedi öylece bırakıp almam gereken malzemeler için dışarı çıktım.

* * *

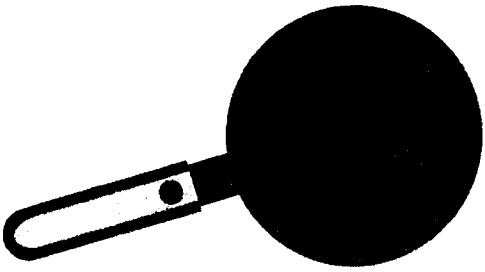
Geri döndüğümde evi kaplayan kokudan, komşular şüphelenebilirdi. Çok kısa bir sürede, çok yoğun bir koku oluşmuştu. Sineklerin çıkardıkları sesi şimdiden duyabiliyordum. Malzemelerden ihtiyacım olanları çıkardım. Vücudu banyoya taşıyıp, testereyi masaya koydum. Çok güç gerektiren bir şeydi. Neyse ki iğrenmiyordum. Hayır, küçük parçalara ayırmayacaktım. Bu mantıksız olurdu.

Testereyle tüm uzuvlarını koparttım. Uzaktan bakınca küçük kız çocuklarının kafalarını koparttığı oyuncak bebeklerine benziyordu. Kafasındaki saçları kazıdım. Kalıntılarla sonra ilgilenebilirdim. Önce et parçalarından sorunsuz bir şekilde kurtulmam gerekiyordu.

Testereyi almak için çıktığımda fazlasıyla büyük bir akvaryum almıştım. Ve içine doymak bilmeyecek piranalar...

Akvaryumu su ve piranalarla doldurdum. Yeni balıklarımla çok iyi anlaşacağımızı düşünüyordum. Onlar, benim haz aldığım kan kırmızı içindeki ruhsuz bedenin tadına bakmayı çok seveceklerdi. Bu şekilde birbirimizi tamamlamış oluyorduk.

Satıcı onları beslemek için ete ihtiyacım olduğunu söylemişti ve genelde insanların piranaların bakımını üstlenemediklerinden bahsetmişti. Endişeye mahal yoktu. Onlar için özel bir yemeğim vardı.

"Anne, ipliği geçiremiyorum."

"Benim gözlerim çok görüyor da sanki. Çocuğa iş ver, peşinden sen koş!"

Dikiş dikmeyi ilk öğrendiğimde üç gün boyunca ipliği iğne deliğine sokmaya çalıştım. Tüm arkadaşlarım, gözleri düğmeden bez bebekler dikip içlerini pamukla doldururken, ben üç gün boyunca iple boğuştum.

Dilimin ucuyla ipi ıslatıp, o küçücük deliği görmek için gözlerimi kısıyordum. İpi ıslattıkça ikiye açılıyordu. İpin bir ucu delikten giriyordu, diğeri dışarıda kalıyordu. Bazen de ipi o kadar çok ıslatıyordum ki tükürüğüm karşısında yenik düşüp, boyun eğiyordu. Sonra ipin zarar görmüş kısmını kopartıp, tekrar yapmaya çalışıyor yine yapamıyordum. Yapamadıkça daha çok stres oluyordum. Stres oldukça ellerim titriyordu ve bu sefer hiç yapamıyordum.

Üçüncü günün sonunda annemin nakış malzemelerini karıştırıp yorgan iğnesini buldum. Siz siz olun yedi yaşındaki bir kız çocuğuna hayvan kadar yorgan iğnesi vermeyin. Sonra o da benim gibi iğneyi koltuğun üstünde unutursa; acısı sizin kalçanızdan çıkabilir.

Yani diyeceğim o ki; üçüncü günün sonunda yorgan iğnesinin kocaman deliğine, incecik ipliği geçirdim. Üç günlük azmimin sonucunda başarımı kutlamak için dışarı çıktığımda iğne koltuğa saplı kaldı. Sonra annem gelip

üzerine oturdu. Kadıncağız, can havliyle nasıl çığlık attıysa sokaktan duyuldu. Eve girer girmez annemin elindeki terlik görüş alanıma girdi. Eğik atışı, annemden daha doğru hesaplayan birisi varsa o da benden daha yaramaz çocuğu olan bir annedir.

Tam isabet! Terliği omzuma yedim.

İşte o gün bugündür çok güzel dikiş dikerim...

* * *

Hazal'ın halsiz bedeni ormanlık alandan ağaca kadar bana dayanarak devam etmişti. Ayağını sürüye sürüye kan ter içinde zorlukla gelebilmişti. Ama bundan sonrasına gücünün yeteceğine inanmıyordum. Hızla kan kaybediyordu. Bacağından yaralanmıştı. Çok kötü gözüküyordu. Buna neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Sadece kan vardı, çok fazla kan...

Acaba atar damarına denk gelmiş miydi? Eğer öyleyse hastaneye gitmek gerekirdi.

Hazal'ın ağaca yaslanmasını sağlayarak omzumdan çektim. Böylece aracın arka kapısını açtım. Büyük bir gıcırtıyla açılan kapının sesi kuşları ürkütüp, uçmalarını sağladı. Kapıları açtıktan sonra tekrar bana dayanmasını sağladım. Gözleri yarı kapalıydı, kolunu omzuma attı. Çıldıracak gibiydim. Aklımda milyonlarca soru birikiyordu ve bunları sormak için beklemek çok zordu.

Neden gitmişti?

Ne zaman geri dönmüştü?

Yoksa dün geceden beri bu şekilde baygın halde miydi?

Benden neler saklıyordu?

Kayıp olduğu günlerde ne yapmıştı?

En önemlisi de bunu ona kim yapmıştı?

Hazal bu durumdayken bu sorular şimdilik geri planda kalabilirdi. Şu an o eski, planlı hayatımda yaptığım

öncelik sıralamasına ihtiyacım vardı. Elimde kalem kâğıt yoktu ama kafamdan bunu hazırlayabilirdim. Kafamın içinden hayali bir liste oluşturmaya başladım.

1-Hazal'ı hastaneye götür.

Hayır olmaz!

~~1-Hazal'ı hastaneye götür.~~

Bu ihtimal dâhilinde değildi. Eğer gidersek ikimizi de yakalarlardı. Şimdilik kendi çözümlerimi oluşturmaya karar verdim.

1-Kanamasını durdur.

2-Düzenli beslenmesini sağla.

3-Dinleneceği ortamın temiz olmasına dikkat et.

4-Yukarıdaki maddelerden herhangi birini bile yapamayacağını anladığın zaman yakalanma pahasına bile olsa onu hastaneye götür.

5- Hazal iyileşene kadar tek bir soru bile sorma!

Beş maddelik listem hazırdı. Beşinci madde için yapmam gereken tek şey çenemi kapalı tutmaktı ama şu anda bile kafamdaki soru işaretleri normal düşünmemi engelliyordu. Dördüncü madde en kritik maddeydi. Eğer başarısız olursam, kabullenmeli ve onu hastaneye götürmeliydim. Hazal'ın yaşaması her şeyden önemliydi. Yakalanmaktan bile! O yüzden bu bir tartışma konusu değildi. Sadece ilk üç maddeyi başarıp başaramayacağıma bakacaktım.

Şu güne kadar adım adım ilerleyerek her şeyin daha kolay yapılabilmesini sağlamıştım. Bunda da öyle olacaktı. Adım adım ilerleyecektim.

* * *

En zor kısmı onu araca çıkarmaktı. Kolunu omzuma dolamış halde çıkamayacağımızı anlayınca, Hazal'ı ağaca dayayıp, ayağımı basabileceğim kadar büyük bir kaya

parçası buldum. Sürükleye sürükleye aracın arkasına getirdim. Tekrar kolunu omzuma atıp taşa basmasını sağlayacaktım. Böylece taşı bir merdiven gibi kullanıp araca daha kolay çıkabilirdi. Ancak bacağındaki kanamadan dolayı ayağını kaldıramadı.

Hâl böyle olunca başka bir çözüm buldum. Hızlı bir hareketle, Hazal'ı kucağıma aldım. Kolay olduğunu söylemiyorum ama benden hafifti. Ve günlerdir yaptığım sporun ekmeğini yiyordum şu anda. Bundan bir önceki versiyonum Hazal'ı omzunda bile taşıyamazdı ama şimdi işler değişmişti. Kaldırılamayacak gibi değildi ancak belimi zorluyordu. Hızlı davranırsam belimin zarar görmesini engelleyebilirdim. Bu yüzden hızlıca Hazal'ı kucakladım ama yarasını tamamen unutmuştum.

"Aah! Canımı yakıyorsun..." dedi, belli belirsiz bir şekilde.

"Pardon, daha dikkatli olmalıyım. Özür dilerim."

Yaralanınca fazla mı huysuz oluyordu ne?

O cılız ses tonuyla konuşabilmesi bile önemli bir şeydi. Hazal için koyduğum o taş merdivenin yardımıyla araca çıkıp yavaşça zemine yatırdım. Konforlu değildi ama kullanışlıydı. Hazal da kıvrılıp bana doğru döndü. Gözlerini hala tam açamıyordu ama yüzünde tuhaf bir gülümseme oluşmuştu.

"İyiyim ben," dedi. Sanki benimle dalga geçiyordu.

"Bir bıçak darbesiyle ölmem!" diye devam etti. Sonra gözlerini kapadı. Bu haliyle sakin ve huzurlu görünüyordu. Kendini bana emanet etmişti. Bana güveniyordu ve ben bu güvenini boşa çıkarmayacaktım.

Bıçakla mı yaralanmıştı? Belki de ayıyla boğuşmuştur diye düşünüyordum. Bu hiç iyi değildi. Hazal'ı bıçak darbesiyle yaralayacak ne olmuş olabilirdi ki? Üstelik kimdi bunu yapanlar?

Yine sorular birikiyor, cevapsız kalıyordu. Ama bir süreliğine susmayı, sakin olmayı ve panikle baş etmeyi öğrenmeliydim. Şu an o panik halindeydim. Ellerim titriyordu. Yanlış bir şeyler yapacağım diye karnıma sancılar saplanıyordu.

Şimdi ilk yapmam gereken kanamayı durdurmaktı değil mi? O halde turnike yapmalıydım.

Turnike... Turnike...

Neyle turnike yapacaktım ki? Ah! Doğru! Bacağının kanayan kısmının hemen üstüne sarmalıydım. Uzun bir bez parçası ve tahta parçasına ihtiyacım vardı. Çok kolay!

Araçtan hızla indim. İnerken, yere koyduğum taşı unutup, takıldım. O kadar telaşla hareket ediyordum ki, bir yere kapaklanacaktım illa ki.

Hızlıca toparlanıp, yere kapaklandığımda avuç içlerime yapışan minik taşları temizledim. Üstümdeki tozu şöyle bir silkeleyip kalktım. Ellerimin içi acıdan yanıyordu. Ancak hızlı davranıp kanamayı durdurmalıydım. Şu an kendimi düşünecek zamanım yoktu.

Aracın yanına, dışarıda istiflediğim malzemelerin üzerini açtım. Şöyle bir göz gezdirince aradığım şeyi buldum. Kravat! Aracı çaldığımız o iki adamın salaklığına hiç bu kadar sevinmemiştim. Evde ne varsa almışlar derken bunu kastediyordum. Bir insan niye kravat çalardı ki?

Kravatı elime dolayıp, şöyle bir çekiştirdim. İşe yarardı.

Sonra yerde çalı parçaları bakınmaya başladım. Ancak ideal çalıyı bulmak çok zor olacaktı. Bu yüzden fazla düşünmeden yanımdaki ağacın yeni uzayan dalını koparmdım. Gövdesi avucuma oturuyordu. Bu yeterli olmalıydı. Dalın etrafındaki küçük filizleri hızlıca çekip, koparttım. Kalan yaprakları da temizleyince uzun bir sopa elde etmiş oldum. Ama benim uzun bir sopaya ihtiyacım yoktu. Sadece küçük bir parçası gerekiyordu. Bu yüzden

dalı önce ortadan ikiye böldüm. Bölerken ayrılan küçük parçalar sanki çığlık atıyormuşçasına birbirinden ayrıldı. Sonra ikiye böldüğü parçalardan birini elime alıp bir daha böldüm. Tahminimce on santim kadardı. Yeterli olduğuna ikna olunca bir elimde kravat, bir elinde sopayla araca tekrar çıktım. Bu sefer taş zorluk çıkarmak yerine kolaylık sağladı.

İlk olarak Hazal'ın pantolonundan kurtulup yarayı görmeliydim. Bu haliyle kanamanın nerede olduğu belli olmuyordu. Pantolondaki yırtık sadece tahmin edilebilir kılıyordu.

Önce, pantolonu yırtmayı düşündüm ama kolay değildi. Bu yüzden düzgün bir şekilde pantolonu sıyıracaktım. Ama bu da kolay değildi. Çünkü ortada bir yara vardı ve Hazal her zaman vücuduna tam oturan kıyafetler giyiyordu. Aynı şimdiki gibi...

Başka çarem yoktu. Şu anlarda hızlı davranmak kanamaya karşı en büyük kozumdu. Bunu fırsat bilerek hızlıca pantolonunun düğmelerini açtım. Elimin ters kısmına geldiği için açarken zorlandım ama başarılmayacak bir şey değildi sonuçta. Üç düğme ve bir fermuarla başa çıktıktan sonra yavaşça bacaklarından pantolonu sıyırmaya başladım. Yaralı kısımda fazlasıyla özen göstermeme rağmen Hazal'ın sızlanmasına engel olamadım. En son ayakkabılarını çıkarıp pantolonu bacağından çekince işe koyulabildim.

Bacağını hafifçe kaldırıp, kravatı geçirdim. İki kez kravatı dolayıp, kanayan kısmın hemen üstünden bir kez düğüm attım. Sonra sopa parçasını üstüne koyup bir kez daha düğüm attım. Sonra kalan kravat parçalarını bir kez daha dolayıp sopanın diğer ucuna düğüm attım. Mükemmel değildi ama idare ederdi.

Bu sırada kesilen kısma bakma fırsatı buldum. Kan

görmeye dayanamayan tiplerden değildim ama bu iğrenmediğim anlamına gelmiyordu. Yaranın görünüşü, kanın akışı bile midemi bulandırmaya yetiyordu. Bıçak çiziği gibi değildi. Yara daha derindeydi ve kanama durmuyordu. Sağ bacağının kasığına doğru iç taraftaydı. Burada atardamar var mıydı? Anatomi bilgim hiçbir zaman iyi değildi. Sadece kitaplarda okuduklarımdan bir şeyler biliyordum. O kadar.

Hazal'a bir kez daha bakınca üstünde, beni burada bırakırken giydiği kıyafetler olmadığını fark ettim. Gerçi o kadar gün geçmişti illa ki üstüne değiştirecekti ama nerede? Nerede değiştirmişti?

Yine siyah giyiniyordu. Siyah dar paça bir pantolon ve bol bir üst giymişti. Tarzı çok kapalı ve sabitti. Hafifçe gülümseyip, kafamı salladım. Hazal buydu işte. Kapalı ve sabit. Onu değiştiremezdiniz. İnatçıydı. Vazgeçiremezdiniz. Kararlıydı. Kafasına koyduğunu yapardı.

Bu kadar kısa bir sürede onun hakkında bu kadar çok şey biliyor olmak tuhaf bir histi. Ancak aynı zamanda onun hakkında hiçbir şey bilmiyor gibiydim. Mesela nereli olduğunu bile bilmiyordum. Biz insanlarla tanıştığımızda ilk nereli olduğunu sorarız değil mi? Hemşerim deriz mesela.

Soyadı. Neydi soyadı? Bilmiyordum. Önemli de değildi. Çünkü Hazal normal birisi değildi. Sahte samimiyetle işi yoktu. Gerçekçiydi. Soyadını bilmesem de canımı emanet edeceğimi biliyordum. Ve o da biliyordu. O da canını bana emanet etmişti.

Teknik olarak hala sorunu çözebilmiş değildim. Turnike geçici bir çözümdü, bunun farkındayım. Kanama hala durmamıştı. Devam etmeliydim. Ne yapacağımı biliyordum. Bu sefer şüphe yoktu. Adım adım ilerleyip, ayaklarımı yere sağlam basıyordum.

Daha önceden, belki lazım olur diye aracın ön kısmına koyduğum, ilk yardım çantasını aldım. Pansuman yapacak kadar materyal vardı ama önce yarayı temizlemeliydim. Bunun için alkol gerekiyordu. Ama tabii ki elimde alkol yoktu. Sonra aklım hızlıca çalışmaya ve kavramaya başladı.

Bu adımın son aşamasına başlıyordum.

Günlerdir kendi kendime yaptığım koşu eğitimi şu anda işime yarıyordu. Deli gibi koşuyordum. Araçtan çıkmadan önce yanıma bir miktar para aldım ve benzinliğe doğru aralıksız koştum. İhtiyacım olan malzemeler için koşuşumu yavaşlatmadan benzinliğin marketine daldım.

Kapıyı hızlıca ittirmemle bütün kafalar bana döndü. Herkes bana bakıyordu. Ah! Dikkatlerini çekmek istemiyordum. Nefeslerimi düzenlemem gerekiyordu o yüzden kapıyı sakince kapatıp, sanki hiçbir şey olmamış gibi devam ettim. Bir şişe su ve kolonya aldım. Artık her şeyin yerini biliyordum. Bu da bana zaman kazandırdı.

Parayı ödemeye gidince kasiyer kıza doğru eğilip, "Affedersiniz, acaba yanınızda hiç iğne var mı? Babamın pantolonunun arkası söküldü ve şu an kendisi arabada, çok zor durumda. Arabada ip var ama iğnemiz yok," dedim, en tatlı tavrımı takınarak.

Kız gelmiş geçmiş en iyi hizmeti vereceğinden emin olarak bana doğru gülümsedi. Geçen gün gördüğüm kasiyer değildi. Bu kasiyeri daha önce görmemiştim. Bu işime gelmişti.

"Şu rafların orada bir iğne iplik seti olacaktı," dedi.

Bu kadar zamandır buradaydım. Nasıl görememiştim?

"Ah! Kusura bakmayın, görmemişim," deyip, kızın eliyle gösterdiği tarafa doğru yöneldim. Rafları incelerken, çok karışık olduğunu fark ettim. Muhtemelen o yüzden dikkatimi çekmemişti. Bahsettiği iplik setini bulunca

elime alıp inceledim. Küçücük bir iğnesi ve yanında da renk renk ipler vardı. Bir kartona sarılmışlardı. Bu yeterli olacak mıydı? Peki ya iğne sorun çıkarırsa? Bununla dikebilir miydim? Sorun olur muydu? Tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırarak, seti aldım.

Kasiyere elimdeki su, kolonya ve iğne iplik setlerini uzatırken, "Ne olur, ne olmaz! Yanında bulundurmak lazım," deyip, gülümsedim.

Üç tane almamın başka bir açıklaması yoktu çünkü. Kasiyer kız da aynı ses tonuyla, "Haklısınız, lazım olabilir," dedikten sonra elimdekileri aldı.

Paketi alıp, marketten çıkınca aynı hızla araca doğru koşmaya devam ettim. Ormanı süratle geçtiğimde, ne ara vardığımı bile anlayamadım. Araca binince Hazal'ın altında serili olan yorganın kana bulandığını gördüm. Bir an önce niyetlendiğim işi bitirmeliydim.

Gazlı bezin üzerine kolonyayı döküp, Hazal'ın yarasını yavaş yavaş temizlemeye başladım. Doğru yapıp yapmadığımdan bile emin değildim ama elimdeki bütün imkânlar buydu. Sonra aldığım iğne iplik paketini açıp, titreyen ellerimle ipliği iğneden ustalıkla geçirdim. İlk iğne deliğinden iplik geçirme süremin üç gün olduğunu düşününce yaşadıklarım komik gelmeye başlamıştı. Şimdi titreyen ellerimle bile minicik bir deliğe ip geçirebiliyordum. Tecrübe her şey demektir.

İpin yetip yetmeyeceğinden emin değildim ama öncelikle siyah olanı kullandım. Farklı bir renk kullanırsam Hazal'ı rahatsız eder diye düşünüyordum. En zor anı burasıydı. Birini dikecektim! Ben BİRİNİ DİKECEKTİM! Hayır! Hayır! Böyle olmaz, bunu yapamam!

"Tamam, kontrolü ele al Evren! Bu birisi değil. Bir kumaş parçası... Tamam, aslında kumaş parçası olamadığını biliyorum ama öyle düşünmek zorundasın. Yoksa kana-

mayı asla durduramazsın ve Hazal ölür! Bunu mu istiyorsun? Hayır! O zaman odaklan! O bir kumaş parçası. Dikeceğim ve sorun çözülecek işte bu kadar! Kumaş parçası... Kumaş parçası..." derken söylenmeye başladığımın farkında bile değildim. Deli gibi kendimle konuşuyordum.

Beynim kontrolü ele aldı. Gözlerimle görmemeye başladım. Gerçekten bakarsam başaramazdım. O yüzden her şeyi otomatik olarak yapıyordum. Nefes bile almıyordum. Sadece ellerim hareket ediyordu. Duygularımı dizginliyordum. Yoksa asla bu yarayı dikemezdim.

Kolonyayı elime boca edip, elimin tamamının kolonyanın içindeki azıcık alkol miktarıyla birleştiğinden emin oldum. Sonra aynı şekilde iğne ve ipliği de kolonyaya boğdum. Hepsinin yeterince temizlendiğine ikna olduktan sonra Hazal'ın yarasına yöneldim.

Kanayan kısmı, gazlı bezle bir kez daha temizledim. Bu aşamalarda midemin ağzıma gelmesini engelleyen tek şey Hazal'dı. Bunu onun için yapıyordum. Sonra kendimi tamamen beynime bıraktım. Düşüncelere dalıp, ruhumu oradan uzaklaştırdım. Fiziksel olarak yapmam gereken bir görevim vardı ama insan dikmek kolay bir iş değildi. Ruhum buna dayanamazdı. İki ayrı et parçasını birbirine dikmek, her yiğidin harcı değildi. Doktorlara bir kez daha hak verdim.

Kesik kısmın bir ucunu tutup yukarı kaldırdım. Hazal sızlanmaya yakın bir ses çıkarınca, "Hazal, bu biraz acıtacak, lütfen dayan," dedim. "Başarabilirsin, sen güçlü olanımızsın!"

Etin iki parçasını birleştirdiğim kısma iğneyi geçirdim. Hazal acı içinde kıvranırken, benim de gözümden yaşlar dökülüyordu.

"Lütfen, sabit dur, yoksa başaramam." dedim, hıçkırıklarımın arasından. Fazlasıyla acı vericiydi, onun için

de, benim için de. Boğazım düğüm düğüm olurken, gözyaşlarımla birlikte ipi çekip, iğneyi bir kez daha batırdım. Canım yanıyor, içim eriyordu. O kıvrandıkça ben mahvoluyordum. Acısını içimde hissediyordum ama başka ne yapabilirdim ki?

Son iğneyi geçirdiğimde Hazal'da ben de hüngür hüngür ağlıyorduk. Bu, sonu iyi olmayan ağlamalardandı. Boğazınıza takılırdı ve daha sonra bile hatırlayınca ağlardınız. İşte o an bu andı. Burnumun direği sızlıyordu ve onu susturmak için hiçbir şey yapamıyordum. Yoksun hissediyordum. Onun ağlaması beni de tetikliyordu. Çaresizdim. Kanamayı durdurmuştum. Ama ben de tükenmiştim.

Üç paketin sadece birini kullanmıştım.

Artık yara yerinde gökkuşağı gibi rengârenk dikiş ipleri vardı.

Ev Kızı Evren

Ana Sayfa | Hakkımda | Ne Nasıl Yapılır? | Yemek Tarifleri | Alışveriş | Kitap Yorumu

Bir Ev Kızı Macerası

Bugün size en çok sevdiğim çorbadan bahsetmek istiyorum. Yapımı hızlı ama çok fazla püf noktası olan bir çorba bu. Bahsettiğim çorba; Tarhana Çorbası.

Tarhana Çorbası'nın yapımını çoğumuz biliyoruz. Tekrar tekrar anlatmaya gerek yok elbette. Ama hepimizin bu çorbayla bir kez olsun yaşadığı sıkıntılar vardır.

Kimimiz çok lapa yapmışızdır, kimimiz çok sulu. Veya karıştırmayı unutanlarınız bile vardır mutlaka.

*Bir kere Tarhana Çorbası yapmaya niyetlendiyseniz, unutmayacağınız ilk şey; çorbayı pişirirken sürekli karıştırmak zorundasınız. Yok öyle 'Ay ben yorulurum!', 'Benim işim gücüm var.' demeceler. Gülü seven dikenine katlanır.

Tarhana çorbası yapıyorsak başında durmak zorundayız. Mecburuz yani. Yoksa çorba topak topak olur, yediğinizden bir şey anlamazsınız.

*Diğer püf noktasıysa, pişirmeye başladınız, karıştırdınız hafiften fokurdamaya başladı. Bir baktınız, o da ne? Çok yoğun ve koyu bir kıvamı var. O zaman ateşten almadan hemen önce içine yeterli miktarda kaynamış su katın. Sonra karıştırmaya devam edin. Tekrar kaynadığında istediğiniz kıvamı elde etmiş olursunuz.

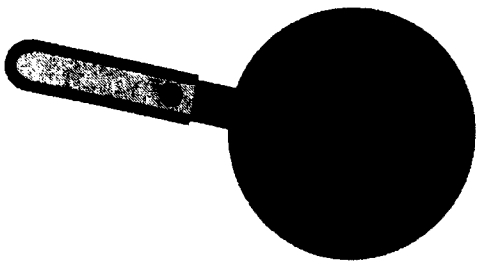
*Eğer mümkünse tereyağı katın. Tadı bir başka güzel oluyor yahu.

*Eğer damak tadınız biraz baharatlı karışımlara alışıksa, fazladan pulbiber, nane, karabiber falan katabilirsiniz. Ama sakın reyhan katmayın. Ben denedim. Çok kötü oluyor. Bana güvenin.

İşte bu kadar. Artık Tarhana Çorbası yapmaya hazırsınız.

Bir ev kızı macerasının daha sonuna geldik.
Bir sonraki macerada görüşmek üzere.
Şimdi tarhana çorbası yapmalıyım.

Bu blog Ev Kızı Evren tarafından hazırlanmıştır.
Tüm hakları saklıdır.
Nereye sakladığımı unuttum!

Yıllar önce, ilk çorba yapışımda, talihsiz bir şekilde tarhanada karar kılmıştım. Emin olun, ilk çorbanızın tarhana olmasını istemezsiniz. Tel şehriye çorbası daha garanti mesela! Onu deneyin.

Neden mi?

Çünkü tarhana yapmak için çok değişken var. Suyun miktarı, kurutulmuş tarhananın kıvamı, suya katacağınız tarhana miktarı, ateşin kısıklığı, tencerenin büyüklüğü, sürekli karıştırılması gerektiği...

Bence bu konuda ilk bilinmesi gereken şey; çorba suyla yapılır! Bana kimse bunu söylemedi. O gün annem çok yorgundu ve ben de yemek yapmak istedim. Çorbada karar kılınca da, tarhanayı çok sevdiğimden, işe koyuldum. Yeterince derin olduğuna inandığım tencereyi, lavabonun altında ki dolaptan alıp, ocağın üzerinde koydum.

Ocağın hemen sağında bulunan yağ şişelerinden, açık renkli yağın daha güzel gözüktüğüne kanaat getirerek, tencereye döktüm. Sonradan öğrendiğim üzere döktüğüm yağ, ay çiçek yağıymış ve kızartmalar için kullanılıyormuş.

Her neyse, cam kavanozun içindeki tüm yağı tencereye doldurdum. Tencerenin yarısına kadar yağ doluydu. Sonra içine tarhana attım. Miktarını hatırlamıyorum ama tarifi doğru uygulamış olsaydım bile kıvamının tutmaya-

cağına eminim. Sonra bıçak, kepçe ve bilumum tutacağın karmaşık bir düzenle durduğu çekmeceden bir kepçe alıp, şöyle bir karıştırdıktan sonra, çorbayı kendi haline bıraktım. Başta her şey güzel görünüyordu ama karıştırmayı bırakınca annemin yaptığı tarhananın görüntüsünden uzaklaştı. Kokusu da bir tuhaftı. Hiçbir yönüyle kafamdaki görüntü bu çorbaya ait değildi.

Çaresiz kalınca annemi çağırdım. Bin bir laf ederek geldi. Sonra yaptığım şaheseri gördü.

"Kör olmayasıca, ben sana böyle mi gösterdim!"

"..."

"Cevap ver, bu çorbanın hali ne kızım!"

"Anne, tarhana yapmayı hiç göstermedin ki, nereden bileyim suyla yapıl..."

"Sus, terbiyesiz bir de cevap veriyor anneye! Seninle evlenecek adama acıyorum zaten ben! Hem çenebaz, hem iş bilmez..."

O azarı yedikten sonra doğrusunu öğrenmiş oldum.

O gün bugündür çok güzel yemek yaparım.

* * *

"Aslına bakarsan, çok sanatsal durduğunu söyleyebilirim," dedi, dikişlerini incelerken.

"Sanatsal derken kast ettiğin şey tam olarak ne? Çünkü sanatsal kelimesiyle birlikte benim aklıma çok farklı şeyler geliyor da. Hani böyle, kel kafasındaki şapkasını, sırf havalı gözükmek için yan takmış, elinde piposuyla, tek gözüne taktığı yuvarlak gözlükle, sanat galerisinde gezen adamların, kollarını birleştirip, 'Bu tablo çok sanatsal olmuş!' deyişi geliyor aklıma. İçi boş, dışı güzel!"

"Hayır demek istediğim o değil tabii ki," diyerek kahkaha attı. Sonra gülmesiyle canı yanınca, yüzünü buruşturdu.

"Gülmeyi yasaklıyorum sana. Gerçi nadir güldüğünü varsayarsak, buna seviniyorum."

"Demek canımın yanması seni sevindiriyor," bu sefer şaka yaptığını belli edercesine gülümsedi.

"Hayır! Asla! Dikişlerinin patlamasını istemiyorum. Zaten çok zor diktim. Tekrar başaramayabilirim," deyip, gözlerimi devirdim.

"Merak etme ellerim işliyor. Dikişler patlarsa kendim halledebilirim. Aslında biliyor musun, yaptığın şeyin teknik olarak mümkün olduğunu bile sanmıyorum. Dikiş iğnesi ve ipliğiyle insan derisi dikebilmek... Kendini aşıyorsun."

Duyduklarım, yüzümdeki gülümsemeyi genişletti. Hazal beni takdir ediyordu. Kendime güvenimi kazanmıştım ve kabuğumu kırmakta başarılı olmuştum. Yeteneklerimi kullanılabilir hale getiriyordum. Ki bu aslında en başından beri yapmam gereken bir şeydi. Şu an bunları duyabilmek bile çok büyük mutluluktu.

"Gökkuşağı..." dedim, mırıldanarak.

"Efendim, duyamadım?"

"Dikişin... Sanki bir gökkuşağı gibi duruyor. İlk başta siyah iple yapmayı düşündüm ama kanamayı durdurmak için çok fazla ip gerekti. O yüzden, gökkuşağına benziyor," dedim.

"Gökkuşağı," deyip, duraksadı. "Kesinlikle bayıldım! Tam olarak seni yansıtıyor. Senin gibi rengârenk. Ve arada da biraz ben varım. Biraz siyah..." dedi, elleriyle dikişlerine değerken. Ve daha fazla konuşmaya fırsat vermeden, "Dinlenmeliyim, konuşmaya sonra devam edelim! Kendimi çok halsiz hissediyorum," diye ekledi.

"Tabii, zaten konuşmamız gereken çok şey var, biliyorsun," dedim, usulca.

"Biliyorum, anlatacağım ama şimdi değil," deyip,

ayaklarının ucunda duran battaniyeyi alıp kafasına kadar çekti.

Derin bir nefes alıp yerimden kalktım. Yemek için markete gitmeliydim. Bir kaç gündür, yemek meselesi canımı en çok sıkan meseleydi ve hala bir düzen oturtamamıştım aslında.

Hazal'a göre bisküvi, çikolata ve diğer birçok kıvır zıvır zaten her gün yediği normal besinlerdi. Buna itiraz ettim. Kan kaybetmişti, gerçek anlamda sağlıklı beslenmeliydi. Gücünü kazanmalıydı. Yolumuza devam edip etmeyeceğimizi bilmiyordum ama en iyi şekilde güçlenmesini sağlamalıydım. Bu ne kadar hızlı olursa o kadar iyi olurdu. Şu an onun iyileşmesinden daha önemli hiçbir şey yoktu.

Yerimden kalkıp, kendimi arabadan dışarı attım. Araca o kadar alışmıştım ki, artık evim gibi geliyordu. Rahatsız ama mecburi olarak kabullendiğim bir ev. Sonuçta çaresizdik. Kaç gündür burada yatıp, kalktığımı düşünecek olursak, gayet normaldi.

Markete gidince, kasiyer kızın geçen gün konuştuğum kız olmadığını görünce çok rahatladım. O olsaydı kesin tanırdı ve yeniden yalan söylemek zorunda kalırdım. Yalan söylemekten nefret ederim. Çünkü gerektiğinde kılıfına uydurabilmek için, o yalanı sürekli aklında tutmak çok zor oluyor! Neyse ki etraf sakindi ve ilgisiz kasiyer cep telefonuyla oynuyordu.

Markete yaptığım ziyaretlerin sayısını azaltmak için, on paket hazır çorba aldım. Ancak sadece domates çorbası aldım. Hazal diğerlerinden hoşlanmadığını açıkça belirtmiş ve resti çekmişti.

"Eğer bana, tavuk çorbası veya o saçma mantar çorbasından içirmeye kalkışırsan, kaynar çorbayı ağzıma aldığım gibi yüzüne püskürtürüm!" demişti.

Karşı çıkmaya niyetli değildim ama her öğünde doma-

tes çorbası yemek sıkıcı olabilirdi. Bir süre sonra yeni tatlar isteyeceğini düşünüp, ses etmedim. Ama kaç gündür bir tek domates çorbasını ağzına sürmüştü.

Bu yiyecek sıkıntısı için ilk başta ne yapacağımı bilemezken, marketteki hazır çorbalar bir nebze günü kurtardı. Çok sağlam bir beslenme şekli olmadığının farkındayım ama nedendir bilinmez sağlıklı beslenme denilince benim ilk aklıma gelen besin çorba oluyor. Hatta daha da detaylı belirtmem gerekirse; ilk aklıma gelen tarhana çorbası oluyor. Sıcak sıcak tarhananın içine ekmek dilimleyip Hazal'a her öğün yediresim var. Ama ne yazık ki o kadar şanslı değilim.

Böyle bir durumun içindeyken tarhana çorbası için gereken malzemeleri bulmak imkânsızdan da öte. Hoş bu sadece tarhana için geçerli değil, herhangi bir ev çorbası için de geçerli. Hiçbirini yapmak için elimde malzeme yok. Salça yok bir kere salça!

Hal böyle olunca hazır çorbaya razı oldum. Yalnızken neden hiç aklıma gelmemişti ki?

Hazır çorbaları ve ihtiyacımız olan bir kaç malzemeyi daha alıp, geri döndüm. Hazal hala uyuyordu. Elimdeki poşetleri araca bırakıp, bolca kuru dal bulmak üzere yola çıktım. Zaten çok gezinmeme gerek yoktu ama bazı yerlerde toprak nemliydi. Bu yüzden yerdeki küçük dallar nemli oluyordu. Nemli odunlarda ateş almıyordu, zorlanıyordu. Yani kuru dallara ihtiyacım vardı.

Dışarıda, gereksiz eşyaları yığdığım yerde, kendime bir çeşit mutfak düzenlemesi yapmıştım. Tabak, tencere, kaşık... Kısaca gereken her şey elimin altında olsun diye tasarlamıştım. Tabii ki gerçek bir mutfak olmadığı için gerçek bir ocak da yoktu. Onun yerine odunlardan yaptığım, bir ateş alanım vardı.

Hep filmlerde izlediğimiz o gece boyunca yanan, her-

kesin battaniyelerini sarınıp etrafında çember oluşturduğu, yer yer korku hikâyelerinin anlatıldığı, bazen gitar eşliğinde şarkıların söylenildiği ateşin bir örneğini yapmıştım. Belki onlarınki kadar büyük değildi ama yeterliydi. Sonuçta bizim ısınmak için değil yemek pişirmek için ihtiyacımız vardı ateşe.

İlk başta yemek yapacağım tencereyi direk odun ateşinin üzerine koymayı düşündüm ama bu durumda tencere yanacaktı ve yemeği pişirmem için gereken sürede elim sürekli olarak ateşe maruz kalacaktı. O yüzden bu seçeneği hemen eledim. İkinci seçenekse tencereyi ateşle temas ettirmeden yemeği pişirmekti. Buradaki en büyük sorun; ateşi yaktıktan sonra çorbayı yapmak için kullanacağım tencereyi ateşin üstünde sabit bir şekilde tutmaktı. Yani bir dayanak olmadan düzgün tutabilmek mümkün değildi tabii ki, aklıma farklı bir fikir geldi.

Ormanın içinden büyükçe bir kaya parçası aradım. Üst yüzeyinin düz olması gerekiyordu ve alevlerinin yutmayacağı kadar da büyük olması gerekiyordu. Orman büyüktü ama istediğim gibi bir kaya bulmak hiç kolay değildi. Düze en çok benzeyen kayayı buldum bulmasına ama kaldırıp götürmem mümkün değildi. Aşırı ağır değildi ama sırtıma yükleyip gidebileceğim türde de değildi. Bu yüzden başlarda iterek getirdim. Sürüklerken önünde bir toprak birikintisi oluyordu. Böylece bir süre durup onu temizliyordum. Sonra yoluma devam ediyordum.

Bir süre sonra önüme ağaç kökleri çıktı. İterek, kökü atlatmam mümkün değildi. Bende önce yerde, yatay bir şekilde uzanan ağaç köküne kadar kaya parçasını getirip, önden çektim. Kayayı önden çekmek işe yaramadı ama bana bir fikir vermiş oldu. Tekrar kayanın arkasına geçip alt köşeden mümkün olduğunca kaldırdım. Aynı anda da öne doğru çektim. Böylece bir devrilme etkisi oluşturdum.

Kaya gürültülü bir şekilde diğer tarafa devrildi. Böylece önüme gelen engeli atlatmış oldum. Kayayı bu şekilde taşımak, neredeyse yarım günümü aldı. Çok yorucuydu. Başka bir alternatifim yoktu.

Koca taşı istediğim yere kadar getirdikten sonra, ilk başta nasıl yerleştireceğimi bilemesem de deneme yanılma yöntemiyle buldum. Ortaya taşı, etrafına da odunları yerleştirdim. Böylece tencere ateşle temas etmeyecekti. Ancak odunları yakınca, normal pişirme süremin çok uzadığını fark ettim. Çünkü taşın ısınması zaman alıyordu.

Şöyle levyeye benzer üç uzun demir çubuk bulabilseydim, o zaman işler çok farklı olurdu. En azından yemek daha hızlı pişerdi. Çok aradım ama bulamadım. Büyük taşı ısıtmak oldukça vakit aldığından ve çok fazla odun gittiğinden başka bir çözüm aramaya başladım.

Ortaya odun parçalarını yığıp, etrafını orta büyüklükte taşlarla çevreledim. Taşların üzerine tencereyi yerleştirince tam bir ocak gibi oldu. Böylece aradığımı bulmuş oldum. Tencerenin altı biraz karardı ama ne yapalım yani. O kadar olacak. Evde olsak annemden azarı yemiştim kesin! Neyse.

Bol bol odun bulmam gerekiyordu. Odun bulmak demek uzun soluklu yürüyüşlere çıkmak demekti. "Ne yani bunların hepsi bir çorba yapmak için mi?" diyebilirsiniz. Haklısınız da. Ben de evimde rahat rahat otursam, benim de evimde bir tuşa bastığımda yanan bir ocağım olsa ben de öyle derim. Ancak burada işler o kadar kolay yürümüyor. Emin olun bunu zor yoldan öğrendim.

Odunları toplayıp geri döndüm. Fazla gürültü çıkarmamaya çalışarak, elimdeki odunları usulca yere koydum. Sonra taşların ortasındaki küle dönmüş odun parçalarını temizlemek için, üzeri yaprak kaplı dal parçalarından yaptığım süpürgeyi aldım. Süpürge dediysem, mükemmel

bir şey beklemeyin. Külleri temizlememe yetecek büyüklükte dal topluluğu. Dalları birleştirip, Hazal için aldığım iplerden arta kalanlarla bağladım. Etrafındaki yaprakları koparmamamın sebebiyse, daha iyi temizleyecek olmasına inanmam. Nitekim öyle de oldu. Yapraklar sayesinde daha kolay süpürüyordum.

Süpürgeyi alıp, külleri süpürdüm. Bu halimle, kapılarının önünü küçük sarı samanlardan yapılmış süpürgeleriyle temizleyen mahalle teyzelerine benziyordum. Dışarı çıkmış belim, bel boşluğuma yerleştirdiğim elimle tam bir mahalle teyzesiydim. Küller, havalanıp savrulurken, ağzıma burnuma doluşmasın diye kapüşonlumun kolunu çekiştirip, ağzım ve burnumu birlikte kapattım.

Yeterince temizlediğime ikna olunca az önce topladığım odunları düzgünce yerleştirdim. Çok sıkı olmamalı, aralarından hava geçebilecek şekilde boşluklu olmalıydılar. Çünkü ateş oksijenle beslenirdi. Arası hava geçirmezse ateş sönebilirdi. Taşların ortasını tamamen odunla doldurunca, marketten aldığım çakmakla incecik bir dal parçasını tutuşturdum. Sonra diğer odunların içine attım.

Alevler gittikçe yayılarak tencereyi sardı. Yan tarafta kalan bir miktar odunu takviye için kullanacaktım. Çünkü sadece bu kadarıyla çorba yapmam mümkün değildi. Tencereyi taşların üzerine koyup, yaklaşık beş su bardağına denk geldiğini tahmin ettiğim miktarda suyu, beş litrelik su bidonundan tencereye aktardım. Fazla beklemeden, üzerine hazır çorbayı da döktüm. Karıştırmaya başladım. Kısa bir süre sonra üzerinde beyaz köpükler oluştu. Uzun bir süre boyunca bu beyaz köpüğün kaşığın etrafında dönüp durmasını izleyecektim.

* * *

Çorba kaynayınca, karıştırmayı bırakıp, kepçeyi getir-

dim. İki buçuk kepçe Hazal için, iki kepçe de kendim için koydum. Çorba, ekmek, meyve suyu...

Üç gündür öğünümüz bu. Tabii yediğimiz çikolataların haddi hesabı yok. Evde olsak, arasak bulamayız. Buradaysa anne yemeğine hasretiz. Bu durum öylesine tezat, öylesine tuhaf ki!

Aracın arkası için oluşturduğum merdiven sisteminden faydalamp kolayca yukarı çıktım. Tabaklar ısınmıştı ve biraz daha elimde tutarsam yanacaktım. O yüzden telaşla yere bıraktım.

"Hazal!"

"Hıı."

"Hazal, kalk. Yemek hazır bak! Soğuyacak!"

Aldığı nefesi seslice vererek uyandı. Gözlerini ovuşturdu. Üzerindeki battaniyeyi diz kapaklarına kadar atıp, ellerini yanına koyarak doğruldu. Yarası bacağında olduğu için doğrulurken bile çok zorluk çekiyordu. Acısı yüzünden okunabiliyordu. Yine de çabuk canlanmıştı. Ona göre, ben aşırı tepki gösteriyormuşum, sadece basit bir yaraymış ama böyle bir anda her ihtimali düşünmek zorundaydım.

Ancak Hazal geri döndüğünden beri çok farklıydı. Farklı davranıyordu. Daha konuşkandı mesela. Daha net cevaplar veriyordu bana. Çoğu zaman gülümsüyordu da. Gülümseyince yanağında hep o iki gamzesi çıkıyordu. Gamzeleri çıkınca hep orada kalsınlar istiyordum. Hep Hazal'ı güldürebileyim...

Doğrulunca çorba tabağını ona doğru uzattım. Sonra kendi tabağımı yerde bırakıp, marketten aldığım poşete yöneldim. İçinden ekmeği çıkarıp ikiye böldüm. Hazal'a uzattım. Meyve sularımız da daha önceden yaptığım alışverişten kalmıştı. Onlara uzanıp Hazal'ınkini açıyordum ki, elimden pipeti ve meyve suyunu alıp, "Ben yapabili-

rim," dedi. "Yara bacağımda Evren, ellerimde değil!"

"Biliyorum, sadece halsizsin ve bunları yapmak beni yormuyor. Aksine mutlu oluyorum."

"Ev Kızı Evren," diyerek gülümsedi. "Hiç değişmeyeceksin değil mi?"

"Asla!"

Bana kalsa çorbasını da ben içirebilirdim. Meyve suyunun pipetini bile ağzına yerleştirebilirdim. Ama Hazal güçlüydü. Bundan taviz vermezdi. İlk baştan itibaren kendi yemek için inat etmişti. Bir yerde haklıydı ama gönlüm elvermiyordu işte.

Bir süre sessizce açlığımızı giderdik. Bu konuda çok benzediğimizi daha ilk zamanlarda, otelin açık büfe kahvaltısında anlamıştım. Ekmeği koparışımız bile fazlasıyla iştahlıydı.

Ağzı ekmek dolu, çorbasına kaşığı daldırmış, ağzına götürürken "Anlatacağım!" dedi.

Bir an algılayamadım. "Anlamadım," dedim.

"Neden gittiğimi merak ediyorsun. Anlatacağım!" dedi.

Hazal hiçbir zaman soru soran taraf olmamıştı. Merak ettiğimi biliyordu. En baştan beri beni çok iyi okuyordu. O yüzden sorulara ihtiyacı yoktu. Ama benim onun cevaplarına ihtiyacım vardı.

"İyileşmedin, iyileşmediğin sürece sana bunu sormayacağıma dair kendime söz verdim. Yine de merak ediyorum. Bunu saklayamam," dedim, cümlenin sonuna doğru sesim kısılırken.

"Hayır! Artık bilmelisin. Çünkü çözüm çok yakınımızda," dedi, kaşığındaki çorbayı ağzına götürerek.

"Nasıl yani? Çözüm derken? Neyin çözümü?" derken Hazal lafımı kesti.

"Sakin ol. Sorularım sona sakla. Şu an kendimi iyi his-

sediyorum. O yüzden anlatacaklarımı iyi dinle, lafımı bölme. "

"Tamam, tabii. Kesinlikle," deyip, elimle ağzıma fermuar çektim.

"Gittiğimde, sana kızgınlığımdan dolayı gitmemiştim. O sadece senin için bir bahaneydi. Yanından ayrılmam gerekiyordu ve bunu sen anlamadan yapmam gerekiyordu. Çünkü katilin her adımımızı izlediğini tahmin ediyordum. Katilin odak noktası sen olduğun için bizim kavga ederek uzaklaştığımızı düşünürse, ilgisi sana kayacak ve benimle ilgilenmeyecekti. Bu yüzden yapmam gereken çok basitti. Seni kızdırmak! Biraz damarına basınca, hemen celallendin zaten. Ben de gitmek için fırsat yakalamış oldum. "

"Hayır, ben celallenmedim, sen çekip gittin!" dedim, farkında olmadan sesimi yükseltmiştim.

"Devam etmemi istiyor musun? Yoksa susayım mı?" diye sordu. Hazal tehdit etmeyi iyi biliyordu. Hemen susup, tamam dercesine ellerimi havaya kaldırdım.

"Aslında geri döndüğümde bu tezimi doğrulamış oldum. Nasıl yaralandığımı soracaktın değil mi? O, seni izliyordu! Bir avcı misali avını izliyordu. Senin her adımını, her saniyeni takip ediyordu. Bense hazırlıksız yakalandım. İlk başta sana bu kadar takıntılı olmadığına inanmak istedim ama yanıldım. Onu seni izlerken görünce telaşa kapıldım. Hiç düşünmeden saldırdım. O da beni yaraladı."

"O olduğunu nasıl anladın ki? Belki başka birisidir?" Aklım sorularla dolup taşıyordu.

"Sadece tahmin ediyorum, Evren. Neden bir başkası seni bu kadar yakından takip etsin ki?"

"Belki de bir polistir, izleyen kişi. Olamaz mı?"

"Olamaz."

Cevabı net ve kesindi. Yani emindi. Ben de ona güveni-

yordum. Katil o kadar zaman beni izliyordu.

"Peki gittiğinde? Günlerce burada yoktun? O zaman ne yaptın? Bir şey öğrenebildin mi? Gitmenin amacı bu değil miydi?" diye sordum.

Hazal bir süreliğine sustu. Sonra derin bir nefes aldı. "Adı," dedi. "Adı Edward Pierce."

Aklım karışmıştı. "İyi de adının bize ne faydası var ki?"

"Ne istediğini anlamam için adı gerekiyordu."

"Peki, ne istiyormuş?"

"Seni!"

"Be-beni mi istiyor?" Duyduklarım karşısında afallamıştım. "Saçmalama, neden?" diye devam ettim.

Sorumla birlikte, sanki hayatında hiç saçmalamamış gibi gözlerini devirdi. Ben sorunun cevabını beklerken, çorbalarımızı da bitirmiştik. Tabakları yıkamak üzere üst üste dizip, yanıma koydum.

"Bilmiyorum. Tek bildiğim onu bulmamız gerektiği. Çünkü senin onu bulmanı istiyor. Yoksa gizlice seni izlemek yerine, karşına tekrar çıkardı öyle değil mi?" dedi. Sonra bana doğru eğilip, direk gözlerimin içine bakarak, "Bu bir oyun Evren! Seninle oyun oynuyor. Ve bu oyundan zevk alıyor," dedi hırsla.

"Senin nerede olduğunu biliyor, sana nasıl ulaşacağını biliyor. Onun istediği senin ona gitmen!" dedi. Sanki anlattığı şeyler çok normalmişçesine kocaman bir ekmek parçasını ağzına attı. Bense şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilmiyordum. Elimde ekmekle kalakalmıştım. Katilin benimle derdi neydi Allah aşkına?

"Yani diyorsun ki, eğer katil beni öldürmek isteseydi, çoktan öldürmüştü. Başka bir amacı var," dedim. Mantıklı cevap buydu ama sebebi neydi?

Hazal söylediğimi onaylarcasına, "Aynen öyle," deyip göz kırptı. Hazal, göz kırptı. Hazal, bana göz kırptı. Bu

kızın tavırları algılarımı bozuyordu. Tam battaniyeyi kafasına geçirip uyumaya hazırlanıyordu ki geri dönüp, "Ha unutmadan, yarın yola çıkmamız lazım," dedi.

Günlerdir evim bellediğim bu ortamdan bir anlığına ayrı kalma düşüncesiyle "Neden?" diye sordum. Bana tuhaf bir inanamamış bakışı atarak, "Burayı çok sevdin galiba!" diye cevapladı.

"Hayır, yani neden gidiyoruz? Nereye gidiyoruz? Kalacak yerimiz yok, polisler bizi arıyor. Edward denen adam peşimizde," diye yakındım. "Daha doğrusu peşimde. Seni öldürmeyi bile göze almış."

O an çaresizliği hissettim. Elde avuçta olmayışını... Baldo pirinç poşetinin son tanelerinden pilav yapmaya çalışır gibi hissediyordum kendimi. Kaç bardak pirinç, kaç bardak su? Şimdiyse katili, polisi, Hazal'ın ölme ihtimalini, birlikte yakalanma ihtimalimizi hesaplıyordum.

Bu kadar olayın içinde bir ben mi ciddileşemiyordum bilmiyorum. Ama hayat buydu benim için! Yaptığım yemekler, temizlediğim odalar, yıkadığım halılar... Böyle bir karaktere sahipken, ciddileşemezdiniz. Çünkü ev işleri ciddiye gelmez.

Gülersin, eğlenirsin, ütü yaparsın.

Gülersin, eğlenirsin, camları silersin.

Gülersin, eğlenirsin, katil peşinde koşarsın.

Umutla doluyum ama korkuyorum. Hem umut hem korku! Nasıl oluyorsa o?

"Çok dikkatsizdim. Ama bir daha olmayacak. Edward için güzel planlarım var. Şimdilik tek yapmamız gereken oyunu oynamaya devam etmek..." diyerek, hayal dünyamdan çıkardı beni Hazal.

"Oyunun kurallarını bilmeden nasıl oynayacaksam? Adam delirmiş bence, bunun başka bir açıklaması yok!" diye havaya konuştum.

"Oyunun tek kuralı var Evren. Katili bul, " derken sesi keskinleşti, bir bıçak gibi yüzüme vurdu.

Yutkundum.

"Kast ettiğin şey, bunu tek başıma yapmam gerektiği değil, değil mi? Sen de benimle birlikte geleceksin. Birlikte bulacağız katili, değil mi?"

Sesim, küçük bir çocuğun ağlarken çıkardığından farksızdı. Bu kısım umut ve korkunun birleştiği, iç içe geçtiği, beni sarmaladığı andı.

Hazal, gözlerini gözlerime dikti. Kafasını salladı.

"Öyle bir niyetim yok, şimdilik. Hem yapmam gereken her şeyi, geçtiğimiz bir kaç gün içinde hallettim. O yüzden, tamamen seninim bebek," dedi, işaret parmağını bana doğrultarak.

"Keşke bebek demeseydin Hazal," dedim yüzümü ekşiterek. "Bütün havan söndü şimdi."

Kahkahalarımdan sonra tekrar ciddileştim. Gene cevap vermemişti.

"Nereye gideceğiz?"

"Gidince öğrenirsin olmaz mı? Bir şey söylesem, devamında milyon tane soru soruyorsun. Sadece bacağım biraz iyileşsin. Sonra yola çıkacağız. Şu an nereye gideceğimizi sana anlatacak kadar enerjim yok. Sadece oyunu daha güvenli bir şekilde yürüteceğimizi bilmen yeterli." diyerek bana sırtını döndü. Fazla rahat olmayan yatağın içine iyice yerleşti.

"Bu kadar çok şey söyleyene kadar nereye gideceğimizi anlatsaydın şimdiye bitmişti," diye homurdandım.

"Seni duyuyorum," diye cevabı yapıştırdı hiç beklemeden.

Tabakları alıp yerimden kalktım. Duymuşsa ne olmuş yani. Meraktan çatlıyorum ben burada! Kız uyuyor! Uyusun uyumasına da beni niye kudurtuyor? Ne var yani söylese...

Yok, illa Evren kıvransın. Kıvranırım bacım kıvranırım. Başka işim gücüm yok çok şükür.

* * *

Aradan geçen bir kaç günle beraber Hazal da kendini toparladı. Ama domates çorbasından vazgeçmedi. Ne yaptıysam vazgeçiremedim. Sağlam bir mutfak olsa ben ona neler yapardım ama sınırlarımı zorladığım hali buydu. Salatalarımı severdi bence Hazal. Güzel yapardım çünkü. Ya da yaprak sarardın ona. Onu da severdi bence. Mantı açardım ellerimle. Ona bayılırdı kesin.

Yavaştan toparlanıp ayaklanınca, gitme vaktinin geldiğine karar verdi. Artık her nereye gidiyorsak?

Arabayı sürebilmek için antrenman yapmaya başlamıştı. Kısa yürüyüşlere çıkıyor. Ormanda dolanıp geliyordu. Ayı konusunda uyardım. Ama bir kulağından girip diğerinden çıktı. Hızlı koşmaya çalıştığında, ben "Dikişlerin patlar," dedikçe inat edip kafasının dikine gitti elbette.

Aslında farkında değildim ama bu konuda o benden daha temkinliydi, iyileşmeyi çok istiyordu. Bacağını sağlam bir şekilde kullanıp araba sürebilmek için can atıyordu. Gideceğimiz yerin önemini buradan da anlayabilirdim sanırım. Zaman kaybetmek istememesinin nedenini ise sonradan öğrenecektim.

Eğer araba sürmeyi bilseydim, çoktan yola çıkmış olabilirdik. Ne yazık ki ehliyet dersleri almayı hiç düşünmemiştim. Babam bizi istediğimiz yere götürürdü. O yüzden gerek duymamıştım. Şimdiyse bunun pişmanlığıyla, çaresizce Hazal'ın iyileşmesini bekliyorduk.

Babamın kıymetini bir kez daha anladığım o anda, aile hasreti canımı yaktı. Şimdi ne yapıyorlardı acaba? Ben Hazal'ı da çoktan ailemden saymıştım ama annemle babamı öyle özlemiştim ki...

"Bizimkileri çok özledim," dedim burukça.

"Ana kuzusu! Gene iyi dayandın," dedi. Sesi espriliydi ama ben o espriyi kaldıracak durumda değildim. Gerçekten çok özlemiştim onları. Gözlerim Hazal'a kaydığında çoktan dolu dolu olmuştu. Boğazımda bir şey düğümlenmişti.

Beni öyle gören Hazal, hiç beklemediğim bir tavırla bana yaklaştı.

"Kıyamam, gel buraya," dedi. Sesi şefkat doluydu. Böylesi daha acıklıydı ve sadece gözyaşlarımı değil, boğazıma düğümlenen hıçkırıklarımı da tutamadım. Bana sıkıca sarıldı. Başımı omzuna gömdüm. Ben sarsıldıkça beni tuttu, güç verdi. Küçük çocuklar yere düşünce hep "Anne!" diye ağlarlar ya, işte öyle ağladım. Özlemimi kustum. Gözyaşlarımın tuzlu tadı, beni daha çok ağlattı.

Bu sadece özlemdi. Gözyaşlarımda hırs yoktu. Katilli düşüncelerim yoktu. Başaramayışım yoktu. Sadece özlem vardı. Anneme sarılamayışım vardı. Babamın omzunda uyuyakalamayışım vardı. Hazal gözyaşlarımı sildi. O da sarsılmıştı ama birimizin ortamı yumuşatması gerekiyordu.

"Sümüklü, dur sana mendil getireyim, " dedi.

Bu sadece benim meselem değildi sanki. Artık bizdik. Bizim meselemizdi. Hazal'ın bana sarılışı da bunun ispatıydı. Benden geri durmayacaktı. Artık o içine kapanık kız değildi. Bana sümüklü diyecek kadar samimiyetime inanan kızdı.

Mendili getirdiğinde, "Geride dur. Sümüklerim fazlasıyla itici olabilir. Delice sümkürmekten çekinmem," dedim. Bir yandan gözlerim hala yaşlıydı, bir yandan gülümsüyordum. O an daha da emin oldum. Bu işi bitirecektim. Edward'ın oyununu oynayacaktım ve bitecekti.

Onlara kavuşmak içinde tek yapmam gereken bu beladan kurtulmaktı. Tabii sırayla gidecek olursak, önce

Hazal'ın iyileşmesi de gerekiyordu. Aslında sadece iyileşmesi değil, yara bölgesinin temiz kalması ve dikişlerin alınması da gerekiyordu. Ne yazık ki bu konuda da yeterli bilgiye sahip değildim. Acaba dikişlerin alınması için gereken süre neydi? Orada çok ciddi bir dikiş izi kalacağı belliydi ama Hazal bunu umursamıyor gözüküyordu.

Şimdi ağacın dibinde oturup, elindeki dalla oynuyordu. Buralarda olmaktan ben de sıkılmıştım. Artık harekete geçmemiz gerekiyordu. Bu oyunda tek güvendiğim kişi Hazal'dı. Onun sayesinde buralara kadar gelmiştik ve ilerleyişimiz yine onun sayesinde olacaktı.

"Artık toparlanmaya başlamalıyız. Gideceğimiz yerde bu eşyalara ihtiyacımız kalmayacak," dedi.

"O zaman ben bir ortalığı toparlayayım en azından. İçim rahat etmez böyle," diye cevap verdim.

"Aslında arkamızda kanıt bırakmazsak daha iyi olabilir. Dışarı çıkardığın malzemeler de bolca parmak izimiz olduğuna eminim. Riske atmayalım," diyerek ayaklandı.

"O zaman sen hiç zahmet etme. Aracı kullanmak için enerjiye ihtiyacın var. Ben bunları yerleştiririm," dedim, telaşla onu yerine oturtmaya çalışarak.

"Evren. Beni sinirlendirme. Öyle bir lüksün yok ne yazık ki! Bütün bu işleri, sana yaptıracak kadar salak değilim. Sana bu zevki vermeyeceğim!"

Bundan hoşlandığımı biliyordu ve beni gıcık etme konusunda üstüne yoktu. Ben de sızlandım.

"Ne var yani? Hem nasıl hastasın sen? Git dinlen diyorum anlamıyorsun! Bir toplama keyfi yaşatmadın!"

Kahkahalarının arasından, "Güldürme beni," dedi.

"İlk tanıştığımızda," dedim, usulca. "Bu kadar çok gülmüyordun. Hatta bu kadar çok konuşmuyordun bile. Karakterini çözmekte zorlanıyorum. Ne değişti de böyle oldu?"

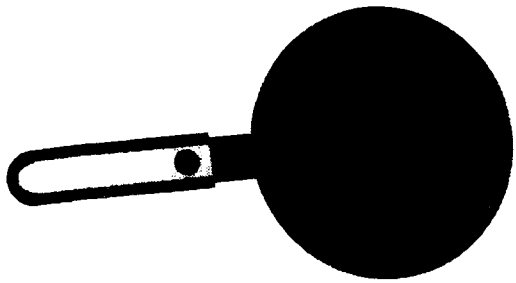
"Sen değiştin. Ben değiştim. Belki farkında değilsin ama birlikte büyüyoruz. Sen yapısal olarak güçlenirken, ben de duygusal olarak güçleniyorum. Daha önceden böylesine içten kahkahalarım yoktu. Hepsi senin sayende," dedi, iki gamzesi de tekrar gün yüzüne çıktı.

"Mesela eskiden bu kadar hızlı ve böylesine uzun süre koşamıyordum," dedim, gülüşüne karşılık olarak.

* * *

Eşyaları toparladığımızda işin çoğunu kendim halledebilmek için çok hızlı davranmaya çalışmıştım. Hazal bir eşya taşırken ben ikincisi için gidiyordum. Bu yüzden fazlasıyla yorulmuştum ama değerdi. Aracın arkasını ilk bulduğumuz haline getirdik. Ormanda en ufak bir parça bile bırakmadık. Belki indirdiğim bütün eşyaları kullanmamıştım ama çoğu bu zorlu ortamda fazlasıyla faydalı olmuştu. Zamanında aracı çalmasaydık, çok zorlanacaktık. Ve ben bunun kıymetini yeni anlıyordum. Hazal bazen fazlasıyla ileri görüşlü olabiliyordu.

En sonunda toparlandık ve ön tarafta yerlerimizi aldık. Artık yola çıkma zamanıydı.

Yola çıkıp ormanın diğer tarafındaki benzinliğe gittik. Bu sefer alışverişi ben değil Hazal yaptı. Gereken malzemeleri alıp, benzin doldurttu. Sonra ilerlemeye başladık.

Gittik, gittik.

Uyudum, uyandım.

Hazal, beş kupa kahve içmiş misali ayıktı. Bence içten içe, o bana anlatmadığı sebepten dolayı fazlasıyla adrenalin salgılıyordu ve bu da onu uyanık tutuyordu. Gittiğimiz yerin uyuyabileceği bir yer olmasını diliyordum. Şöyle sıcak bir banyo yapabileceğimiz bir yer de olurdu. Yumuşacık yatağı olan bir yer de olabilir. Hatta güzel yemekler yiyebileceğimiz bir yer...

Ben bunları düşünürken, gözümün önünden kocaman bir tabela kaydı. Tabela da "Sucuk Döner 1 Km İleride!" yazıyordu.

"Hazal!" diyerek, koluna yapıştım. Sesim heyecanlıydı, karnım da aç...

Anlamaz bakışlarla bakan Hazal'a doğru, "Hazal bak bir kilometre ileride sucuk döner varmış. Ne olursun duralım. Hem acıktım, hem ne zamandır et yemiyorum. Hasret kaldım resmen," dedim.

Bir an ne dediğimi anlamaya çalışarak yola baktı. Sonra, "Doğru, haklısın. Ben de acıktım," dediğinde benden mutlusu yoktu.

Hazal aracın hızını arttırdı, bir dakika içinde oradaydık. Aracı en uzak köşeye park ettik. Temkinli davranmakta fayda vardı. Zaten bu konuda kafalarımız bir işliyordu.

Araçtan atlarcasına indiğimde, çimlerin arasında gezen küçük bir tavşan gibiydim. Babasına zorla istediği oyuncağı aldırmış küçük bir kız gibi mutluydum. Sonunda et yiyecektim. Bisküvili ve çorbalı günlerimin anısına bugün deli gibi et yiyecektim.

Restoran, bol otobüsün yanaştığı, normalden iki kat pahalı, insan trafiğinin hiç durmadığı yerlerden biriydi. Uykusuzluktan gözleri kaymış, oturmaktan ayakları şişmiş, saatlerdir tuvaletini tutmaktan dolayı birazdan altına yapacak kadar sıkışmış insanlarla doluydu. Bizim onlardan tek farkımızsa, fazlaca kokan vücudumuz ve yağlı saçlarımızdı. Araya karışmamız zor olmadı.

Hazal'ın gelmesini beklemeden, siparişleri verdim.

"Sucuk döner alacaktım."

"Tabii bir adet mi?"

"Hayır, iki tane. Ha, iki tane de ayran."

Sonra cebimden parayı çıkarırken Hazal da gelip, ortadaki masalardan birine oturdu. Tepsiye konulan yiyeceklerle masaya oturdum. Tam döneri ağzıma götürmüştüm ki Hazal ayaklandı.

"Nereye?" diye sordum, döneri kopartmayı başaramadan.

"Kola alacağım. Ben ayran içmem," dedi.

Tabii ben bu durumu hiç düşünmemiştim. Farklı zevklere sahiptik ve böyle ayrımlar olması çok normaldi. Gerçi mantıklı düşününce ayran içseydi belki yolda uykusu gelebilirdi. O yüzden kola içmesi daha iyiydi.

Döneri, kıtlıktan çıkmış gibi yerken, Hazal geri döndü. Kafamı kaldırıp, onun oturmasını izlerken, arka planda duran adam gözüme takıldı. Siyah giyinmişti, uzun boy-

luydu, şu an bana bakmıyordu ama sanki beni izliyormuş gibi bir hisse kapıldım. Fazlasıyla uzakta olduğu için yüzünü göremiyordum. Ama buradaki insanlardan farklı olduğu göze çarpıyordu. Bizim yaşadığımız yol yorgunluğunun izleri yoktu. Yürüyüşü bile dinç ve enerjikti.

Hazal oturunca adamı izlemeyi bırakıp ona odaklandım. Belli ki fazlasıyla acıkmıştı. Ancak ben söylemesem hiç de yemek yemeğe niyeti yoktu. Derdi neydi ki bu kızın?

"Gerginsin," dedim, lafı oraya getirmeye çalışarak.

"Kaç saattir yoldayız. Bacağım ağrımaya başladı. Ondandır," dedi, ağzını açıp kocaman bir lokma ısırmadan önce.

"Dinlenelim istersen biraz. Kaç saat kaldı ki varacağımız yere?"

"Çok değil. Saatinde yetişirsek orada dinlenebilirim."

"Saatinde yetişemezsek peki?"

"O zaman hiçbir yerde dinlenemeyiz. Bu bizim tek şansımız."

"Söylemeyeceksin değil mi?"

"Neyi?"

"Nereye gittiğimizi," dedim, sinirimi belli etmeye çalışarak.

"Hayır," dedi. Başka bir şey demesine gerek yoktu. Söylemeyecekti. Ne kadar ısrar edersem edeyim. Neyse, zaten az kalmıştı değil mi?

Sonra bakışlarım adama kaydı. Tuhaf bir şekilde hâlâ bana baktığını hissediyordum. Ancak gözlerimi ona doğrulttuğumda, başını çeviriyordu. Bu sefer bir yandan döneri yiyor bir yandan da ona bakıyordum. Hazal yemeğine o kadar dalmıştı ki, benim adama baktığımı fark etmiyordu.

Adamda bir şeyler tanıdıktı. Yürüyüşü, duruşu, bilmiyorum. Bir şey...

Dönerin son lokmasını ağzıma attığımda, gözlerimiz kesişti. Yaklaşmıyor, uzaklaşmıyordu. Direk olarak bana bakıyordu ve ben bu gözleri daha önce görmüştüm.

"Hazal, kalk!" dedim, ayaklanırken.

"N-Ne oluyor?" dedi, şaşkınca, elindeki döneri ısırmaya çalışırken.

"Gitmeliyiz. Kalk, hemen. O burada!"

Bunları söylerken, bir yandan kolundan çekiştirmeye başlamıştım. Gözlerimi ondan ayırmıyordum. Hâlâ bize bakıyordu . Eğer doğru görüyorsam, ağzının kenarında küçük bir gurur gülümsemesi vardı.

"Kim burada? Ne diyorsun sen?" dedi Hazal, kolunu çekiştirmeme izin vererek.

"Edward. Gitmeliyiz, lütfen," dedim. Gözlerimi ondan ayırıp Hazal'a baktım. Yalvarırcasına çekiştiriyordum. Korkulu bakışlarımı takip eden Hazal da gözlerimi diktiğim yere baktı.

"Hani nerede?" dedi. Adamın az önce durduğu yere baktığımda artık orada olmadığını gördüm. Bir anda kaybolmuştu.

"Buradaydı, az önce. Yemin ederim." Parmağımla onu gördüğüm yeri işaret ettim.

"Herhalde gitmiş, sakin ol. Bu doğru yolda olduğumuzu gösterir. Seni izlediğini söylemiştim. Senin bu oyuna devam edeceğini anladı. Kendini göstermesiyse bizim doğru yolda olduğumuzun kanıtı. Bana bak!" dedi yüksek bir sesle.

Dediklerinden hiçbir şey anlamamıştım. Hala oraya bakıyordum ve pelte kıvamındaydım. Hazal da kendime getirmek için iki eliyle beni sarsıyordu. Şu anda bayılmak, yerde iki seksen uzanmak, istediğim son şeydi. Hazal zaten hastaydı ve beni taşıyamazdı. İnsanlar başımıza toplanır, dikkat çekerdik. Bunların farkına varınca, kendimi

toparlamak zorunda kaldım. Şu an kendimi salmak için uygun bir an değildi. Güçlü olmalıydım.

Birlikte güç bela araca bindiğimizde, hala olayı kavrayamamıştım. Sanki kendi kendime konuşurmuş gibi, "Neden benim peşimde ki, neden?" diyerek ileri geri sallanmaya başladım. Bunu bilerek yapmıyordum. Kaslarım tamamen istemsiz çalışıyordu.

Hazal arabayı çalıştırdı, tekrar yola koyulana kadar aramızda tuhaf bir sessizlik oluştu. Neden sonra, "Senden istediği bir şey var," dedi Hazal. İşte bu sefer ilgimi çekmeyi başarmıştı.

"Ne istiyor benden?"

"Bunu senin bildiğini varsayarak, bilmiyorum diyeceğim. Sen de bilmiyorsan, birlikte bulacağız. Ama benim bir tahminim var."

"Elbette bir tahminin var! Ve bunu bana söylemek için böyle bir olay yaşamamızı mı bekliyordun acaba?"

İstemeden sesimi yükseltmiştim. Asıl kızgınlığım Hazal'a değildi, o da bunu biliyordu. O yüzden benim yerime sakin kalmaya devam etti.

"Kalem. Edward'ın sana verdiği kalemi hatırlıyor musun?"

"Evet, tabii ki hatırlıyorum. Ama o kalemin ne önemi var ki?"

"O kalemi sana vermesinin çok önemli bir nedeni olmalıydı. Seni kızdırıp gittiğimde Mesut Dede'ye de uğradım. Bize yardımcı olması için bir arkadaşına yönlendirdi. Sensiz gitmek istemedim. "

"Şimdi oraya mı gidiyoruz yani?"

"Hayır. Ondan önce yetişmemiz gereken bir yer var. Sonra Mesut Dede'nin bahsettiği kalem ustasına gideceğiz. Kalemi göstereceğiz. Adam yılların ehli. Babadan oğula, yıllardır bu işi yapıyorlarmış. Bilmediği kalem çeşi-

di yokmuş. Mesut Dede'nin yakın bir dostuymuş. "

"Tamam o zaman. Sana kötü bir haberim var," dedim. Kalemi gösterecektik ama kalem neredeydi? En son nerede gördüğümü bile hatırlamıyordum. Kalem benim için önemsiz bir detaydı.

"Neymiş?"

Hazal'ın da yüzü düşmüştü. Bu gerçekle karşılaşmak istemese de kalemin kaybolduğunu öğrenince bana çok kızabilirdi. O yüzden biraz kısık sesle, biraz masumane tavrımı takmarak, "Kalem bende değil. Ve nerede olduğunu da bilmiyorum. Çok özür dilerim, böyle olsun iste-" diyerek devam ederken lafımı kesti.

"Sende olmadığını biliyorum. Çünkü kalem bende," dedi, yoldan gözünü ayırmadan.

"Nasıl sende? En başından beri sende miydi? Yaralı halde geldiğinde bile?" Birden heyecanlanmıştım.

"Evet," dedi, büyük bir rahatlıkla. Onun evet deyişiyle ben de rahatlamıştım.

Eğer öyleyse bir kurtuluşumuz olabilirdi. Kalem gerçekten çözüm olabilirdi ve biz bu işten kurtulursak, bu oyunu bitirirsek ben de katil damgasından kurtulabilirdim. Kalem, gerçekten Hazal'ın dediği kadar önemliyse, bu oyunu sonlandırabilirdi. Sonunda karanlığın ucunda bir umut ışığı gözükmüştü.

* * *

Gittiğimiz onca yolun sonunda duvarları sarmaşıklarla kapatılmış bir evin önünde durduk. Duvarın boyu çok yüksekti ve içeriyi görmek mümkün değildi. Şehrin dışında bir evdi. Burada ne aradığımızı gerçekten merak ediyordum. Teptiğimiz onca yolun üzerine, böylesine görkemli ve gizemli bir yere gelmek beni ürkütmüştü.

Araçtan inip, iki yana doğru genişçe açılabilen demir

kapıya doğru ilerledik. Kapı upuzundu ve kapalı olması beni korkutuyordu. İçerideki hiçbir şey gözükmüyordu. Bu gizem, gerginlik yaratmıştı. Gerginlik de midemi ağrıtıyordu. Ya da yediğimiz sucuk döner midemi ağrıtıyordu, bilmiyorum.

Hazal kapıya iyice yaklaşıp kapının üstündeki kameraya doğru baktı.

"Eftalia, aç kapıyı!" dedi. Sonra bana bakıp kameraya geri döndü.

"Yanımdaki sana bahsettiğim kişi. Merak etme," dedikten sonra etrafı yokladı. "Bizden başka kimse yok burada."

Anlık bir sessizlikten sonra, diyafondan tiz bir kadın sesi duyduk. Aksanlı, eğlenen bir sesi vardı. Konuşurken ağzının içinden gülüyordu. İkisini aynı anda nasıl başardığını bilmiyorum ama hep gülüp hem konuşuyordu.

"Parolayi söyle, yavrimu!" dedi o ses. Rum aksanıydı bu. Türkçeyi kendi dilleriyle harmanlamaları bana her zaman farklı gelmişti. Diğer aksanlar bu kadar dikkat çekici gelmiyordu.

"Eftalia," diyerek gözlerini devirdi Hazal. "Sen ciddi misin?"

Diyafondaki sesin cevap vermesi için bekledik ama bir şey demedi. Hazal da ayaklarını kaldırıp, kameraya biraz daha yaklaştı. Sonra, "Taş da yumurtanın üzerine düşse, yumurta da taşın üstüne düşse, olan yine yumurtaya olur," dedi.

Anlamamış bir bakış attım. Böyle parola mı olurdu? Ancak bunun üzerine kapı 'çıt' sesiyle açıldı. Hazal kapıyı eliyle iterek geçebileceğimiz kadar boşluk oluşturdu. Girerken, "O da neyin nesiydi öyle?" diye sordum.

"Ne neyin nesiydi?"

"Şifre. Olan yine yumurtaya olur. Anlamı ne?"

"Ha, o mu? Eftalia, Rum kökenli. Zaten konuşmasından da anlamışsındır. Söylediğim şifre de bir Rum atasözü. Kendine böyle bir koruma kalkanı geliştirdi. Parolayı bilmezsen, karıştırırsan veya bir kelimesini dahi yanlış söylersen olacakları görmek istemezsin."

"Eftalia. Zaten isminden de belli. Yanlış söylersen ne olacak ki? Köpeği de yok, gördüğüm kadarıyla. " Ellerimi iki yana açıp, ne olacak ki ifadesi vermeye çalıştım. Hazal cevap vermek yerine gülümsedi. Aslında bunu cevap olarak algılamalıydım. Bu kadar görkemli bir ev, böylesine korunaklıyken hiç köpeğin olmaması tuhaftı. Tabii, köpeğe ihtiyaç duyacağını düşünmek, benim saflığımdı.

Kapıdan içeri girdiğimizde ortada ilerleyen bir yol ve yolun iki tarafında boy boy sıralı ağaçlar vardı. Birbirine girmiş ağaçların aralarında küçük boylu bitkiler vardı. Bu haliyle bahçenin görüntüsü ormandan farksızdı.

Biraz daha ilerleyince, ev bütün görkemiyle karşımıza çıktı. Hazal rahat tavırlarıyla yürümeye devam ederken, ben evin görüntüsünden büyülenmiş bir halde olduğum yerde donakalmıştım. Patika yolun ucunda orman sona eriyor ve evden çok bir saray başlıyordu adeta.

İki katlıydı. İki tarafından üst kata doğru devasa merdivenler uzanıyordu. Merdivenlerden çıkınca terasvari bir boşluğa giriyordunuz. Alt kattaysa, tam ortada büyük bir kemer vardı. Oymalı ve işlenmiş. Burası, tamamen yabancı bir ülkenin tanıtım kataloğundan fırlamış gibiydi. Eve doğru yaklaştıkça pencerelerin önüne yerleştirilmiş heykelcikleri gördüm. Kesinlikle tasarım harikasıydı. Böyle bir evde yaşamak, fazlasıyla lükstü. Dışarıdan baktığınızda, bu evde en az on kişinin yaşadığını düşünürdünüz.

Ben evin büyüsüne kapılmışken, Hazal az ileriden seslendi. Sesiyle kendime gelip, onun hızına ayak uydurdum. Hazal, ilk kattan içeri girmek yerine o görkemli mer-

divenlere yöneldi ve yukarı çıkmaya başladı. Bense hâlâ evi inceliyordum. Hansel ve Gratel'in cadının Şeker Evi'ni buldukları anda gibi hissediyordum kendimi.

Üst kata çıktığımızda Hazal belli bir kapıya yöneldi. Kapının iki yanında beyaz, çırılçıplak iki heykel vardı. Benden de Hazal'dan da uzunlardı. Tam birinin koluna değecekken Hazal elimi yakaladı. "Eğer Tess'e benzer bir şekilde ölmek istemiyorsan, o heykellerin hiç birine dokunma!" diyerek ciddi bir uyarı yaptı. Sonra cevabımı beklemeden kapıyı ittirip içeri girdi.

Onu takip ederek içeriye girdiğimde, evin içinin dışından daha lüks olduğunu fark ettim. Döşemeler, koltuklar fazlasıyla modern ve bakımlıydı. Bunun için çok fazla emek gerekiyordu. Acaba burada kaç kişi çalışıyordu. Bu evi böylesine temiz tutmak için tek başıma çalışsam bir haftada bitiremezdim. Sağlam bir ekip işi gerekiyordu.

Ben böyle düşünüyordum ama bahçeye adımımızı attığımızdan beri bir kişiyle bile karşılaşmamıştık. Evden hiç ses gelmiyordu. Acaba burada kimse yaşamıyor muydu? E o zaman Hazal'ın şifreyi söylediği kişi kimdi?

Tam bunları düşünerek odaya girmiştim ki, ortadaki üçlü koltukta oturan kadın gözüme çarptı. Bembeyaz saçları, kırklı yıllardaki dalgalı saç şekline benziyordu. Sağ tarafına ayırdığı kısmı su dalgası gibi hafiften arkaya doğru gidiyordu ve arkada küçük bir topuz oluşturuyordu. Yüzünde ağır bir makyaj vardı. Ama kırışıklıkları o kadar fazlaydı ki, makyajın bu kırışıklıkları kapatması mümkün değildi. Tahminimce altmışlı yaşlarındaydı. Ayak bileğiyle diz kapağı arasında bir kalem etek giymiş, bacak bacak üstüne atmıştı. Gözleri fazlasıyla canlı duruyordu. Bakışları henüz yirmili yaşlarında bir kızınki gibiydi. Öyle özel bir rengi yoktu ama kıpır kıpırdı. Sanki o kadar da yaşlı değilmiş izlenimi veriyordu.

Hazal onu görünce, sırtını dikleştirdi. Yanına kadar gitti. Kadın da ayağa kalkarak Hazal'a doğru kollarını açtı. Sıkıca sarıldılar. Farkında olmadan tuhaf bir samimiyetin içine düşmüştüm. Onların sarıldığı süre boyunca ayakta dikildim. Etrafa bakındım. Sarılmaları bitince Hazal beni tanıştırdı.

"Eftalia, bu Evren. Sana bahsettiğim arkadaşım," dedi, eliyle beni göstererek. Ben de memnuniyeti ifade edercesine biraz daha yaklaşarak elimi uzattım. Eftalia uzattığım elimi kendine doğru çekerek bana da sıkıca sarıldı. Yanaklarıma da rujundan izler bıraktı. O arada Rumca bir şeyler söyledi ama gerçekten anlamadım. Sanırım 'Tanıştığıma memnun oldum.' diyordu, samimi bir şekilde.

Bize kendisinin oturduğu koltuğun karşısındaki iki adet ayrı ayrı yerleştirilmiş tekli koltukları işaret etti. Geçip oturduk. Hazal'ın vücudu fazlasıyla gergin duruyordu ama yüzü bunun tam aksine sıcacıktı. Tuhaftı.

"Halledebildin mi?" diye sordu Hazal.

"Bir saat geciktiniz, kuzum," diyerek cevap verdi Eftalia. İnanın neden bahsettiklerine dair hiçbir fikrim yoktu. Hazal hep geç kalmaktan bahsetmişti ama neyle ilgili olduğunu bile bilmiyordum.

"Hesaba katmadığım olaylar oldu. Yaralandım. Bacağımda," diyerek yarasını işaret etti. "Dikişleri alman gerekebilir. Kendim yapacaktım ama senin bu işi daha steril bir ortamda halledeceğini umuyorum."

"Şimdi iyi misin, yavrimu? Ah, bilmiyordum. Neden önceden söylemedin?"

"Evren çok iyi baktı bana. O olmasa ne yapardım bilmiyorum," diyerek bana baktı. Oysaki ben o kadar da mühim bir şey yaptığımı sanmıyordum.

"Ah, Evren. Geldiğinden beri seni ağzından düşürmedi

bu deli kız. Neyse ki çareniz ben de yavrimu," deyip şuh bir kahkaha attı.

Hazal benim konuşmama izin vermeden araya girdi.

"Verecek misin yani?"

"Tabii vereceğim, kuzum. Kendim için yaptırtmadım ya onlari."

"Tamam o zaman. Giderken alırız. Herhalde bir gece misafir edeceksin bizi? O kadar yol geldik!"

"Bir geceden fazlasini kabul etmem ona göre," dedi şakayla karışık. Ama ciddi olduğunu anlayabilirdiniz. "İyice dinlenin. Alt kattaki odada yatabilirsiniz."

* * *

Hiç ses etmeden aşağıya indiğimizde, aslında ne kadar da yorgun olduğumu anladım. Sadece yol yorgunluğu değil, günlerce araçta yatmanın verdiği bir yorgunluk da vardı. Odaya girince, içerideki banyo dikkatimi çekti. Girmek için can atsam da ilk olarak Hazal'ın girmesi için ısrar ettim. Dikişleri sorun olur muydu bilmiyordum. Söylediğimde bunu pek umursamadı ve sıcak duşa daha fazla dayanamadı.

Duş için banyoya girip, kapısını kapattı. O içerideyken, ben de odayı inceliyordum. Bu arada aklıma biriken soruları sormak içinde güzel bir fırsattı.

"Hazal?"

"Efendim?"

"Eftalia ile nereden tanışıyorsunuz?" Bir yandan da çekmeceleri karıştırıyordum.

"Eftalia benim yengem. Dayımın karısı."

Duyduğum karşısında şaşkınlıktan kısa bir süre cevap veremedim. "Ne? Nasıl yani? Yengen mi? O zaman neden ilk başta buraya gelmedik ki biz? Haftalarca süründük ya!"

Gerçekten anlam verememiştim. Benim yengemin böylesine devasa, gösterişli ve gözden uzak bir evi olacak, ben dışarıda kalacağım. Valla normal bir insan olsa 'Niye benim evimde kalmıyorsun?' diyerek darılır bile.

"Teknik olarak yengem ama bu akrabalık ilişkilerimizin çok iyi olduğu anlamına gelmez. Yani biz birbirimizden ne kadar uzak durursak o kadar iyi. Sadece zorunlu zamanlarda görüşüyoruz."

"İyi değiliz diyorsun ama dakikalarca sarıldınız. Madem aranız iyi değil nasıl böyle samimi davranıyorsunuz birbirinize?"

"Samimi değiliz demedim. Akrabalık ilişkilerimiz çok iyi değil dedim. Eftalia'yı çok severim. Ancak dayımın mesleği yüzünden böyleyiz. Dayım, Eftalia'nın üçüncü kocası. Bu ev de ona ilk kocasından kalma. Burayı sırf gözden uzak ve tuzak kurmak kolay olduğu için kullanıyor. "

"Tuzak mı? Bu kadıncağızın tuzakla ne işi olur ki?"

Bu soruyu sormamla birlikte Hazal derinden bir kahkaha attı. Banyodan gelen yankılı kahkahasıyla kendimi salak gibi hissetmiştim. Ya fazla saftım ya da Hazal benden çok fazla şey saklıyordu.

"Bu hayatta babana bile güvenemezsin. Bir saat gecikmemiz bile sorun oldu, farkında mısın?" dedi. Bu sefer soruyu yönelten o olmuştu.

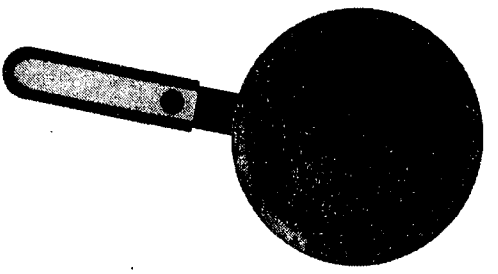
"Evet. Benim akrabalık anlayışımla seninki çok farklı. Dayın nerede çalışıyordu? Neden bu durum hayatınızı etkiledi ki?"

Söylemek istemez gibi sustu. Bir süre cevap vermedi. Bende o arada aynalı komodinin en üst çekmecesini açtım. Çekmecenin içinde, dikkatimi ilk kimlikler çekti. İki adet.

"Beni dayım yetiştirdi, Evren. Bütün o dövüş yeteneklerim, hepsini o öğretti," dedi.

Elime aldığım kimlikler yüzünden Hazal'ın ikinci cüm-

lesini anlayamamıştım. Algılamakta zorlanıyordum. Kimlikler bize aitti. Daha doğrusu kimliğin üzerindeki resimler bize aitti. Birisi Hazal birisi ben. Bu resmi çektirdiğim fotoğrafçıyı bile hatırlıyordum. Ama burada Eftalia'nın evinde ne arıyordu. Resimlerden sonra dikkatimi çeken isimlerimiz oldu. Ne ben Evren'dim, ne de o Hazal...

"Hazal, bunlar da nesi?" Elimdeki kimlikleri banyodan yeni çıkmış Hazal'ın suratına doğru uzattım. Banyosu bitene kadar sessizce beklemiştim, kafamda kurup durmuştum. Ne anlam ifade ediyordu bu kimlikler? Hazal'ın kurtuluş dediği bu muydu acaba? Ama bize nasıl bir çözüm sunacaktı ki bunlara sahip olmak?

Hazal yüzüne doğru tuttuğum kimlikler yüzünden kendini anlık bir refleksle geri çekti. "Neymiş?" diyerek yüzünü buruşturdu. Sonra kimlikleri eline alıp, inceledi. Yüzüne oturttuğu sinsi gülümseme beni daha da sinirlendirdi.

"Söylesene! Deli oldum burada!"

"Bunlar, buraya gelme sebebimiz," dedi.

"Nasıl yani?"

"Eftalia'dan rica etmiştim. Bize sahte kimlikler çıkarırsa dışarıda gezmemiz de, konaklamamız da çok kolay olur. Kısacası sen artık Evren değilsin." Bana gözlerini devirip yatağın öbür köşesine geçti.

"Gayet Evren'im ben. Ne demek Evren değilsin. Öyle şey mi olur?"

"Sana ismini sorduklarında," bir anlığına duraksayıp kimliklere baktı. Sonra devam etti. "Gizem diyeceksin. Biz konuşurken sorun olmaz belki ama dışarıda sen artık Gizem Öztürk'sün."

"Sen de Ceren. Ceren Öztürk. Peki neden soy isimlerimiz aynı?"

"Eftalia'ya gelip bizim için sahte kimlik çıkarmasını istediğimde o teklif etti. İki kız arkadaşın sürekli yan yana dolaşmasındansa, iki kız kardeşin yan yana dolaşması daha akla yatkın olur dedi. O yüzden," diyerek omuz silkti.

"Yengen çok ürkütücü bir insan Hazal. Sahte kimlik işiyle ne alakası olur ki?"

Başta sormam gereken soruyu, sonda soruyordum. Eftalia gerçekten de tuhaftı. Bir kadının böylesine gizemli bir evi olması, bir de üstüne kendini hapislere düşürecek kadar tuhaf işlere bulaşmış olması çok garip geliyordu bana.

"Dayımdan dolayı, demiştim ya."

Tam o sırada bornozunu çıkarıyordu ki, hemen arkamı döndüm. Gülümsemesini göremesem de hissetmiştim. Ben bu kadar çekingenken, onun bu kadar rahat olması normal miydi?

Tezatlıklarımızdan zevk alıyordu, hoşuna gidiyordu. Giyinmek için bari benim gitmemi bekleseydi. Tam arkamı ona dönmüş, banyoya giderken, "Sadece bir tane havlu var. İstersen bunu kullan, istersen Eftalia'dan başka bir tane iste," dedi.

Başkasının giydiği bornozu giyemezdim. Mümkün değildi! Mecburen kapıya döndüm. Bu arada Hazal'ı görmemek için sol elimi göz hizama dayadım. Hazal utancımı fark edince kahkahayı bastı.

Odadan çıkmamla Eftalia'yla burun buruna gelmemiz bir oldu. "Ye... Yenge!" diyerek irkildim. Bizi dinlediği çok barizdi ama bunu yüzüne vurup onu bozmamaya karar verdim.

"Yenge mi? Ah, yavrimu. Ne yengesi? Eftalia de bana kuzum," deyip seksenlerden kalma saçlarını attırdı. O an

öylesine afallamıştım ki, söyleyeceğim şeyi de unutmuştum.

"Ben... Şey..." derken bir yandan da neden odadan dışarı çıktığımı düşünüyordum.

"Bornoz?" dedi, bana doğru eğilerek. İlk başta ne dediğini anlamayarak gözlerimi gözlerine diktim. Neden sonra "Ha, evet. Banyoda bir tane varmış da," dedim.

Kapımızı dinleyen oyken suçlu hisseden neden bendim ki? Mahcup hissediyordum, sanki yaptığı suç benim üstüme yıkılmış gibi. Oysa Eftalia hiç de yakalanmış birisi gibi davranmıyordu. Rahat davranıyor, dik duruyordu. Bunların aile toptan tuhaftı bence. Hazal'ı ilk gördüğümde hissettiklerimle yengesini ilk gördüğümde hissettiklerim ne kadar da benzerdi.

Eftalia, havluları getirmek için ilerlerken ben de ona eşlik ettim. Önüm sıra yürürken "Hazal sana çok değer veriyor, biliyorsun?" dedi. Son kelimesini bir soru sorma ifadesiyle yöneltmişti. Yani 'Biliyor musun?' demek ister gibi. O yüzden ben de cevapladım.

"Evet, ben de ona çok değer veriyorum. Size de teşekkür ederim. Bizim için o kadar zahmete girmişsiniz. Kimlikleri çıkarmak kolay olmasa gerek."

"Ah, yavrimu," Şuh bir kahkaha atıp konuşmaya devam etti. "Hazal sana hiçbir şey anlatmadı değil mi? Nasil da safsin," derken kafasını iki yana salladı.

Kadının tavırları mıydı beni gıcık eden yoksa söyledikleri mi, emin olamıyordum. Çünkü gerçekten de Hazal bana hiçbir şey anlatmıyordu ama dediği gibi saf da değildim. Gayet farkındaydım. Sadece susuyordum. Çünkü inat etsem de konuşmazdı, biliyordum.

Benim bir şey dememe gerek kalmadan Eftalia kaldığı yerden devam etti.

"Yirmili yaslarimda bir tazeciktim. O zamanlar bildi-

ğim tek iş sekreterlikti, kuzum. Böyle çetrefilli işler yoktu o zaman. Kadinlar bir iki iş dışında çalişamazdı. İlk kocamla o zaman taniştim. Ah vre zenginler zenginiydi. Öyle değilse bile benim gözümde öyleydi. Ben bir maaşla geçinmeye çalışırken, o para içinde yüzüyordu."

Eftalia bunları anlatırken aklımdan geçen tek cümle vardı. *"İyi de bana ne bunlardan!"* .

"Çok zorlandim ama ne yaptim ne ettim bir şekilde aklini çelmeyi başardim. Evlendikten sonra çocuk doğurmak istedim ama olmadi, bendeymiş sıkıntı. Zaten iki yıl sonra da zehirli mantardan öldü kocacim. Yaptığım yemekten gitti cancağızım."

Allahım! Nasıl bir yere düştüm yarabbim! Beni de zehirlemese bari!

"Sonra bana bu ev kaldı ilk kocamdan. Ama ben dayanamadim, daha tazecik bir güldüm ne de olsa. Yeniden işe girdim. Bu sefer çok lüks bir şirkette işe girmiştim. Patronum bir tuhafti başlarda. Siyah gözlüğünü takıp, havali havali çıkardi odasindan. Çoğu günler işe gelmezdi. Ben de bunu araştirmaya başladim. Sonra durduk yere evlilik teklifi etti bana. Bir kere dişari çıkmışlığımız yoktu.. "

Bunları anlatırken, nefes almıyordu resmen. Sanki yıllardır, bunları anlatacağı birisinin gelmesini beklemiş gibiydi. Farkında olmadan bir koltuğa oturmuştuk bile. Ben dinlerken o da bir çırpıda her şeyi anlatmaya çalışıyordu.

"Biz evlendikten sonra tasindiğimiz evin bahçesinde bir adam ikinci kocami öldürdü. Öldüren adam Hazal'ın dayisiydi. Onu gördüğüm an aşık oldum yavrimu."

Duyduklarım karşısında daha fazla şaşkınlığımı gizleyemedim. Yüksek bir tondan "Ne?" dedim. "Kocanızı öldüren adama mı âşık oldunuz?"

"Öyle gözüküyor evet ama işin içinde iş varmiş. Hazal'ın dayisi da beni görünce âşık olmuş. İkinci koca-

min kırkı çıkınca evlendik hemen. Dayanamadık. Meğersem ikinci kocam kötü işler peşindeymiş. Üçüncü kocam yani Hazal'm dayisi da onun peşindeymiş yıllardir. "

"Hazal'ın dayısıyla ne alakası varmış ki?"

"Dayisi, devlet için çalışırdi, kuzum. Ajandi, ajan," dedi gözlerini büyüterek. "Hazal'i da o eğitti. Anasiyla babasi trafik kazasinda ölünce Hazal, küçüğüm öksüz kaldı. Dayisi onu yanina almak istedi. Eh, benim de çocuğum olmuyordu. Tamam dedim. Hazal o zamanlar küçüktü, pek anlamazdi ama çok içine kapanikti. Dayisi da yillarca onu eğitti. Çok yetenekliydi. Hazal'in da kendisi gibi bir ajan olmasini istedi ama nafile. Hazal Nuh dedi Peygamber demedi."

"Ajan derken? FBI falan gibi mi yani?"

"Ah, yavrimu, bunu hiç öğrenemedim. Dayisi da Hazal gibiydi, tuhaf huylari vardı. Yıllar geçtikçe bana da aşıladi. Asla neresi için çalıştığını söylemedi. Bunu da bizim güvenliğimiz için söylemezdi. O ölünce onun bağlantilari benimle iletişime geçti. Hazal kadar beni de yetiştirmişti. Şimdi kendi işlerim için bu ağı kullaniyorum. Yani Hazal için kimlik çıkarmak benim için çok kolay . Bazen aksaklıklar olsa da genellikle kolay."

"Nasıl aksaklıklar yani?"

"Bu isimleri devralırken ölen kişilerden isim alıyoruz, yavrimo. Her zaman olmasa da farkli sorunlar oluyor," dedi. Sonra aklına birden gelmişçesine, "Dur ben sana bornoz verecektim, yavrimu." diyerek ellerini dizlerine bastırıp destek alıp, kalktı.

Öğrendiklerim beni serseme çevirmişti. Hazal bir ajan tarafından eğitilmişti. Bu yetenekleri ondan geliyordu ama neden bana hiç söylememişti? Eftalia'nın anlattıklarıyla birlikte kafamda daha çok soru birikmişti. Neden o

da bir ajan olmak istememişti ki? Bence bu meslek onun için biçilmiş kaftandı.

Eftalia'yla görüşmemeleri mantıklıydı. Böyle bir aile ferdine sahipken, fazla yakınında olmak istemezdiniz. Belanın ne zaman geleceği belli olmazdı. Zaten Eftalia bile kendine tuhaf güvenlik önlemleri almıştı. Bu kısım Hazal'ın neden bu kadar gizemli davrandığını da açıklıyordu. Kimseye açık vermek istemiyordu.

* * *

Sanki yıllardır böylesine rahat bir yatakta yatmıyor gibiydim. Bulutların üzerinde ya da pofuduk bir ayıcığın omzunda yatıyor gibiydim. Huzurlu, sakin ve yumuşacık. O yüzden erken kalkmayı hiç istemedim. Zaten Hazal dürtmese bir sonraki gece de dâhil olmak üzere aralıksız bir şekilde burada uyuyabilirdim.

Ne yazık ki o kadar şanslı değildim ve daha hava aydınlanmadan Hazal beni uyandırmıştı. O kadar dinç görünüyordu ki, günün bu kadar erken vaktinde nasıl böyle gözükebilirdi aklım almıyordu. Benim henüz afyonum patlamamıştı.

"Hazırsan gidiyoruz," dedi. Bunu söylediğinde yatağın içinden çıkmak için yorganı tepikliyordum.

"Hazırsan derken," diyerek tuhaf bir cümleyle başlangıç yapmıştım güne. Şu halimle nasıl hazır olmamı bekliyordu ki? "Yataktan çıkmadım daha, farkındaysan," dedim.

Gözlerini devirdi. "Çok yavaşsın. Ben şimdiye hazırdım," dedi.

"Ben de senin gibi yıllarca bu konularda eğitim alsaydım, ben de hazır olabilirdim. Ama ben doktoramı ev işleri konusunda yaptım. "Bu sefer gözlerini deviren bendim.

"Yıllarca eğitim aldığımı nereden öğr.." cümlesini ta-

mamlamadan ikinci cümleye geçti. "Ah, tabii ya. Eftalia. Çenesini tutamaz."

"Evet, iyi ki de anlatmış. Yoksa senin konuşacağın yoktu."

"Öğrendin de başın göğe erdi sanki! Haydi, giyin de yola çıkalım artık. Yapacak çok işimiz var."

* * *

"Hazal, kamyon nerede?" Evden çıktığımızda gözlerim, alışkın olduğum, beyaz, büyük kamyonu arıyordu. Ancak görünürde kamyon yoktu.

"Eftalia, ilgileneceğini söylemişti. Artık onunla ilerlemeyeceğiz," dedi, karşı tarafta duran, markasını bilmediğim siyah arabaya doğru giderken. Sonra bana dönüp elindeki anahtarı salladı. "Bununla devam edeceğiz."

"İyi de o araçta çok fazla kanıt vardı. Keşke çamaşır suyuyla silseydim, polislerin eline geçerse, yandık valla," dedim, perişan bir halde. Çamaşır suyuna hiçbir şey dayanamazdı bence. Parmak izleri bile!

"Çamaşır suyuna gerek yok. O araç çoktan araba çöplüğünü boylamıştır. Çalıntı bir araçla devam edemezdik sonuçta değil mi?" Bu bir sorudan ziyade onaylanma ihtiyacı gibi gelmişti bana.

"Öyle olsa bile, bu aracı nasıl buldun?"

"Dedim ya, Eftalia halletti. Ben nedenini ve niçinini sorgulamıyorum, Evren. Bu hayatımı daha da kolaylaştırıyor. Mümkünse sen de öyle yap! Böylece neden bu araca bindiğimizi sorgulamak yerine, binecek, çalıntı olmayan bir aracımız olduğu için minnettar olursun," dedi.

"Bunu sorguluyor olmam, minnettar olmadığım anlamına gelmez! Bunu daha kaç defa söylemem gerekiyor? Senin hayata karşı bu kadar vurdumduymaz oluşunu anlayamıyorum," bir anda ikimiz de gerilmiştik.

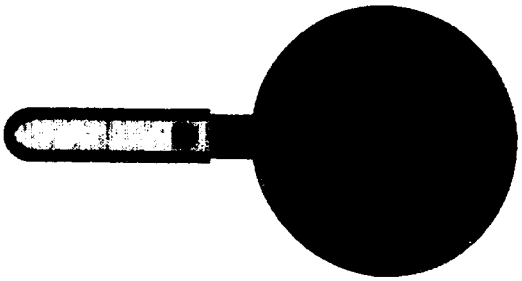
"Neden ve niçin diye sormak yerine işimin halledilmesine bakıyorum. Böylece sorgulamadan ilerleme kaydedebiliyorum. Bu aracı Eftalia ayarladı çünkü ihtiyacımız vardı. Nereden ve nasıl bulduğu beni ilgilendirmiyor. Beni tek ilgilendiren şey, bu aracın bizi zor durumda bırakmayacak olması," dedi, belki farkında değildi ama sesini fazlasıyla yükseltmişti. Benimse çoktan gözlerim dolmuştu bile.

O, bu kadar güçlü bir tavır sergilerken ben neden sulu gözlülük yapıyordum şimdi? Söylediklerimin arkasında duracak kadar bile cesaretim yok muydu benim? Meraklı olmak benim doğamda vardı. Bunu kabul ediyorum ama bunu engellemek de istemiyorum.

Gözümden bir damla yaş düşüp, toprak zemini ıslattığında Hazal, bana doğru bir adım attı. Kollarını açıp, beni sıkıca sardı. Derin bir nefes alıp oflayarak bıraktı. "Sen benim kardeşimsin. Seni kırmak istemedim. Özür dilerim," dediğinde boğazımdan kopan hıçkırığı tutamadım.

Kardeşimdi. Kardeştik. Aynı soydan, aynı kandan olmaya gerek yoktu. Yaşadıklarımız, sarıldığımızda bize her şeyi unutturacak kadar büyük bir dostluğa davet etmişti bizi. Hazal'ın sevmesi de kızması da içtendi, doğaldı. Yaparken düşünmüyordu.

İlk defa bana kamyonda geçirdiğimiz o son gün sarılmıştı ve bunu bir daha yapacağını düşünmüyordum. Fazlasıyla soğuk, fazlasıyla temkinli bir kızın böylesine sıcakkanlı olacağını kim bilebilirdi ki? Zamanında 'Acaba bana kötü bir şey mi yapacak?' diye düşündüğüm bu insan şimdi benim canımdı.

Araca biner binmez konfor kendini fazlasıyla hissettiriyordu. Bu aracın koltukları, milyonlarca gülün içine düşmek gibiyken, kamyonetin koltukları tam bir dikenli kaktüstü. Günlerce bu araçta uyuyabilirdim. Buna razıydım.

Hazal aracın sürücü tarafına otururken, "Bacağın nasıl?" diye sordum. O kadar çok gerçekle yüzleşmiştim ki, Hazal'ın bacağı sanki artık ciddi bir problem değil gibiydi. Hazal şöyle bir bakıp ne dediğimi anlayınca, "Ha, o mu? Eftalia aldı dikişleri, bu sabah," dedi.

"Bu sabah mı? Beni uyandırdığında, daha kargalar bir şeyini yememişlerdi. Ne ara uyandınız siz?"

"Kargalar bir şeyini yemeden uyanmayı seviyorum ben," dedi, gülerek. 'Bir şeyini' kısmını özellikle vurgulamıştı. Benim küfür etmemem onun için ciddi bir dalga konusuydu. Ne vardı yani diğer insanlar gibi her cümlemin arasına küfürler sıkıştırmıyorsam?

Aracın arkasına bakınca ağzı açık bir bavul gördüm. Kıyafetlerle doluydu. Arkaya uzanıp, içini şöyle bir karıştırdım. Hazal ve benim için ayarlanmış giysiler vardı. İlerleyişimizin ne kadar uzun süreceğini bilmiyordum ama burada yaklaşık bir hafta yetecek kadar kıyafet vardı. Buradan katili yakalamamıza bir hafta kaldığını mı varsaymalıydım?

Gerçekten bu kadar az mı zamanım kalmıştı? Peki,

buna hazır mıydım? Onu gördüğümde ne yapacaktım? Bu oyun sona erdiğinde ne yapacaktım peki? Gene evde oturup, gönül rahatlığıyla kitap okuyabilecek miydim? Ya da evi temizlerken radyoda duyduğum şarkıya eşlik edebilecek miydim? Peki ya Hazal ne yapacaktı? Peki ya katil? Bu onun sonu mu olacaktı? Ölecek miydi? Hapse mi girecekti?

Sadece bir haftalık kıyafetlerden çıkardığım sonuç oldukça kafa karıştırıcıydı. Ancak şimdi 'Ya sonra?' kısmını düşünmek istemiyordum. Çünkü bu Hazal'ın benden sakladıklarını öğrenmeye çalışmaktan bile daha yorucuydu. Şimdilik 'Ya sonra?' ifadesi yerine 'Daha sonra!'yı kullanmayı tercih ettim. Ve Hazal arabayı çalıştırırken radyonun sesini açtım.

* * *

Yolculuk yaparken gittiğim yönü bilmemeyi daha çok severim. Bir nebze kaybolmuşluk hissi, eski hayatımda bir heyecan katıyordu. Ama bu yolda ilerlerken gözlerimi dört açtım. Her bir tabelayı kontrol ettim. Hazal'ın döndüğü yollar, girdiği kavşaklar... Sorsam belki söylerdi ama tahmin etmek daha hoştu ve eğer tabelalar doğruyu söylüyorsa İstanbul'a gidiyorduk. Bu da geldiğimiz çoğu yolu geri tepmek demekti. Mesut Dede'nin arkadaşını nerede bulacağımızı Hazal biliyordu ve tabii ki bana söylemezdi. Artık bunu biliyordum, o yüzden sormaya bile yeltenmemiştim.

Yol boyunca keyfimce açtığım radyo kanalları Hazal'ı ciddi bir biçimde sıkmıştı. Şunu net bir şekilde söyleyebilirim ki müzik konusunda tek bir ortak noktamız dahi yok! Ben hareketli, ritim yüklü şarkıları tercih ederken; O, kulak zarını zorlayacak derecede elektro gitar yoğunluklu, içi isyan dolu şarkıları tercih ediyordu. Kısa bir süre

benim sesli söylediğim canlı şarkılardan sonra kendi tercihlerine geçtiğinde, daha fazla dayanamayıp radyoyu kapattım.

Bu sessizliğiyse konuşarak kapatmaya çalıştım. Bundan öğrendiğim en büyük sonuç; Hazal, sorulmadıkça hiçbir şey söylemiyordu. Konuşmanın arasından kısaca özet geçecek olursam, Eftalia sadece sahte kimlikler değil, başka şeyler de ayarlamıştı. Hazal için sahte kimliğine uygun bir ehliyet, ikimize ait sahte pasaportlar, arkada gördüğüm kıyafetler, Hazal'ın sahte kimliği üzerine alınmış bir cep telefonu, altımızdaki bu araç . Ki şu anda bu araç Hazal'ın sahte kimliği üzerineydi ve herhangi bir durumda polis bizi durdurup, standart kontrolünde "Ehliyet, ruhsat?" diye sorsa hiç sıkıntı çekmeyecektik. Artık istediğimiz otelde kalabilirdik. Gelsin duş, banyo ve güzel yemekler...

İstanbul hiç değişmemişti. Trafik sıkıntısı hala aynıydı. Bizler böylesine hızlı bir değişimin içerisindeyken, bir şehrin yıllarca aynı problemlerden mustarip olması tuhaftı. Ne olursa olsun burası İstanbul'du. Trafiği, kalabalığı, suç yüzdesinin fazla olması bile umurumda değildi. Zaten ben de diğer insanlara göre o suçlulardan biriydim. Haberlerde hala beni gösteriyorlar mıydı acaba? Hala gündemde Ev Kızı Evren mi vardı? Yoksa çoktan politika, Tess'in ölümünün önüne mi geçmişti? Bunu bilemiyordum. Muhtemelen böyle olmuştu.

Hazal varış noktamıza gelince arabayı durdurdu. Artık katilin peşindeydik. Artık oyalanma, hayat mücadelesi verme, zaman kaybı yoktu. Bir haftamız vardı. Kalemin gizemini çözüp, bir hafta içinde bu işi bitirecektik. Sonrası sonraydı. Şimdi elimizdekilerle ilgilenme vaktiydi.

İlerlediğimiz yönü görünce oldukça sevindiğimi belirtmeliyim. Burası Kapalı Çarşı'ydı. Yıllara meydan okuyan

mimarisiyle, içerideki insanların gereksiz gürültüsüyle beni cezbediyordu. Baharat kokusuna karışan insanı, teriyle hafızama kazınmıştı. Buraya en son çok küçükken gelmiştim ve her şey anılarımda hatırladığım gibiydi. Hiç değişmiyordu sanki.

İçeri girmemizle o aşinalık hissini yaşadım. İnsanların birbirini duymak için fazladan bağrışları, turistleri tavlamak için yabancı dilde espri yapan satıcılar, basık duvarlar, göz alıcı hediyelik eşyalar... Bir de fazla esmer olmamama rağmen beni Arap sanıp, kendi tezgâhlarına Arapça kelimelerle yönlendirmeye çalışmaları... Zamanımız olduğunu bilsem, orada durup "Türküm kardeşim ben Türk!" diyeceğim ama telaşımız var. Hazal kendinden emin. Gideceği yönü biliyor. Kapalı Çarşı avucunun içi sanki. Keskin dönüşler yaparak ilerliyor. Hareketlerinde en ufak bir şüphe yok.

Bir dükkânın önünde durduğunda, ilk başta algılayamadım. Vitrininde ahşap oymalı olanlardan tutun da, metalik parlaklığıyla göz alanlara kadar, sürüyle kalem diziliydi. Girişi fazlasıyla dardı, en fazla bir kişinin geçebileceği kapıdan, ilk Hazal girdi içeriye.

İçerinin nasıl olması gerekirdi bilmiyorum ama ben böyle bir mekân beklemiyordum açıkçası. Sol tarafta çeşitli makinelerin bulunduğu tezgâh yer alıyordu. Sağ tarafsa, yerden tavana kadar, küçük tahta çekmecelerle döşenmişti. Fazlasıyla göz alıcı ve büyüleyici duruyordu. Küçük çekmecelerin uçlarında ancak iki parmağınla tutabileceğin büyüklükte, minicik çıkıntılar vardı. Hazal etrafa bakınırken çekmecelerden birini özensizce tutup, hızlıca çekti. Çekmece sadece bir kalemin sığabileceği genişlikteydi. Böylesine özenli bir yeri ilk defa görüyordum. Her bir kalem için bir çekmece...

"Kimse yok mu?" diyen Hazal'ın sabırsızlandığı se-

sinden belliydi. Sessizlikte dükkânı dinledik, dışarıdaki sesler fazlasıyla yüksekti. Yine de bir tahtanın yere vurma sesi geliyordu. "Tık. Tık. Tık" Oldukça yavaştı ama gittikçe yaklaşıyordu. O sesin yaklaşmasını beklerken sanki günler geçti. Öylesine yavaştı ve kalemle ilgili bir bilgiyi öğrenme ihtimali beni fazlasıyla germişti.

Sesler doruk noktasına ulaştığı anda yaşlı bir amca, elinde bastonuyla, dükkânın arka tarafına doğru uzanan karanlık bir koridordan çıkagelmişti. Ve o koridora biraz daha dikkatli bakınca, oranın da iki taraflı tahta çekmecelerle döşendiğini gördüm.

"Ne istiyorsunuz?" diyen amca fazla asabiydi. İki büklüm olmuş sırtı ve elindeki bastonuyla huysuz bir dede vardı karşımızda. Bu sorunun üzerine Hazal devam etti.

"Bizi Mesut Dede gönderdi. Elimizde bir kalem var ve onunla ilgili konuşmak istiyoruz."

"Mesut mu? Kim o? Tanımıyorum ben öyle birini! Beni mi kandırıyorsunuz siz?" dedi amca. Valla elindeki bastonuyla dövecek şimdi bizi.

"Mesut. Mesut. Senin askerlikten beri arkadaşınmış. Hala da gelip çayını içermiş ara sıra. Hatırladın mı?" Hazal böyle sorunca amcanın kafada ampul yandı. O gergin ifadesi gitti.

"Haa, bizim Sidikli Mesuut! Komutan ilk gün buna bağırmıştı da bu da korkudan altına etmişti!"

Bizim emektar Mesut Dede oldu mu sana Sidikli Mesut! Allahım, bu duyduklarım doğru olmasın lütfen. Ben Mesut Dedeyi böyle hatırlamak istemiyorum.

"Hah! Evet o işte," diyen Hazal sayesinde az önce söylediklerim yalan oldu. Demek ki doğruymuş. Neyse ki adamın ifadesi yumuşadı da askerlik anıları bir işimize yaradı. Bu sayede amca bize iki oturağı işaret etti, derdimizi dinlemeye niyetlendi.

"Mesut Dede'nin anlattığına göre kalem konusunda senden daha iyisi yokmuş," dedi Hazal.

"Doğru söylemiş, yıllarımı verdim ben bu işe. Sonra ne oldu? Kırtasiyeler geldi her şey bitti. Kaleme saygı duyan kalmadı. Kullandığının ne olduğunu bile bilmeyenler var," dedi amca yakınarak. Eh, ne diyeyim, onlardan biri de benim. Kalemin ne olduğunun ne önemi var? Önemli olan yazması! Gerçi bunu sesli söylersem kapı dışarı edilebilirdik. O yüzden konuşmak yerine yutkundum.

"Eh işte dedecim. Biz de senin namını duyduk, ta buralara kadar geldik. Elimizde bir kalem var," diyen Hazal lafını bitiremeden, 'Yardım et bize ne olur?' diye yalvaran bakışlarla amcaya baktım.

Amca önce bana, sonra Hazal'a dik dik baktı. Sonra derin bir nefes alıp, kendini öldürmek istercesine öksürmeye başladı. O an ayaklanıp su getirmek için çabaladım ama amca beni oturttu.

"Çok sigaradan. Bırakılmıyor bu meret. Akciğerler gitmiş," dedi, öksürüklerinin arasından.

"Eh be dedecim, ne var böylesine sigara içilecek? Ciğerin sökülüyordu öksürmekten." dedim, dayanamayıp.

Eliyle beni geçiştirdi. Sonra "Gösterin kalemi, bir bakayım." deyince Hazal kalemi çıkarıp, masaya koydu. O arada dede de arkasındaki bölmeden göze takılan cam merceği aldı. Elindeki sopayı yanına bırakıp, sanki bir dünya harikasını elinde tutuyormuşçasına kalemi eline aldı.

Kaleme baktıkça baktı, inceledikçe gözleri büyüdü. Sonra yerinden kalkıp karanlık koridorun öbür tarafına gitti. Bu boşlukta Hazal'la birbirimize bakıp, sessiz kaldık. Geldiğinde elinde tornavidaya benzer ama daha küçük, ucu kıvrımlı bir alet vardı.

Kalemi aynı incelikle tutup gözüne doğru yaklaştırdı. Sanki korku filmi izliyormuşçasına sessiz ve gergindik.

Hiç kimse bir şey söyleyemiyordu. Dede, elindeki tornavida benzeri aletle kalemi kurcalayınca 'tık,' diye bir sesle birlikte kalemin arka tarafında bir kapak açıldı. Ben kaleme baktığımda bir kapak yeri falan görmemiştim oysaki.

"Kusursuz," dedi dede. "Bunu nereden buldunuz? Eşsiz bir parça. Böyle bir kalem ürettiklerini bile bilmiyordum," diyerek beni şaşırttı. Bu dede bile bilmiyorsa biz nereden bilecektik ki?

"Orada bir bölme olduğunu fark etmemiştim," dedi Hazal, gözleri kalemin üzerindeyken.

"Bölmenin normal gözle anlaşılması imkânsız! İşçiliği çok iyi olduğundan iki metal arasındaki çizgiyi herhangi birinin anlaması mümkün değil," diyerek, işin içindeki gizemi daha da arttırdı dedem.

Bense artık sabırsızlanmıştım. "Peki ne var o bölmenin içinde?" diye sordum. Bana cevap vermeden, büyük bir incelikle kalemi uzattı. Açılan kapağın içinde beş bölme vardı. Bu beş bölme de beyaz bir kâğıtla kaplanmış gibiydi. Bomboştu. Aklım karışmıştı, neyse ki dede kalemin özelliğini anlatmak için fazlasıyla sabırsızdı.

"Buraya yazılar gelecek," dedi eliyle o beş bölmeyi göstererek. "İç mekanizması yağ ile kaplanmış, bu da demektir ki mürekkebi de yağ kaplanmış. Bu yağ, mekanizmanın orijinalinde yok. Sonradan eklenmiş ve beş bölmedeki yazıları korumak için yağla kaplandığını düşünüyorum."

"O da ne demek yani?"

"Yani bu yazılar, herhangi bir anda ortaya çıkmayacak şekilde kaplanmış. Bu beş bölmede bir şey yazıyor ve bunu her kim yaptıysa fazlasıyla zekiymiş. Bu yazının hemen ortaya çıkmaması için onu gizlemiş. Bu mekanizmayı tetikleyen tek şey hava koşulları!"

"Hava koşulları mı?"

"Evet," tam devam edecekken, tekrar bir öksürük kri-

zine girmişti. Öksürüklerinin arasından devam ediyordu ama kelimeleri birleştirmek zordu. Öksürük krizi bittiğinde devam etti. "Bu beş bölmenin ortaya çıkması için farklı hava koşulları gerek. Her bir hava durumunda bir yazı ortaya çıkar. Bu teknoloji kesinlikle seri üretim malı değil. Bu özellik sonradan eklenmiş. Bunu yapan her kimse tanışmayı çok isterim." dedi. Bunu bir katilin tasarladığını öğrense, ne yapardı acaba?

Evet, katilimiz fazla zekiydi. Ki bunu zaten anlamıştım. Bizimle oyun oynuyordu ve bu beş bölmeyi bir şekilde açıp burada ne yazıyorsa bulmamız gerekiyordu. Hazal'la teşekkür edip mekândan ayrıldık. Kapalı Çarşı'nın dışına çıkarken Hazal'ın cep telefonu yüksek sesle çalmaya başladı.

"Alo!"

"..."

"Alo! Sesin gelmiyor Eftalia!"

"..."

"Bir saniye dışarı çıkıyorum, bekle." Ve hızlıca kendimizi dışarı attık.

Hazal yanımda konuşurken, çarşının hemen dışında el örgüsü liflerin satıldığı bir tezgâha yanaştım. Pembeli beyazlı, yumuşacık lifler fazlasıyla canlı ve güzel duruyorlardı. Tabii ki satıcı da bana bunları pazarlamaya çalışıyordu.

"Şimdi geliyor sesin, ne oldu?"

"Pembesinden çok satıyoz, sen de ister misin ablam bea?"

"Yok sağolasın, bakıyorum sadece."

"Ne demek bir hata olmuş?"

"İki tane alırsan kampanya yaparım sana ablam, ikisi beş lira olur valla ama o da senin güzel hatırına!"

"Yok valla, istemiyorum." dedim.

Yavaştan oradan uzaklaştık, yol kenarında duruyorduk şimdi.

"Nasıl alacaklar? Ben istemedikten sonra?"

"..."

"Emin misin?"

"..."

"Kurtulma ihtimali?"

"..."

En son Eftalia konuşuyor, Hazal dinliyordu. Sonra önümüzde siyah, kapısı sürgülü bir araç durdu. İçinden inen adamların yüzüne bakmaya fırsat bulamadan iki kolumdan tutup kaldırdılar. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken Hazal'a baktım. Kendini, adamlardan kurtarmaya çalışıyordu ama nafile.

Bu insanlar fazla sessizdi. Fazla profesyonel davranıyorlardı. Böyle olaylar sadece filmlerde oluyor sanırdım. Resmen gündüz gözüyle adam kaçırıyorlardı! Ve sanki etrafımızda hiç kimse bu olayı görmüyordu.

Önce aracın içine oturtuldum, sonra hızlı el hareketleriyle ağzımı bağladılar. Hala çığlık çığlığa olsam da nafileydi. Kafama geçirilen çuval, annemin nohut koyduğu çuvalın aynısıydı. Ama bu seferki nohut için değildi, benim içindi. İçine oturtulduğum arabanın kapıları kapandı, hareket etmeye başladı. O anda sert bir cisimle kafama vurdular ve olduğum yere yığıldım. Tabii bunu o an değil, çok sonra anlayacaktım.

Er geç bir gün gelir, zevk kendini ödetir.
–Shakespeare

GEÇMİŞ, NEW YORK

"Konuşmamanız bir tercih mi Bay Pierce?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Yani isterseniz konuşabilirsiniz?"

Hayır.

"Peki, bu durum sizi rahatsız ediyor mu? Yani konuşamamak?"

Evet.

"O halde konuşmak istiyorsunuz?"

Evet.

"Konuşmak istiyorsunuz ama konuşmamayı tercih ediyorsunuz."

Evet.

"Neden?"

Bana, cevabı evet veya hayır olan sorular sorması gerekiyordu. "Neden?" bu kurala uymuyordu. Kafamı oynatmadan bekledim. Gözlerinin içine baktım.

"Ah, affedersiniz. Bir anlığına unuttum. Tercih meselesi yüzünden geçmişinize dönmemiz gerekiyor. Bunun içinde geçmişinizle ilgili soruları hazırlamam gerekli. O yüzden bir sonraki

seansta bunun üzerine yoğunlaşalım, olur mu? "

Kafamı salladım. Evet.

"O halde bugünlük bu kadar. Bir sonraki seansta görüşmek üzere," dedi. İlk seansta elini uzatmıştı, sıkmamıştım. Artık biliyordu. Elini sıkmazdım. O yüzden uzatmaya yeltenmedi. Ceketimi alıp, çıktım.

İlk konuşmamın üzerinden üç yıl geçmişti ve bu zamana kadar onlarca kez konuşma fırsatı bulmuştum. Ölenlerin, gözümün önünde kan gölünün içinde yatanların, gazetelerde kayıp ilanları çıkıyordu. Ama suçlusu ben değildim. Kendileriydi. İnsan doğası güvenmeye meyilliydi.

Pek çok insan benim konuşmama vesile oldu. Yaptığım tek şey hedeflerimi doğru seçmekti. Kanıtları yok etmek konusunda çok titiz davranıyordum. Üç yıldır da bu şekilde idare etmiş çok tecrübe kazanmıştım. Tedbirli davranıp birbiriyle bağlantılı olmayan hedefler seçiyordum. Seçimlerimi duygularıma bırakıyordum. Yanımdan geçen kızın parfümü, karşıdaki kadının kırmızı fuları, solumdan hızla geçen adamın kemik çerçeveli gözlüğü...

Herhangi bir şey.

Bana annemi hatırlatan herhangi bir şey...

İnsanlar çok telaşlı. Bu yüzden yaşantılarından eksilenleri fark edemiyorlar. Belki her gün birinin yakınına dokunuyorum. Yok ediyorum. Ama onlar farkında değiller. Her gün milyonlarca insan kayboluyor ve ölüyor. Diğerleri hayatlarına devam ediyor. Kimse yas tutmuyor. İşte bu sebepten, onlar da ölmeyi hak ediyor.

Onları ölümle onurlandırıyorum. Yas tutmalarını sağlıyorum. Bıçağıma değdiklerinde ölümün tadını alıyorlar, ben de kelimelerin. Böylece karşılıklı olarak bundan çıkar sağlıyoruz.

Üç yıl boyunca hiç çekinmeden, zevk alarak yaptığım konuşmalarda beni dinleyen kimsenin olmaması rahatsız edici gelmeye başlamıştı. İlk başlarda evimin sessizliğini kurbanlarımın çığlıkları alıyordu.

"Lütfen yapma, yalvarırım."

"Ne istersen yaparım, yeter ki beni öldürme!"

"İmdaaaat, yardım edin!"

Yalvarıyorlar, ağlıyorlar, bağırıyorlar, küfür ediyorlar. Kimisi yüzüme tükürüyor, kimisi çığlıklarıyla kurtulabileceğini sanıyor. Hepsini biliyorum. Hepsini hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim ki? Onlar da artık hayatımın bir parçası. Beni konuşurken gören nadir insanlar onlar! Her birinin sesi kulaklarımda hâlâ.

Ancak zaman geçtikçe ölüm sessizliğine bürünüyorlardı. Susuyorlar ve bir daha konuşmuyorlardı. Bense, tek başıma kan gölüne baka baka konuşmanın zevkini çıkarıyordum. Hala zevk alıyorum. Beni tatmin ediyor ama artık bu yeterli gelmiyordu. Başkalarıyla konuşmak istiyordum. Eli kolu bağlı halde evimde oturan insanlar pek arkadaş canlısı davranmıyorlardı.

Buna bir çare bulmak için psikoloğa gitmeye karar verdim. Kararımın ilk aşamasında, doktora gittiğim sürece bıçağı elime almamaya karar verdim. Psikolog bana yardımcı olacaktı ve kelimelerimi bu şekilde geri getirecektim. Ancak bu uyuşturucu gibiydi. Ben de bir uyuşturucu bağımlısı gibi davranıyordum.

Beni kendine çekiyordu. Dışarı çıktığımda, yürüyüş yaparken, alışverişe gittiğimde... Gözüme takılıyordu. Ve ondan sonra kendimi tutamıyordum. Boğazıma biriken kelimeler ve aldığım hazzı düşündükçe dayanamıyordum. Tekrar, tekrar yapıyordum.

Kendime verdiğim sözü sadece bu durum için tutamamıştım. Birden fazla dil biliyordum, kanın fazlasıyla hızlı bir şekilde akması için bıçağı nereye saplayacağımı biliyordum, internet sitesi nasıl yapılır biliyordum, piranaların nasıl beslenmesi gerektiğini biliyordum. Tek bilmediğim nasıl konuşacağımdı.

Bunun için bir çarem vardı, ceset ve kan. Ama ben kolay yolunu arıyordum. Bu yüzden bir psikolog çok mantıklı gelmişti. Bunun bir hastalık olmadığını biliyordum. Çünkü bu benim tercihimdi. Benim iletişim yolumdu. Konuşmamayı ben seçtim.

Psikologa gidiyor olmam, hevesimden vazgeçeceğim anlamına gelmiyordu. Eğer konuşmak bir ihtiyaç olmaktan çıkarsa,

kan gölü benim için bir zevk meselesi olurdu. O zaman ihtiyacım olduğu için değil zevk aldığım için bunu yapardım.

Onunla iletişime geçtiğimde, sadece konuşamadığımdan bahsettim. Ve beni hastası olarak kabul etti. Ona hangi koşullar altında konuşabildiğimi anlatmadım. Sadece konuşamıyorum dedim ve çözümü ona bıraktım. Yeterince iyi bir psikolog olduğunu bu şekilde gösterebilir.

Konuşamama vakasını yeterince ilgi çekici bulmuş olacaktı ki ertesi gün ofisine davet etti. Bunun fiziksel bir özür olmadığını da oraya vardığımda çoktan anlamış gözüküyordu. Bu durum beni memnun etmişti. O yüzden seanslara gelmeye devam ettim.

Bir çözüme kavuşmayı hedefliyordum. Ama hedefim büyük değildi. Ağzımdan çıkacak bir kaç kelimeye de razıydım. Buna ihtiyacım vardı.

* * *

Doktorun yanından ceketimi alıp çıktım. Muayenehanesi şehrin merkezindeydi ve burası alışkın olduğumdan daha gürültülüydü. Rahatsız hissediyordum.

Caddeye bakan bir kafeye girdim. Garsona, menüden ne istediğimi işaret ettim. Geriye yaslanıp yoldan geçen insanları izledim. Telefonla konuşuyorlar, yürüyorlar, birbirleriyle sohbet ediyorlar...

Yaşamak normal bir olgu değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Yine de bu insanlar normalmiş gibi davranıyorlardı. Yaşamak haklarıymış gibi yürüyorlardı. Oysa yaşamları benim kelimelerimin ellerindeydi. Bunu bilmedikleri için fazla şanssızdılar.

Kahvem geldiğinde kokusunu içime çektim. Annemin yaptığı kahve gibi değildi. Öyle kokmuyordu. Uyduruk kahveyle yapılmış, bozuk sütlerden üretilmiş süt tozu ürünüydü. Anneminkinin yanına yaklaşamazdı. İçmeyecektim. Parayı masaya bırakıp, kalktım.

Şehrin insanları telaşlıydı. Herkes bir yere yetişiyordu. Ben

de onlara ayak uydurdum. Yetişmem gereken bir yer yoktu ama bu kaldırımlarda yavaş yürüyemezdiniz. İnsanlarla birlikte sürüklenirdiniz. Karşıdan gelenlerle çarpışmamak için aşırı güç sarf ederdiniz.

Böyle anlarda birini görür, hedefimi seçerim. Sokağa dönmeden önce, o her kimse, onu bulmam gerekiyordu. Etrafıma bakındım. Bakındım. Bakındım. Kimse, aradığım kişi değildi. Bakınırken, ayak uydurduğum tempo yavaşladı. Ve farkında bile olmadan durdum.

Durduğumda arkadan birisi bana çarptı. Çarpan kişiye bakmak için döndüğümdeyse aradığım kişiyi bulmuştum. Üzerinde annemin krem rengi bluzundan vardı. İş görüşmesine gideceği zamanlarda onu giyerdi. Böylece daha ciddi gözükmeyi hedeflerdi. Bu kız da krem rengi bir bluz giymişti.

"Affedersiniz," diyerek telaşla yanımdan uzaklaşmaya başladı.

Onu gözden kaybetmemeliydim. İlk başta bir kahve dükkânına girdi. Elinde iki kahveyle çıktı. Bir kaç blok geçince yol ayrımında karşıya geçti. Ona yetişmenin telaşından ışıkların rengini fark etmedim. Araçlar geçerken neredeyse gözden kaybediyordum.

Adımlarım ondan daha genişti. Kaybetmeden yakalayabildim. Bu kız beni heyecanlandırmıştı. Kelimelerimi getirdiğinde onunla konuşmak için can atıyordum. Ne yazık ki fazla uzun konuşamayacaktık.

Karşıya geçtikten sonra ilerideki binanın döner kapısından içeri girdi. Orada durdum. İçeri giremezdim. Kızın yüzünü görmüştüm, bu yeterliydi. Şirketin adı da binanın üzerinde koca harflerle yazıyordu. Bir mühendislik firmasıydı.

Hızla eve gittim. Zaman kaybetmemeliydim. Bir an önce kelimelerime kavuşmak istiyordum. Bu rutine alışmak vaktimi almıştı. Ancak işleri fazlasıyla kolaylaştırmıştı.

Bilgisayarın başına oturup şirketin sitesini hackledim. Çalışan bilgilerinin içinden aradığım kızı buldum. Fazla çalışan vardı

ancak kadın çalışan sayısı çok azdı. Sadece sekreterler ve bir kaç mühendis. Fazla kolaydı. Zaten yıllardır bu yöntemi kullanıyordum. Sistemlerin çok fazla açığı vardı. Sadece onlar bunun farkında değillerdi.

Zoe.

Kızın adı Zoe. Elimde ev adresinden, mezun olduğu okula kadar tüm bilgiler mevcuttu. Bazen şirketler bu tarz bilgileri depolarken hiç dikkat etmiyorlardı. Tabii benim işime geliyordu. Bu şirketse, bir mühendislik firmasına göre kolay avdı. Daha zor olacağını düşünmüştüm.

Zoe'ye bir mail attım. Şirketin veri tabanından atılmış gibi gözüküyordu. Attığım mailde bu akşam şirketin düzenlediği bir parti vardı ve Zoe de davet edilmişti. Eğer partiye katılmak istiyorsa bu gece adreste yazan yere gitmeliydi.

Her bir hedefim için ayrı bir senaryo kuruyordum. Kimisi balık avlamak için evden çıkıyordu, kimisi parti için, kimisi şirkette yapacağı fazla mesai için. Onları gördüğüm an atacağım maile karar veriyordum. Zoe partiye giderdi. Parti severdi. Kesinlikle.

Mailde verdiğim adres fazlasıyla ıssız bir kumsaldı. Yine de geldi. Arabasını kilitleyip kumsala doğru yürümeye başladığındaysa fazlasıyla tedirgin olduğu anlaşıyordu. Normalde bu tarz oyunları severim ama bu sefer bunun için vaktim yoktu. Bir an önce kelimelerimi istiyordum.

Arkasından yaklaşıp, eter döktüğüm bezle ağzını ve burnunu kapatacak şekilde yakaladım. İlk başta çırpınsa da bir anda gevşedi ve kendini bıraktı. Baygın kalma süresi eve gidip, onu bağlayana kadar yeterdi. İnsanlar çok kolay kanıyorlardı. Fazla saflardı. Ben bu durumu kendim için kullanmaktan çekinmiyordum. Çekinmeyecektim.

* * *

Zoe, yavaş yavaş gözlerini açtı. Sanırım eter fazla gelmişti. Uyanması biraz zaman almıştı. Üzerindeki krem rengi bluz hala duruyordu. Konuşmak için kendine gelmesini beklemeliydim

belki de ama dayanamıyordum.

Kendine gelmesiyle afalladı. Bunu her seferinde yaşıyordum. Bu şaşırma hissi.

Ona yaklaştıkça çırpınmaya başladı. Ah Zoe! Artık çok geç.

Bıçağı batırdığımda daha ne olduğunu bile anlayamamıştı. Ama artık onun konuşmasına gerek yoktu. Ben konuşurdum.

"Zoe, dünya ne kadar da küçük değil mi? Senin gibi biriyle, beni bir araya getirdi." Elimi bluzunda gezdirdim. "Bu bluzun seni buraya getirdiğini biliyor muydun?"

Debelenip duruyordu ve ben bu çırpınmaları iyi bilirdim. Benim gibi soğukkanlı davranmasını tercih ederdim. Ölümü kabullenmesini de.

Bundan kaçamazdı. Ölümün pençesi onu yakalamıştı. Benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kelimelerimin keyfini çıkarmaktan başka...

"Bundan ne kadar haz aldığımı bilemezsin Zoe!"

Zoe'nin çırpınmaları yavaşlarken dışarıdan bir ses duydum. Bahçemden gelmişti. Kimse beni ziyaret etmezdi ki. Öyleyse bu kimdi? Davetsiz bir misafirim mi vardı? O halde bugünkü sohbetimize o da dâhil olabilirdi.

Camdan dışarı baktığımda hiçbir şey göremedim. Çoktan karanlık çökmüştü. Perdeyi kapatıp, işime devam etmeye karar verdim. Belki de bir kediydi!

Zoe'nin yanına tekrar geldiğimde akan kan miktarı fazlalaşmıştı ve o da bayılmak üzereydi. Fazla güçsüzdü. Hemen pes etmişti. Hâlbuki direnen insanlar daha eğlenceli oluyordu. Ölümü anlayamıyorlardı.

Ve yine ses duydum. Bu seferki daha gürültülüydü. Telaşa kapılmayacaktım ama kontrol etmem gerekiyordu. Riske atamazdım. Mecburen dışarı çıktım. El fenerini de yanıma almıştım. Yavaş ve temkinli hareket ediyordum. Nasıl olsa Zoe bir yere kıpırdayamazdı ve ben de gece boyunca evde olacaktım. O yüzden kısa bir kontrol yapmak, beni garantiye alırdı.

Bahçenin arka tarafına dolanınca kırılmış bir saksı gördüm.

Arka bahçede saksı olup olmadığını bile bilmiyordum. Biraz daha yürüyüp, mutfak girişine ulaşınca içeriye birinin girdiğini anladım.

Lanet olsun!

Evime girmeye cüret eden her kimse içerideki her şeyi görecekti. Polise ihbar edebilirdi. Onu bulmalı, bulup öldürmeliydim. O da, Zoe'yle birlikte piranalara yem olurdu.

Koşturarak içeri girdiğimde afalladım. Zoe yoktu. Az önce onu bağladığım yerde yoktu. İçeri giren her kimse onu kaçırmıştı! Kan izlerine bakılırsa ön kapıdan çıkmışlardı. Hala yetişebilirim gibi gelmişti. Koştum ama ne bir insan ne bir araba!

Kelimelerim! Kelimelerim de gitmişti! Zoe'yi kaçıran kişi kelimelerimi de çalmıştı. Bunu çok fena ödeyecekti. Öfkelenmiştim. Kısacık bir süre içinde yok olmuşlardı. Kafayı yiyecektim. O bir delildi.

Ölmüş müydü?

Ölmüş olmalıydı.

Ölmeliydi.

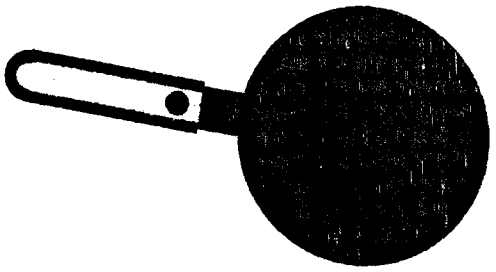
Hapse giremezdim.

Gelen her kimse onu mahvedecektim.

İçimden kopan bir haykırışla masanın üzerindeki her şeyi dağıttım. Kim olduğunu bile görememiştim. Nasıl bu kadar aptal olabilirdim.

Üç yıl önce, hayat bana yeni kapılar açtığında onları seve seve karşıladım. Kaç kişi öldürdüğüm önemli değildi. Önemli olan ihtiyaçlarımı gidermeleriydi.

Ben katil değilim. Ben sadece ihtiyacım olanı alıyorum. Bunun için suçlanamam.

Kendime gelip gözlerimi açtığımda etraf karanlıktı. Hiçbir şey anlaşılmıyordu. Kalkmaya yeltendim ama bileklerimden bağlanmıştım. O karanlıkta yapabildiğim tek şeyi yaptım. Bağırmaya başladım.

"İmdaaat! Yardım edin! Kimse yok mu?"

Birkaç saniye sonra ışıklar açıldı. İlk başta üzerime tutulan tek bir spotun açıldığını zannetmiştim. Sanki sorgu odasındaymış gibi... Gözlerimin alışması için biraz bekledim.

Öyle değildi. Bir sorgu odasında değildik. Sinema salonuna benzer bir mekândaydık. Belli aralıklarla oturtulmuş, yaşlarının bana yakın olduğunu tahmin ettiğim genç insanlar vardı ve hepsi bana bakıyordu. Önce neye baktıklarını anlamadım. Kurtarılmaya ihtiyacım vardı, onlarsa sadece yüzüme bakıyorlardı. Nerede olduğumu bilmiyordum. Sonradan fark ettim ki, diğerleri de benimle aynı durumdaydılar. Bileklerinden bağlanmışlardı ve karanlığın içinde oturuyorlardı. Ancak onların sesi çıkmıyordu. Bu durumu yabancılayan bir tek ben miydim? Neden bağırmıyorlardı? Neden yardım istemiyorlardı?

Evet, bir tek bendim. Aynı durumda olduğumuz halde bana yönelttikleri yargılayıcı bakışlar ve ağızlarından çıkan "Cık, cık" sesleri yavaş yavaş kesildi. Ben de direnmeyi bıraktım. Etrafımı kolaçan edip benimle konuşabile-

cek, mümkünse eli kolu bağlı olmayan birini aradım. Ama yoktu. Karşıda kocaman dev gibi bir ekran vardı. Koltuklara bağlanmıştık ama ortalıkta dolaşan bir insan evladı yoktu.

Salonda oturanların yerleşimi çok ilginçti. Birbirimizle temas kuramayacak kadar uzaktık. Her birimiz ancak yüksek sesle konuşursak birbirimizi duyabilirdik. Belli bir çapraz sırayla oturtulmuştuk. Aynı askeri bir sıra gibiydi. Çok kalabalık değildik. Ancak işin ilginci herkes yapması gerekeni biliyor da, buraya tek yabancı benmişim gibi hissediyordum. Hakikaten benim ne işim vardı burada? Hem gündüz vakti kaçırılmıştım, hem de bir sinema salonunda zorla oturtuluyordum.

Orta sıralardan birindeydim. Bileklerimdeki iplerin izin verdiği ölçüde arkamdaki insanlara baktım.

Kol kasları proteinle doldurulmuş, fazlasıyla iri yapılı bir çocuk. Tişörtünün darlığından göğüs kasları da belli oluyordu. Rahatsız edici görüntüsü karşısında ağzımı eğdim. Hemen çaprazında saçları altın sarısı gibi parlayan, görünüşü fazlasıyla göz alıcı bir kız. Yüzünde kibirli bir tebessüm vardı. Yurtdışındaki liselerin amigo kızları gibiydi. Fazla itici... Biraz arkalarında gözlüklü, ellerinin titrediği buradan bile anlaşılan esmer bir çocuk... İstemsizce çocukla göz göze geldik. Ve amacım onun gerginliğini mi benim gerginliğimi mi gidermekti bilmiyorum ama hafifçe gülümsedim. Oysa boş boş bana baktı.

Yüzüm hala çocuğa dönükken sinema ekranından gelen sesle irkildim. Önce ekranda görünen kadına baktım. Sonra benimle aynı durumdaki insanlara... Hiç kimse bir başkasıyla ilgilenmiyordu. Kimse bir başkasının ne yaptığını merak etmiyordu. Kafaları eksiksiz bir şekilde aynı açıyla ekrana dönmüştü. Ben de ortama uymaya karar verip dinlemeye başladım.

Ekrandaki, siyah beyaz takım elbiseli kadın tahminimce kırklı yaşlarındaydı. Fazla resmi ve fazla ciddiydi. Kadın sesindeki gıcığı giderdikten sonra konuşmaya başladı.

"Hepiniz Major Earth Agent'a hoşgeldiniz."

Major Earth Agent ne demekti ki acaba? Neyse kadın en azından misafir ağırlar gibi kibar ve nazikçe hoş geldiniz demişti. Eh, bu da bir şeydi.

"Yüzyıllar boyunca dünyadaki politik denge hep değişti. Doğu ve Batı arasındaki güç çekişmesi yıllarca süren yıkım, kargaşa ve savaşa neden oldu. Sonra güç çekişmeleri farklı bir hal aldı ve biz buna Soğuk Savaş dedik. O günden beridir askeri alandaki gelişmeler hep gizlendi, sessizce yapıldı. Tüm bu yaşananların sonucunda da her ülke kendi teknolojilerine sahip, özgün ajanlar yetiştirdi." deyip suyundan bir yudum aldı.

"MEA'nın en önemli özelliği hiçbir politik duruma bağlı olmamasıdır. MEA tüm ülkelerin iç güvenliğinde yer alır. Ve istediği tüm soruşturmalara dâhil olabilir. Sizler de başvurularınız sonucunda buraya kabul edilen yirmi kişisiniz."

Ne? Ne? Biz MEA'ya mı başvurmuştuk?

"Belli bir politikanın, belli bir bayrağın altında sembolize edilemeyişimizden dolayı, biz taraf tutmayız. Zaten MEA'nın kurulma amacı da buydu. Sizler de artık bu kurumun altında eğitim alacaksınız. Bugünden itibaren istihbarat elemanlarısınız."

Ben? Ben bir istihbarat elemanı mı olmuştum? Ya ben uzun mesafe nasıl koşacağımı bile yeni öğrendim. Bir durun, gözünüzü seveyim!

"Bu süreci tamamladıktan sonra gizli iletişim kurmayı, birini izlerken fark edilmemeyi, farklı kılıklarda verilen görevi tamamlamayı, istenilen dili akıcı ve aksansız bir şekilde konuşmayı, silahlı ve silahsız savunmayı öğ-

reneceksiniz. Dersiniz ise tam olarak şu anda başladı. Bileklerinize bağlı olan ipleri çözüp talim alanına gitmeniz gerekiyor. Son gelen kişi diskalifiye edilecektir. Hepinize başarılar," dedi ve ekran karardı. Salonun ışıkları yandı.

Etraftakilere bakarken, onlar çoktan ipleri çözmeye başlamışlardı. Telaşlanıyorlar, küfür ediyorlar ama çabalıyorlardı. Bense hala olayın şokundaydım. Ne olmuştu, nereye gelmiştik? Neden böyle bir eğitimdeydik? Ne ara seçilmiştik. Tabii ben bunları düşünürken zaman geçiyordu ve o an yapmam gerekeni anladım.

İpleri sökmeliydim. Hemen! Şimdi! Neden bilmiyorum ama içime kötü bir his doğmuştu. Herkes bu kadar telaşlı bir şekilde bunu başarmaya çalışırken benim öylece oturmam normal bir şey olamazdı. Değil mi?

İyi de ipleri nasıl sökecektim ki? İki elim de bağlıydı! Gerçi amaç da bu değil miydi? İki elin bağlıyken oradan kurtulmak! Allahım! Bu nasıl bir ikilemdi? Aslında o an hiçbir şey yapmadan bekleyebilir ve diskalifiye edilebilirdim. Ancak diskalifiye olduğumda ne olacağını bilmiyordum. Ve eminim ki Hazal için bu düğümleri açmak çocuk oyuncağıydı. Sahi Hazal neredeydi? Bu durumda benim Hazal'la birlikte durmam gerekirdi. Diskalifiye olmamam gerekiyordu.

İyi de nasıl? Ellerini çözenler birer ikişer merdivenleri çıkıp gözden kayboluyordu. Bileklerini ovalarken koşuyorlardı ve bu beni daha çok telaşa sokuyordu. Bileklerimi tüm gücümle çekiştiriyor, ittiriyor, çeşitli hareketler deniyordum ama en ufak bir değişiklik yoktu.

Kafamı kaldırdığımda sinema salonunda son iki kişi kaldığımızı gördüm. Ben ve o arkadaki gözlüklü çocuk. Ona mı daha çok üzülmüştüm yoksa kendime mi bilemedim. Tam acıma duygularım kabarmışken çocuk, "Hiiaaah!" diyerek bir elini iplerden kurtardı. Bense hala yerim-

de çırpınıyordum. Çocuk diğer elini de söküp, buradan uzaklaşıp gidecekti. Ben de diskalifiye olacaktım. Tabii burada eğitim alacak olanlar da artık bana bir taraflarıyla gülerlerdi. Bırak talim alanına gitmeyi, daha ipleri bile açamamıştım.

O sırada, hızla koşarak birisi geldi yanıma. Kapıdan içeri girdiğini bile fark etmemiştim. Ellerime doğru eğildiğinden ilk başta kim olduğunu anlayamadım ama dikkatli bakınca fark ettim. Bu Hazal'dı. Yine, yine ve yine beni kurtarmaya gelmişti.

Çocuktan daha hızlı davranıp iki elimi de söktü. Çabukluğu beni şok etmişti. Oysa arka sıradaki gözlüklü çocuk hala tek elindeki düğümü çözmeye çalışıyordu. Hazal ellerimi açınca bileklerim rahatladı. Fazlasıyla acımışlardı. Ovuşturdum. Aynı zamanda koşmaya başladık. Nereye gideceğimizi bile bilmiyordum. Sadece Hazal'ı takip ediyordum.

"Neredeydin?" diye sordum, koşarken.

"Üç sıra önünde oturuyordum. Çığlık atmaktan beni göremedin," dedi ve güldü.

"O zaman sen çoktan eğitim alanına ulaşmıştın. Tekrar içeri girdin. Neden?"

"Seni bırakamazdım. "

"Diskalifiye olsam daha iyiydi."

"MEA'da diskalifiye olmak istemezsin, inan bana."

"Peki biz buraya..."

Biraz daha soru sormak istiyordum ama birden karşımıza çıkan kapıdan vuran güneş gözlerimi aldı. Eğitim alanına varmıştık. Daha çok askeri eğitim kamplarına benziyordu. Herkes sıraya dizilmişti ve biz de hemen yanlarına geçtik.

Atlamak, zıplamak ve ismini bilmediğim o çeşitli tuhaf hareketleri yapmak için bir parkur vardı. Bol ağaçlık bir

alanın ortasındaydık. Can alıcı bir şekilde güneş ensemizden vuruyordu. Sıcağı tenimi kavuruyordu.

Bizim hemen arkamızdan da o gözlüklü çocuk çıktı dışarıya. Ne yazık ki diskalifiye olmuştu. Ben sondan bir önce çıkarak paçayı kurtarmıştım. En azından hâlâ Hazal'la birlikteydim.

"Hazal, diskalifiye olan çocuğa ne olacak?" diye sormama kalmadan, çocuk dışarı çıkar çıkmaz iki heybetli adam çocuğu kollarından yakaladı. Ellerini arkada birleştirip, kelepçelediler. Hazal'ın bir şey söylemesine gerek kalmamıştı, zaten görmüştüm. Ancak devamında ne yapacaklardı? Hapse mi atacaklardı? Öldürecekler miydi? Yoksa salıverecekler miydi? Nedense içimden bir ses salınmasının mümkün olmadığını söylüyordu.

Biz dümdüz sıra olmuşken, az önce çıktığımız kapıda iki adam belirdi. İkisi de rahattı. Biri fazlasıyla yaşlıydı. Bunu sadece yüzündeki kırışıklıklardan anlayabilirdim çünkü vücudu oldukça fit ve sağlam duruyordu. Bu adam kambur bile değildi! Diğeriyse bizimle yaşıt veya bizden biraz daha büyük gibiydi. Elinde bir sekreterlik tutuyordu. Hararetli hararetli bir şey konuşuyorlardı. Bize dönüp bakmadılar bile.

Tam karşımızda durduklarında yaşlı olan güneş gözlüğünü çıkardı. Kızgın bakışları hepimizin üzerinden tek tek geçti. Korkutucu ama sevimliydi. Nasıl diye sormayın işte! Sonra konuşmaya başladı.

"Merhaba. Ben Çavuş Cengiz. Bu da," yanındaki genç çocuğu gösterdi. "Bundan sonra ki eğitmeniniz Denis. Şimdi," bir süre bekledi."Aranızda, az önce elenen çocuğu tarif edebilecek olan var mı?"

Herkes afalladı. Bu nasıl bir soruydu böyle? O can havliyle hiç kimse birbirine bakmamıştı ki! Ben bakmıştım ama olsun, ben sayılmam. Diğerlerinden bahsediyorum.

Sonuçta buraya ben başvurmadım. Gerçi başvurmadığım halde neden buradayım hala bilmiyorum ama neyse!

"Göz rengi, kıyafeti, herhangi bir şeyi?" Kimseden ses çıkmıyordu."Kimse yok mu?"

Acaba sessiz mi kalmalıydım, bilmiyorum.

"Gözlük," dedim usulca.

"Efendim, anlayamadım," dedi Çavuş Cengiz, üzerime gelerek. Bu kadar uzun boylu bir insan üzerime gelince fazladan gerildim. Ancak laf ağızdan çıkmıştı bir kere.

"Gözlük, efendim. Siyah çerçeveli bir gözlüğü vardı. Göz rengi kahverengiydi. Üzerinde koyu yeşil bir tişört ve altında da kot vardı. Tişörtünde bir leke vardı. Daha çok yağ lekesine benziyordu. Ancak çok uzun zaman önce oluşmuş bir yağ lekesi. Eğer ailesiyle yaşıyor olsaydı, o yağ lekesi olmazdı. Yıkanırken çıkardı. Bu durumda tek başına veya arkadaşlarıyla birlikte yaşıyor diyebilirim. Kotunun rengi fazlasıyla solmuştu. Bu da demektir ki sürekli yıkanıyor. Yani buradan sürekli o kotu giydiği sonucuna varabiliriz. Saçları yağlıydı, ışık altında normalden fazla parlıyordu. En azından üç gündür duş almadığını söyleyebilirim," dedim.

Ben. Ben söyledim. Ben bu kadar detaya ne zaman dikkat etmiştim. İlk bakıştığımızda, gözler ve gözlükler. İpleri çıkarırken, üstündekiler. Ve kapıdan çıkarken son kez baktığımdaysa saçlarındaki yağı görmüştüm.

Çavuş Cengiz memnun bir ifadeyle arkasını dönerek ilk durduğu yere gitti. Sonra tekrar bize döndü.

"Gizem," dedi. Kafamı çevirip diğerlerine baktım. Gizem her kimse, ona seslenmişti. Ben diğerlerine bakarken, diğerleri de bana bakıyordu. Hazal dâhil. Çavuş Cengiz tekrar "Gizem," dediğinde sesindeki şiddet geri gelmişti Bu Gizem denen kişi her kimse ses etseydi de biz de bu eziyetten kurtulsaydık artık. Adam birazdan hepimizi fa-

lakaya yatıracak gibi bakıyordu çünkü.

Herkesin bana bakmasına anlam veremiyordum. "Niye bana bakıyorsunuz?" diye düşünürken Hazal beni dürtükledi. "Gizem," dedi dişlerinin arasından. "O sensin."

Gizem ben miydim? Ah, doğru ya. Kimlik meselesi. Ben Gizem'dim. Hemen kendimi toparlayıp çavuşa döndüm. "Evet, efendim," dedim. Sesim "Göreve hazırım komutanım!" diyen askerlerinki gibi çıkmıştı. Oysaki bırakın görevi, daha az önce ipleri çözemiyordum ben...

"Bugün yemeği tek başına yiyeceksin. Diğerleri odalarına çekilebilir. İstihbarat elemanı olmak istiyorsunuz ama detaylara dikkat etmiyorsunuz. Bu durumda yemeği de hak etmiyorsunuz, " dedi. Ve Denis dediği çocukla birlikte yürüyerek uzaklaştılar.

Herkesin dağılmasından anladığım kadarıyla istirahat zamanıydı. Diğer tarafta bir çıkış daha vardı ve herkes o tarafa doğru ilerliyordu. Ben de Hazal'ın yanında ilerlerken çavuşun sesini duydum.

"Gizem!" Bu sefer aşırı şiddetliydi. Yüreğimi hoplatmıştı. Yerimden zıplamıştım.

"E-Efendim?" diyerek ona doğru döndüm.

"Yemekhane bu tarafta," diyerek kendi gittikleri yeri gösterdi. Hazal'dan ayrılmak istemiyordum. Ama yapacak bir şey yoktu. Ben de omuzlarımı göçertip yürümeye başladım. Arkamda kalan Hazal'a bakıyordum.

* * *

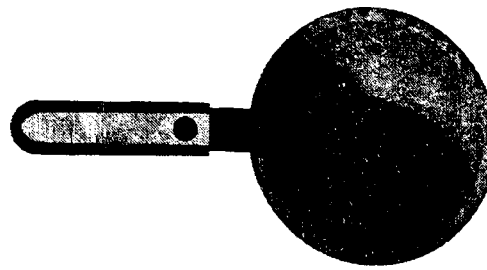
Yemekhane çok geniş ve güzeldi. Sandalyeler, masalar bembeyazdı ve tertemiz. Yeni silinmiş masalar hala ozon kokuyordu. Yemeğimi alıp gözüme kestirdiğim bir yere oturdum. Ama tek başınayken hiçbir anlam ifade etmiyordu. Açtım ama yemeğimi eşeliyordum. Hazal yiyemiyordu. Ben de yemek istemiyordum.

Çorbamdan biraz içip pilavı eşeledim. Sonra eskiden üniversitenin yemekhanesinde yaptıklarımız aklıma geldi. Bir ekmek aldım. İçini açıp köfteleri doldurdum. Bugünlük Hazal için yeterli olurdu. Onun doyacağını düşününce iştahım yerine geldi ve kalanları bitirdim.

Tepsiyi verirken çok tuhaf bir ses duydum. Bu kuşun ötme sesiydi ama kuşun burada ne işi vardı ki? Eğer burada bir bülbül beslemiyorlarsa bu ses nereden geliyordu? Ancak ses çok güzeldi. Daha fazla kafaya takmayıp yürümeye başladım. Hazal için hazırladığım köfte ekmek elimdeydi. Keyfim yerine gelmişti.

Koridorda ilerlerken aynı melodiye tekrar duydum. Acaba bir çeşit zil sesi miydi? Olabilir miydi?

Eh, burada her şey mümkündü.

Elimdeki köfte ekmekle Hazal'ın yanına gidince, bir Maraş Dondurmacısı gibi onunla oynamaya karar verdim. Bana tüm açıklığıyla olan biteni anlatana kadar ekmeği vermeyecektim.

Ekmeği Hazal'ın yüzüne doğru uzattım.

"Tüm bunlar senin başının altından çıktı değil mi? Doğruyu söyle!" diyerek ekmeği geri çektim.

"Hayır! O ne? Çok güzel kokuyor! Bana mı getirdin yoksa?" Gözleri parlamıştı.

Ekmeği biraz daha kendime doğru çektim. "Evet, sana getirdim. Ama sorularımı cevaplarsan vereceğim. Yoksa hepsini ben yerim bak!" Ekmeği ağzıma doğru götürüp, ısıracakmış gibi yaptım. Sızlanacak ve hemen sorularımı cevaplamaya başlayacak diye düşünürken, bir anda ekmeği elimden kaptı. Ben daha ne olduğunu anlamadan bir ısırık almıştı bile. Şimdi Maraş Dondurmacısı o muydu, ben miydim?

"Yaptığın haksızlık," dedim.

"Asıl senin yaptığın haksızlık, mis gibi köfte var, benden saklıyorsun," diyerek bir ısırık daha aldı. Fazla acıkmıştı belli ki.

"Afiyet olsun, rica ederim ne demek," deyip teşekkür etmediğini ima ettim ama hiç oralı değildi. Daha çok tıkınmakla meşguldü.

"Ne soracaktın?" dedi, ağzı doluyken.

"Ağzında yemek varken konuşulmaz. Yengen hiç öğretmedi mi sana bunları?"

"Hayır," dedi. Ve yine ağzı doluyken devam etti,"Bak sadece bir kez daha söylüyorum, bir daha bu fırsatı yakalayamazsın. Ne soracaktın?"

Yakaladığım fırsat sanki saniyelerle sınırlıymışçasına hızlıca soluklanıp sorumu sormaya hazırlandım. "Ha, evet. " diyerek yatağın köşesine oturdum. "Nedense içimden bir his burada olmamızla senin alakalı olabileceğini söylüyor. Ne dersin?"

Büyükçe bir parçayı yutmaya çalışırken konuşmaya başladı. "Hayır, benimle alakalı değil. Yani ben başvurmadım. Eftalia kimlikleri karıştırmış. Bizimle eş zamanlı kimlik yaptırdığı iki kişi daha varmış. Onların MEA'ya girmesi gerekiyormuş. Her şeyi ayarlamışlar. Yani MEA'ya girecekleri kesinmiş ama Eftalia kimlikleri karıştırmış. Bizim kimliklerle başvurmuş. Sonuç olarak buradayız," diyerek omuz silkti. Nasıl rahat olabiliyordu böyle?

"Buradaki eğitimi başaramayacağımı biliyorsun değil mi? Ve başarısız olursam ne olacak? Beni öldürecekler mi?" diyerek tedirginlikle sordum.

"Birincisi, buradaki eğitimi hiç de başaramıyormuş gibi değilsin. Baksana, günün yıldızı sendin. İkincisi evet, başarısız olursan ölürsün," dedikten sonra ekmekten büyük bir parça daha ısırdı. Gerçekten bu rahatlık nereden geliyordu? Nasıl 'Ölürsün!' dedikten sonra yemek yemeğe devam edebilirdi ki? İyice gerildim, yutkunmakta bile zorlanıyordum. Kalp atışlarım da hızlanmıştı. Ben bu işten nasıl kurtulacaktım?

"Peki bir çıkış yolu yok mu? Yani 'Biz istemiyoruz, bizi bırakın.' desek, olmaz mı?"

Hazal bana bakarak gülümsedi. "Ya tabii. Hatta şura-

daki çıkış yazan yerden elini kolunu sallayarak çıkabilirsin. İstersen bir dene," diyerek yatakhanenin sonunda duran çıkış tabelasını gösterdi.

Sonra büyük bir ciddiyetle dönerek, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Denememeni tavsiye ederim," diyerek uzaklaştı. Bu haliyle, korku filmlerindeki o siyah saçlı kıza benziyordu. Bu düşünceyle birlikte gelen gülmemi bastırdım. Ciddi bir konuşmanın ortasındaydık sonuçta.

"Peki ya katil? O iş ne olacak? Bitti mi yani her şey? Oyun bitti mi?" dedim. Bu öyle bir soruydu ki Hazal'm hem evet demesini istiyordum hem de hayır. Bir an önce aklanmak istiyordum, katili bulmak istiyordum, ona bunu neden yaptığını sormak istiyorum. Ama bir yandan da burada kalmak istiyordum, başarmak istiyordum, katili ve yaşanan her şeyi yok sayıp yeni bir hayata başlamak istiyordum. Bu ajanlık meselesi bana bunu verebilirdi ama ne elde ederdim ki? O katil hâlâ dışarıda bir yerde olurdu ve ben hâlâ Tess'i öldürmekle suçlanıyor olurdum.

"Hayır, bitmedi. Olaylar nasıl gelişecek bilmiyorum ama bu sadece eğitim dönemi. Yani bir yerden sonra eğitimimiz bitecek. İşte o zaman oyunu bitirmek için fırsat bulabiliriz. Ama bu eğitim bitene kadar, buradan çıkmamız mümkün değil. Bizler artık, bir nevi, MEA'nın malıyız."

Bu söyledikleri hiçbir şey için çözüm değildi. MEA'daki eğitim belki de yıllar sürüyordu kim bilir?

"Ne kadar sürecek? Yani bu eğitim," diye sordum.

"Bilmiyorum. Bildiğim bir şey var. O da," yataktan kalktı, "şu an eğitime gitmemiz gerektiği... Eğer vaktinde varamazsak sıkıntı olur. Dakik olmalıyız," diyerek, kolumdan çekiştirdi. Ben de kalkıp ona ayak uydurdum.

* * *

Yine aynı sahaya çıkmıştık ve tek sıra halindeydik. De-

niz denilen çocuk, ellerini arkada birleştirmiş bir halde o tek sıranın önünde bir gidip bir geliyordu. Bir kaç kez yürüdükten sonra konuşmaya başladı.

"Gözler," dedi, tüm sıranın karşısına geçerek. "Gözler anahtardır. MEA Ajanları diğer uzuvlardan önce 'Göz Eğitimi'ni tamamlamalıdırlar." Tekrar sıranın önünde yürümeye başladı.

"Karşınızdaki yalan mı söylüyor, gerçek mi?" Tam, o sinema salonunda gördüğüm sarı saçlı amigo kızın önünde durdu. Sonra biraz daha yürüyüp,"Katil mi yoksa masum mu?" dedi. Bu sefer Hazal'ın tepesindeydi.

"Saf mı kurnaz mı? Zeki mi salak mı? Uyuşturucu mu kullanıyor, esrar mı çekiyor?" sorularını tek tek sora sora bana geldi. "Bunların hepsi gözlerinizde, gözlerinizin önünde. Hayat gözlerden akar." diyerek önümde durup gözlerimi işaret etti.

"Gizem," dedi, işaret parmağı hala beni gösteriyorken. "Öne çık."

Bu bir emirdi, değil mi?

"Evet, efendim," diyerek dediğini yaptım.

"Efendim demenize gerek yok. Denis demeniz yeterli."

"Deniz," diyerek onu düzelttim.

"Denis," dedi, ısrarla.

"Deniz..."

"Denis... S ile!"

"Denis diye isim mi olurmuş, Denizdir o!" dedim. Bir anda herkesin suratı bana doğru döndü. Evet, ne yazık ki bunu yüksek sesle söylemiştim. O da bu tepkim karşısında kaşlarım çatınca, bittiğimi anladım.

Sonra hiç beklenmedik bir şekilde gülümsedi ve "Her neyse," dedi. "Şuraya gelmeni istiyorum," diyerek tüm sıranın ortasında, herkesin görebileceği bir yeri işaret etti. Dediği yere gittim.

"Şimdi de bir gönüllü istiyorum," dedi. Kimse ne olacağını bilmeden gönüllü olmaz diye düşünürsünüz değil mi? Parmaklarm yarısı havadaydı! Kardeşim, daha ne yapacağımızı bilmiyorsun, niye parmak kaldırıyorsun? Sen niye hemen çalışkan öğrenci moduna giriyorsun? İşin kötüsü Hazal da elini kaldırmıştı! "Öldür onu!" deseler, yapacak mıydı yani? Bilmeden el kaldırıyor işte!

"Ceren," dedi Deniz. "Sen gel. İkiniz birbirinizi tanıdığınıza göre, bu eğitim daha verimli olacaktır."

İlk başta Ceren dediğinde bir rahatlamıştım. Ama Ceren diye seslendiği kişi aslında Hazal'dı. Tabii ki bunu sürekli olarak unutuyordum. Yani bizi birbirimize düşman etmeye niyetliydi bu adam.

Sonra ikimiz de sahanın ortasında, karşılıklı duruyorken, daha önce hiç görmediğim iri yapılı iki adam ellerinde birer sandalyeyle geldiler. Birini benim arkama, diğerini Hazal'm arkasına koydular. Sandalyelerden içeriye doğru kablolar uzanıyordu.

Deniz sandalyelere oturmamız için işaret etti. Bu sırada konuşmaya devam etti. "Bir oyun var, mutlaka duymuşsunuzdur. Doğruluk mu, cesaret mi? İşte yapmanız gerekenler bu oyuna çok benziyor. Öncelikle birbirinizin gözlerine odaklanıyorsunuz. Sadece karşınızdakinin gözlerine bakıyorsunuz. Ve ben birinize bir soru soruyorum! Sonra sorduğum kişi soruyu cevaplıyor. Karşısındaki kişi de doğru mu söylüyor yoksa yalan mı söylüyor, anlamaya çalışıyor. Bunun için tek yapmanız gereken gözlerine bakmak. Karşınızdakinin cevabından sonra tek söylemeniz gereken 'Doğru' veya 'Yalan' kelimeleri. Gözlerine bakarak bunu tahmin etmeniz gerekiyor."

Bu sırada diğer herkesi unutmuştuk sanki. Sadece Hazal'a bakıyordum. O da korkuyordu ama bu oyun bana eğlenceli gelmişti. Sadece biraz gerilmiştim o kadar!

Deniz devam etti; "Eğer doğru tahmin edemezseniz, karşınızdaki kişiye belli miktarda elektrik verilecek." İşte bu eğlenceli değildi. Diğerlerine de eğlenceli gelmemiş olacak ki, bunları söylemesiyle birlikte sırada duranlardan sesler yükseldi.

"Sessiz olun!" diyerek herkesi susturduktan sonra Deniz tekrar bize döndü. Ancak arkadaki sesler bir anlığına kesilse de fısıltılar devam ediyordu.

"Herhangi bir sorusu olan var mı?" diye ikimize de sordu. Hazal hayır anlamında başım salladı. Bense, ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu oyunu oynamak istemiyordum. Hazal'ın yalan söyleyip söylemediği umurumda değildi, ona elektrik verilmesini istemiyordum.

"Merak etmeyin, elektrik, öldürücü miktarda değil. Ancak iş ciddileşirse baygınlık geçirebilirsiniz. Ki bu alışıldık bir durum. Hem sonuçta siz birbirinizi tanıyorsunuz değil mi?" dedi.

Aslında Deniz'e baktığımda kötü birini görmüyordum. Yakışıklıydı ve sert konuşmuyordu. Bize bakarken üzülüyor gibiydi ve söylediği son cümle 'Size güveniyorum, birbirinize zarar vermeyeceğinizi biliyorum.' der gibiydi. Bence o da kimsenin birbirine elektrik vermesini istemiyordu. Sesi yumuşak ve hoştu. Eğer bunu isteyerek yapsa sert olurdu ve öfkeli davranırdı değil mi?

"İlk soruyu Ceren cevaplayacak," dedi. Yani Hazal soruyu cevaplayacaktı, ben doğru söyleyip söylemediğini anlayacaktım. Eğer Hazal'ın yalan söyleyip söylemediğini anlayamazsam elektrik yiyecekti. Sonra ne olacaktı bilmiyorum ama elektrik yemek iyi bir şey değil. Evet, bunu küçükken prize soktuğum parmaklarımdan biliyorum. İyi değildi, hiç iyi değildi.

* * *

Derin bir nefes aldım. Şimdiden titriyordum. Hiç elektrik yemeden bu işten sıyrılmanın bir yolu olmalıydı. Hazal mutlaka bir kurtuluş yolu biliyordur diye düşünüyordum. Umarım biliyordur. Ancak O da çok umutsuz görünüyordu. Onu hiç böylesine endişeli görmemiştim. Gözleri benim üzerimdeydi, ben de onun gibi yapmalıydım. Gözlerimi gözlerinden ayırmamalıydım. Gözlerinin içine bakarsam, anlayabilirdim. Biliyorum, anlayabilirim.

Deniz, Hazal'a doğru döndü. Herkesin duyabileceği yükseklikte soruyu sordu.

"Hiç öldürdün mü?"

Doğru mu anlamıştım? Hazal'ın birini öldürüp öldürmediğini mi sormuştu?

Hazal soru sorulurken de soruyu duyduktan sonra da gözlerini üzerimden hiç çekmedi. Yüzünde en ufak bir mimik yoktu. Bir şey düşünüyor gibiydi. Olayları mı tartıyordu? Söyleyeceği cevaba ne karşılık vereceğimi mi hesaplıyordu? Onun boş bakışlarından hiç bir anlam çıkaramasam da benim gözlerim ona bir şeyler ifade etmeliydi.

Hey, Hazal! Kendine gel! Hayır de ve bitsin bu iş! Ne uzatıyorsun, neyi bekliyorsun?

Keşke iç seslerimi duyabileceği bir mekanizma olsaydı. Sadece gözlerime bakarak bu kadar karmaşık bir cümleyi anlamasını bekleyemezdiniz. İçimden bunlar geçtikten hemen sonra iki gamzesi de ortaya çıkacak şekilde gülümsedi. Bembeyaz dişleri ortadaydı! Yoksa içimden geçenleri mi duymuştu? İlk başta da böyle oluyordu. Hazal daha ben söylemeden ne hissettiğimi biliyordu. O halde elektrik yemeden kurtulabilirdik. Hazal'ın her zaman bir planı vardır.

Bana otuz iki diş sırıttıktan sonra yeniden ciddileşti. Yüzündeki ifadelerin değişimi görülmeye değerdi. Gözlerime dik dik bakarak, "Evet," dedi.

Evet mi dedi? Bir dakika algılayamadım. Nasıl evet diyebilir ki? Hazal kimseyi öldürmüş olamaz. Öldürmemiştir. O öyle bir insan değil ki hem! Bundan emin olmalıydım.

Hazal'ı tanımıyor muydum? Tanıyordum. Peki, böyle bir şeyi gerçekten yapmış olabilir miydi? Hayır, olamazdı! Bundan emin miydim? Evet, kesinlikle emindim. O halde neden evet demişti? Düşün Evren, düşün. Hazal gerçekten birini öldürmüş müydü? Kimi öldürmüş olabilirdi ki? Hem niye öldürsün ki? Yok canım, yok. Bu mümkün değildi.

Hazal gözlerimin içine bakıyordu. Deniz ne demişti? Gözler. Hayat gözlerden akar. Gözlerine bakmalıydım. Doğru mu söylüyordu, yoksa yalan mı? Hazal, bana yalan söylemezdi. Söyler miydi? Şu an hiçbir şeyden emin olamıyordum.

Gözleri... Gözlerinde bir parıltı vardı. Bu parıltılar bir ışık oyunu muydu yoksa Hazal'ın zekâsının gözlerine yansıması mıydı? Zekâsı. Hazal çok zeki. Bunu kesinlikle planladı. Yoksa ilk başta gülmezdi. Gülmesine başkaları anlam verememiş olabilirdi ama ben biliyorum. Beni rahatlatmak için yaptı bunu. Bu durumda Hazal benim hislerimle karar vermemi istiyor demektir.

Peki, hislerim ne diyor?

Hazal'ın zekâsına güven. Her zaman bir planı vardır.

O halde Hazal kimseyi öldürmemiş demektir. Çünkü tüm kalbimle buna inanıyorum. Onun böyle bir şey yapmayacağını biliyorum.

"Gizem, cevabın nedir? Doğru? Yalan mı?"

Deniz'in sözleri, beni derinlere daldığım iç hesaplaşmamdan geri çıkardı. Bu sefer tereddüt etmedim. Tamamen güven dolu bir halde "Yalan," dedim.

"Hazal, yalan söylüyor. Kimseyi öldürmedi o!" dedim.

Sonlara doğru sesimi yükselttiğimin farkında değildim. Hatta Hazal dediğimin bile farkında değildim. Buna rağmen Deniz'in bakışlarında bir değişiklik olmadı. Sanki biliyor gibiydi. Hazal'ın gerçek adını... Tabii ya! Tabii ki biliyordu. Hatta benim Evren olduğumu da biliyordu! Bilmeseydi bu oyunu nasıl oynayacaktık? Bizim hakkımızdaki her şeyi biliyorlardı. MEA'nın ne olduğunu yeni yeni anlıyordum.

Sonra Hazal gülümsedi. Ama o ilk sefer ki gibi değildi bu gülüşü... Daha sinsi, daha pazarlıklıydı. Hazal neler çeviriyordu böyle?

Gözleri, yüzü, gördüğüm her şeye anlam vererek ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyordum. Ama hiçbir ipucu yakalayamıyordum. Ya Hazal çok iyi oynuyordu ya da ben insanların bakışlarını algılamak konusunda çok saftım. Ya da hem Hazal çok iyi oynuyordu, hem de ben çok saftım. Evet, kesinlikle böyleydi.

Hazal'ın tavırlarından tek anladığım şey, bir planı olduğuydu. Ancak bunun ne olduğunu önceden bilseydim, asla yapmasına izin vermezdim. Deniz biraz geriledi, yüzü düştü. Sonra bir butona basıp, konuşmaya başladı.

"Hazal 'evet' derken doğruyu söylüyordu!" dediğinde Hazal'a elektrik verilmeye başlanmıştı bile. Tam karşımda, gözlerimin önünde Hazal elektrik yiyordu. Ama nasıl olurdu da bilemezdim! Hazal kimseyi öldürmüş olamazdı.

"Tam üç kez," dedi, Deniz.

Tam önümde titreyerek, elektik yiyen Hazal'a mı baksam, yoksa Deniz'in söylediklerine mi odaklansam bilemiyordum. Kendi davranışlarımın bile farkında değildim. Ama kendi benliğimin farkına vardığımda yerimden kalkmak için debeleniyor, "Hayır, yapmayın!" diye bas bas bağırıyordum.

Onun zarar görmesini istemiyordum. Oysa karşımda can çekişiyordu. Bu nasıl bir mantıktı? Fazla mı duygusal davranmıştım? Onu düşündüm. Karakterini, kişiliğini, davranışlarını... Sinirden ellerim titriyor, vücudum yaşadığım bu anı anlamlandıramıyor, ne tepki vereceğini bilemiyordu.

Sevdiğim kişinin acı çekmesine dayanamam. Ve şimdi Hazal'a tam karşımda eziyet ediliyordu. Sanki bir hayvan pençelerini ciğerime batırmış da parçalıyormuş gibi hissediyordum. Öylesine acı dolu, öylesine yoğundu ki...

Onun yerinde olmak istiyordum. O benim canımdı. Onun yerinde olmak için her şeyimi verirdim. Bileklerimi sıkan bağları ölümüne zorlarken, nefes almam da güçleşiyordu. Canım yanıyordu. Hayır, hayır. Canım acıyordu! Kalbimi bir alevin ortasına atmışlar da cayır cayır yanıyormuş gibi acıyordu...

* * *

Hazal'ın baygınlığı geçene kadar bekledik. Sağlık görevlisi gelip toparlanmasına yardım etti. Sonuçta oyun devam etmeliydi! Bir şey yaptığımın oyunu! Bu anda bile küfredemiyor olmak ne kadar acı biliyor musunuz?

Soruyu cevaplama sırası bendeydi. Ve ben yalan söyleyemezdim. O yüzden bu meseleyi uzatmadan hızlıca cevap verip kurtulacaktım. Hazal'ın vereceği karara göre elektrik yemeye de razıydım. Keşke onun yerinde ben olsaydım.

"Herkesten sakladığın bir sırrın var mı?" diyerek bana sordu Deniz. Yine Hazal'la göz gözeydik. Hazal'a baktım. Yapılacak bir şey yoktu. Sadece yine düşünmeliydim.

Sır. Ben hiç bir şey saklayamazdım ki! Her şeyim ortadaydı. Herkes bilirdi. Herkes bilmese bile en az bir kişi bilirdi. Belki annem, belki babam, belki de Hazal... Kişi de-

ğişebilirdi ama sonuç aynıydı. En azından bir kişi bile olsa her şeyimi anlatırdım.

Küçükken, bir arkadaşım bakkaldan yumuşak şekerlerden çalmıştı. O sayılır mıydı? Ama yok, çocuğun yaptığını babama söylemiştim, o da bakkala şekerin parasını ödenmişti. O yüzden olmaz.

Yok.

Yok.

Yok.

Başka da bir şey gelmiyordu aklıma. "Hayır!" dedim. Kendimden emindim. Yalan söylememiştim. Bu huyumu Hazal çok iyi biliyordu. Anlaşılan o ki bunu lehimize kullanacaktı.

Hazal bir saniye bile beklemeden "Doğru!" dedi.

Sonra tuhaf bir şey oldu. Deniz'in yüzü daha da çok asıldı ve tuşa bastı. Neden tuşa basmıştı. Bu doğruydu. Anlam veremiyordum. Hazal da bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibiydi. Onun da suratı düşmüştü. Hazal, gerçek, dediğine göre bir sıkıntı olmaması gerekiyordu.

Gelen elektriği çok ani bir şekilde hissedip, kasılmaya başladım. Kaslarımı kontrol edemiyordum. Hazal'ın çığlıklarını duyuyordum. "O yalan söyleyemez," diyordu. O an planının ne olduğunu anladım. En başından beri benim yalan söyleyemeyeceğimi biliyordu. Ancak birilerinin mutlaka elektrik yemesi gereken bir oyundu bu. Bütün elektriği kendisi yiyecek ve benim elektrik yememi engelleyecekti. Kendisini feda etmiş, beni korumuştu.

Bayılmadan hemen önce duyduğum sözler ise Deniz'e aitti.

"Apartman görevlilerine kapıcı diyorsun! Ve bu senin kendine sakladığın küçük bir sır!"

EV KIZI EVREN

Bir Ev Kızı Macerası

Geçenlerde bahsettiğim, sahafta bulduğum kitabın arasından çıkan tarifi herkes çok merak etmiş. Bunu duyan ben durur muyum? Tabi ki durmam!

Önce tarifi ben denedim elbette. Evdekiler bayıldı. Ancak belirtmem gerekiyor ki bir kaç malzemesini değiştirdim. Yani Türkiye'de o malzemeleri bulmam pek mümkün değildi. Evde yapabileceğiniz kıvama getirdim ben de...

İşte o kitabın arasından çıkan tarif;

Malzemeler

6 Yumurta

2 Bardak Un

1 Paket Vanilya ve Kabartma Tozu

1 Bardak Şeker

Şerbet için;

3,5 Bardak Şeker

Üstünü örtecek kadar su.

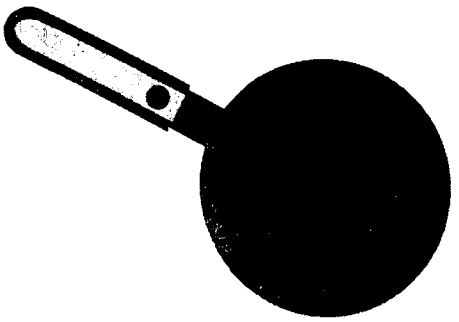
Yapılışı; İlk başta şerbet için malzemeler bir tencereye konup, kaynatılır. Sonra soğumaya bırakılır. Sonra yumurtalar ve şeker mikserle iyice çırpılır. Un, vanilya ve kabartma tozu karışımı bu çırpılan yumurta ile karıştırılır. Bu karışım yağlanıp, unlanmış tepsiye dökülür. Fırına verilir. 170 derecede pişirilir. Hamur piştikten sonra ocakta kaynatılan bir cezve su kekin üstüne dökülür. 5 dakika sonra fırından çıkarılarak soğuk şerbet dökülür.

Tatlı şerbeti iyice emdikten sonra üzerine puding -tercihen vanilyalı- sıcak sıcak dökülür.

Soğuduktan sonra afiyetle yenir.

Bir ev kızı macerasının daha sonuna geldik.
Bir sonraki macerada görüşmek üzere.
Şimdi çamaşırları toplamalıyım.

Bu blog Ev Kızı Evren tarafından hazırlanmıştır.
Tüm hakları saklıdır.
Nereye sakladığımı unuttum!

Sır kelimesinin kendine has bir gücü vardır. Sır, değerli olandır. Sır, başkasından sakınılandır. Sır, bir midyenin sakladığı incidir. Benim sırrım bir inci değildi. Bir sır bile değildi belki de...

Hayatta küçük detaylara dikkat etmeyiz. Yaşarız, detayları görmeden, bakmadan, incelemeden... Bunun aksine hayat, küçük detaylardan ibarettir. Ufak bir dikkatsizlik hayatınıza mal olabilir. Ya da kendi aklınızda bile tutamadığınız küçücük bir sırrınız yüzünden elektrik yiyebilirsiniz, benim gibi!

Ne kadar zaman geçti, ne kadar süre baygındım, bilmiyorum. Gözlerimi açtığımda, üzerime örtülmüş beyaz bir çarşafın içinde yatıyordum. Kafamın üstünden *Bip! Bip! Bip!* diye rahatsız edici bir ses geliyordu. Hemen yatağın ucundaysa Hazal vardı. Yatağın uç kısmında benim ayaklarımın yetişmediği bölgede iki büklüm kıvrılmış, uyuyordu.

Kendimi çok iyi hissetmesem de yatmak istemiyordum. Kim bilir kaç gündür bu haldeydim. Ölebilirdim, ölebilirdik. Ama bunu da atlatmıştık, birlikte. Üzerimdeki örtüyü çekip ayağa kalktım. Yere basmakta zorluk çekiyordum. Kaslarım çok ağrıyordu. Acaba bu normal miydi?

Yerimden kalkınca boşta kalan örtüyü Hazal'ın üstüne örttüm, uyandırmaya kıyamadım. Hem uyanırsa gezin-

meme izin vermeyebilirdi. Nerede olduğumuzu çok merak ediyordum. Elime taktıkları serumu da yanıma alıp yavaş yavaş yürümeye çalıştım. Aklıma filmlerde böyle anlarda gizlice kaçan karakterler geldi. Hafifçe gülümsedim. Öyle biri değildim. Düşünsenize hızlıca eline takılı serumu çekip atıyor, gizlice odadan sıvışıp kaçıyor! Bir kere ben o serumu çıkarmaya korkarım. İğne o iğne! Nasıl canını yakar biliyor musun? Bak şimdi düşündüm de, koşma kısmı da sorun. Dayak yemişten beter halimle nasıl koşacaktım ki?

Serumun takılı olduğu uzun tekerlekli demiri olabildiğince sessiz bir şekilde sürüye sürüye yürüdüm. Koridora çıkınca bir hastanede olduğumuzu anladım. Yan yana dizilmiş bir sürü oda, hastanenin o spesifik kokusuyla harmanlanmıştı. Etrafta kimsecikler yoktu. Bir tek sürüklediğim demirin tekerlerinden çıkan ses, koridor boyunca yankı yapıyordu.

Bembeyaz koridorda, üzerimde ayıcıklı bir pijamayla ilerlerken elektrikli oyunumuzdan kesitler hatırlamaya başladım.

Deniz soru soruyor.

Hazal kendinden emin.

Bana gülümsüyor.

Cevap veriyor.

Doğruyu söylüyor ama ben yalan söylediğini sanıyorum.

Yanlış cevap!

Elektrik yiyor.

Can çekişiyor.

Kıvranıyor.

Bunu durdurmalıyım!

Biri bana sesleniyor. "Evren, Evren." Kim ki bu? Yürümüyordum. Yerdeydim. Bir rüya değildi. En son koridorda yürüyordum. Gözlerimi açınca koridorun ortasına

yığıldığımı anladım. Deniz sesleniyordu.

"Kendinde misin? Yetişemedim, gördüğüm anda koştum ama yetişemedim," dedi.

"Neye yetişecektin?" diye sordum. O kadar kendimden geçmiştim ki bayıldığımı bile algılayamamıştım.

"Bayıldın, iyi misin?" diye sorarken, beni yerde yattığım halden oturtarak doğrulttu.

"İyi değilim, bizi bu hale getiren sensin! Nasıl böyle bir şey sormaya cüret edersin?" Deniz'e o kadar kızgındım ki. Benden rütbeli olması önemli değildi. Amirim değildi. Ajan olmayı da kendi isteğimle kabul etmemiştim zaten. Bu durumda ben sadece mağdur olabilirdim. Bu da bana, Deniz'e kızma, çemkirme, mümkün olsa dövme hakkını bile verirdi. Gerçi dövmeye kalksam kılına bile dokunamadan beni pert edeceğine emindim.

O kadar sinirlenmiştim ki elimi tuttuğunu, sırtıma destek olduğunu bile fark etmemiştim. Elimi çekip sırtımı dikleştirdim. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, çocuk değilim!" dedim. Sesim o sessizliğin içinde fazlasıyla gürültülü çıkıyordu.

Ayağa kalkmaya çalışıp, hafifçe doğrulunca kaslarımın beni taşımaktan vazgeçtiklerini anladım. Çoktan istifalarını vermişlerdi. Bacaklarım tutmuyordu. Her ne kadar istemesem de yanımda duran ilk desteğe yani Deniz'e tutundum. Bakışları bu kadar üzgün olmasa ondan nefret bile edebilirdim. Hazal'ı, beni ve belki de başka bir sürü insanı bir amaç uğruna ne hale getirmişti.

"Öfkeni anlayabiliyorum," dedi, büyük bir sakinlikle. Omzuna tutunduğumdan, haddinden fazla yakındık. Bu rahatsız ediciydi. Neyse ki fazla yürümemize gerek kalmadan ilerideki bekleme koltuklarına oturduk. Zaten pek yürüdüm sayılmaz. Deniz beni taşıdı desem daha doğru olur.

Beni oturtup, tam karşıdaki koltuğa da kendisi geçti. Biraz öne doğru eğildiğinde göz gözeydik. Bu anlamsız bir şekilde huzursuzdu. Sanki beni yakalamaya çalışıyormuş gibiydi. Gözler. Her şey. Gözlerimi bir tarayıcı misali tarıyordu. İnceliyordu. Ne kadar derine inebilirdi ki? Bir gözden, bir bakıştan ne öğrenebilirdi?

"Öfkelenmek konusunda haklısın. Ama öfkeni yansıtman gereken kişi ben değilim. Bunu size ben yapmadım," dedi. Hâlâ gözlerini dikmiş bir şekilde bakıyordu.

Yüzümü çevirip, gözlerimin içine bakmasını engelledim. "Bizi elektriğe bağlayan, oyunu başlatan ve o düğmeye basan sendin! Nasıl bunları söyleyebilirsin?"

"Ben sizin eğitiminizden sorumluyum. Kurallar neyse onu yapmak zorundayım. Bu sizin gelişiminiz için bir başlangıç."

Başlangıç mı? Benim uzun süreli burada kalmaya hiç niyetim yoktu!

"Buradan kaçamazsın Evren. Kimliğini saklamak konusunda çok başarısızsın," dedi. Son kez ismimi söylerken o kadar üstüne basa basa söylemişti ki! Biliyorlardı, tabii ki biliyorlardı. Oyundan önce de, ilk geldiğimizde de biliyorlardı.

"Madem biliyordun, o halde neden ilk seferde bana Evren diye hitap etmedin?"

"Çünkü sen, sana nasıl hitap edilmesini istiyorsan öyle hitap ederim. Bu MEA'da genel kurallardan biridir. Sen açığa çıkarmadığın sürece senin kimliğini ifşa etmeyiz. Görev anlarındaki istisnalar hariç!" Öyle bir söylüyordu ki, o kadar yürekten, inanarak söylüyordu ki!

Burası nasıl bir yerdi? İyi miydi? Kötü müydü? O kadar halsiz hissediyordum ki, aklımdaki soruların ne kadar birbirine girip karıştığını tahmin bile edemezsiniz. Sanki beynimdeki her bir sinir hücresini cımbızla çekip kopartmaya çalışmışlar gibiydi.

Deniz'in gözlerine bakmadan konuşmaya çalışmak zordu. Kendisine çeken bir yapısı vardı ve gözlerini bir saniye bile benden ayırmamıştı.

"İkinizin de elektrik yemeyeceğini düşünmüştüm! Çok samimi arkadaşlarsınız, bir şey saklamadığınızı düşündüm." dedi. Yüzündeki pişmanlık ifadesi miydi?

Kendime itiraf etmeye korkuyordum ama Hazal'ın üç kişiyi öldürdüğünü daha önceden bilmemek çok koymuştu. Gerçi zaten bana hiçbir şeyini anlatmıyordu. Benim için kocaman bir kapalı kutuydu ama çok şey paylaşmıştık. Gözlerine baktığımda anlamalıydım. Bilmesem bile anlamalıydım.

"Hazal kendi hayatından bahsetmekten hoşlanmaz," diyerek geçiştirdim. Dostluğumun, arkadaşlığımın sorgulanmasından rahatsız olmuştum. Ben Hazal'ı olduğu gibi kabul etmiştim. Tamam, kabul ediyorum, arada çenem düşmüş olabilir ama hiçbir zaman söylemek istemediği bir şey zorla söyletmedim. Saygı duydum. Dostluk da bunu gerektirmez mi zaten? Karşındakini olduğu gibi kabullenmek ve saygı duymak...

İşin diğer tarafındaysa kendime sakladığım sırrı, benim bile hatırlamıyor olmam tuhaftı. Hatta mantık dışıydı. Hayır, hatırlamıyor oluşum değil! MEA'nın bunu biliyor oluşu tuhaftı! Böylesine saçma ve gereksiz bir şeyin bunlara sebep olacağını nasıl bilebilirdiniz? Bilemezdiniz. Yani ben bilemezdim.

Daha fazla düşündükçe beynim patlayacak gibi oluyordu ama bu konuda tutarsız bir şeyler vardı. Eğer bu benim kendime sakladığım sırrımsa, bunu benden başka kimsenin bilmiyor olması gerekirdi. Ama MEA biliyordu. Bu durumda bir sır olmaktan çıkardı!

İşte! İşte, bulmuştum. Vücudumdan geçen akım beynime farklı bir berraklık getirmişe benziyordu. Genelde bu

tarz performansları Hazal'dan bekleriz çünkü.

"Bu... Bu mantık dışı. Çok saçma. Bir saniye. Eğer MEA benim sırrımı biliyorsa bu kendime saklamaktan çıkar. Öyle değil mi?"

Deniz hiç ikiletmeden düşünmeden cevap verdi. "Hayır, çıkmaz. Çünkü sen bunu daha önce hiç kimseye söylemedin. Söylemediğini biliyorsun." Biliyordum. Söylememiştim. Hatta kendim bile unutmuştum. O an umutlarım söndü. Zaten kendimi haklı çıkardığımda ne olacaktı ki? Zorla verdikleri voltajları geri mi alacaklardı?

"MEA bunu nereden bilebilir? Nasıl?" dedim, yarım ağız. O kadar ümitsizdim ki omuzlarım düşmüştü.

"Buraya nasıl getirildiğini hatırlıyor musun?" diye sordu Deniz.

"Hayır."

"Sizi bayılttılar. Her birinizi. Buraya ilk kez gelmenin prosedürü bu. Peki, ikinci aşama ne biliyor musun?"

"Hayır."

"Sizden bilgileri almak! Bu o kadar kolay ki. Buraya geldiğiniz de size bir ilaç verdiler. Bilinçaltınız bizim hazinemiz. Bütün her şey orada, elimizin altındaydı. "

Sustum, diyecek bir şeyim yoktu. Sadece şaşkındım.

"Hele sen! O kadar konuşkan bir bilinçaltın var ki! Bülbül gibi şakıdın!"

"Ben öyle şeyler yapmam!" dedim ama biliyordum. Kesin konuşmuşumdur. Huyum bu, ne yaparsın?

Deniz cevap vermedi. Sadece gülümsedi. Başını iki yana sallayıp konuşmaya devam etti.

"Üçüncü aşama sinema salonu. Sonrasını zaten biliyorsun," dedi. Sinema salonundan bahsedince, sona kalan çocuk aklıma geldi.

"O çocuk..." dedim. "Hani başarısız olan, ona ne oldu?"

Sorduğum soruyla birlikte pişmanlık hissettim. İlk defa

Deniz'i görebiliyordum. İnsanlar için üzülüyordu. Yaşananlar yüzünden pişmanlık duyuyordu. Cevap vermekte o kadar zorlandı ki, sırf bunun hatırına ona baktım.

"Sanırım, ona ne olduğunu zaten biliyorsun,"dedi. Öldü, bile diyememişti. Bu kadar çok mu üzülüyordu? Bense onu duygusuz biri sanmıştım.

"Evren," dedi, gözlerini gözlerime dikerek."Burası senin geleceğin. Geçmişinde olanları biliyorum, biliyoruz. Ama her şey zamanla olacak. Eğer eğitimleri geçebilirsen ve sonun o çocuğa benzemezse yolun burada! Bu yolda ilerlemelisin ve başarılı olmak için her şeyi yapmalısın! MEA'dan tek çıkış ölümdür!"

Bu yüreğimi acıtmıştı. Annem, babam... Evim... Hepsi bir anda gözümün önüne gelmişti. Buradan kurtuluşum yoktu. Onları bir daha göremeyecek miydim? Kendi yemeğimi kendim yapamayacak mıydım? Ev Kızı'ndan ne kadar uzaktaydım? Peki, Ev Kızı Evren'den Ajan Evren'e doğru giden yolda ne kadarını yapabilirdim? Gerçekten ama gerçekten başarabilir miydim?

Her bir cevap yeni bir soru doğuruyordu. Ben sürekli soruları kovalıyordum ama cevaplara odaklanmanın zamanı gelmişti. Bu eğitim benim önümdeki yolu aydınlatan tek ışıktı. Hazal'dan destek alacaktım, gerekirse uyumadan çalışacaktım ve bu eğitimi tamamlayacaktım.

Geçmişimde olanlar derken kast ettiği şey katil miydi? Edward! Onu biliyorlar mıydı? Eğitimim bittikten hemen sonra onunla ilgilenecektim. Belki kötü bir başlangıç yapmıştık ama MEA bana çok şey kazandıracaktı.

Tekrar Deniz'in gözlerine baktım. Umut doluydu. Bu sefer gerçekten görebiliyordum. O da yapabileceğime inanıyordu.

"Deniz," dedim.

"Denis," diyerek düzeltti.

"Deniz, bunu yapabilirim!"

"Yapabileceğini biliyorum." Yerinden kalkıp gitmek için hazırlandı. Konuşmanın sonu gelmişti. "Ve şu güne kadar hiç kimsenin bana Deniz demesine izin verm..."

Deniz cümlesini tamamlayamadan, koridorun sessizliğini bozan bir bağrışma duyduk. Kafamı çevirdiğimde az önce orada olmadıklarından emin olduğum bir sürü hemşire ve bir doktor gördüm. Bir odaya doğru koşturuyorlardı.

Ben hızlıca ayağa kalksam da hastalığımı unutmuştum. Kendimi toparlayamadım ve oturduğum koltuğa geri düştüm. Beni destekleyen Deniz'e gitmesi gerektiğini söyledim ve hızlıca koşmaya başladı. Az önce çıktığım odanın iki yanındaki odaydı. Yürüdüğüm tarafa yakındı. Ben de bitmiş serumumun takılı olduğu demire yaslana yaslana, yalpalayarak herkesin koşuşturduğu odaya doğru yürüdüm.

Sonra "Kalbi durmuş." diyen birini duydum. Oda o kadar kalabalıktı ki yatan hastanın kim olduğunu görmek çok zordu. Herkes telaş içinde hareket ediyor, bir o tarafa bir bu tarafa koşuşturuyorlardı. Bu telaşın içinde bir düzen vardı. Aslında herkes görevinin gerektirdiğini yapıyordu. Birbirlerine bağırıyorlar sandığım an, aslında tuhaf ilaç isimleriyle orada yatan kişinin hayatını kurtarmaya çalışıyorlardı.

Kalbin ritmini ölçen aletten *"Duuuut!"* şeklinde bir ses geliyordu ve sanki kimsenin umurunda değilmiş gibiydi. Ya da aslında o ses herkesin umurundaydı, çünkü ritmin melodisini duymak için bu sese katlanmak zorundalardı. Bu sırada sesleri duyan gelmişti. Şimdi odanın önünce ciddi bir kalabalık vardı. Yeni gelenlerden kimse müdahale etmiyor, sadece izliyordu.

Doktor olduğunu tahmin ettiğim, herkesi koordine

eden adam eline şarj cihazını aldı. Hani şu kalbe şok veren cihaz. Adı her neyse işte. İki aleti birbirine sürttü. Sonra "Çekilin!" dedi. Cihaz hala acı acı ötüyordu.

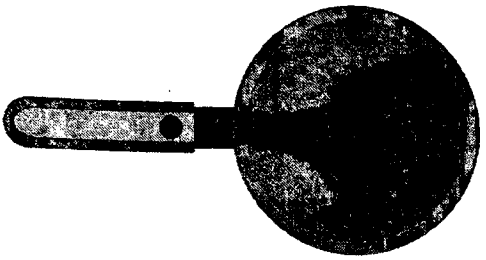
Bir anlığına her şey durdu. Hemşireler durdu, geri çekildi. Deniz köşede durup, hastaya endişeyle bakıyordu. O saliselerle tarif edilecek zaman diliminde herkes geri çekildiği anda hastayı gördüm. O ilk gün gördüğüm kaslı çocuktu. Bizim gibi hastanede yatıyor olmasının nedeni bizden sonra oyuna devam etmiş olmaları olabilirdi. O da elektrik yemişti. Ve şimdi ölüyordu. Vücudu buna dayanamamıştı.

Doktor şarj ettiği aletleri çocuğun üstüne değdirdiği anda ömrüm boyunca tekrar karşılaşmak istemediğim şeyi yeniden gördüm. Çocuk patladı. "Neden? Nasıl?" diye sorgulayamadan hemen önce o gün yemekhaneden çıkışta duyduğum kuş sesini duydum. Kuş sesini burada nasıl duyabilirdim ki?

Kuş sesi o an önemsiz bir detaydı ve ana yoğunlaştım. Çocuk patladı. Doktorlar, hemşireler hatta Deniz bile hayretler içindeyken ben bunun nasıl olduğunu biliyordum. Daha önce de görmüştüm. Bu Tess Gerritsen'in ölümüyle, aynı ölümdü. Ve katil hemen burada, yanı başımdaydı. Aramızdaki oyunun sonlandığını düşünerek hata etmiştim.

Oyun bitmemişti.

Oyun devam ediyordu.

Hazal yanıma geldiğinde titreyen bacaklarımın üzerinde daha fazla duramadım. Zaten yorgun olan beynim, gördüğü bu ölümü kaldıramıyordu. Dizlerimin bağı çözülmüş, ellerim delicesine titriyordu.

"Hazal! Hazal!" diyerek, Hazal'ın bileklerine yapıştım. Yere düşmeden tutunabilmeyi başarmıştım. Gözlerimden istemsizce dökülen yaşları tutamıyordum. Sinir, öfke, şaşkınlık... Bütün duygular birbirine karışmıştı ve ben hepsi yüzünden ağlıyordum.

Ne ara benim yatağıma götürdüler, ne ara yatırdılar bilmiyorum. Tek bildiğim bağırıyordum. Ne söylediğimi düşünmeden, deliler gibi bağırıyordum. Hastanede benim çığlıklarımla dolmuştu. Haykırışlarım gözyaşlarıma karışıyor, katilin bana yaşattığı her gün için yeniden hırslanıyordum. Bunu yapamazdı. Buna hakkı yoktu. Bana burada olduğunu, oyunun bitmediğini bu şekilde göstermemeliydi. Daha adını bile bilmediğim bir insan bunu hak etmiyordu.

İkinci kez aynı şeyleri kaldıracak gücüm yoktu. Bedenim tükenmişti. Ben sadece insanım. Ev kızıyım. Ne eksiği ne fazlası...

Gözlerim yavaşça kapanırken, sakinleştirici verdiklerini fark ettim. Göz kapaklarım ağırlaştığında hiç itiraz etmedim ve usulca sessizliğe büründüm.

* * *

Uyandığımda pencereden giren güneş gözümü aldı. Vakit kavramını yitirmiştim. Hangi gündeydik? Ne kadar zaman geçmişti? Saat kaçtı? Bilmiyordum.

Gözlerimi açtığımda sadece bir anlığına, bembeyaz duvarlara bakıp evimde uyandığım bir sabah gibi hissettim. Kendi yatağımda da güneş böyle gözümü alırdı. Bu kısacık anın huzuru çabuk geçti ve tüm olanları yeniden hatırladım.

Bağırmıyordum, tepki vermiyordum ama bu içimdeki ateşin söndüğü anlamına gelmiyordu. Öfkem birikiyor, içime yığılıyordu. O an başkalarına daha fazla zarar vermemesi için katili öldürmek bile mantıklı geliyordu.

Yataktan çıkıp ayağa kalkarken kendimi gayet dinç hissediyordum. Elimde hala serum takılı olduğundan rahat hareket edemiyordum. Sonra Hazal'ın sesini duydum.

"Evren!" Odanın dışından geliyordu.

"Efendim," dememe kalmadan çoktan odaya girmişti. Yüzü sevinçle şaşkınlık arası bir ifadeye bürünmüştü.

"Uyanmışsın," diyerek yanıma geldi. "Ayakta kalma, henüz iyileşmedin," deyip omzumdan bastırdı. Bu an bana ilk karşılaşmamızı hatırlatmıştı. İlk gün bayılıp yere kapaklandığım zaman... Uyandığımda yanı başımdaydı ve omzumdan bastırıp kalkmamı engellemişti.

"İyiyim ben. Kendimi çok iyi hissediyorum. Ne kadar zamandır uyuyorum? Günler? Aylar?" Hazal'ın tepki vermediğini görünce, "Yoksa yıllar mı?" diye sordum, şaşkınlığımı gizlemeye gerek duymadan. Gerçekten yıllar geçmiş olabilir miydi? Ama Hazal hala gencecik duruyordu. Hemen bir ayna bulmalıydım. Ne kadar yaşlanmıştım? Kaç yıl geçmişti? Kaç yaşındaydım?

Benim aşırı tepkime rağmen Hazal bütün sakinliğini

koruyarak, "Abartma istersen, ilk uyanmanın üzerinden bir gün geçti," dedi.

"Bir gün mü? Yıllarca uyumuş gibiyim." dediğimde Hazal çaktırmadan beni yatağa yatırmıştı.

"Dün olay sonrasında kendinden geçtin. Sakinleştirici vermek zorunda kaldılar. O yüzden derin bir uykuya daldın. "

"Peki, ondan önce, yani elektrik yediğimiz zaman. Sen benim yatağımda uyuyakalmıştın. Nasıl o kadar çabuk iyileşebildin?"

"Bünyem dirençli demek ki," diyerek omuz silkti. Sonra aslında olana geri döndüm. Önce Hazal'ın ölebileceğini düşünüp çok korkmuştum. Sonra kendi ölümümü düşünüp daha çok korkmuştum. Bunların sebebi MEA'ydı. İnsanları ölümle eğitiyordu.

Ancak o patlayan çocuğu gördüğümde, gerçekten uğraşmam gerekenin MEA olmadığını anladım. En azından Edward Pierce yok olana kadar... Edward Pierce... İşte uğraşmam gereken oydu. Bütün ilgim onun üzerinde olmalıydı ki zaten o da bunu istiyordu.

Artık benim öncelikli olarak kendimi veya yakınımdakileri düşünme lüksüm yoktu. Edward Pierce'in bir kişiyi daha öldürmesi riskini alamazdım. İlk önceliğim o olacaktı ve oyunu onun istediği gibi oynayacaktık. Ama kazanan ben olacaktım!

* * *

Hastaneden çıktığımızda Deniz'de yanımızdaydı. Hazal'ın söylediğine göre bir an yanımızdan ayrılmamıştı. Hazal'ın burada özellikle vurguladığı kısım, benim yanımdan bir an bile ayrılmamış olmasıydı. Bir şey ima etmeye çalışıyordu ama neyse.

Hastane dediysem, büyük kapsamlı hastanelerle ka-

rıştırmayın. Eğitim alanımızın hemen yanında, küçük bir yerdi. İki katlıydı. Buraya bu kadar yeterliydi demek ki. O yüzden kolaylıkla yatakhaneye gidebildik. Zaten kimseden destek almama gerek yoktu. Gayet iyiydim ben. Hazal fazla abartıyordu işte.

Deniz'in gözleri sürekli üzerimdeydi. Ona, geçen geceyi sormaya çekiniyordum. Olayın tamamını görmüştü. Patlamayı görmüştü. Her ne kadar devamını göremesem de, biliyordum. Üstü başı kan içinde kalmıştı. Ki sadece kan da değil... Neyse, düşünmek istemiyorum.

Burada alacağım eğitimi, katille oynadığımız oyunda seve seve kullanacaktım. Bu yeteneklere ihtiyacım vardı. Artık bu sadece benim ölüm kalım meselem değildi. Edward Pierce'in de ölüm kalım meselesiydi. Ben ne kadar gelişirsem, onu o kadar köşeye sıkıştıracaktım.

"Bugün yat, dinlen. Yarından itibaren eğitimlere katılabilirsin," diyen Deniz yatakhaneden çıkarken oldukça bitkin gözüküyordu. Muhtemelen o da uyumaya gidiyordu. Ben bir şey demeden Hazal bana döndü. "Gidemezsin, hastayım de, iyileşmedim de. O eğitime katılma. Sana göre değil. Bunu başarabileceğimizi düşünmek aptallıktı. Daha senin elektrik yemeni bile engelleyemiyorsam, diğer tehlikelerden nasıl kurtaracağım?"

Sözleri o kadar içtendi ki, aklımda soru işareti bırakmadığı tek bir yer vardı. O benim kardeşimdi. Dostumdu. Ve bütün içtenliğiyle tek başına bunları başarmıştı. Şimdi yardım etme sırası bendeydi.

"Hazal, yüzüme bak." dediğimde vücudunu dikleştirdi. Gözlerimiz birleştiğinde konuşmaya başladım.

"İlk baştan beri beni koruyorsun. Hayatım boyunca senin kadar fedakâr birisini tanımadım ben. Benim için o elektriği yemeyi göze aldın sen." Söylediklerim nereye

varacaktı bilmiyordum ama artık kendi ayaklarımın üzerinde durma vakti gelmişti.

"Ormanda geçen yalnız vakitlerimde bile aslında beni koruyordun. Bütün bunlar için sana minnettarım. Artık benim bir şeyler yapmamın vakti geldi. Bence o burada! Katil burada ve bunu sadece bana varlığını hissettirmek için yaptı. İnsanları böylesi bir kolaylıkla öldürebilen bir insanla baş edebilmem için senin yeteneklerin yetmiyor Hazal. Ne kadar uğraşırsan uğraş. O benim peşimde ve bu oyun bitmeden de peşimi bırakmayacak. Ve bunun için sen beni engellersen, eminim seni de gözünü kırpmadan öldürecektir. Ben buna dayanamam Hazal, anlıyor musun, dayanamam!"

Söyleyeceklerim bitmemişti. Hazal ağzını açtıysa da konuşmasına izin vermeden susturdum.

"Benim kardeşim yok, ablam, abim yok. Sen benim için hepsi oldun. Annemden, babamdan uzağım ve ben hayatım boyunca onlardan ayrılmamıştım. Sen benim ailemdensin. Şu kadar zamanda bana bir anne güvercinden farksız davrandın. Besledin, büyüttün. Beni ormanda bıraktığın o zamanlar kanatlanma vaktim geldi diye düşünmüştüm ama hayır!"

"Anne güvercin mi?" diyerek gülümsedi.

"Ya dalga geçme! Ben ciddiyim. Sence de uçmamın vakti gelmedi mi?"

"Senin uçacağını görmek benim için en büyük mutluluk, yavru güvercin," diyen Hazal yüreğimi bir kez daha sevgisiyle doldurdu.

* * *

"Nişan al!"
"Hazır!"
"Ateş!"

Sıraya dizilmiş her kişiden silah patlama sesi duyuldu. Çavuş Cengiz arkamızdan emir veriyor, herkes nişan alıp ateş ediyordu. Hazal hedefi ardı ardına on ikiden vururken, benim pek başarılı olduğum söylenemezdi. Şimdiye kadar üç şarjör değiştirmiştik ve ben sadece bir mermiyi hedefin kıyısından değdirebilmiştim.

Silahı tutmak, kavramak çok başka şeylerdi. Uzaktan göründüğü gibi değildi. Ya da kitapta okuduklarım gibi... Kavradığım kısmı elime kocaman geliyordu bir kere. Doğru tutmak için iki elimle tutmak zorundaydım. Bir de geri teptiğinden sağlam tutmak zorundaydım. Sağlam tutarken de hedefi tutturmak zorundayım. Anlatırken bile soğuk terler döküyorsam, uygularken ne kadar zorlandığımı anlamışsınızdır.

Çavuşun yanından bir an olsun ayrılmayan Deniz, birlikte yanıma geldiklerinde, işin sırrının bol pratik yapmak olduğunu söylemişti. Tabii ilk başta kulaklıklarımız olduğundan ne dediğini anlamak için dudaklarını okumaya çalıştım. Anlamadım. Sonra kulaklığı çıkardığımda söyledi ama bunun için bir kaç kez tekrar etmesi gerekmişti.

Çürük elmanın elendiği bu MEA sisteminde benden daha vahim durumda olanlar vardı. Bu işi de ucundan kıyısından bir şekilde başarmıştım. Tabii ki yeterli değildi. Eğer istediğim performansa ulaşmak istiyorsam Deniz'in lafını dinlemeli ve pratik yapmalıydım.

Eğitim bittiğinde hedefi hiç tutturamayan iki çocuk vardı. İkisini de eğitim alanından uzaklaştırdıklarında, sonucun ne olacağını oradaki herkes biliyordu.

Hastanede yaşanan olaydan sonra eğitimdekilerin bana bakışları değişmişti. Yargılayıcıydılar, temkinli davranıyorlardı. Çoğu benimle konuşmamak için yanıma bile yaklaşmıyordu. Herkes neler yaşandığını biliyordu ama kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Sakinleştirici verip

uyuttuklarında ne olmuştu? MEA'nın bu işin peşini bırakmaması gerekiyordu. Yaşananlar onların sorumluluğundaydı, değil mi?

Belki de fazla evham yapıyordum. MEA'nın bu işe el attığından emindim. Sadece benim bilmemi gerektirecek bir şey yoktu. Olsa söylerlerdi. Bu durumda ben kendimi geliştirmeye devam edebilirdim.

* * *

"Yakın dövüş konusundaki beceriniz çok önemli! Bu eğitimin temel taşlarından birisi yakın dövüştür. Ve buraya başvuranların her birinin, bir yakın dövüş tekniği konusunda becerisi olduğunu biliyoruz. Şimdi bu becerilerinizi gösterme vakti! Bu sefer gerçekten eğitimlilerle dövüşeceksiniz! Size biraz daha ılımlı davranmak konusunda ısrarcı oldular. Ben de kabul ettim. Performanslarının yarısıyla size karşı dövüşecekler. "

Çavuş bunları söylediğinde küçük dilimi yuttum. Ben ve yakın dövüş. Ah, ne kadar tatlı bir çift olurduk, değil mi? Ama ne yazık ki daha önce tanışmak nasip olmadı. Peki, ben ne yapacağım? Karşıma uzun uzun adamlar dizilince nasıl dövüşeceğim? Bir de yarı performansı diyor! Dalga mı geçiyorsunuz benimle ya?

Tamam, iki gündür mantık çerçevesinde bakıp, kendi sınırlarımı olabildiğince zorluyorum ama bu nedir kardeşim ya? Yakın dövüş sanatlarının adlarını bile bilmezken, nasıl bir teknik uygulayıp savunmaya geçebilirdim ki? Annem hep "Kaçanın anası ağlamaz," derdi. Yani tehlikeden uzak dur, başıma iş açma demek isterdi. Acaba o taktiği mi uygulasam? Hem erkekliğin de onda dokuzu kaçmak değil midir? Gerçi ben erkek değilim ama olsun. Sözün özü önemli! Buradaki tema 'Kaçmak hayat kurtarır.'

Peki, nereye kaçacağım? Koşsam ne kadar koşabilirim? Ormandaki kötü anılarımızdan beri dalağımla barışık olduğumuzdan, uzun bir süre koşarak idare edebilirdim. Ama koşmak bir çözüme vardırmayacak ki! O adam eninde sonunda beni dövecek.

* * *

Her katılımcının bir eş ajanı vardı. Hazal'ınki bir kadındı. Oldukça sağlam görünüşlü bir kadındı. Benim eş ajammın kim olduğunu tahmin edemezsiniz. Evet, Deniz.

Acaba bunu bilinçli mi yaptı? Şu kızı güzelce bir patak-layayım mı dedi yani? Nedir benim bu çocuktan çektiğim? Tamam ya, kabul. Deniz'in bir şey yaptığı yok. Aksine hep yardımcı olmaya çalıştı bize. Ama fazla batıyor gözüme. Hazal da saçma saçma imalar yapıyor zaten sürekli. Şimdilik susuyorum bakalım.

Karşımda spor kıyafetiyle duran Deniz'in yüzünde anlamlı bir bakış vardı. Neyi ifade ediyordu bilmiyorum. "Şimdi seni bir güzel döveceğim." mi diyordu?

Kafamı yukarı doğru hafifçe kaldırıp, Deniz'e baktım. Kıyafetini göstererek, "Yakışmış," dedim. Aslında onu yokluyordum. Herkesin verebileceği kadar normal bir tepki verdi. "Teşekkür ederim." Lafının devamıysa nasıl fena dayak yiyeceğimin göstergesiydi.

"Yeni aldım. Kirlenmesini istemem."

"Hiç kimse duyduğu neşenin başkalarını rahatsız edebileceğini düşünmez."
–Alain

15. BESTSELLER YAZARLARI KONFERANSI'NDAN ÖNCE, TÜRKİYE

"Olası ihbarı hafife alamayız Edward. Patlayıcı uzmanı olarak seni görevlendirmek zorundayım. Patlama olmadan önce müdahale etmen için orada bulunman gerekiyor. Sahaya çıkmadığını biliyorum ama zaten bu da tam olarak bir saha görevi sayılmaz. Bana söylediklerine göre şirketten Akay diye biriyle görüşmen gerekiyormuş. O sana program detaylarını anlatacak. Sen de kendine göre bir çizelge oluşturursun. Kimliğinin açığa çıkmaması için, seni, bilgisayar uzmanı olarak işe alınan yeni şirket elemanı olarak biliyorlar. Akay denen adamla da bu şekilde görüşürsün artık. Yeteneklerinden hiç şüphem yok. Bunu başarabileceğini biliyorum. Şimdi hazırlan!"

Çavuş Cengiz'in sözleri bittiğinde evet anlamında ba-

şımı salladım. Yavaştan eşyalarımı toplamaya başladım çünkü buradaki son günlerimdi. Bu görev Major Earth Agent için yaptığım son işti. Ama bunu sadece ben biliyordum. Çavuşun tek bildiği iki ay sonrası için yapılan bomba ihbarı için önlem almaktı. Elbette güçlü ajanlarının iki ayını harcamak yerine beni tercih etmişti. Bomba ihbarı onun gözünde önemsiz ama devlet için önemli bir durumdu. O yüzden Major Earth Agent'dan yardım istemişlerdi ve patlayıcı uzmanı olarak benim gitmen en mantıklısıydı.

Aslında bunu yapan da bendim. Her şeyin planıma göre ilerlemesi gerekiyordu. Bu yüzden 15. Bestseller Yazarları Konferansı'na bir bomba saldırısı yapılacağını ihbar ettim. Bu konferans gizli bir konferanstı ve yurt dışından çok fazla katılımcısı oluyordu. Eğer bu ihbar gerçekleşirse devletin gücü sarsılırdı, hatta belki savaş bile ilan edebilirlerdi. Bu duruma el koyabilecek tek yer vardı; Major Earth Agent. Kısa bir hesaplamayla bu olanları ve devamının nasıl gelişeceğini biliyordum. Bu aşamaya kadarki belki de en zor kısım arama yapma kısmıydı. Çünkü konuşmak için anneme benzeyen birisini öldürmem gerekiyordu.

Zoe'nin elimden kaçmasından sonra uzun bir süre saklandım. Kelimelerim gitti. Varlığım kayboldu. Beni ben yapan şeyden uzaklaştım. Beni çeken ne varsa uzak durdum. Artık olmazdı. Evimde öldüremezdim. Bekledim. Hep doğru anın gelmesini bekledim.

Bu bekleyişin sonunda Major Earth Agent benimle iletişime geçti. Sanki beni benden daha iyi tanıyormuş gibi konuşamadığımı, okula erken başladığımı, bilgisayar dâhisi olduğumu, kaç dil öğrendiğime kadar her şeyi ama her şeyi biliyorlardı. Sadece kan ve kelimelerim arasındaki bağlantıdan habersizlerdi. Ve bana bir teklifleri vardı.

"Bize katıl!"

Buraya katılmak, annemden sonra başıma gelen en iyi

şeydi. Karakterimi tanımış, ona göre yaklaşmışlardı. Ve bana istediğimi vermişlerdi. Benim algılarıma, yaklaşım tarzıma saygılıydılar.

İlk eğitimlerde fazlasıyla zorlandım. Gereksiz yere beni yorduklarını anladıklarında, zekâmı kullanabileceğim alanlara yönlendirildim. Hızlı öğrenen, çabuk kavrayan beynimi keşfettiklerinde patlayıcıların karmaşık yapısını çözmek için beni kullandılar. Patlayıcı uzmanı olarak eğitilerek, uzun zamanımı burada geçirdim. Ben sahaya çıkacak bir ajan değildim. Sahaya çıkarsam Major Earth Agent için öldürmek zorunda kalırdım. Bunu istemiyordum. Ben kendim için öldürüyordum. Kelimelerimin başkası için ortaya çıkmasını istemiyordum. Bu bana özel kalmalıydı...

Major Earth Agent'ın eğitim sistemi, yok oluş üzerineydi. Eğer başarısız olursan, ölürsün. Bu, benim en keyif aldığım kısımdı. Çünkü başarısız olanlar bizim deneklerimiz oluyordu. Patlayıcıları deneyebilmek için en büyük fırsatımızdı. Bu durum hem Major Earth Agent'ın işine geliyordu hem benim. Çünkü burada kişisel bir alanım vardı. Denekle yalnız kalıyordum ve onlara patlatıcıyı ben yerleştiriyordum. Yani eğitimde başarısız olanlar benim oluyordu.

Gene de saf, akan, kıpkırmızı kanı; patlayan bir insana tercih ederdim. Patlayan vücut parçaları kelimelerim hoşlandıkları bir yapı değildi. Zaten sadece çok azı anneme benziyordu. Birisinin gözlerinde görmüştüm bir kez, annemi. Patlatmadan önce bıçakladım, onun sayesinde kelimelerim geri geldi. Patlattığım zaman ortaya çıkan kirli görüntüyü sevmiyorum.

Patlayıcılar konusunda kendimi geliştirip, deneyler yaparken, bazı bilgileri kendime saklamayı tercih ettim. Her bilgimi buraya aktarsaydım, bugün uygulamaya baş-

ladığım planı yutturamazdım. Deneklere uyguladığımız patlayıcılar ile benim yeni ürettiğim arasında çok büyük farklar vardı ve ben bunu ilk defa 15.Bestseller Yazar Konferansı'nda deneyecektim. Tekrar ihtiyacım da olmayacaktı çünkü orada istediğimi alacaktım.

Eşyalarımı bir bavula koyup Major Earth Agent'tan ayrıldım. Yeni bir kimlik, yeni bir pasaport, yeni, yeni, yeni... Adım hala Edward'dı. Bundan memnundum. İki yıldır görüşmeyi beklediğim kızın da bana böyle seslenmesini istiyordum.

* * *

Planlarımda, ihbardan sonraki iş, katılımcı bloggerın seçimiydi. Şirket bunu tuhaf bir kura sistemiyle internet üzerinden yapıyordu. Bazı şeyler çocuk oyuncağı gibi geliyor ama bu sefer sistemi çözmek saatlerimi aldı. Eğer biraz daha geç kalsaydım, eleme sisteminin başka bir kişiyi seçerek, çağırılmasına neden olabilirdim. Oysa benim tek bir hedefim vardı: Ev Kızı Evren.

Hedefin şaşması bütün planımı alt üst edebilirdi. Bu riski alamazdım. Rastgele bir isim seçen sistemin mantığını anladıktan sonra ufak bir kod yazdım. Bundan sonra tuşa bastıkları an gelecek tek bir isim vardı. Ev Kızı Evren.

Şirkete gitmeden hemen önce kıyafetlerimi değiştirip, yeni görünüşüme kavuştum. Gözlüklerim, şapkam, bol pantolonum. Tuhaf bir şekilde bana eski günlerimi hatırlatmıştı. Major Earth Agent'dan önceki yıllarımı...

O zamanlar çok uzakmış gibi geliyordu, değişen çok şey vardı. Artık amatörce öldürmüyordum. Keyfimce seçip, kendi yöntemlerimle öldürdüklerim çok daha fazla keyif veriyordu ama bu riskin hesabını yapmıştım. Nasıl olsa çok yakında kelimelerime kavuşacaktım.

* * *

Şirkete gittiğimde Akay denen adamı buldum. Beni hızlı hızlı bilgilendirdi. Konuşamadığımı bildiğini ve zaten buna ihtiyacım olmadığını söyledi. Katılımcıların kaydı için özel bir sistem tasarlamamı istedi. İnternet üzerinden başvuruları kabul edebileceği özel bir sistem. Çok basitti.

"Sen bu sistemi tasarlarken ben de blogger seçimini yapayım," diyen Akay'ın lafları tuhaf bir heyecan dalgası oluşturdu. Hava kararmaya başlamıştı. Ben sistemi tasarlarken vaktin böylesine hızlı geçmesine şaşırmıştım. Programlama yaparken zaman su gibi akıyordu.

O seçimden çıkacak kişinin Evren olması bile beni aşırı gergin yapıyordu. Böyle hissettiğim en son an, annemin yanında olduğum zamandı. Üzerinden yıllar geçmesine rağmen bunu hatırlıyordum. Ve bana bu duyguları şu an hissettirebilen tek kişi vardı. Evren.

İlk gördüğüm an...

İlk andan beri biliyordum...

Evren...

Düşünmesi bile heyecan vericiydi! Hele ki bundan sonra olacakları düşündükçe keyifleniyordum.

"Ev Kızı Evren..." diyen Akay, düşünceli bir şekilde bilgisayar ekranına bakıyordu.

"Neden tam isimlerini yazmazlar ki?" diyerek bana baktı. Oturduğum yerden ona dönüp baktım. İfadesizdim. Bana bir şey ifade etmiyordu. Ben kodların başına geri döndüğümde o da bir şeyler yazıp, çıktısını aldı. Çıktıya damga bastı ve aceleyle yerinden kalktı.

"Rica etsem benim için bunu şu adrese postalar mısın?" diyerek elindeki çıktıyı uzattı. Diğer eliyle de ekranda yazılı adresi gösteriyordu. Bu Evren'in adresiydi. Elimdeki de ona gidecek postaydı. Elbette postalayacaktım.

* * *

Postaneye gittiğimde ellerim titreyerek Evren'in adresini yazdım. Ona bu kadar yakın olmak çok tuhaftı. Ondan istediğimi aldığımda ne olacaktı bilmiyorum ama şu an hissettiklerimle onun yanına yaklaşmam çok zordu. Konuşamamam da bu sıkıntıyı ikiye katlıyordu.

Davetiyeyi tam kargolayacağım sırada vazgeçtim. Ve davetiyeyi alıp oradan çıktım. Aradığımı bulamadığım için birçok kitapçıya girip çıktım ve Evren'in en büyük zaafı, benim planımın en önemli parçası olan Tess Gerritsen'in son çıkan kitabını aldım. Nedensizce biliyordum ki, Evren'in bu davete katılmasının en önemli nedeni bu kitap olacaktı.

Evinin adresini biliyordum. Ben götürebilirdim ve onu görebilirdim. Bu hayatımı değiştirebilirdi. Hem planımın daha hızlı işlemesini sağlardı. Onu görme düşüncesi bile beni bu kadar heyecanlandırırken, konuştuğumda ne olacaktı? Zamanı geldiğinde ona kelimelerimi bahşedecektim. Ama ne kadar konuşabilirdim ki? Çok az bir vaktim vardı. En önemlisini söylemeliydim. Benim için en önemlisini!

Hayır! Ona âşık değildim. Aşk benim gibiler için fazla gerçekti. Bu özlemdi. Kelimelerimi nasıl özlüyorsam, öyle bir şeydi. Hatta belki de yıllardır hayalini kurduğum bir gerçekliğin özlemiydi. Zamanında kaybettiğim bir şeye duyduğum özlemdi! Anneme duyduğum özlemdi.

* * *

Verilen adrese geldiğimde, ne beklediğimi bilmiyordum. Evine vardığımda akşam olmuştu. Kapıyı çaldığımda heyecanımdan kan ter içinde kalmıştım. Zili çaldığımdaysa nefes nefeseydim. Vücudumu kontrol edemiyor-

dum. Hormonlarım tahminlerimin üstünde çalışıyordu ve buna neyin sebep olduğunu bilmiyordum.

Kapı açılmadan hemen önce, içeriden "Evren, kapıya bak kızım!" sesini duydum. Kapıyı açacak kişi Evren'di. Hazır olmalıydım. Gerginliğim kontrolden çıkmamalıydı.

Kapıyı açtığında şapkamın altında kendimi göstermeyecek kadar kapalı ama onu görecek kadar açık duruyordum. Uzun siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı, aynı annem gibi.

İçim titredi.

Belki de ilk defa, anneme böylesine benzeyen birisinin kanını akıtmak istemedim.

Belki de ona gerçekten ihtiyacım olduğundandı.

Belki de yeteneklerini görmek için sabırsızlandığımdandı.

Nasıl her şeyi bu kadar anneme benzeyebilirdi ki?

Oydu!

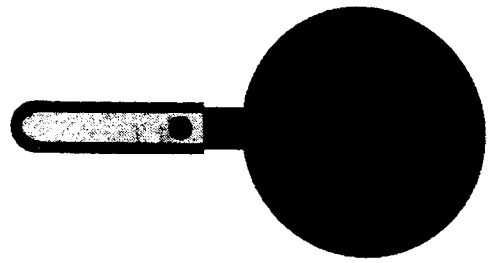
Onu gördüğüm an anladım.

Oydu!

Yıllardır aradığım, beklediğim oydu!

Kelimelerimi geri getirecek olan oydu!

Ve bana istediğimi verecek olan da oydu!

Bazen keşfetmeniz gereken yeteneğiniz, yıllarca bir köşede usulca doğru zamanın gelmesini bekler. Varlığının farkında bile olmazsınız. Sonra öyle bir an gelir ki, artık sessiz duramaz, çıkıp kendini gösterme anı gelmiştir.

Deniz'in üstünü kirletmemekle ilgili konuşmasından hemen sonra Çavuş Cengiz işaret verdi. Hazal'a baktığımda çok rahat gözüküyordu. Her zamanki gibi simsiyah giyinmişti. Hareketleri profesyonelceydi. Kıyafetiyle, duruşuyla sanki doğuştan buraya aitmiş gibiydi. Tabii dayısından eğitimliydi. Bizde dayı ne arar? Bizde daha çok "Yemek yap Evren. Evi temizle Evren. Ütü yap Evren."

Dikkatimi Hazal'dan çekip Deniz'e verince, üzerime doğru gelen bir yumruk gördüm. Yumruğu fark etmemle vücudumu diğer tarafa atmam bir oldu. Deniz sen nasıl bir insansın? Bir Ev Kızı'nın yakın dövüş konusunda oldukça beceriksiz olduğunu bilmiyor musun?

Yumruktan kaçtığımda Deniz'den de bir miktar uzaklaşmıştım. Ellerinin, kollarının ulaşamayacağı bir mesafedeyken gözlerine bakma fırsatı buldum. Gözler. Deniz ne söylemişti? Gözlerine baktım. Derine. En derine. Ne görmeyi umuyordum ki? Bir sonraki hamlesini mi? Benim gördüğüm koyu, karanlık bir boşluktu. Ben bu işi beceremiyordum.

"Gözlerin," dedi Deniz, benim gözlerinin içine uzun

uzun baktığımı fark edince. "Fazla korkuyorsun. Korkma!" diyerek yeni bir hamle için adım attı. Adım atınca, geriye çekildim. Aramızdaki mesafeyi açmaya çalışıyordum. Böylece bana vurmasını engellerim diye düşünüyordum. Gerçi bu güne kadar düşündüğüm neyi yapabildim ki? Düşünerek, planlayarak ilerlediğim her seferde çuvallıyordum. Hazal da yanımda olmasa, fazlasıyla gereksiz düşüncelerimin içinde kaybolup gidecektim.

Bir an sonra, bütün düşüncelerimden arınmaya karar verdim. Bu seferlik düşünmeden iş yapacaktım. Düşünmek yılların getirdiği bir alışkanlıktı, bundan sıyrılmak hiç kolay değildi ama sadece bu seferlik anı yaşayacaktım. Hazal'ı dinleyecektim. Kafamın dikine gitmeyecektim. Çok büyük ihtimalle plan yapsam da yapmasam da dayak yiyecektim. Kaçışım yoktu. Ben de oluruna bıraktım. Zorlamanın âlemi yok.

Bu verdiğim ani kararları neye borçluydum bilmiyorum. Yine de kesinlikle o an aklıma geleni yapmak, en iyi fikirdi. İkinci kez düşünmemek harika bir duyguydu. Kafasına her eseni yapmak Hazal'm işiydi, ben planlı olandım. Zaten bu da içimdeki huzursuzluğun nedenini açıklıyordu.

"Beni yenmek mi istiyorsun? O zaman önce yakalamalısın!" dediğimde arkama bakmadan koşmaya başlamıştım bile. Nereye kadar kaçabilirdim bilmiyordum. Ama en azından peşimden gelirse o da koşacak ve yorulacaktı. Eh, yine bir planım vardı. Huyum kurusun.

"Kaçarak korkularınla yüzleşemezsin! Biliyorsun değil mi?" diye arkamdan bağıran Deniz'i bile takmadım. "Kimse senin gibi yapmıyor Evren! Buna kaçak dövüş derler! Benim bu şekilde yorulacağımı sanıyorsan, yanılıyorsun!" diyerek devam eden Deniz'in sesinden gittikçe uzaklaşıyordum. Aradaki mesafeyi açıp, sonra bir yerler-

de gizlenebilirdim. Gerçi eninde sonunda ben bu dövüşe dâhil olacaktım da, bakalım.

Kaçak dövüşmek istemiyordum ama dayak yemek de istemiyordum. Ağzım gözüm kaymış bir halde biraz daha hastanede vakit geçirmek istemiyordum. Gelişmek istiyordum. Geliştiğimi görmek istiyorum. Bu bir anda olmuyordu. Çalışacaktım ve koşmanın buna bir faydası olmuyordu.

Arkama bakmadan koşmaya başladığımda hiç farkında değildim ama binanın içine girmiştim. Koşmaya devam ederken, ilk gün bulunduğumuz sinema odasının yanından geçtim. Deniz'i kaybetmiştim. Sapmadan yoluma devam edince yemekhanenin mutfak girişine denk geldim. İçeride saklanabilirdim ve kimse beni fark etmezdi. Kimsenin aklına orada olduğum da gelmezdi.

Mutfak, bana sanki evdeymişim gibi hissettiriyordu. Pişmek için hazırlanan malzemeler, kaşıklar, çatallar, tahta üzerinde minik minik doğranan biberler, hüngür hüngür ağlatan soğanlar...

Bir an durup soluklandım. Çoktan nefes nefese kalmıştım. Eğer Deniz hala peşimdeyse birazdan bana yetişirdi. Çok vakit harcayamazdım. Dalağım şişmemişti, bunun için kendisini tebrik ettim. Dışarıdan gören birisi kendi kendime konuştuğumu sanabilirdi. Ama hayır. Ben dalağımı kutluyordum. Böylesine uyumlu bir ekip olduğumuz için mutluydum.

Kendi derdime dalıp Hazal'ı unutmuştum. Acaba Hazal ne yapıyordu? Karşısındakiyle başa çıkabilmiş miydi? Elenen biri var mıydı acaba? Eğer varsa ben elenmekten ya da öldürülmekten kurtuldum demekti. Kaçarak bile olsa kurtulmuştum. Ancak bunu şimdilik bilmiyordum ve kendimi garantiye almalıydım. Hazal'ı ve onunla ilgili endişelerimi bir kenara bırakıp, kendime odaklandım.

Anlık bir duraksama ve soluklanıştan sonra mutfağın kapısını ittirdim. Kendime saklanacak bir yer bulmayı umuyordum. Ama kapıyı ittirmemle yan taraftaki tezgâha çarpmam bir oldu. Kapının arkasından birisi çıkıp beni tezgâha doğru itmişti. Bunu fark edince şoka uğradım. Etraftaki çalışanlar sanki biliyormuş gibi hızlıca uzaklaşmaya başladılar.

Ben daha toparlanamadan karnıma bir yumruk yedim. O şoktan kurtulup kendime geldiğimde karşımdakinin Deniz olduğunu fark ettim. Yüzü yumuşacıktı ama hareketleri sertti.

"Bundan kaçamazsın, bu senin kaderin," dedi. Tam tekrar yumruk atmaya yeltendi ki kafamı eğip onu boşta bıraktım. Bu arada sürüklendiğim tezgâha yapışmış bir haldeydim. Dövüşün tam ortasına düşmüştüm. Bir kaçış yolu bulmalıydım.

Size mutfaktayken evimde gibi hissettiğimi söylemiştim. Kafamı sağa çevirince tezgâhın üzerinde bir tepsideki pirinçleri gördüm. Yarısı ayıklanmış. Tepsi de ikiye ayrılmışlar. Sanki ayıklayacakmışım gibi avucuma bir miktar aldım. Hızlı bir hareketle Deniz'in yüzüne fırlattım. Aynı anda büyük bir hırsla "Bu benim kaderim değil, beni siz zorladınız!" diyerek bağırdım. Pirinçleri fırlatmaya devam ettim. Bu hareketi beklemeyen Deniz, elini yüzüne kapattı. Gözüne falan gelmiş midir ki acaba? Neyse o da bana yumruk attı! Ödeşmiş olduk, değil mi?

Acaba yemekte pilav mı yapacaklardı ki? Bu kadar çok pirinçle ordu doyardı. Gerçi doğru ya! Zaten bir orduyu besliyorlardı.

Yüzünden elini çeken Deniz'in hareket etmesine fırsat vermeden, elime geçenleri fırlatmaya başladım. Önce fasulyeler geldi. Çok etkili değildi. Gittikçe yaklaşıyordu. Bense geri geri kaçıyordum. Sonra elime ekmekler geldi.

Ekmekleri fırlattığımı, attıktan sonra fark ettim. Kulağımda annemin sesi çınlıyordu.

"Nimetle oyun olmaz!"

Yavaş yavaş Deniz'den uzaklaşırken, hemen arkamdaki streç film rulosuna denk geldim. Hızlıca yerinden alıp Deniz'e doğru savurdum. O kadar büyüktü ki savururken bile zorlanıyordum. Elime sığmayacak kadar geniş bir ruloydu. Sertti ama yeterli değildi. Çünkü bana uygun değildi. Daha etkili bir yol bulmalıydım. Hadi Evren! Burası senin mekânın! Mutfakta aynı anda yaptığım üç yemekle savaş çıkıyordu. Bir kavgayı mı halledemeyecektim?

Aynı anda üç yemek... *Elime ocağın üzerinde duran uzun saplı tavayı aldım.*

Pilav için bire iki oranı kullanılır... *Tavayı düşüncesizce savurunca Deniz köşeye kaçıp hamlemi savuşturdu. Yüzünde tuhaf bir gülümseme var.*

Suyuna limon suyu eklersen, taneleri daha beyaz olur... *Deniz eline bir bıçak aldı.*

Tereyağı kullanmak pilavın lapa lapa olmasını önler... *Ortamızda bir set var. Bir o yana bir bu yana gidiyoruz. Deniz bıçağı sallıyor.*

Bu oyalanmanın ve gecikmenin sonunda dayanamayan Deniz, elini masanın üstüne bastırarak kolundan kuvvet alıp yanıma atladı. Tam karşımda!

Hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Elindeki bıçağı fütursuzca sallayan birisine karşılık vermeye çalışıyorum. Salgıladığım adrenalin hormonu bana daha fazla kuvvet veriyor. Sanırım bu işi başaracağım.

"Kendini bırak, deplasmanda olan benim!" diyen Deniz'in niyetini anladım. Öyleydi. Burası Ev Kızı Evren'in yarışa önde başlayabileceği tek yerdeydik. Mutfak! Burada başkasının beni yenmesine izin veremezdim.

Elimdeki tavayı daha sıkı kavradım. Deniz gülümsedi.

Gözleri parlıyordu. Beni kışkırttığının farkındaydım ama bu hoşuma gitmişti. Deniz yetenekliydi ve onu yenebilmek büyük bir fırsattı. Bu fırsatı kaçırmamalıydım.

Ben tavayı Deniz'e doğru savurunca o da bıçağı savurdu. Bıçağının vuruş şiddeti o kadar güçlüydü ki tava elimden uçtu. Duvara vurup yere düştü. Yetişemeyeceğim bir mesafedeydi.

Hemen yan tarafımda duran ilk şeyi kavradım. Pırasalar! Elimde bir sürü pırasa vardı. Tekrar düşünmedim, zaten vaktim de yoktu. Her şey o kadar hızlı oluyordu ki! Pırasaları bir kılıç gibi kullanmayı denedim. Ama Deniz elindeki bıçakla tek hamlede pırasalardan bir parça koparttı. Mutfaktaki bıçaklar fazla keskindi. Pırasaları fırlatıp, tezgâhın üzerindeki daha küçük boyuttaki tavayı aldım. Elime tam oturdu. Hafifliği de idealdi. Streç film rulosu gibi değildi. Kendimi savunabilirdim. Ama nasıl dövecektim?

Bıçak ve tavanın çarpışması tuhaf sesler çıkarıyordu. *Tak! Tuk! Tak! Tuk!* Eski savaşlarda kılıç kullanan iki askerin dövüşmesini andırıyordu. Bir oradan vuruyor, engelliyorum. Bir bu taraftan vuruyor, engelliyorum.

Deniz kendini geri çekip yeni hamlesine hazırlanırken, boşluğunu yakaladım ve tavanın tersiyle bir tane geçirdim. Omzuna denk geldi. Afalladı ama bu yetersiz bir hamleydi. Geri çekilip, yeni hareketini görmeye çalışırken, bıçağını bacağıma saplamak için uzandığını fark ettim. Aynı anda tavayı kalçama kapattım. Böylece kişisel bir kalkan oluşturmuş oldum.

Bıçak saplanmayınca geri çekti ve ben de üzerine gitmeye başladım. Her hamlemde vurmaya çalışıyordum ama engelliyordu. En sonunda uzun boyuyla kafamın üstünden bir darbe indirmeye çalıştığında kafamı tavayla kapattım. İki eliyle bıçağı tuttuğundan, çok fazla açık

vermişti. Şu an önümde bacakları açık bir halde duruyordu. Kafamın üstündeki tava kalkandan bıçağı çekmeden hemen önce bu boşluktan yararlandım. Yapmam gerekeni yaptım.

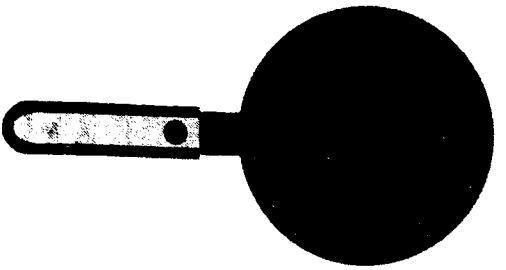
Bacaklarının ortasına bir tane geçirdim.

Hiç acımadım, hareketimi kısıtlamadım.

Bu kadar kötü olacağını bilsem, daha nazik davranırdım ama o bana öyle davranmamıştı. Bıçağı bir oyuncak gibi elinde sallaya sallaya beni dövüşmeye zorlamıştı.

İki büklüm bir halde yere serilirken bıçak da düştü. Bıçağı ayağımla itip, hala iki elimle kavradığım tavayı kafamdan kaldırdım. Yeni bir hamleye gerek yoktu. Yenmiştim.

Bu benim ilk zaferimdi!

"Hazal!"

Kendimi suçüstü yakalanmış gibi hissediyordum. Az önce zaferimin keyfini çıkarırken, kafamı kaldırınca kapı eşiğinde duran Hazal'ı fark ettim. Kapıya yaslanmış bizi izliyordu. Dudakları keyiften kıvrılmıştı. Öyle bir bakıyordu ki, bir şey mi ima ediyordu anlayamıyordum.

"Ortalığı fena dağıttın!"

Yok yok, gerçekten bir şey ima ediyordu. Hem ne diye yüzünde tuhaf bir sırıtış vardı ki? Ha evet, bu arada Deniz hala yerdeydi.

"Ben bir şey yapmadım," diyerek iki elimi havaya kaldırdım. "Yemin ederim!" Gözlerim büyümüş, kaşlarım havaya kalkmıştı.

Ben bunları söyleyince Hazal'ın kahkahası odayı doldurdu. Gülmesi beni daha da utandırdı. İnsanlara zarar vermek iyi hissettirmiyordu. Her ne kadar önümdeki yolu görebilsem de asıl kimliğim hiç bir zaman değişmeyecekti. Ben ev kızıydım.

Deniz kendini toparlayıp doğrulmaya çalışırken ona destek olup ayağa kalkması sağladım. Çok acımadığını farz ediyordum. Yüzüme bakarak,"Bu sefer kazanmış olabilirsin ama bir sonrakine buna izin vermeyeceğim. Haberin olsun!" dedi. Korkmalı mıydım? Başka birisi olsa, küfürler savurur, kızar, bağırırdı değil mi? Deniz gülüyordu.

Neden herkesin yüzünde tuhaf bir sırıtış vardı? Tamam, biliyorum, bu benim için önemli bir dönüm noktasıydı. Hayatımda ilk defa eğitimli bir ajanı yenmiştim ama bu yüzden olsa, onların yüzündeki sırıtık ifadenin bende olması gerekiyordu. Değil mi?

Deniz ayağa kalktıktan hemen sonra, kapının eşiğinde Hazal'ın hemen arkasında Çavuş Cengiz durdu. Bu adam sert mizacıyla beni acayip korkutuyordu. Boyu o kadar uzundu ki Hazal'ın arkasından bile geniş omuzlarını, dik duruşunu ve keskin mizacını görebiliyordunuz.

Hazal hala gevşek gevşek bize doğru baktığından çavuşu görememişti. Ağzından saçma sapan bir laf çıkacak diye ölümüne korktum ama neyse ki Hazal çok konuşan bir insan değildi. İnsanlar hakkındaki düşüncelerini kendine saklardı. Bu yüzden o tahmin ettiğim sahne gerçekleşmedi. Hani bilirsiniz, öndeki kişi birisinin hakkında atıp tutar ve arkasında o atıp tuttuğu kişi belirir. Ne kadar kaş göz yapsanız da arkasına bakmayı akıl edemez ve konuştukça konuşur. Oradaki kişi ben olsaydım bu sahneyi yaşamamız çok muhtemeldi.

Deniz'le ben çavuşu görünce toparlanıp, sırtımızı dikleştirdik. Gözlerimiz Hazal'dan kayıp çavuşa geçince Hazal da bir terslik olduğu anlayıp arkasına baktı. Zaten o kadar heybetli bir adamın gölgesi bile güneşinizi engeller, ister istemez dönüp arkanıza bakardınız.

Çavuşun bakışları hepimizi süzdükten sonra, mutfağa kısa bir bakış attı. Hiç dikkat etmemiştim ama mutfak yerle bir olmuştu. Her yer dağılmıştı. İlk girdiğim anki düzen kaybolmuş, her şey birbirine girmişti. Bunu biz mi yapmıştık? İnsan dövüşürken yaptıklarının farkında olmuyordu gerçekten. Resmen kendimden geçmiştim.

Deniz yanımdan ayrılıp çavuşun yanına gitti. "Efen-

dim," dedi, en erkeksi sesini takınarak. "Evren, bu aşamayı başarıyla tamamladı."

Raporunu sunmuştu. Şimdi karar sırası çavuştaydı. Deniz'in nefesini tuttuğunu hissediyordum. Neden benim için bu kadar uğraşıyordu? Hazal'da böyleydi. Bende ne vardı? Bana yardım etmelerinin sebebi neydi? Ben bunca soruyu bir anda nasıl üretebiliyordum? Gerçi benim yaşam felsefem buydu. Sorularımla nefes alıyordum. Gerçeğe sadece sorularımla ulaşabilirdim. Bence, sorgulamayan bir insanın, yaşamak için de bir amacı yoktur.

Hazal'ı anlıyordum belki ama Deniz'de hiç akıl fikir yoktu. Çocuğa tekme attım, iki seksen yere uzandı, yine de gülüyor. Tuhaf. Acaba dışarıdan bakılınca yardıma muhtaç birisi gibi mi duruyordum? Hayır canım, ne alakası var! Hem her insan, her konuda iyi olmak zorunda değil ki. Mesela ben çok iyi yemek yapıyorum, Hazal yapamıyor. Ya da Hazal çok iyi dövüşüyor, ben dövüşemiyorum. Ama dövüşeceğim. Bir gün Hazal kadar iyi olabilir miyim bilmiyorum ama Edward'ı yenecek kadar iyi olacağım. Bundan eminim. Deniz'le yaptığım dövüşte şunu anladım: Tek yapmam gereken, kendime güvenmek! Güven başarıyı ardında saklar. Bu iki kere ikinin dört ettiği kadar gerçek.

Çavuş elini çenesine götürüp, çenesini sıvazladı. Bir an bana baktıktan sonra gözlerini tekrar Deniz'e dikti. "Görebiliyorum," dedi, bir yandan da ortalığın karışıklığını göstererek. "Nereden başlayacağını biliyorsun, aferin," diyerek Deniz'in omzuna vurdu.

Ben anlamadım. Kazanan bendim. Övgüyü hak eden bendim. O zaman neden çavuş ona aferin diyordu? Benim yeteneklerimi keşfetmem o kadar zor bir şey miydi yani? Bu durumda o beni teşvik etmiş oluyordu.

Beni mutfağa yönlendirmişti. Bilmeden de olsa onun

planına uymuştum. Mutfak benim en iyi olduğum yerdi, Deniz de bunu gözler önüne serecek bir iş yapmıştı. Bu durumda bilerek yenilmemişti. Bu ihtimali de aradan çıkardığımıza göre gerçekten bir şey başarıyordum. Bu his çok iyi hissettiriyordu.

Çavuş tekrar eski dik görünümüne kavuşup, sert bir şekilde "Burayı toparlayın!" diye emretti. "Dağıttığınız gibi toplayacaksınız! Aşçıları korkuttuğunuz için yemek de size ait!" dedi. Bunları söylerken Deniz ve beni kast ediyordu. Hazal'la alakalı bir durum yoktu zaten ama onun da burada kalmasını isterdim.

Cevap beklemeden arkasını dönüp yürümeye başladığında, Hazal da peşine takıldı. Gitmeden hemen önceyse "Dağıttığınız gibi toplayın! Hadi gene iyisin güvercin! Ne de olsa mutfak senin mekânın," diyerek bana güldü. Keşke güvercin olayını ona anlatmasaydım diye düşündüm. Diline dolanmıştı bir kere. Söyler dururdu artık. Bir de şu imaları olmasa çok iyi olacaktı.

Neyse ki bu aralar özel olarak konuşacak vakit bulamıyorduk, yoksa hemen Deniz'le beni yakıştırmalarına başlayabilirdi. Bunları duymak istemiyordum. Zaten aklımda da böyle bir şey yoktu. Aslında Hazal ilk başlarda hiç böyle biri değildi. Sanırım MEA'ya gelince özünü buldu.

İkisi de gidince Deniz'le o dağınıklığın ortasında kalmıştık. Şöyle bir dikkatli bakınca, bu mutfağın hayatım boyunca görmediğim kadar büyük olduğunu anladım. Burası gerçekten hayallerimi süsleyecek kadar güzel bir mutfaktı. Tam ortasındaki mermer masayla, fırınının büyüklüğüyle... Gerçi şu an büyük bir kaos halindeydi ama olsun.

Ellerimi istemsizce mermerin üstünde gezdirdim. Az önce pirinçleri dağıttığım yerden geçiyordum. Sonra bıçakların sıralandığı yere baktım. Küçükten büyüğe doğru

o kadar mükemmel duruyorlardı ki...

Öylesine dalıp gitmiştim ki hayaller dünyasında, Deniz'in sesiyle kendime geldim. "Tebrik ederim."

"Ha, ne? Neden tebrik ediyorsun?"

Deniz suskun kalarak anlamamı bekledi.

"Ah, doğru ya! Teşekkür ederim. Bunu nasıl bildin?"

"Neyi?" diye sorarken, gerçekten aklı karışmış gibi baktı.

"Mutfakta başarılı olabileceğimi..." Gerçekten bir cevap bekliyordum. Nasıl bilmişti?

"Sadece tahmin etmiştik. Çok konuştuğunu söylemiştim değil mi? Anlattıklarının arasında yemek tarifleri de vardı. Buraya ilk geldiğinde bu mesleğe az da olsa ilgin var sanıyordum. Çünkü buraya gelenler bunun bilincinde olurlar. Ama sen sadece mutfaktan bahsediyordun. Ne kadar güzel yemekler yaptığından... Ben de şansımı denemek istedim. Çavuş Cengiz'den izin aldım ve buradayız. Mutfakta bir kıvılcım yakaladığımızı inkâr edemezsin."

"Bence sen onu kendine sor. Sence o kıvılcımı yakalayabildim mi?"

"Tahmin ettiğimden de iyi bir geri dönüş aldık. Mutfak senin yaşam damarlarından biri gibi adeta. Buraya girince yüzün aydınlanıyor."

Bunu biliyordum. Buranın mutfağı az da olsa bana evimi hatırlatıyordu. Evdeki her ne kadar çok daha küçük ve gösterişsiz olsa da sıcak bir çorbanın pişmesi bile bana o hissi yaşatıyordu. Burası, o kadar aydır bulunduğum yerler içinde en çok evim gibi hissettiren yerdi. O yüzden burada kendimi savunmaya geçmem çok normaldi

"Ev Kızı Evren, dedin az önce. Onu da mı ben söyledim?" diyerek, devam ettim. Deniz sorularımı cevapsız bırakmamaya çalışıyordu. Fırsatımı bulmuşken her şeyi sormalıydım.

"Tabii ki. Yoksa nereden bilecektim?"

O da haklıydı. Karşınızda bülbül gibi şakıyan biri varken tekrar araştırmaya ne gerek vardı. Sor cevaplasın. Muhtemelen o sormadan ben söylemişimdir onu da. Çok konuşuyorum ben, neyse.

"Sorularını buraları toplarken sorabilir misin? Yapmam gereken çok iş var ve burayı toparlamak bunun yanında hiç bir şey kalır," dedi.

"Tamam, o halde ufak bir planlama yapalım hemen. Sen şuradaki paspası alıp yerleri temizlemeye başla, "derken elimle paspası gösterdim. "Ben de tezgâh üstünü halledeyim." dedim.

"Anlaştık."

* * *

Deniz yerleri süpürmeye başlayınca benim hakkında ne kadar çok şey öğrendiğini merak ettim. Her şeyi söylemişsem Edward'dan da bahsetmiş olmalıydım. Peki, o zaman neler bildiğini öğrenme vaktiydi.

"Edward Pierce," dedim doğrudan. Lafı dolandırmanın bir anlamı yoktu. Tepkisini ölçtüm ne kadarını biliyordu. Ne kadar anlamıştım? Anlatınca araştırmış mıydı? Yoksa diğer olaylar gibi havada mı kalacaktı? Benim ismi telaffuz etmemle durdu. Sanki adı söylenmemesi gereken birisiymiş gibi çok kısa bir anlığına gözleri büyüdü. Süpürmeyi bıraktı ve bana döndü. "Tanıyor musun?" diyerek devam ettim.

"Hayır," dedi hızlı ve net bir şekilde.

"Ben anlatmadım mı yani sana?" O kadar şeyi konuşup bunu söylememem mümkün değildi.

"Anlattın ama tanımıyorum."

"Ne söyledim? Edward hakkında ne anlattım? Ne kadarını biliyorsun?"

"Evren," dedi üzgün bir ses tonuyla. "Bunu konuşmasak daha iyi olacak."

"Bilmek istiyorum. Ne kadarım öğrendiğini bilmek istiyorum." Farkında olmadan sesimi yükseltmiştim. Kızgın değildim ama Deniz'in de Hazal gibi kabuğuna çekilip benden cevapları sakınmasını istemiyordum. Konuşsun anlatsın istiyordum. Saklayacak ne vardı ki? Zaten benim bildiklerimi bana anlatacaktı.

"Bilmek istemiyorsun Evren. Fazla meraklısın ama her şeyi bilmek senin için faydalı olmayacak. Bana güven," dediğinde çoktan omuzlarımdan tutmuştu..

Ellerini omuzlarımdan çekmesi için hareket edip kendimi geriye attım. "Söyle, lütfen!" dedim. "Buna ihtiyacım var," derken sesim kısıldı.

Deniz çenemden tutup, yüzümü kendi suratına doğru kaldırdı. Şimdi yüz yüze bakıyorduk.

"Evren," dedi. "Her şeyi biliyorum, tamam mı? Her şeyi..."

Bir an duraksadım, algılayamadım.

"Ya-Yani ben... Her şeyi anlattım öyle mi? O halde benim arandığımı da biliyorsun, Deniz!" Nedensizce telaşlanmıştım.

"Evren," dedi. Sesinde sakinlik vardı. Dikkat ederek konuştuğu çok belliydi.

"Sen her şeyi anlattın, evet. Buna rağmen bu konuda senden daha çok şey biliyorum. Bildiklerim altında eziliyorum. Sana söyleyemediğim için suçlu hissediyorum." Kafasını yere eğdi. Yüzü gölgelendi. Bu durumdan en az onun kadar ben de rahatsızdım.

Nasıl benden daha fazlasını biliyor olabilirdi? Bildikleri nelerdi? Neden herkes benden bir şeyler saklamaya çalışıyor gibi hissediyordum?

"Bu nasıl mümkün olabilir ki? Yoksa Hazal bir şeyler

mi söyledi? Çünkü onun bana anlatmadığı şeyler olduğunu biliyorum," dedim. Büyük bir sakinlikle konuşmuştum ama Hazal'ın bana değil de Deniz'e anlatması içimi ürpertmişti. Deniz konuşurken bir yandan da Hazal'ın düşündüğüm şeyi yapmamış olmasını diliyordum. Çünkü o benim en yakınımdı, dostumdu. Bu, tartışmaya açık bir konu değildi. Bana anlatmıyorsa, kimseye anlatamayacak durumda olmalıydı.

"Hayır, anlatmadı." Rahatlamıştım. "Sen hastanede yatarken, konuştuk. Bildiklerini anlatmadı. Ancak benim bildiklerimi de sana anlatmamam konusunda ısrar etti. Bak Evren, ben sana karşı sır saklayabilecek biri değilim."

Bunun farkındaydım. Deniz bana, torpilli bakan çocuğuymuşum gibi davranıyordu. Hazal'ın anlatmak istemeyişini anlayabiliyordum. Beni korumak istiyordu. Çok çabuk etkileniyor, pes ediyordum. Güçlenmemi istiyordu. Belki de haklıydı.

Kısa bir an soluklanıp, devam etti. Bu arada sanki düşüncelerini toparlamaya çalışıyor gibiydi. Araya girmedim, konuşmadım. Sadece bekledim. Deniz'in dayanamayıp anlatacağına neredeyse emindim.

"Buraya gelene kadar Ev Kızı Evren'in sen olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim. Bana inanmak zorundasın," dedi. Ne diyordu bu?

"Bunu biliyorum. Nereden bilecektin ki hem?"

"Hayır, hayır. Öyle değil. Anlamıyorsun. Bundan önce Ev Kızı Evren'i biliyordum. Ve Ev Kızı Evren'in suçsuz olduğunu da biliyordum. Sen buraya ilk geldiğinde, konuşturmasaydık, senin o olduğunu bilemeyecektim."

Kafam karışmıştı. O kadar derin cümleler söylüyor gibiydi ki bağlantıyı kuramıyordum. Ev Kızı Evren'i biliyor olması normaldi. Çünkü haberler uzun bir süre dillerine benim adımı dolamışlardı. Tuhaf olan suçsuz olduğumu

nasıl bildiğiydi. Hadi diyelim ki bunu Hazal söyledi. O zaman neden fazladan bir şeyler bildiğini söylemişti.

Gerçekten algılayamıyordum. Beynim böylesine yoğun bir gizem maskesini kaldıramıyordu.

"Ne demek istiyorsun, açık konuş Deniz!"

Sinirlenmiştim. Sinirlenmekte haklıydım. Çok karmaşık konuşuyordu. Tam ağzını açıp konuşacaktı ki, işaret parmağımı kaldırıp onu durdurdum.

"Ya da dur! Anlatma. İzin ver, zihnimi boşaltayım. Yenileneyim, kendime geleyim." dedim. Çok kuruyordum. Çok sorguluyordum. Kendimi bulmalıydım

"Pekâlâ. Anlatmayayım. Ne yapmamı istiyorsun?"

Bu sorusuyla emir komuta zinciri bir anlığına yer değiştirmiş gibi olmuştu. Mutfaktaydık, değil mi? Bunun daha basit bir cevabı olamazdı.

"Ayağımın altında dolaşma yeter." Bir an annem gibi konuştuğumun farkındaydım ama aylardır hasretini çektiğim mutfağı doya doya yaşamak istiyordum. Bu benim rahatlama yöntemimdi. Benim tedavim, tam burada, mutfaktaydı.

"Burada ikimiz görevlendirildik. Burayı öylece sana bırakıp gidecek değilim. Hem hiçbir şey de bilmiyor sayılmam. Sana yardım edebilirim. Tabii istersen?"

Keşke şu masum kedi bakışlarını atmasaydı. O zaman reddetmem daha kolay olurdu.

"Söyle o zaman. Ne biliyorsun?"

"Imm, şey..." Bir an duraksadıktan sonra, "Senin için ortalığı temizlerim. Sen de rahatça yemeğine odaklanabilirsin. Sonra da salatayı yaparım, olmaz mı?"

"Yemekler mesele değil ama neredeyse bir ordu insana salata yapman gerektiğinin farkındasın değil mi? Bence yapamazsın," dedim, umursamaz görünmeye çalışarak. "Yine de sen bilirsin."

Bunun üzerine dudağı kıvrılarak bir parça gülümsedi. "Öyle mi dersin? Tamam o zaman. Nesine?"

"Anlamadım?"

"Nesine, diyorum. İddiaya girelim, nesine?"

"Neden iddiaya giriyormuşuz ki? Zaten kaybedeceğin bir iddiaya girmen de ayrıca komik!" Nefes vermekle gülmek arası bir ses çıkardım. Komikti. Gerçekten.

"Bence iddiayı kazanacağımı bildiğin için kaçıyorsun, şu anda. Buna kaçak dövüş derler." Bu eğlenceli konuşmanın arasında gerginliğimin ne ara gittiğini bile fark edememiştim. Deniz'in rahatlatan bir yanı vardı. İlk günden beri yüzünün yumuşak hatları, bakışları hep farklıydı diğerlerine göre.

"Kaçmıyorum!" Nedensizce yüksek tonla konuşmuştum. Ama bir yandan da gülümsüyordum. "Pekala, tamam. Varım. Ben diyorum ki, o salatayı yapamazsın, beceremezsin!" Kaşları inanmaz bir halde kalktı. Kendine çok güveniyordu. Acaba bu iddiaya hiç girmemeli miydim?

"Nesine?" diye yeniden sorduğunda çoktan ne isteyeceğimi düşünmeye başlamıştım. Bu iddiaya annem veya babamla girmiş olsaydım, kola falan isterdim. Ne bileyim. Evde pek de üretken olamıyorsunuz bu konuda. Buradaysa aklıma özel bir şey gelmişti.

"Tava. Tava istiyorum. Özel bir tava, sadece bana özel." Deniz, sanki çoktan biliyormuş gibi sinsice gülümsedi.

"Ben dee," diyerek lafını uzatırken, düşünmek için kendine zaman tanıdı. "Hah! Buldum. Eğer ben kazanırsam, her sabah benimle koşuya çıkacaksın." Elini bana doğru uzattı. "Anlaştık mı?"

Neden böyle bir şey istemişti ki? Gerçi önemli değildi. Nasılsa ben kazanacaktım.

Elini sıktım. "Anlaştık."

Eli yumuşaktı. Elimi sıkarken nazik davranmaya çalı-

şıyor gibiydi. Arkadaşça değildi, sanki daha özeldi. Ama ben bunu istemiyordum ve o tatlı sert duruşunu anladığım an elimi çektim. Ciddileştim. Şimdi iddiayı kazanmalıydım. Aslında bunun için özel bir şey yapmama gerek yoktu. Belki arada sırada Deniz'i rahatsız eder, işinden alıkoyardım. Hoş, hala benim tetiklememe bile gerek kalmadan pes edeceğini düşünüyordum ya, neyse.

Deniz, elimi hızlıca çekmenin aramızda oluşturduğu gerginliği anlayarak, uzaklaştı. Bu tavrı hoşuma gitmişti. Ona en ufak bir ümit vermeye niyetim yoktu. Yalnızca çok iyi biriydi ve bana destek oluyor, gelişmemde yardımcı oluyordu. İşte bu kadar!

EV KIZI EVREN

Bir Ev Kızı Macerası

Aranızda imambayıldı tarifi isteyenler oldu. Normalde, her yerde bulabileceğiniz tarifleri burada paylaşmadığımı biliyorsunuz. İmambayıldıyı bir arama motoruna girip bulabilirsiniz. Ancak ben bu tarifin içine özel bir baharat ekliyorum o yüzden kendi tarifimi buraya yazmaya karar verdim.

İşte Evren'in İmambayıldı'sı;

Malzemeler:

5 adet patlıcan
2 büyük boy soğan
3 adet yeşil biber
3 adet domates
6-7 diş sarımsak
Yarım demet maydanoz
Sıvı yağ
Pul biber
Karabiber
Tuz
Ve özel baharatım; Yenibahar.

Yapılışı:

Patlıcanları soyduktan sonra yarım saat tuzlu suda bekletiyoruz. Ardından yıkayıp kuruluyoruz. Sonra patlıcanları sıvı yağda kızartıyoruz.

İç harcı için soğanları doğrayıp sıvı yağ ile ocakta kavuruyoruz. Soğanları kavurduktan sonra biberleri, sarımsakları ve yenibaharı ekliyoruz. Biraz daha kavuruyoruz. Daha sonra domates ve kalan baharatları da ekleyerek kavuruyoruz. Maydanozu da ekledikten sonra ocaktan alıyoruz. Patlıcanları yarıp, içine harcı ekliyoruz. Tepsiye dizdikten sonra 190 derece ısıtılmış fırında pişiriyoruz.

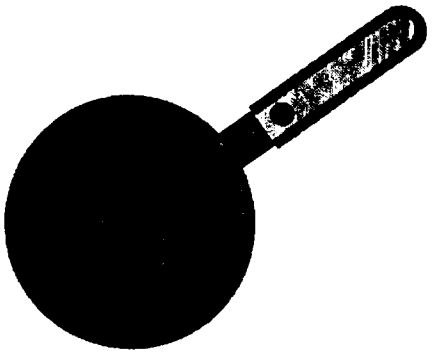
Sonra da afiyetle yiyoruz.

Bir ev kızı macerasının daha sonuna geldik.

Bir sonraki macerada görüşmek üzere.

Şimdi İmambayıldı yapmalıyım.

Bu blog Ev Kızı Evren tarafından hazırlanmıştır.
Tüm hakları saklıdır.
Nereye sakladığımı unuttum!

Neden yapamayacağına bu kadar güvenip, iddiaya gitmiştim ki? Şimdi her sabahın köründe kilometrelerce koşmak zorundaydım. Of.

Yaklaşık dört saatin sonunda mutfağı temizlemiş, yemekleri yapmış, işleri bitirmiştik. Hatta ve hatta Deniz salata malzemeleri konusunda tahminimden daha üstün bir başarı sergilemişti. Ben yemeği yaparken, arada bir onu izliyordum. Bıçağı kavrayışı, kesişi, kesme tahtasını özenle tutuşu... Profesyoneldi. Benim kadar iyiydi, belki de benden daha iyiydi.

"Beni kandırdın!" dedim. Bıçağı ilk seri hareket ettirişinde.

Yüzüme baktı. "Hayır," dedi ve ekledi. "Sana söyledim. İnanmayan sendin."

Doğru söylüyordu. İnanmamıştım. Ona inanmam gerekiyordu. Bu sadece anlık bir durum değildi. Bu bir dersti. Ona ve belki de MEA'ya güvenmem gerektiğini anlatan bir ders. Fazlasıyla etkili olduğunu söylemeliyim Sonuçta bana Deniz'le birlikte sabah koşusuna mâl olmuştu.

Menüde mercimek çorbası, pilav ve sulu köfte vardı. Koca koca kazanlarda yemek pişirmeye hiç alışkın değildim. Bu yüzden yabancılaşmıştım ama kıvamları harikaydı. Köfteleri yaparken öyle hırsla yoğurdum ki, sakız gibi olmuşlardı. Hiçbir tedavi, yemek yapmak kadar iyileştiremezdi beni.

Yemekler piştiğinde derin bir rahatlamayla oturdum. Belim tutulmuştu, ayaklarım kopmuştu. İddiayı da kaybetmiştim. Ama olsundu. Artık Deniz'i dinlemeye hazırdım.

"Evet," dedim büyük bir kararlılıkla. "Artık seni dinlemek istiyorum. Lütfen, anlat. Sana güveniyorum."

Deniz bana baktı. Onun da çok yorulduğu belli oluyordu. Ayağa kalkıp yürümeye başladı. Önce düşündü, düşündü. Nereden başlayacağını kestiremiyor gibiydi. Mutfağın içinde bir o yana bir bu yana volta atıyordu. Sonra durdu, ellerini kollarında birleştirdi.

"Siz baygın haldeyken, sizi konuşturmamızı sağlayan ilacı neden bulduk biliyor musun?"

Konuyu neden buradan açtığını bilmiyordum. Merak ediyordum. Anlatacaktı değil mi? O yüzden sustum, sadece istediği cevabı vermekle yetindim.

"Bilmiyorum."

Yüzü gerildi. Ofladı. Kollarını açıp volta atmaya devam etti. Konuşmak, anlatmak ona çok zor geliyordu. Hazal'ın tembihlerinin Deniz'i engellediğinin farkındaydım. Ama bu sefer, ısrarcı olmak, gerçekten öğrenmek istiyordum. Ve bu sefer, belki de ilk defa, bunun beni etkilemeyeceğini biliyordum. Aksine başarmam için tetikleyici bir şeyler biliyor olabilirdi. Bu fırsatı değerlendirmeliydim. Hazal bizi yalnız bırakmak konusunda fazla ısrarcı olduğu için bu konuşmaya engel olamayacaktı.

Belki de Hazal'ın tahmin ettiği gibi bu durumdan kötü etkilenmezsem, o da bana kendini anlatabilirdi. Sorun kötü etkilenmemekti, değil mi? Bunu başarabilirdim.

Deniz son kez durdu. Sandalyesini önüme çekti. Tam karşıma dimdik bir halde oturdu. Derin bir nefes aldı.

"Edward yüzünden," dedi. "Edward'ın ihaneti yüzünden."

"Bu, bu da ne demek şimdi?" Şaşkındım. O ilaçla Edward'ın ne alakası olabilirdi ki?

"Edward MEA'nın çalışanlarından biriydi. Benden daha kıdemliydi. Herkese örnek olacak bir çalışma rutini vardı. Fazlasıyla düzenli, temiz çalışırdı. Patlayıcılar üzerine uzmanlaşmıştı. Çavuş Cengiz'in raporlarına göre gelecek vaat ediyormuş. Tasarladığı patlayıcılar eşsizmiş. Ancak bir gün bir ihbar aldık. Çavuş Edward'ı görevlendirdi. Edward, normalde saha dışına çıkmayı hiç sevmezdi ancak bu sefer farklıydı. Resmen günleri saydı."

Farkında olmadan tuttuğum nefesimi bıraktım. Deniz devam ediyordu.

"Eğitimden başarısız olanlar Edward'a giderlerdi. Edward da bu işlemden benim kadar rahatsız olmuş görünürdü. Patlayıcı tasarlamayı sevdiğini biliyordum ama bunları başarısızların üzerinde kullanmak... O... O çok..."

Konuşmaya devam edemedi. Deniz bu haliyle çok çaresiz duruyordu. O kadar kötü gözüküyordu ki, bunu tarif bile edemiyordum. Onu suçlayamazdım. Deniz iyi bir insandı. Söylediği her söz kırbaçla vurulmuşçasına bir yankı bırakıyordu. Onda da, bende de...

Edward, bu insanları kullanmıştı ve onlar da tedbir almıştı. Yeni gelenleri konuşturmak, her şeyi anlatmalarını sağlamak en mantıklı yöntemdi. Bunu anlıyordum. Ama burada beni en çok şaşkına çeviren olay Edward'ın MEA'da çalışıyor oluşuydu.

"Deniz, kendini suçlama. Seni anlıyorum." dedim. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Hangi kelimeleri kullansam doğru cümleyi oluşturacaktım? Bunun doğru bir tarifi yoktu ki.

"Hayır, Evren. Buna hakkın var. Senden saklayamam. " Bir anlık suskunluğundan sonra Deniz, sanki gücünü yeniden toparlamışçasına anlatmaya devam etti.

"O gittikten sonra, ilk başta ne olduğunu anlamadık. Her şey normaldi. Her şeyin kontrol altında olduğu konusunda bizi ikna etmişti. Sonra, o gün... İlk ölümün yaşandığı gün Edward'la iletişimimiz kesildi. Bahsedilen bomba patladı ve bir kişi öldü. Suçlu sen gözüküyordun. Olaya hangi açıdan yaklaşırsak yaklaşalım karşımıza sen çıkıyordun. Ancak bundan yanlış bir şeyler vardı. Kendine 'ev kızı' diyen, blogunda sürekli Tess Gerritsen'dan bahseden, ona böylesine hayran olan birisinin bunu yapması imkânsızdı. Profilin, katil profiline uymuyordu."

Gözlerim dolmuştu. Çünkü belki de ilk defa benim suçsuzluğumu, beni görmeden bilen birisi vardı karşımda. Beni hiç tanımazken, bana inanmıştı. Acaba ailem beni hiç suçlamışlar mıydı? Yoksa "Evren, yapmaz." diyebilmişler miydi? Bilmiyorum. Ama şu an karşımda kanlı canlı birisi vardı ve bana gönülden inanıyordu. Çünkü ilk baştan beri benim yapmadığımı biliyordu.

"Böylesine bir çıkmazdayken, nasıl benim yapmadığımdan emin olabilirdin ki?" Bu soruyla kendimi tuzağa çekiyor gibiydim.

"Ben değil, çavuş anladı. Çünkü Edward'dan sorumlu kişi oydu. Onu en iyi tanıyan da oydu. Ceset geldiğinde, daha doğrusu cesedin parçaları geldiğinde, kullanılan patlayıcıyı tanımlayamadık. Sistemimizde böyle bir patlayıcı yoktu. Böylesine küçük olduğu halde bu kadar etkili... O davette bulunanlar arasından bunu yapabilecek tek kişi vardı."

"...Edward." Tam söyleyecekken lafını tamamlamıştım. Olayı farklı bir açıdan görmek iyi miydi? O zamanlar onlar burada uğraşırken biz kaçıyorduk. Ya da kaçmaya çalışıyorduk.

"Peki, madem benim suçsuz olduğumu biliyordunuz, o halde neden kaçtık biz? Neden polisler bizi yakalamaya

çalıştı?" Hakikaten neden kaçmıştık? İşin komik tarafı, gereksiz bir çaba mıydı yani?

"Bu yukarıdan gelen bir emirdi. Herkese seni suçlu duyurmamız çok önemliydi. Aslında bu yüzden de senin gerçek resmini halkla paylaşmadılar. Robot resmini dağıttılar ki kabul etmek gerekirse robot resimle alakan yok. Senin için arama emri çıkarıldı. O yüzden evine kadar gittiler. Ama bunların hepsi göstermelikti. Edward'ı yakalamak içindi. Şunu bilmelisin Evren, MEA'nın niyeti seni gözden çıkarmak değildi. Edward çok zeki. Tahmininden daha zeki ve bilgisayarlar konusunda oldukça iyi. En ufak bir bilgi sızdırılması, senin hayatını ve belki de başka insanların hayatını riske atardı."

"Zaten Hazal'ı bıçakladı. İnsanlara zarar vermekten hiç çekinmediği belli, peki ne istiyor? Neden yapıyor bunları?" Sınav sonucunu öğrenecek bir çocuk kadar heyecanlıydım. Karnıma tuhaf bir ağrı saplanmıştı. Edward hakkında bu kadar çok şey öğreneceğimi bilmiyordum. Besin zehirlenmesi gibi bir etkisi olmazsa iyiydi.

Deniz seslice nefes verdi. Sırtını tezgâha dayayıp, iki elini çaresizce açtı.

"Bilmiyoruz," dedi. "Tek bildiğimiz senin peşinde olduğu. Ama sana zarar vermek istemiyor. Eğer öyle olsaydı, seni öldürmek için defalarca fırsat yakalamıştı. Başka bir şey var. Ve ben bunu bilmemekten nefret ediyorum." O kadar öfkelenmişti ki, birazdan bir şeyleri kıracaktı.

"Her şeyi bileceksin diye bir şart yok," dedim çekinerek.

"Bilmeliyim Evren. Eğer seninle ilgiliyse, bilmeliyim." Sesinin daha önce hiç böyle sert çıktığını görmemiştim. Bu kadar kararlı... Bu mesele onun için bu kadar önemli miydi yani?

"Belki Çavuş biliyordur," diyerek bir öneri sunmuş ol-

dum. Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki, korkudan, ben bile zar zor duymuştum.

"Bilmiyor. O yüzden seni eğitmem çok önemli, anlıyor musun?" Direk gözlerimin içine bakıyordu. "Ne istediğini bilmiyoruz ve seni her şeye karşı hazırlamalıyım. Sana bu yüzden gözlerin önemli olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Gözleri anlarsan, bakışlarının ne ifade ettiğini bilirsin. "

Yutkundum. Gözler. Bunun üzerine çalışmam gerekiyordu. Hem de ciddi bir şekilde. Artık bu işin şakası yoktu. Buradaydım. Eğitilecektim. Bunun için fazla hevesli bir eğitmenim vardı. Ve peşimde, benden ne istediği belirsiz bir katil vardı. Evet, tam olarak aradığım yerdeydim. Gerçekten!

"Ya benim buraya gelişim? İlk başta benim Ev Kızı Evren olduğumu bilmediğimi söyledin. Hazal'la benim buraya gelişimi siz ayarlamadınız mı?"

"Hayır. Eğitilecek ajanlar, başvururlar. Biz de gider alırız. Aynı sizi aldığımız gibi. Ama seni konuşturmadan önce, başvurduğundan bile haberimiz yoktu. Ki bunun sebebi o yaptırdığınız sahte kimlikler. Hazal'ın söylediğine göre kimlikler karışmış. Başka birinin yerine sizin başvurunuzu yapmışlar."

"Tuhaf değil mi? Yani kimliklerin karışması. İnsan planlı olmadığına inanmak istemiyor."

Deniz anlamamışçasına bana baktı. Kimliklerin karışması... Bizim buraya gelmemiz... Rastlantı olması mümkün değildi. Belki başka bir hayatta yaşıyor olsaydım, mümkün gelebilirdi. Böylesine zeki bir katil peşimdeyken, hiçbir şeyin normal yoldan olabileceğine inanmıyordum artık. İçimdeki o saf, her şeye inanabilme potansiyeli olan Evren'i kaybediyordum sanki.

Sanırım Edward'la karşılaşmak için sadece kas gücü değil, zekâma da ihtiyacım vardı. İkisini geliştirmek için

de buraya yeterince zamanım olacağına inanıyordum. Olmalıydı.

Bir süre öğrendiğim yeni gerçekleri sindirmeliydim. Fazla yenmiş yemeğin üstüne bir soda içme ihtiyacı hissetmek gibiydi bu duygu. Fazla gelmişti. Ve bu olayların başından beri, ilk defa doğru yerde olduğumu hissediyordum. Evim değildi ama ona en yakın hissettiren yerdi. Bir kamyonun arkasından iyiydi.

Bugüne kadar Hazal'ın desteğiyle gelmiştim. Hiç bir zaman da yanımdan ayrılmayacağını biliyordum. Deniz ise Hazal'dan daha istekliydi. Bunun sebebi, bana karşı hissettikleri miydi, bilmiyorum. Öyle olmamasını umuyordum. Çünkü yeni bir dönemece giriyordum. Edward'la korkmadan yüzleşebilecek bir hale gelmeliydim. Bu, her ne kadar destekçilerim olsa da, tek başıma yüklendiğim ağır bir sorumluluktu. Bunu taşıyabilmek için ailemden bile uzak kalmak zorundaydım. O yüzden bir aşk ihtimali, ihtimal dahi olsa aklımı kurcalamamalıydı. Bu, aşk hakkındaki ilk ve son düşüncelerimdi.

Derin bir düşünce havuzundan çıkıp kendime geldiğimde yaklaşan ayak seslerini duydum. Deniz kendini toparlayıp, çeki düzen verdi. Ben gelenin kim olduğunu anlamamıştım ve hâlâ aynı pozisyondaydım. Mutfak kapısı sert bir şekilde açıldı, gelen Çavuş Cengiz'di. Demek ki bize verilen sürenin sonuna gelmiştik. Zaten o süre bize fazla fazla yetmişti. Her şey hazırdı.

"Eğer işiniz bittiyse eğitim alanına geçin," diyen çavuş, odayı şöyle bir süzdükten sonra devam etti.

"Hazırlanmanız gereken bir eğitim var. Özel bir eğitim!"

Deniz'le birbirimize baktık.

"Özel bir eğitim. Bunun ne demek olduğunu bilmek bile istemezsin, Evren." diyen Deniz'in gözleri korku dolu

bakıyordu. Bu kadar korkacak ne vardı ki? Altı üstü bir eğitimdi ve burada daha fenalarını görmüştük, değil mi?

"Bu kadar korkutucu olan ne?"

"Bu son dersiniz, öğrendiğiniz her şeyi uygulamanız gereken son sınavınız. Geçen sefer bu eğitimde herkes başarısız olmuştu ve ben de bu programm kaldırıldığını düşünmüştüm. Anlaşılan öyle değilmiş. İşin kötüsüyse..." dedikten sonra bir an duraksadı. "Neyle karşılaşacağınızı kimse bilmiyor!"

Sessizliğime geri döndüm. Diyecek bir şey yoktu çünkü. Çavuş konuşmasını yaptığında eğitimin detaylarını anlatmadı. Sadece Deniz'in bana söylediği kadarını anlattı. Son eğitim, öğrendiğiniz her şeyi sergilemenizi sağlayacak. Tarih de vermedi. Ne zaman, nerede olacak kimse bilmiyordu. Sadece "Çalışın." dedi. "Son nefesinizi verecekmiş gibi çalışın!"

* * *

Konuşma bitince herkes dağıldı. O dağılma anında Hazal'la karşılaştığımızda sanki uzun süredir onu görmüyormuş gibi bir hisse kapıldım. Hâlbuki her gün görüyordum. Hatta bugün ikinci kez karşılaşıyorduk. Ancak eski sıklıkta konuşamamamız bu hissi tetikliyordu. Yanıma doğru gelirken, "İlk cezamı aldım!" diyerek elinde salladığı belgeyi gösterdi.

"O da ne demek?"

"Eğitmenim, tuhaf kadının teki! Benden saçma şeyler istiyor. Ben de yapmıyorum. O yüzden ilk olarak uyarı cezası aldım." Elindeki belgeyi uzatarak kafasını salladı. "Allahım! Sanki lisedeyiz."

"Liselerde yakın dövüş eğitimi verdiklerini hiç hatırlamıyorum ama..." dedikten sonra gülümsedim.

"Uzaklaştırma cezası da alırsam hiç şaşırma!" Sesi kız-

gın geliyordu. Bizim konuşamadığımız zamanlarda hep eğitmeniyle baş başa kalmıştı. İster istemez bir gerginlik yaşanması normaldi. Hazal, geçinmesi zor bir karakterdi.

"Yengen bana senden bahsederken, itaat etme, emir alma konularında sıkıntı yaşadığını söylemişti. Bu da onunla mı ilgili?"

"Evet. İnsanların bana emir vermesinden hoşlanmıyorum. Beni özgür bıraksalar çok daha başarılı olurum. Bunu zamanında dayıma da söylemiştim. Ben herhangi bir yere bağlı olamam. Emir verdiklerinde özellikle yapmak istemiyorum," derken yanımızdan bir kaç kişi geçti. O yüzden kısa bir anlığına Hazal da sustu. Sonra devam etti, "Birinin emirlerini uygulamaktansa bir kaç kişi pataklamayı tercih ederim. İlk olarak da eğitmenimden başlayabilirim." derken dudağını kıvırdı. Gülümsemenin başka bir çeşidiydi bu ve o gizemli bakışlarının altına çok yakışıyordu.

"Peki bu cezanın olayı ne?"

"Benim eğitimim seninki gibi değil. Yani zaten ajan eğitimi tek bir basamaktan oluşmaz. Senin eksiğin savunma ve saldırıyken, benim eksiğim itaatsizlik. Bu aralar fazla göze batıyorum! O yüzden ceza sürem boyunca emir almayacağım. Bu olayın bana bir ders olmasını istiyorlar. Emir almanın önemini anlamam için tersine psikoloji uyguluyorlar. Emir komuta zinciri ne kadar mantıklı olursa olsun, bana uygun değil!"

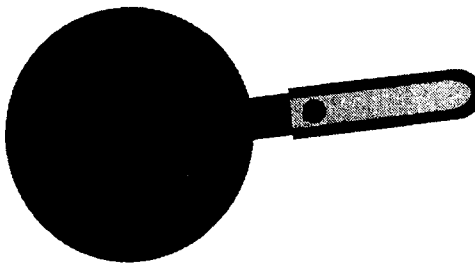
"Dövüşmek de bana uygun değil ama gördüğün üzere Deniz'in bu konuda şakası yok. Adam bana bıçakla saldırdı, Hazal."

"Aynı şey değil. Seninki zorunluluk, benimkiyse..." Bir an duraksadı. Doğru kelimeyi bulamadı. "Aman, neyse ne! Zorunluluk değil işte!" dedi.

İkimiz de farklı açılardan zorlanıyorduk. Herkesin bir

eksiği vardı. Kimse mükemmel değil, elbette. Ve MEA eksiklerimizi görerek hareket ediyordu. Eksik taraflarına yükleniyor, zorladıkça zorluyordu. Böylece o eksiği tamamladığında, başkalarının o açığını hedef almasını engelliyordu. Yani herkes başka türlü eğitiliyordu. Ben hepimizin aynı eğitimi alacağını düşünmüştüm. Ki Hazal'ın savunma ve saldırı konusunda eksiği yoktu. Ona tekrar aynı eğitimi vermek gereksiz olurdu.

MEA'nın iyi mi kötü mü olduğunu hala anlayamamıştım. Damdan düşer gibi girdiğimiz bu ortamda, herkes bizi geliştirmeye çalışıyor gözükürken, bir yandan başarısız olanlar öldürülüyordu. Hatta eskiden, bunu bizzat yapan kişi Edward'dı. Buranın iyi bir yer olduğunu düşünmek istiyordum ama ölen kişileri düşündükçe fikirlerim değişiyordu. Sadece Deniz'in iyi olduğunu biliyordum. Daha doğrusu inanıyordum. O iyiydi. Belki de süregelmiş sisteme razı olmayan tek kişi oydu. Sırf bu yüzden bile onu iyi sınıfına ekleyebilirdim.

Ertesi gün, sabahın ilk ışıklarıyla uyanmak zorundaydım. Çünkü kaybettiğim bir iddia vardı ve Deniz'le koşmam gerekiyordu. Altlı üslü yattığımız ranzadan, sözde Hazal'ı uyandırmamak için sessizce kalktım. Ama yatağında yoktu. Her seferinde benden erken kalkmayı nasıl başarıyordu ki?

Uyku mahmurluğunu üzerimden atmak için, lavaboya yöneldim. Üzerimde pijamalarımla, ayaklarımı sürüye sürüye giderken, koridorun köşesine geldiğimde iki kişinin tartışıyormuşçasına gelen seslerini işittim. İlk başta sesleri birbirinden ayırt etmek zordu. Ancak kulak kesip, dikkatle dinleyince konuşanlardan birinin Hazal olduğunu fark ettim.

Sessizce köşeye dayandım. Beni fark edemeyeceklerinden emin olup usulca ilerledim. Ve konuşmaları dinlemeye koyuldum.

"Eğitime geri dönmeyeceğim!" Bu Hazal'ın sesiydi ve sanırım eğitmeniyle tartışıyordu. Sinirli bir şekilde konuşuyordu.

"Bu şekilde halledemeyiz Hazal! Sen onunla başa çıkamazsın!" Konuştuğu kadının sesi gayet düz bir tondaydı. 'Onunla' derken neyi kast etmişti ki?

"Elbette başa çıkabilirim! Madem yeteneklerimden şüpheniz yok o zaman bu işi halletmem için izin verin!

Evren'e daha fazla yalan söylemek istemiyorum!"

Doğru mu duymuştum? Hazal bana yalan mı söylemişti? Ve ben bunu anlayamayacak kadar saf mıydım? Hem halletmesi gereken iş neydi?

Benim aklımı onlarca soru doldururken kadın lafa girdi. "Pekâlâ, dediğin gibi olsun. Şimdilik Evren seni cezalı olarak bilsin, bu onun için daha güvenli olur. Böy..."

Duyacağımı duymuştum. Bilmemem gereken daha fazla şeyi de öğrenmek istemiyordum. Aslında Hazal yalan söylememişti. Yalan söylemek zorunda bırakılmıştı. Ancak en önemli soru şuydu! Neyin peşindeydiler? Daha fazla dayanamayarak tekrar yürümeye başladım. Bu sefer ufaktan bir ses çıkararak geldiğimi haber verdim. Ayaklarımı bir adım daha sürümeme gerek kalmadan Hazal'la çarpıştık. O sırada kadın da arkasını dönerek çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Kadının üzerine tam oturan kalem eteği, arkasından bağlanmış sıkı topuzuyla fazla dikkat çekiciydi. Bu kadını daha önce hiç görmediğime emindim. Hazal'ın eğitmeni değildi.

Çarpıştığımızda sanki hiç bir şey olmamış gibi bir ifade takındım. Öğrendiklerimi Hazal'a söyleyemezdim. Neler döndüğünü kendim öğrenmeliydim. İşittiklerim içime şüphe tohumları ekmişti ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

"Ah," dedim, şaşırmışçasına.

"E-Evren," Hazal'ı ilk defa kekelerken duymuştum. Beni beklemediği kesindi. O konuşmanm üzerine benim gelişim gerçekten anormaldi. Gözlerindeki şaşkınlık ifadesi geçince lafına devam etti. "Sen bu kadar erken uyanır mıydın?"

"Eh," dedim omuz silkerek. Gözlerimi de devirmek istemiştim ama hiç rol yapamıyordum. En ufak bir tuhaf hareketimde Hazal hemen anlardı. "Deniz'le koşacağız."

"Bu saatte mi?"

"Evet, o kadın kim?" diyerek kadının uzaklaştığı tarafa doğru baktım.

"O, şey..." dedi. Hazalın böylesine afalladığına ilk defa şahit oluyordum. Bunun sebebi ben miydim? Bana yalan söylemek istemeyişi miydi?

"Sanırım üslerden birisi. Tanımıyorum." diyerek omuz silkti. İstemsizce gözlerimi kısmıştım. Farkında olmadan Deniz'in kurallarını uyguluyordum. Gözler... Gerçekten de Hazal'ın gözlerinde bir şey vardı. Kondurmak istemediğim, ufak bir yalan... Tanıyordu. O kadını tanıyordu, ki ben bunu zaten biliyordum.

Ben sessiz kalınca, Hazal bir şeyleri açıklamaya ihtiyaç duymuş gibi lafına devam etti. "Çıkışa nasıl gideceğini sordu bana. Ben de cevap verdim."

Aslında Hazal o kadar iyi yalan söylüyordu ki onu tanımayan birisi kolaylıkla kanabilirdi. Beden dilini çok iyi kontrol ediyordu ve herhangi birini kolaylıkla kandırabilirdi. Ancak ben herhangi biri değildim. Onu anlamak için beden dilinin açıklamalarına ihtiyacım yoktu. O konuşmayı dinlememiş olsaydım da Hazal'ın şu anda yalan söylediğini anlardım. Çünkü benim tanıdığım Hazal, asla şüpheye düşmez, asla ikilemezdi. Kesin ve netti. Bu telaş yapan kişi kimdi, tanıyamıyordum.

"Anladım," diyerek daha fazla konuşup, bahaneler üretmesini engellemek istedim.

Sonra birden hiçbir şey olmamış gibi yüzü aydınlandı, konuyu değiştirdi. Ruh halindeki bu değişkenlik, gerçekten Hazal gibi değildi. Sert tavırlı, keskin çizgileri olan Hazal nereye gitmişti? Kadınla konuşurken o sert tavrını koruyordu hâlbuki. Bu yeni tavırları, yalanını örtmek için miydi?

"Aslında ben de koşacaktım. Size katılabilirim." Bir öneri gibi sunmuştu. Hazal işlerini soru sormadan halle-

derdi. Öneri bile fazla iyimser kalıyordu. Yoksa artık ben her tavrından bir anlam mı çıkarmaya çalışıyordum? Bu iyi değildi hem de hiç iyi değildi.

"Çok isterdim ama Deniz'le bir iddiaya girdik. O kazandı ve artık her sabah onunla baş başa koşmak zorundayım."

Aslında bu bir bahaneydi. İstesem Deniz'i, Hazal'ın da bizimle gelmesi için ikna edebilirdim. Ancak istemiyordum. Çünkü Deniz'e soracaktım. O bilirdi. Eğer Hazal olursa soramazdım. Neler döndüğünü Deniz bana anlatırdı. Dün anlatmıştı, bugün de anlatırdı. Edward'la ilgili bildiği her şeyi anlattıysa, bununla ilgili bildiklerini de anlatırdı.

"Desene, tek başıma kaldım," diyerek omuz silkti. Ben banyoya doğru giderken o da odaya doğru yöneldi. Şimdi sadece birbirinden uzaklaşan ayaklarımızın sesi duyuluyordu.

Sanki arkamızı dönüp farklı yönlere giderken, aramızda bir uçurum büyütüyorduk.

Bir anlığına arkama döndüm. O kadının kim olduğunu ve o konuşmanın ne ifade ettiğini sormak istiyordum. Hazal'a bağıra bağıra kızmak ve aynı zamanda cevapları öğrenmek istiyordum. "Bana neden yalan söylüyorsun?" demek istiyordum.

İçimdeki o derin öfke, ona karşı değildi. Sadece kızgındım. Belki de kırgın. Benden saklayacak şeyleri olduğu için kırgındım. Söylemediği, anlatmadığı her şey için de kızgındım. Tarifsiz bir acı göğsüme oturdu. Kafamı geri çevirdim. Seslenemedim. Belki tek bir seslenişime dönecekti. Ama sustum. Önüme baktım. Köşeyi döndüğümdeyse artık geri dönmek için çok geçti.

Aramıza tarifsiz bir soğukluk girmişti bile...

* * *

Koşmak için hazırlanıp, yola çıktığımda ne koşacak ne de Deniz'in yüzünü görecek hevesim vardı. Az önce Hazal hepsini alıp gitmişti. Yine de koşmalıydım. Bir yerlerden tutunup yüzeye çıkmaya başarmalıydım. Koşarken kafamı dağıtabilirdim. Tabii Deniz izin verirse...

"Geç kaldın!"

Eliyle saatini gösterip gözlerini bana dikti. Bense omuz silktim. 'Ne olmuş yani?' dercesine baktım. Ama bir şey söylemedim.

Ben yanına varınca, hafif gülümsemesiyle önden önden yola koyuldu. Peşinden ilerlerken, hafif bir tempoyla hızlanmaya başladık. Aslında her zamanki gibi turuncu koşu yolunda koşacağımızı zannediyordum. Ancak ormana doğru uzanan bir patika yoldaydık. Nemli toprak, daha çabuk yorulmama sebep olacaktı. Bir de yol üzerinde karşımıza çıkan her taş, doğal bir antrenman ortamı gibiydi. Deniz'in hızına yetişip, yanından koşmaya başladım. Tempomuzu eşitledikten sonra konuşmak için derin bir nefes aldım. Ancak direk sormak istemedim. Çünkü Hazal'la aramıza giren soğukluğu anlasın istemiyordum. Lafı biraz dolandırmak iyi bir fikir gibi geldi.

"Söylesene, neden kimsenin sana Deniz demesine izin vermiyorsun?" diyerek lafa girdim.

"Sana izin veriyorum ya!" Bana kısa bir bakış atıp, tekrar önüne döndü.

"Hayır, yani bana da neden izin verdiğini bilmiyorum ama..." dediğimde biraz ağzımın içinden konuşmuş olabilirim. Çünkü bunu duymasını istemiyordum. "Yani genel olarak, neden?"

"Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Gözlerimi devirdim. "Bana bir sürü şey söyledin. Han-

gisi acaba?" Hafifçe gülümseyerek konuşmam, sanki onunla biraz dalga geçer gibi olmuştu. Ama gerçekten de neyi kast ediyordu acaba?

Ben böyle söyleyince, derin bir nefes alarak durdu. Ama ben onun durduğunu geç fark ettiğimden birazcık daha koştum. Yanımda Deniz'i göremeyince anlık bir panik yaşadım. Kafamı çevirince, orada beni beklediğini gördüm. Usulca geri geri yanına doğru gidip, samimiyetsiz bir gülüş attım.

"Sana burada, kim kendisine nasıl hitap edilmesini istiyorsa öyle seslenildiğini söylemiştim. Bu da benim isteğim!"

"Ne yani, senin gerçek ismin Denis değil mi?" Şaşırmıştım.

"Gerçek ismim Denis."

"E o halde neden öyle dedin?"

"Çünkü kendi adımla hitap edilmesini istiyorum. Yıllarca bana 'Deniz' dediler. Okulda, mahallede, çalıştığım yerlerde... Önceleri bir şey diyemiyordum ama çok rahatsız oluyordum. Denis isminin benim için çok özel bir anlamı var ve o yüzden bu şekilde hitap edilmesini istiyorum."

"Denis..." Söylemek bile tuhaftı. Hala ilk duyduğumdaki düşüncelere sahiptim. Böyle isim mi olurdu?

"Sorun değil," diyerek kafasını salladı. "Seni zorlamayacağım."

"Hayır, hayır. Öğrenmek istiyorum. Yani Denis'in özelliği ne? Bir isim olamayacak kadar tuhaf ve internette aratsam bir anlamının çıkmayacağına eminim."

"Yanılıyorsun. Denis, Fransızca kökenli bir isimdir ve bereket anlamına gelir. Yine de, benim için ifade ettiği anlam bu değil. Babam ve annemin isminden oluşan bir kelime. Demir ve Nisan. De-Nis." dedi, son kelimesini hecelere ayırarak.

Şu an, resmen Deniz diyerek inat ettiğim için utanıyordum.

"Pekala, Denis." dedim. Denis kelimesini, özellikle vurgulayarak söylemiştim.

"Sorun değil. Seni zorlamıyorum. Buraya alışma sürecin, diğerleri gibi değil. Şimdi koşmaya devam edelim çünkü önümüzde beş kilometrelik uzun bir yol var!"

"Ne? Beş kilometre mi?"

Ben şaşkınlıktan yerime çakılmışken, Denis koşmaya başlamıştı bile.

"Hey, beni bekle." Sesimi duyunca hızını yavaşlatıp, ona yetişmemi bekledi.

Ona yetişince, asıl konuya girmenin vakti olduğunu anladım. Şu an bir muhabbetin ortasındaydık, değil mi?

"Sana bir şey sormak istiyorum." dedim.

"Tabii," diyerek, temposunu biraz daha arttırdı. Ben de ona uydum.

"Hazal dün eğitmeninden ceza almış. Ben en ufak bir hatamızda eğitimden atılıyoruz ve yani, şey... İşte öldürülüyoruz diye biliyordum. Ceza olayını hiç duymamıştım."

Denis koşu temposunu hiç bozmadı. Ben konuşmaya başlayınca çok kısa bir an bana bakıp, döndü. Eğer fazladan bir şeyler biliyor olsaydı, tepkisi çok farklı olurdu.

"Bu MEA'nın yeni yeni geliştirdiği bir sistem. Biliyorsun, önceki eğitimler çok acımasızdı. Hata kabul etmiyordu. Ancak bu son eğitimde yaşananlardan sonra, daha ılımlı bir politika izliyorlar. Adam kaybetmektense, ceza-ödül yöntemini uygulanmaya başlandı. Hazal'ın da bu yüzden ceza aldığına eminim. Ama neden ceza aldığını bilmiyorum. Eğer sorduğun buysa," diyerek bir bakış daha attı. Nasıl anlamıştı? Nasıl ima etmediğim bir şeyi bile cevaplayabiliyordu?

"Ne? Ha-hayır. Onu demek istememiştim." Telaşım ve

ses tonum kendini ele vermişti. Daha ben konuşmadan ne soracağımı bilen bir insanla baş edemezdim. O yüzden kabullendim.

"Peki, tamam. Onu demek istemiştim."

Denis'le ilgili şöyle bir durum vardı. Eğer biliyor olsaydı, söylerdi. Hazal'ın cezası ve sabahki konuşmayla ilgili bir şey bilmiyordu. Emindim.

"Ama nasıl anladın? Ben daha bir şey söylemedim bile!" diyerek yakındım.

Denis, bir eğitimin ortasındaymışız gibi, hafif bir Sherlock Holmes edasıyla konuşmaya başladı.

"Geldiğinde suratındaki ifade, çok bariz bir şekilde okunuyordu. Burada umursadığın tek bir kişi var; Hazal. Sabahın bu saatlerinde, herkesin uyuduğunu düşünürsek, Hazal'la denk geldiniz. Bir sebepten dolayı ona kızdın. Ama o senin ona kızgın olduğunu bilmiyor. Kızgınlığınla üstünü hızlıca değiştirip çıktın. Çünkü ayakkabının bağcıklarını bile bağlamamış, içine tıkmışsın. Sen ayakkabılarının bağcıklarını sıkıca bağlayan birisin. Bu hareket hiç sana göre değil. Ve bana Hazal'ı soruş şeklin oldukça imalıydı. Bir de aslına bakarsan..." Adımlarını yavaşlatıp, durdu. İşaret parmağıyla gözlerimi göstererek, "Gözlerin çok konuşuyor." dedi.

"O da ne demek?"

"Sana söylüyorum ama beni hiç dinlemiyorsun. Gözler! Gözlere bakarak her şeyi öğrenebilirsin. Senin gözlerinse açık bir kitaptan farksız. O kadar saf bakıyorlar ki, burada olmalarına üzülüyorum."

Acaba utanmaya gözlerimizden başlayabiliyor muyuz? Çünkü böyle bir şey varsa, şu an yaşadığım durumu ancak bu ifade edebilir. İnsan utandığında ilk tepkiyi yanaklar gösterir ve kızarmaya başlar. Şu anda benim utancıma ait ilk tepkiyi gözlerim veriyordu. Böyle bir şey olamaz!

Bunları nasıl söyler?

"Belki fark etmedin diye söylüyorum, gözlerim benden bağımsız değil. Vücudumun bir parçası!"

Bu sataşma şekliyle, küçük inatçı çocuklara benziyordum. Utandığında, utancını belli etmemek için sinirlenen, öfkeli davranan çocuklara...

"Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlarmış, Evren. Gördüklerimi saklayamam. Sen de artık bakmayı bırakıp, görmeye başlarsan iyi edersin."

Haklıydı. Görmüyordum. Bakıyordum. Her seferinde daha iyisini başarmak için çabalıyordum ama başarı kazandığım anlar çok nadirdi. Mutfakta yaşadığım kırılma noktası bir başlangıç olmalıydı. Pes etmemeliydim! Bu işin sonunu getirene kadar pes etmemeliydim. Yakınma aşaması geçeli çok olmuştu.

Uzun süreli koşular yapabiliyordum. *Dalağımla barışmıştık.*

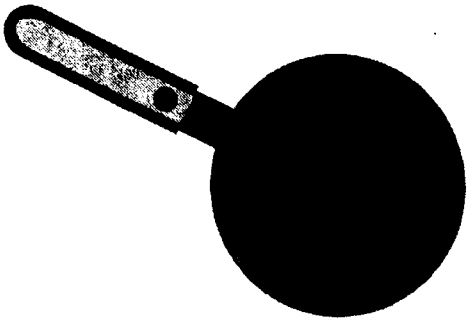
Silahla atış yapmayı öğrenmiştim. *Henüz hedef tahtasının köşelerinden vuruyorum. Olsun.*

Mutfakta adeta bir canavara dönüşüyordum. *Bu konuya bir çare bulmalıydım. Her neyse.*

Tavayı çok iyi kullanıyordum. *Eh, Ev Kızı'ndan beklenen de buydu.*

Başlangıç noktamın çok ilerisindeydim. Her şeyin öğrenilebileceğini bilen bir dünyada var olmuştum. Bu yeteneklerin hiçbiri doğuştan değildi. Bunları başarabiliyorsam, daha fazlasını da yapabilirdim. İşe gözlerle başlayacaktım.

"O halde öğret. Ne görmem gerektiğini öğret. Nasıl görmem gerektiğini öğret."

"Şimdi gözlerime odaklan. Ve gördüklerini anlat."

Sabahki koşuda aldığımız karar üzerine önce gözlerle başlayacaktık. Sonra diğer eğitimlere devam edecektik. O yüzden öğleden sonramızı bu eğitime ayırmıştık. Daha doğrusu Denis öyle uygun görmüştü. Şimdi bomboş bir odanın içinde iki karşılıklı sandalyede oturuyorduk. Oda, benim evimdeki odam kadardı. Ne büyük ne küçük. Odanın içinde hiçbir eşyanın olmaması, sesimizin yankı yapmasına neden oluyordu. Ama etrafımızda eşyalar olmayınca, gözler daha odaklanabilir hale geliyordu.

Denis'in gözlerine odaklandım. Şimdi sadece ve sadece onun gözleri vardı.

"Gözlerin..." diyerek bir süre bekledim. Ne söyleyeceğimi bilemedim. "Kahverengi... Belki biraz siyah gibi." Belki de bütün söyleyebileceğim buydu. Ama yine de, beni yargılamadı. Konuşmadı. Anlatmamı, daha fazla anlatmamı bekledi. Ben de devam ettim.

"Badem gözlüsün." Bunu söyledikten sonra bir an ne dediğimi fark edip, " Yani iltifat olarak değil. Yani tabii elbette iltifat olarak da algılayabilirsin ama..." O kadar çok kelimeyi hızlıca söyleyip, bir anda susmuş, söylediğim şeyi açıklamakta çok zorlanmıştım.

"Yani demek istediğim, badem gözlü oluşun belki bir ırka ait bir özelliktir. Ne bileyim, mesela Tatarların gözle-

rinin kendine has bir çekikliği vardır, değil mi? Onun gibi demek istedim. Ama ben gözlerin kökenini bilmediğin için, badem gözlerin ne ifade ettiğini bilmiyorum."

"Pekâlâ, bu araştırma ödevin olsun. Devam et," diyerek, beni destekledi.

Sonra bir ipucu bulmuşçasına heyecanla,"Kirpiklerin... Çok seyrekler!" dedim.

"Ki bu daa..." diyerek, devam etmemi istedi Denis.

"Kirpiklerin ya doğuştan böyle ya da dökülüyorlar. Az önce gözünü ovuşturduğun elinin üstünde bir kirpik var. Bu durumda dökülüyorlar. Bunun da en olası sebebi yanlış şampuan kullanıyor oluşun!"

"Güzel," diyen Denis, keyiflenmişçesine yerinde kaykıldı.

Bunu söylemesi beni teşvik etti ve hiç nefes almadan gördüklerimi söylemeye başladım. Beklediğimden çok daha iyi bir performans gösteriyordum.

"Gözlerinde az önce olmayan bir parıltı var. Yakaladığım ipucuna karşı gösterdiğin tepki."

"Gayet iyi gidiyorsun, sadece daha çok odaklanman gerekiyor. Gözlerimin ruhunu yakala."

Gözlerimin ruhunu yakala.

Bunu yapabilirim.

* * *

Günler geceleri kovaladı. Eğitim, ilerledikçe ilginçleşiyordu. Yeni günün ne getireceğini bilmiyordum ama Denis bana hep destek oluyordu. O sessiz oda, bizim yankılarımızla hayat buldu. Her bir keşfimi orada yaptım. Gözlerin bu kadar çok şey ifade ettiğini daha önceden bilseydim, belki her şey çok farklı olabilirdi.

Çok başarılı bir eğitim geçiriyordum. Artık ne görmem gerektiğini biliyordum ve bu yeteneği geliştirmek için her

gün pratik yapıyorduk. Denis her gün karşıma farklı bir karakter olarak geliyordu. Bir gün canlı bomba oluyordu, ertesi gün bir şirketin CEO'su. Böylece ben o karakteri sadece gözlerine bakarak keşfetmeye, açıklarını bulmaya çalışıyordum. Hatta bir keresinde girdiği kılıktan dolayı gözlerine sürme bile çekmişti.

Bir gün avcı kılığında gelmişti. O günkü eğitim sırasında bana, "Gözler konusunda bu kadar hızlı gelişmenin sebebi ne biliyor musun?" demişti.

"Bilmiyorum."

"Sorgulayan bir karakterin var. Yetişme tarzından dolayı, istemsizce insanları inceliyorsun. İnsanların ruhunu görmek, sende doğuştan gelen bir yetenek gibi. Buraya geldiğin ilk gün, o çocuğu sadece bir kere görmene rağmen, yaptığın o tespit gibi. O yüzden de bu kadar hızlı gelişebildin."

Belki de ilk defa bu kadar övgü dolu sözler duymuştum.

* * *

Hazal'la kadının konuşmalarını duyduğum o günden sonra, bu olayı araştırmaya karar verdim. Eskiden olsa olayları akışına bırakıp Hazal'ın gelip anlatmasını beklerdim. Belki de ona hiçbir şey sormaz, günlerce kendi kendimi yerdim. Bu sefer farklı bir yol izlemeye karar vermiştim. Eğitimlerimden sonra hiç olmayacak yerlere gidiyor, bu konuyla ilgili bir şeyler bulabilecek miyim diye bakıyordum. Eğitim alanında herkes birbirinden bir şeyler saklıyordu. Mesela, benim gibi eğitim alan bir kız ve çocuğu öpüşürken yakalamıştım. Vatozlardan farksızlardı. Rahatsız ediciydi. Sonra, ajanlardan birinin alerjisi olduğunu öğrendim, güneşe her çıkışında tam sekiz kere hapşırıyordu, tabii bunun bana bir faydası yoktu. Bir diğeri eğittik-

leri öğrencilerin ne kadar vasıfsız olduğundan yakınıyordu. Gereksiz birçok konuyu öğrenmişken, Hazal'la ilgili hiç bir şey yoktu. En kötü ihtimalle Hazal'a soracaktım. Ancak doğru söyleyip söylemeyeceğinden emin değildim.

* * *

Denis'le mutfakta yaptığımız dövüş sonrasında, ikinci kez ciddi bir dövüş anı yaşamadık. Küçük eğitimlerle vücudumu geliştirdim ama hala mutfaktaki performansıma ulaşamamıştık. Bu eğitimler daha standarttı. İkili dövüş yoktu. Denis'in belirttiği hareketleri yapmak zorundaydım. Bir yandan Çavuşun bahsettiği son eğitime yavaş yavaş yaklaşıyorduk. Tarihini bilmemek beni daha çok geriyordu. Her an o eğitim için bizi çağırabilirdi ve ben hala yeterli olduğuma inanmıyordum. MEA'ya geldiğimden beri, toplam;

56 kilometre koştum.

783 adet mekik çektim.

12 adet farklı dövüş yöntemi öğrendim.

26 farklı göz inceledim.

1 kez dövüştüm ve kazandım.

Bu eğitimlerdeki baş düşmanım şınavdı. Hala nizami olarak çekemiyordum. Daha önce, beden eğitimi derslerinde çektiklerimin de burada yaptığımızla bir ilgisi yoktu. Sıradan bir insanı alıp, ajan yapmaya çalıştığınızda bu tarz sorunlar cidden baş belası olabiliyordu. Denis bu kadar sabırlı olmasa, belki de bunları bile yapamazdım.

* * *

Denis her zamanki sabah koşumuza elinde bir paketle geldi.

"Bu sana," dedi. "Hak ettin."

"Bir hediye mi?" diye sordum, paketi elinden alırken.

"Hayır, bu senin silahın."

"Silah mı? Ama ben silah kullanamıyorum ki!" Bana neden bir silah getirmişti ki? Henüz yeterli değildim.

"Açar mısın artık şu paketi!" Denis'i ilk kez bu kadar sabırsız gördüm. Emir almışçasma hızlıca uygulamaya koyuldum.

"Tamam, açıyorum." dedikten sonra kartonu yırtmadan açmaya çalıştım. Bu evden kazandığım bir özellikti. Karton daha sonra lazım olur diye nazikçe paketi açmak. Şu an evde değildim ve bu karton da daha sonra kullanılmayacaktı. Bunu fark edince, nazik davranmaktan vazgeçtim. Zaten açılmıyordu.

Kartonu yırtmayı başarınca ki gerçekten inatçı bir kartondu, içinden orta boy bir teflon tava çıktı.

"Bu bir... Teflon tava!" diyerek Denis'e baktım. Bir yandan da tavayı elimde sallıyordum.

"Dikkat et," diyerek elimi tutup beni durdurdu. "Bu herhangi bir tava değil." Tavayı nazikçe elimden çekip aldı. Sanki bir silah tutar gibi öne doğru uzattı. Ben yan tarafma geçince, "Bu, bir silah. Tava değil. Sadece tava gibi görünüyor."

Öne doğru uzattığı tavanın yuvarlak kısımlarından bir anda sivri bıçaklar çıktı. Bıçaklar, eğimli olarak tüm tavanın çevresine sıralanmıştı. Her biri, rondo bıçağı gibi gözüküyorlardı. Tava, bu haliyle oldukça öldürücüydü. Tavayı çevirmeye başlayınca bıçaklar bir bütün gibi durdu. Bıçakları içeri aldığında, sıradan bir tavadan farksız hale geldi. Bir yandan da konuşmaya devam ediyordu.

"MEA'nın mühendisleri, bu tavayı, özel olarak tasarladı. Herkesin yeteneğine göre bir silah yapılmıyor ama MEA seni eğitmek konusunda oldukça özenli davranıyor. Sanırım Edward'ta yaptıkları hatayı seninle telafi etmek istiyorlar."

Edward'ın ismi her geçtiğinde geriliyordum. Denis, oldukça rahat söylemiş olabilirdi ama bu durum beni rahatsız etmişti. MEA, kendi hatasını kotarmak için beni eğitiyordu. Bana özen gösteriyordu. Benim ajan olduktan sonraki ilk işim Edward'a gitmekti. Ve bunu biliyorlardı. Bu tava Edward'ı öldürebilirdi. Ama en önemli soruyu unutuyorlardı: Ben onu öldürebilir miydim?

Yüzümün düştüğünü gören Denis, neşemi tekrar yerine getirmek için "Bu sana özel ve dünyada tek!" dedi.

Sonra, Denis iki eliyle tavanın sapına sıkıca yapıştı. Ufak bir geri çekme hareketiyle tavanm sapını ikiye ayırdı. Şimdi bir elinde tava, diğer elinde tavanın sapının bir kısmından oluşan bıçak vardı. Keskin ve sivriydi. Bu tavanın sap kısmına gizlenmiş ufak bir bıçaktı. Bıçağı içeri soktuğunda tık diye bir ses çıktı. Bu arada Denis bir kaç dövüş hareketiyle, tavanın özelliklerini gösteriyordu. O kadar etkilenmiştim ki ağzımdan çıkan "Oha!" sesini bile fark etmemiştim.

Ben, tavanın daha fazla özelliği olmadığını düşünürken, son bir hareketle Denis tavayı kafasına geçirdi. Tava sanki iç içe katlanmış bir mekanizma gibi basamak basamak açıldı. Böylece kafatasının tamamını koruyabilecek kadar genişledi. Bu gerçek bir silahtı. Hem de savunma mekanizması olan bir silah!

"Bu... Bu benim mi?" dediğimde hala şaşkınlığımı üzerimden atamamıştım.

"Evet, benimle olan eğitimini tamamladın. Bundan sonrası için buna ihtiyacın olacak," derken tavayı bana uzattı.

Sanki kırılacak bir şeymiş gibi tuttum. "Eğitime devam etmeyecek miyiz?"

"Hayır. Bundan sonrası, silahınla yapılacak bir eğitimi içeriyor. Ve ben, bu silahla ölmek istemiyorum." dedi,

hafifçe gülerek. "Benim görevim buraya kadardı, her ne kadar bu eğitimin bitmesini istemesem de... Çok ciddi bir başarı gösterdin."

"Ama ben daha hazır değilim!" dedim yakınarak. Üstelik bu silahı nasıl kullanacağımı bile bilmiyordum.

"Hazırsın, Evren. Bunu ben söylüyorum. Gözlerime bak." dedi. Baktım. Doğru söylüyordu. Hazır olduğuma gerçekten inanıyordu. Ben de ona inanmalıydım.

"Sadece, son görevinde, eğitmenin olarak yanında bulunmalıyım. Çok tehlikeli bir görev seni bekliyor. İlk görevin olduğu için, eğitmenlerin de bulunması şart. Olaya müdahale edemem ama gerektiğinde seni koruyabilirim. O yüzden gözlerini dört aç." dedi ve ellerini cebine sokup uzaklaşmaya başladı.

Elimdeki silahla ne yapacağımı bilemez halde, öylece kalakaldım.

Duygu akla esirdir. Fakat bil ki akıl da ruhun esiridir.
–Mevlâna

TÜRKİYE

Otelden kaçtıktan sonra nereye gittiklerini bilmiyorum.

Bilinmezlik beni delirtiyor.

Ne yaptı, nereye gitti?

Polislerin sistemine girdim. Onlar da hala bulamadı. Nereye gittiğini bulamazsam, istediğimi alamam. Bilmem lazım. Takip etmem lazım. Henüz MEA'dakiler benim yaptığımı bilmiyor. Ama çok kısa süre içinde öğrenirler. Öğrendiklerinde peşime düşecekler. O zamana kadarsa herkes Evren'in peşinde. Ben de.

Onda bana ait bir şey var. Onu yönlendirmem gerek. Ancak nerede olduğunu bilemezsem, yönlendiremem. İlerlemesi gereken yolu çoktan çizdim ama onu bulamıyorum. Harekete geçmesi gerekiyor ki, ona ulaşabileyim. Bunun için dikkatini çekmem lazım. Evren'i, bildiğim bir yere çekmem lazım.

Sonra takip edebilirim.

Sonra istediğimi yaptırabilirim.

Sonra yıllardır beklediğimi alabilirim.

Üç gün önce otelden çıktığımda, elimi kolumu sallayarak oradan uzaklaşmamı sağlayan şey, Evren'di. Suçlu oydu. Herkes

onu arıyordu. Bana bakmadılar bile. Ellerimi ceplerime sokup, sanki hiçbir şey olmamış gibi oradan uzaklaştım. Geri dönmeyeceğimi biliyordum. Ama Evren'in izini kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim. Üç gün boyunca ortadan kayboldular.

* * *

Konferans için geldiğinden beri sürekli onu gözetliyordum. İlk otele girişi, hayranlıkla etrafa bakışı, bayılması, Akay'ın yardım edişi... Bir nefeslik mesafedeydim ama hiç yüzleşmedim. Yanına gittiğimde tuhaf bir heyecan dalgasında boğuluyorum. Olacakları düşündükçe içimdeki o his katlanarak artıyor. Yaşanan her yeni olayla birlikte, bir adım daha yaklaşıyoruz ve düşüncesi bile bu kadar keyif verirken, yanına gitmem mümkün değil. Kargoyu verirken bile oldukça telaş yapmıştım. Kendimi kontrol altında tutmam şart.

İlk gün, kahvaltıdan sonra etkinliğe katılmadı. Başka bir yere gitmeye karar verdiklerinde ben de onları takip ettim. Karanlık gölgelerin ardında saklanarak, her yerde onu gözetliyordum.

Öylesine yaşanacaklardan habersiz, öylesine saf bir hali vardı ki...

Öylesine anneme benziyordu ki...

* * *

Pazar yerine geldiler. O kadar kalabalıktı ki, gözden kaybetmem olasıydı. Mümkün olabildiğince yakın durmak istiyordum. Bir o kadar da uzak. Ne yapacaklardı? Neden buraya gelmişlerdi?

Yanında, kendine Hazal diyen kızın olması işime geliyordu. Tahmin edemediğim yollardan ilerliyorlardı ama biliyorum. Evren, Tess Gerritsen'ı görmeye gelecekti. O yüzden telaşlanmıyordum. Benim planımı aksatacak bir şey yapması mümkün değildi.

Burası rahatsız edici derecede kalabalıktı. Gürültülüydü. Yersiz bağırışlar, müşteri çekme çabaları, yerde gezen yiyecekler, kokan insanlar...

Pazarda onlara yaklaşabilmek için, bir kaç kişiyi ittim. Ka-

balıktan dolayı, zincirleme bir etki yaparak, bir kadının Evren'e çarpmasına neden oldu. Sanki yollarımızın kesişeceği çoktan belirlenmiş gibiydi. Her yolum Evren'e çıkıyordu. Her şey beni ona götürüyordu. O benim çözümüm olacaktı.

Bir domates tezgâhının önünde durdular. Hazal denen kız, yaşlı bir adam sarıldı. Bu tavırlar benim için bir şey ifade etmiyordu. Evren'e bakıyordum. Sadece Evren'e...

Uzaktan gören birisi, belki de beni Evren'e saplantılı zannedebilir. Hayır. Ben sadece istediğimi almanın peşindeyim. Fazlası değil. Evren bana istediğimi verdiğinde, kelimelerime kavuşacağım. O güne kadar, onu gözümün önünde tutmam gerek. Sadece şu an, buna hazır değil. Beklemeliyim. Hazır olması için beklemeliyim.

Evren, tezgâhın arkasına geçip üzerindekileri çıkardı. Domates satacaktı. Ama hemen sonra tekrar giyindi. Yaşlı adamın koluna girdi, yürümeye başladılar. Onları takip etmeliydim ama gözüme takılan bir şey durmamı sağladı. Evren'i takip etmektense, bu daha çok işime yarayacaktı.

Hazal denen kız, tezgâhta tek başına bekliyordu ve etrafı oldukça kalabalıktı. Oraya gidersem beni fark etmezdi. İlerlerken, kapüşonu kafama geçirdim. Ona bakmazsam, bu işi halledebilirdim.

Domates tezgâhının bir köşesinden diğerine yürürken, kafamı iyice eğdim. Tezgâhın önü o kadar kalabalıktı ki, bana göz ucuyla bakacak zamanı bile yoktu. İnsanlara dokunmaktan haz etmiyordum. Kalabalığı yarmak için insanlara dokunmak zorunda kalıyordum. Bu çok iticiydi. Tiksindiriciydi. Kimseyle temas halinde olmak istemiyordum. Hele hele, bu insanlardan herhangi biriyle... Kalabalığın arasından zorla geçişimin sonunda, tezgâhın öbür köşesine ulaştım.

Domatesleri inceliyormuş gibi yapıyordum ama gözüm tek bir şeyin üzerindeydi. Evren'in giriş kartı.

Onu almam gerekiyordu. Planımın işe yaraması için Evren'in davette içeri girmesi şarttı ama eğer davete gelmezse, bu giriş

kartını kullanabilirdim. Bu giriş kartını, Tess Gerrisen'ın yanına bırakırdım ve bu onu suçlamaları için yeterli olurdu. Kalemi de gideceği yolda verirdim. Acelesi yoktu.

İçeri girmek için Hazal denen kızınkini kullanabilirdi.

Tabii gelirse, bunların hiçbirine gerek kalmazdı. Bu daha çok bir B planıydı. Her ihtimali hesaplamam, işleri benim açımdan kolaylaştırıyordu. Bazen böyle anlarda zekâmın meyvesini yediğime inanıyordum. Bunda övülecek çok şey var.

Eğildim, domateslerin hemen köşesinde duran giriş kartına uzandım. Tam Hazal denen kız dönüyordu ki, doğrulup uzaklaşmaya başladım. Varlığımdan ve hatta kartın orada olduğundan bile habersizdi.

Evren'i gözden kaybetmiştim. Ama davete geleceğinden adım gibi emindim. O yüzden önemli değildi.

* * *

Tess Gerritsen'ın ölümünden üç gün sonra kimse Evren'in nerede olduğunu bilmediğinden bir plan yapmaya karar verdim. Bir başlangıç noktası oluşturmalıydım. Herkesten kaçabilirdi ama benden asla. Onu takip etmem, gerektiğinde müdahale etmem gerekiyordu.

Haberler sürekli Tess Gerritsen'ın ölümünden bahsediyorlardı. Patlayıcının yapısal özelliklerini hala bulamamışlardı. Nasıl olduğunu hala bulamamışlardı. Oysa benim için çok kolaydı. Herhangi bir içeceğe katılabilecek ve içtiklerinde bombayı yuttuklarını fark etmeyecekleri kadar küçük bir parçaydı. Bu olağanüstü tasarımın, çok ses getireceğini biliyordum. Evren'in bunu tasarlamış olabileceğini düşünmeleri aptalcaydı. Kimse bunu tasarlayamazdı. Ben hariç.

Evren hala bu şehirdeydi. Ama neresinde?

Ona ulaşmanın tek bir yolu vardı. Bana gelmesini sağlamak. Bunun için üçüncü günün gecesinde gerekli teçhizatlar, bilgisayarım ve diğer donanımları tamamlayıp, yola çıktım. Şehrin elektrik santraline geldiğimde, nereden gireceğimi biliyordum.

Aslında MEA rozetimi gösterip içeri girebilirdim. Bu rozetle açılmayacak kapı sayısı çok azdı. Ancak bunun bir suç gibi gözükmesi gerekiyordu. Evren'i buraya çekebilmemin tek yolu buydu. Ben içeride durursam, anlarlardı.

Tellerden atlayıp, içeri girmeden hemen önce, görünüşümün yeterince kapalı olduğuna emin oldum. Kameralar beni, ama sadece bir kısmımı görmeliydi. Böylece Evren'den şüphelenmeleri kolaylaşacaktı. Bir karaltı görseler bile ondan şüphelenmek için yeterli kanıtları olduğuna inanacaklardı. İnsanları manipüle etmek bu kadar kolaydı. Delilleri değiştir, kendin yerine bir başkasını suçlu göster ve tamamdır. Artık suçlu, Evren.

Önce sisteme sızmalıydım. Bilgisayarımı buranın sistemine bağlamam gerekiyordu. Büyük konteynırlardan hangisi olduğunu bulmak tahmin ettiğimden daha çok zaman aldı. Uzun ve fazlasıyla büyük elektrik direklerinin arasından geçtikten sonra bir kez daha etrafı kontrol ettim. Kimsenin gelmediğinden emin olduktan sonra, konteynırın kapısını açıp içeri girdim.

Aradığım sistem buradaydı. Tüm şehrin elektrik sistemini yöneten ağ, buradaydı. Bilgisayarımı çıkarıp, sisteme bağladım. Bir kaç işlemden sonra, elektik santralini kontrol eden ağ, ellerimdeydi. Bu kadar kolay olmayacağını düşünmüştüm ama anlaşılan o ki kimsenin gelip bu sistemi hackleyeceğini tahmin etmiyorlardı. Güvenlik minimum düzeydeydi ve bu işime geliyordu.

Önce sistem üzerinden tüm şehrin elektriğini kestim. Bu andan sonra çok daha az zamanım vardı. Bir dakika? Otuz saniye? Belki daha az. Her yer karanlığa gömüldüğünde, yanımda getirdiğim, ufak jeneratör işimi görecekti. Jeneratör, beş dakika için tasarlanmıştı ama bana daha az bir süre yeterli olacaktı.

İkinci yaptığım şeyse mesajımı tüm görüntülü elektronik aletlere göndermekti. Televizyon, bilgisayar, bilboard...

Şimdi her yerde aynı şey yazıyordu. "Beni Yaz."

Bununla birlikte, bu mesajı sadece bir kişi anlayabilirdi. Evren. Nerede olduğunu bilmiyordum. Ama bir yerde bu mesajı görecekti. Şu an televizyona mı bakıyordu, bilgisayar başında

mıydı bilmiyorum. Bu yeterli olurdu.

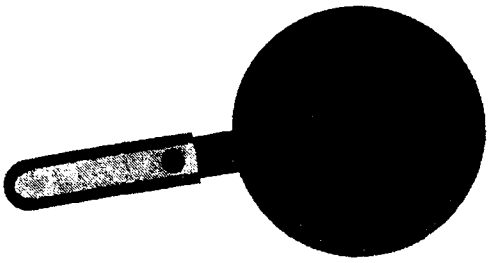
İstediğimi elde ettikten hemen sonra, sistemden çıktım. Eşyalarımı toparlamam dâhil, henüz on iki saniye olmuştu. Bir kaç ses ve hareketlilik duyuyordum ama yakın değillerdi. Son basamak için hazırdım.

Konteynırdan çıktıktan sonra ana kabloların bulunduğu tarafa ilerledim. Birilerinin çıkabileceği ihtimalini göz önünde bulundurarak temkinli adımlar atıyordum. Ana kabloları bulduğumda, yapacağım iki şey vardı. Birincisi, kabloları kesmek, ikincisi Evren'in kimlik kartını oraya bırakmak.

Sonrasıysa beklemekti.

Uzaklaşıp beklemek...

Bir daha Evren'i gözden kaçırmamak üzere beklemek...

"Hazal, benimle dövüşür müsün?" Elimdeki tavayı hızlıca çevirdim.

"Ne? Ne dedin sen?" Hazal şaşkınlıkla, bağladığı ayakkabılarının bağcıklarını bırakıp bana döndü.

Tavayı göstererek, "Benimle dövüşmeni istiyorum," dedim.

"Şaka yapıyor olmalısın," diyerek, bağcıklarını bağlamaya geri döndü.

"Hayır, ciddiyim." Kararlığımı göstermek için sırtımı biraz daha dikleştirdim.

Denis, eğitimi tamamladığımızı söylemişti ama ben kendime güvenmiyordum. Ayrıca kaybedecek zamanım yoktu. Hazal'a oldukça kırgındım ama ondan başkasına da güvenmiyordum. Dövüşmem, pratik yapmam gerekiyordu. Bunun için Hazal'a sormaya karar vermiştim. Denis yanımdan uzaklaştıktan sonra, bir süre oturmuş, elimdeki tavayla ne yapacağımı düşünmüştüm. En mantıklısı bu gibi gelmişti. Ancak Hazal'ın şaşırmış bakışları bunun pek de iyi bir karar olmadığını gösteriyordu.

"Eğitmenin varken, benimle çalışmak istersen, atılabilirsin."

"Hayır, eğitmenim yok. Yani Denis, eğitimi bitirdiğimizi söyledi. Son göreve kadar kendi başımayım. Bu yüzden de yardıma ihtiyacım var." Omuz silktim.

"Sanırım bunu üslerimize sorsak daha iyi olur." dedi.

"Pek emirlere uymuyorsun sanıyordum. Neden soralım ki?" Bu cümlemle birlikte zaten gergin olan ortamı iyice germiştim. Korkutucu bir biçimde üzerime doğru yaklaştı. Bir kaç adım geri atmıştım ki, üzerime doğru eğilerek, "Benim için değil, senin için," dedi.

"Önemli değil. Benim için sorun olmaz. Kimsenin de umursayacağını sanmıyorum." dedim, Hazal hâlâ üzerime doru eğilmişken.

Aniden geri çekilip, umursamaz tavrını geri takınan Hazal, "Umursarlar," dedi.

"Bir kere olsun, benim istediğimi yapamaz mıyız?" Sesimin aniden bu kadar yüksek çıkması iyi değildi. Kızgınlığımı böyle mi çıkaracaktım yani? Hayır, şimdi sırası değildi.

"Bak, şu an acil olarak yapmam gereken önemli bir işim var. Madem çok istiyorsun, git Çavuş'la konuş. İzin alırsan, yarın sabah istediğin her şeyi yaparız."

"Tamam, alırım. Peki, sen nereye gideceksin?" diye sordum. O an öyle bir bakış attı ki, gözleri her şeyi anlattı.

'Sorma, Evren. Bunun bir parçası olma. Bu senin altından kalkabileceğin bir şey değil.'

Sanki ne yaptığımı anlamışçasına, gözlerini benden kaçırdı. Soruma cevap vermedi. Ama artık biliyordum. Benden saklamak istediğinden değil, beni sakınmak istediğinden konuşmuyordu. Ben hala o saf, ev kızıydım. Hiç değişmedim ki! O bunu biliyordu.

Yapması gereken her neyse, beni uzak tutuyordu. Olayın iç yüzünü bilmiyordum ama öğrenecektim. Bu yüzden önce Hazal'ın gitmesini sağlamam gerekiyordu. Şüphe duymayacağı bir şekilde!

"Tamam, tamam. Cevap verme. Sen git, ben de Çavuş'un yanına gidip izin isteyeceğim. Böylece yarın bir-

likte çalışacağız. Gerçek silahlarımızla!"

Son cümlemle birlikte Hazal'ın yüzü değişti. "Gerçek silahlar olmaz!" dedi.

"Hayır, gerçek silahlar olacak!" dedim. Tavayı kullanabilmeliydim. O yüzden Hazal'ın da kendi silahıyla gelmesi gerekiyordu. Sahi Hazal'ın silahı neydi ki? Sanırım bunu yarın öğrenecektim.

"Seninle inatlaşamayacağım. Gitmem gerekiyor. Git izin al, gerçek silah kullanmak istediğini de söyle."

"Tamam," dedim. Çavuş'un yanına gidecektim ama ondan önce Hazal'ı takip edecektim. Kapıya çıktığımızda, zıt taraflara doğru uzaklaşmaya başladık. Ben Çavuş Cengiz'in odasına gidiyor gibi gözükürken, Hazal köşeyi döndü. Çok kısa bir an bekledikten sonra, beni fark etmeyeceği şekilde peşine takıldım.

İlk başta, Hazal siyah giydiği için, nerede olduğunu fark edemedim. Kaybettim diye telaş yaparken, gözüme takıldı. Hızlı hızlı ilerliyordu. Bense onu görebilecek ama ona hissettirmeyecek kadar uzaktaydım. En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum. Bu takip işini başarabilir miydim?

İlerledikçe kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum. Koridordaki kısa takibin ardından bir odaya daldı. Biraz bekledim, belki hemen çıkardı. Çıkmadı, ben de kapının önüne kadar ilerledim. Kapı aralıktı. Konuşmalar duyuluyordu. Böyle bir şey tesadüf olabilir miydi?

"Nerede olduğunu bilmiyoruz. Çoktan gitmiş bile olabilir. Ama o gece yaşananlar tesadüf değildi." Bu sesi tanıyordum. Geçen gün Hazal'la konuşan kadındı.

"Size onu bulacağımı söyledim. Evren'i bu işe karıştırmayın. Henüz hazır değil. Ben hallederim. Ayrıca bildirmem gereken bir durum var, efendim." dedi Hazal.

"Nedir?" Bu soruyu soran ses, beni daha çok şaşırttı.

Çavuş Cengiz de oradaydı. Odada en az üç kişi vardı. Şöyle bir göz atabilseydim çok iyi olurdu ama içeriye kafamı uzattığım anda yakalanırdım. O yüzden duvara iyice yaslanıp dinlemeye devam ettim.

O sırada koridorda ilerleyen iki kişiyi görünce kapıdan uzaklaşıp normal bir tavır takınmaya çalıştım. Bir elimde tava vardı. Tavayı olabildiğince arkama saklayarak tuttum. Doğal görünmek için hafifçe bir bacağımı öne uzatıp, duvara yaslandım. Sanki birini bekliyor gibiydim. İki kişinin geçmesini beklerken, odada ne konuştuklarını duyamadım. Ben sabırsızlanırken, onlar da yanımdan geçip gittiler. Böylece dinlemeye devam ettim.

"...Benimle, kişisel silahıyla dövüşmek istiyor. Bunun için sizden izin alması gerektiğini söyledim. Bu onu biraz oyalar. Ama onunla dövüşmeyeceğimi söyleyeceğinizi umuy..."

"Hayır. Onu engellemeyi kes. Dediğini yap. Buna ihtiyacımız var."

Şok olmuştum. Ne diyeceğimi, ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Çavuşun sesi o kadar öfkeli çıkıyordu ki, Hazal'ın sinirlendiğini buradan bile hissedebiliyordum. Öfkeyle soluk alışım duyduğumda, kapıya yaklaştığını anladım. Duvarın arkasına gizlendiğim an, kapıyı çarparak çıktı.

Ne tarafa gittiğini görmek için hafifçe eğildim. Az önce odaya girerken, üzerinde olmadığını bildiğim bir şey taşıyordu. Sırtına bir şey takmıştı. Kılıç kını gibi duruyordu. Hazal'a olabildiğince uygundu çünkü simsiyahtı. Eğimli, geniş bir yapısı vardı. Uç tarafında, altın sarısı bir kısmı ve hemen ardından da tutulacak kısmı geliyordu. Daha önce, böyle eğimli bir kılıç görmemiştim. Sırtında çapraz olarak duruyordu ve kalçalarına kadar uzamyordu. Onu daha farklı bir silahla düşünmüştüm. Kılıç, bambaşka bir şeydi.

Geleneksel bir görüntüsü vardı ve Hazal'ı düşününce, hiç de ona uyan bir silah değildi.

Biraz ilerledikten sonra keskin bir dönüş yaptı. Gözden kaçırmamak için hızlıca o yöne doğru ilerledim. Takip konusunda iyi olduğumu düşünmek büyük bir hataydı. Köşeyi döndüğüm anda bir kol boynuma sarıldı. Nefesimi kesecek kadar güçlü olan bu kollar Hazal'a aitti.

Sinirle, "Neden beni takip ediyorsun?" dedi.

Boğazıma oturan kolunu çekmediğinden nefes alamıyor, konuşamıyordum. Neden sonra, hızlıca kolunu çekti. Çok sinirliydi ve ben o sinirinin üzerine tuz biber olmuştum. *Aferin Evren!*

"Neyin peşindesin? Dövüşmek mi istiyorsun? Tamam, madem öyle," diyerek, beni, küçük bir çocukmuşçasına kolumdan çekiştirerek ileri fırlattı.

Toprak araziye doğru, afallayarak, yere düştüm. Ne olduğunu bile anlayamamıştım. Elimdeki tavayı, daha sıkı tutarak, Hazal'a baktım. Üzerime doğru geliyordu. O kadar öfkeliydi ki, ne yapacağımı şaşırmıştım. Onun öfkesinin karşısında, ben daha çok kızıyordum. Az önce duyduklarımın şaşkınlığını hala atamamıştım. Sırf bu yüzden ona sinirli olmalıydım. Çünkü Çavuş, Hazal'ın beni engellediğini söylemişti. Ben kendimi geliştirmeye çalışırken, Hazal beni engellemeye mi çalışıyordu? Ama neden?

"Evet, dövüşmek istiyorum. Zaten benim yerime izin aldın, değil mi?" dedim. Bu tavrına sinirlenmiştim. Küçük bir çocuk değildim. Hazal'ın, o kadar yakın olmamıza rağmen, benden sakladığı çok fazla şey vardı. Bugüne kadar, sessiz kalmış olabilirdim ama benimle ilgili bir konuyu benimle paylaşmasını tercih ederdim. O yüzden, hazırlıksız olduğumu bilsem de, onunla hemen, şimdi dövüşmeliydim.

Onu yenebilirdim.

Bu karara vardıktan hemen sonra öfkeyle yerimden kalktım. Bu çözülmesi gereken bir sorundu. Vücuduma girmiş bir virüstü ve onu hemen şimdi atmam gerekiyordu. Bunu ancak dövüşürsek başarabilirdim. Öfkemin sebebi ona kırgın olmamdı. Benden gizli iş yapması, beni yeterince üzmemiş gibi, şimdi dik durmalıydım. Dik durmalı ve onu yenmeliydim. Belki böylece, bu acının oluşturduğu yarayı kapatabilirdim.

Şimdi, ikimiz de burnundan soluyan kızgın boğalar gibiydik. Elimdeki tavanın varlığı, bana başarabilme gücü veriyordu. Bu hisle beraber ayağa kalkıp pozisyonumu aldım.

İlk başta, Hazal'ın sırtındaki kılıcı kullanacağı hiç aklıma gelmemişti. Ancak burada gerçek bir dövüşten bahsediyorduk, değil mi? Hazal da pozisyonunu alırken, hafifçe sırıttığını gördüm. Dövüşmek istiyor muydu yoksa istemiyor muydu? Tavırları kafa karıştırıcıydı. Bunu umursamamaya karar verdim.

Elimdeki tavayı, bir silahmış gibi öne doğru uzattım. Tabii, gerçekten bir silah olduğunu henüz kavrayamamıştım. Bu hareketime karşılık, Hazal'da elini sırtına doğru götürüp kılıcı kınından çıkardı. Tahmin ettiğim gibi eğimli bir kılıçtı. Gövdesi o kadar parlaktı ki ilk çıkardığında gözlerimi kamaştırdı.

"Bir tek senin mi özel silahın olduğunu düşünüyorsun?" diyerek, kılıcı bana doğru savurdu. Kabul etmeliyim, böyle bir hamleyi beklemiyordum. Hazırlıksız yakalanmıştım. Kılıç burnumun hemen ucundan geçerken, neyse ki bir adım geriye gitmeyi akıl etmiştim.

"Konuştuklarınızı duydum. Bu dövüşü yapmak istemediğini biliyorum. Asıl merak ettiğimse, benden ne sakladığın..." diyerek tavayı savurdum.

İşte şimdi gerçekten dövüşmeye başlamıştık.

Hareketlerime odaklanan Hazal, bir süreliğine soruma cevap vermedi. Çünkü o arada bana saldırmakla meşguldü. İlk başta bu işi başaracağımı düşünerek çok mu saçmalamıştım? Neden bilmiyorum ama şu an aldığım eğitimin meyvesini yiyemiyordum. Eğer Hazal'ı yenemiyorsam, Edward'ı nasıl yenecektim? Belki de bunun sebebi, mutfakta olmamamızdır. Bilmiyorum. Mutfakta olmak bana özel bir istek veriyor olabilir. Belki de, bunun sebebi Hazal'ın sadece kılıçla dövüşmüyor oluşuydu. Yoksa yüzüme yediğim yumruğun başka bir açıklaması yoktu.

Önce yüzüme bir yumruk yemekle başladım. Sonra karnıma gelen darbeyi, çok acı bir şekilde hissettim. Acıdan gözlerimi açamıyordum. Etrafımıza toplanan kalabalığı bile fark etmeyecek durumdaydım. Son darbeyse tam dizlerimin arkasından geldi. Bir elinde ucu yere bakan kılıç vardı. Diğer eli boştaydı. Beni tek eliyle dövüyordu. Yüz üstü kapaklandığımda, daha bir kez bile vuruş yapamamış olmanın üzüntüsünü yaşıyordum. Bu yenilgi değil de neydi?

"Hadi ama... Daha kılıcı bile kullanmadım. Bu kadar kolay pes edeceğini tahmin etmemiştim." dedi. Sonra yerde uzanan bedenime yaklaşarak, fısıldadı. "Ve evet, senden bir şeyler saklıyorum."

Kafamı yerden kaldırmaya çalıştığımda, etrafımıza toplanmış insanların ayaklarını gördüm. Kan kokusu alıyordum. Burnum mu kanıyordu? Başım çok fena dönüyordu. Hazal kendimi savunmama bile izin vermeden saldırmıştı. Acımasızdı.

Peki, ben neden başaramıyordum? Mutfakta, bundan çok daha tehlikeli bir pozisyondayken nasıl başarmıştım? Sanırım bunu zor yoldan öğrenecektim. Kalkmak için tekrar güç bulduğumda, gerçekten de burnumun kanadığını fark ettim.

İkinci kez düşünmeden, bütün öfkemi çıkarırcasına Hazal'ın üzerine koştum. Tavayı savurduğum anda, kılıçla beni engelledi. İkinci hamle ondan geldi. Kılıçla o kadar uyumlulardı ki, bir anlığına bu uyumu kıskandım. Kılıçla bir bütündü. Sanki kolunun bir uzantısıymış gibi savuruyordu onu.

Bu kılıçtan, bana bir kez olsun bahsetmemişti!

Belki tavayı henüz kullanmayı bilmediğimden, belki de Hazal'a kıyamadığımdan, tavanın düğmesine basmak hiç aklıma gelmedi. Hazal, kılıcın dış tarafını omzuma doğru savururken eğilip, kenara çekildim. Hızlıca bir adım attığımda, Hazal'ın arkasındaydım. Bunu fırsat bilip, beline bir tekme atacaktım ama bacağımı yakaladı. Kıracakmış gibi tutarken, hiç şakası yoktu.

"Nasıl? Dövüşmek, pek yemek yapmaya benzemiyor ha?" dedi, kafasını eğerek.

O an bir şey *fark ettim.* Mutfakta olup olmamam önemli değildi. Mutfakta Denis'i yenmemin sebebi, pilavın nasıl yapıldığını düşünüyor oluşumdu. Yemek yapmak, benim doğamda vardı. Bunu inkâr edemezdim. O dövüşü bunun üzerine inşa etmiştim. O zaman Hazal'ı da bu şekilde yenebilirdim.

Hazal'ın bacağıma uyguladığı baskı artarken, düşünmeye başladım. Hangi yemek Hazal'ı yener?

Makarna? *Hayır, çok basit.*

Etli nohut? *Hayır, bir gün önceden bekletmek lazım.*

İmambayıldı? *Evet. Kesinlikle evet.*

İmambayıldı yapmak için, alacalı soyulan patlıcanlar yağda kızartılır. Kendimi yere bırakıp, Hazal'dan kurtuldum.

Soğanlar doğranır ve pembeleşinceye kadar kavrulur. Ne olduğunu şaşıran Hazal, gardını alırken, hızlıca ayağa kalktım.

İçine biber ve sarımsak eklenir. Savurduğu kılıçtan kaçıp,

kolunu yakaladıktan sonra, tavayla diklemesine karnına vurdum.

Domates, baharat ve maydanoz ekleyerek, kavurmaya devam edilir. Ben geri çekilirken, kılıç ve tavanın birbirine vurma sesleri geliyordu. Kimin saldırı, kimin savunma yaptığı belli değildi.

Patlıcanların ortasını yarıp, karışım doldurulur. Tavayla ciddi bir darbe vurdum. Kılıç, Hazal'ın elinden çıkıp, yere düştü.

Vicdanım, yapmamam için bağırsa da, Hazal'ın suratına tavayı geçirdim. Önce afalladı. Sonra kendini toparlayıp bana baktı.

"Kutsal tavanın tüm yapabileceği bunlar mı?" derken ağzındaki kanı tükürdü.

Küçümsüyordu. Ona vurmuş olmama rağmen, onu dövebiliyor olmama rağmen küçümsüyordu. Tavayı yere fırlattım. Etrafımızdan tezahüratlar yayılıyordu. Kulaklarım uğuldadığından, çoğunun ne söylediğini anlamıyordum.

Dudağımdan damlayan kanı silerken, "Seni dövmek için tavaya ihtiyacım yok," dedim.

Vurdum. Denis'in ilk günden beri bana öğrettiği her taktiği, bu vuruşa saklıyormuş gibi vurdum. Hazal'ın bana yaşattığı tüm kırgınlıklar için vurdum. Benden sakladığı tüm sırlar için vurdum.

Artık bir yenme yenilme meselesi değildi. Bütün sinirimi çıkarmak için vuruyordum. Gelişi güzel vuruyordum. Delirmiş gibi saldırıyordum. Ben vurdukça o da vuruyordu. Yerdeki tepinmelerimizde, bir an o üste çıkıp beni pataklıyor, bir an ben üste çıkıp onu pataklıyordum.

Daha fazla vurmak için gücüm kalmadığında yere serildim. Aynı şekilde Hazal da yanıma serildi. Nefes nefese ve kanlar içinde kalmıştık.

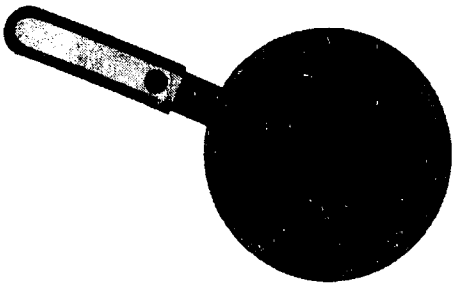
"Senden bir şey saklamak istemiyorum. Edward bura-

da. Eğitim alanında. Hastanede o çocuğu öldürdüğünden beri onu arıyoruz. Seni bu işe bulaştırmak istemedim. Söylemeliydim. Özür dilerim."

Beni düşünüyordu. Her zaman ki gibi... Kendini tehlikeye atmıştı. Ama bana güzel bir ders vermişti. Onu güvenmekten asla vazgeçmemeliydim.

İmambayıldı yarım kalmıştı ama artık önemli değildi.

Bu dövüşün bir kazananı yoktu. Hiç bir zaman da olmayacaktı.

"Kalkın, uyanın!"

Birisi demirlere vurarak ilerliyordu. Ne yani biraz daha uyuyamaz mıydım? Beş dakika daha?

"Kalkın, herkes ayağa!"

Hayat neden bu kadar acımasız? Uyumak istiyorum ben.

Demirlerin tıkırtısı kulaklarımda çınlıyor.

Gözlerimi açmamla, yataktan çıkamayan tek kişi olduğumu anladım. Rezil bir durumdu. Böyle anlarda evi daha çok özlüyordum. Annem, beş dakika daha uyumama izin verirdi. Tabii şu an evde değildim. MEA'daydım ve ona göre davranmalıydım.

İlginç olansa, bizi uyandıran kişi, Hazal'ın gizli gizli konuştuğu kadındı. Burada olduğum hiçbir gün, topluca uyandırılmamıştık. Ben yataktan kalkmaya uğraşırken, kadın elindeki anahtarı, yatakların başındaki demirlere vura vura yanıma geldi. Başıma dikilip, ayağa kalkmamı bekledi.

"Evren," dedi. "Seninle hiç şahsi olarak tanıştırılmadık."

Kadının bakışları çok tuhaftı. Gözlerinin içi ışık saçarcasına parlıyordu. Sanki hayranlık duyuyormuş gibi.

Bana.

Bana hayranlık duyuyormuş gibi bakıyordu.

Bu yeterince ilginç değilmiş gibi, "Ben Elif," diyerek elini uzattı. "Gerçi, Çavuş demenizi tercih ederim."

Uzattığı eli sıkarak, "Emredersiniz," dedim. Sesim, babalarının arkadaşlarıyla zorla tanıştırılan küçük çocuklar gibi çıkıyordu. Şaşkınlığımı gizleyememiştim.

"Namın senden önce geliyor. Burada seni korumak için canını verecek çok insan var," diyerek Hazal'a baktı. "Kıymetini bil!"

Az önce tehdit mi edildim yoksa bana mı öyle geldi?

Bana hayranlık duyması için herhangi bir sebep yoktu. Yine de tavırları, bakışları aksini söylüyordu. Elimi, normal sıkma süresini biraz geçe bırakıp, arkasını döndü.

"Son kişi de kalktığına göre giyinin! Son görev için hazırlıklarınıza başlayın!" dedi, bağırarak.

Tabii ya! Son görev. Nasıl unutmuştum?

Hazal'la ettiğimiz kavganın üzerinden bir kaç gün geçmişti. Dudağımdaki şişlik inmişti ama burnuma attığı yumruktan dolayı, gözlerimin altında hafif morluklar vardı. Onun yüzünde de morluklar vardı. Vücutlarımızın da aynı şekilde olduğunu tahmin etmek zor değildi. Fiziksel olarak bitik gözükebilirdik ama ruhsal olarak güçlenmiştik.

Edward'ın burada olduğundan şüphelendiği için beni korumaya çalışmıştı. O gece, çocuğun patlayarak ölmesinden sonra, her yere bakmışlar ama bulamamışlardı. Hazal, hâlâ burada olduğunu düşünüyor bana zarar verebileceğinden korkuyordu.

Çavuş yatağımdan uzaklaşırken, ben de kıyafetlerime doğru uzandım.

"Hayır," dedi. "Kendi kıyafetlerinizi değil."

Topuklularının sesi bütün odanın içinde çınlarken, kapıya doğru yürümeye başladı. Bir eliyle kusursuz gözüken topuzunu düzeltti. Odanın hemen dışmdan, bir ser-

vis aracı getirdi. Lüks bir restorana gittiğinizde, garsonun yemeğinizi getirdiği araçlardandı bu. Ancak üzerinde, üst üste sıralanmış yatay ve büyük kutular vardı.

Çavuş, odanın ortasma kadar aracı sürükledikten sonra, "Bunları giyeceksiniz," dedi.

Kutuların her birinde isimlerimiz yazıyordu. Diğer iki kız ve Hazal kendine ait kutuları aldıktan sonra, en sona benimki kaldı. Kutunun içinde ne olduğunu bilmiyordum ama çok merak ediyordum.

Kutuyu yatağımın üstüne koyup, iç içe geçmiş kartonları açtım. Kutunun içinden, uçuk kırmızı tonlarında uzun bir elbise çıktı. Tam boyuma ve bedenime uygun olarak tasarlanmıştı. Belli ki bilerek, her birimize özel seçmişlerdi. Straplez, belden sıkılı ve etekleri tüldü. O kadar güzeldi ki, ağzım açık kalmıştı ki.

Kızlardan birisi, koyu yeşil elbisesini elinde tutarak, "Bunları nerede kullanacağız ki?" dedi.

Çavuş, "Gidince öğrenirsiniz," dedikten sonra çıktı.

Nereye gidecektik ki? Bu elbiselerle dövüşmemizi beklemiyorlardı umarım. Hayır, dövüşebilmeyi geçtim, elbiseye yazık olurdu.

Hemen yan tarafımda duran Hazal'ın elbisesiyse, sanırım ona bu kadar uyumlu olabilirdi. Simsiyahtı. Üst kısmında asimetrik bir kesim vardı. Bu onun isyankârlığını tamamlıyordu.

* * *

Son kez her şeyi kontrol ettikten sonra odadan çıktım. Odanın hemen dışında bekleyen Hazal'ın sabırsızlandığı her halinden belliydi.

Makyajlarımızı yapmak için gelen kadın, Hazal'la bana diğerlerinden farklı bir krem sürmüştü. Kapatıcı gibi bir şey ama kozmetik dükkânlarında bulabileceğiniz bir ka-

patıcı gibi değildi bu. Yüzümüzdeki morluklardan en ufak bir iz kalmamıştı. Yakından baksamız bile anlayamazdınız. Saçlarıma da maşa ile şekil verilmişti. Uzun süredir, bağlı duran saçlarımın ne kadar uzadığını yeni fark ediyordum.

Bu kadar çok özenin ne için gösterildiğini anlamıyordum. Kıyafet, ayakkabı, saç, makyaj...

Son olarak her birimizin kulaklarının içine alıcılar yerleştirdiler. Konuşabileceğimiz ve duyabileceğimiz bir alıcı. Bu kulaklık, bana gerçek bir ajanmış gibi hissettiriyordu. Tamam, evet. Zaten gerçek bir ajan olmak üzereydim. Bu duruma alışsam iyi olacaktı.

Dışarı çıktığımda, Hazal'ın gözleri kocaman açıldı. Bana bakıyordu. Şaşırmış mıydı? Hayır. Beni şöyle bir süzdükten sonra, "Çirkin ördek yavrusu, kuğu oldu ha?" dedi gülerek. Beğenmişti.

"Keşke bu bir çirkin ördek yavrusu masalı olsaydı ve ben de güzel bir kıyafet ve makyajla kuğuya dönüşebilseydim. Ne yazık ki, bu bir ev kızı masalı." dedim. Aynı zamanda elbisemin yere değmesini önlemek için eteklerini toparladım.

"Ben her masalın bir prensi olur diye biliyordum," dedi, bize doğru yaklaşan Denis'e bakarak.

"Bu masalda bir prenses olsaydı, o zaman prense ihtiyaç duyabilirdik. Ama elimizde bir ev kızı bir de has kız var. Yani ikisiyle idare etmek zorundasın."

"Has kız da kim?"

"Sensin. Has Kız Hazal. Beğenmedin mi? Bence, senin gibi sağlam karakteri olan birisi için en doğru tabir bu."

"Evet, beğendim. Has Kız Hazal," dedi, onaylarcasına. Tam uzaklaşıyordu ki, durup bana doğru eğildi.

"Yine de," dedi. "Prenses ve prensin sonsuza dek mutlu yaşadıkları masalları tercih ederim." Omuz silkip, az önce gitmeye karar verdiği yönde ilerledi. Cevap vermemi bile beklemedi.

Denis bana doğru yaklaşırken, Hazal'la selamlaştılar. Denis'i beklemiyordum. Ama doğru ya! Son görevde yanımda olacağını söylemişti. O yüzden gelmişti.

Yanıma gelince, Hazal'ın gibi o da baştan aşağı süzdü beni. Dudağının kıvrılmasından bir anlam çıkarmalı mıydım?

Takım elbise giymişti. Hatta bir papyonu bile vardı. Denis'in takım elbise giydiğini ilk defa görüyordum. Oldukça farklı gözüküyordu.

"Ne kadar güzel olmuşsun. Seni böyle görmek bir mucize! Neredeyse bu görevin yapılmasına sevineceğim." dedi. Büyülenmiş gibi bakıyordu. Keşke böyle bakmasaydı.

"Ve bunu, bu görevin çok tehlikeli olduğunu söyleyen birisi diyor." dedim, imalı bir bakış atarak. Bana bakmasını istemiyordum. Bu tarz övgüler almaya alışkın değildim. Denis'in bu yakın tavırları hoş değildi. Sadece eğitmenim olarak kalmalıydı.

Bu yüzden hızlıca ilerlemeye başladım. Denis de bana yetişince anlatmaya başladı.

"Bu sabah görevinizin ne olduğu belirlendi. Vali, bir balo veriyor. Bir yardım kampanyası gibi düşün. Ama temelde, zenginlerin eğlenmesi için tasarlanmış bir etkinlik. Baloda bir bomba var. Göreviniz onu bulmak ve imha etmek. Bulan ve imha eden kişi, bu eğitimin birincisi olacak. Bu kişinin sen olacağını ümit ediyorum. Bunu başarabilirsin." dedi.

"O yüzden mi böyle giyindik?"

"Evet. İlk kuralımız, kimliğimizi gizlemek. Açığa çıkmadan bombayı bulmalısın. Her eğitmende iki kişilik davetiye var. Yani birlikte gideceğiz. Bombayı bulursan, kimseyi telaşlandırmaman gerekiyor. Vali, çok nüfuzlu bir insan ve bu olayın açığa çıkmadan halledilmesini istiyor.

Davetlilere duyurmadan bu işi bitireceğiz."

"Pekâlâ. Anladım."

"Unutmadan! Orada sana yardım edemem. Sadece arkanı kollarım, anladın mı? O yüzden gözlerini açık tut!"

* * *

Gösterişli araçtan inip, kapımı açan Denis'in koluna girerek ilerledim. İçeriye girerken, bir çift gibi gözükmeliydik. Topuklu ayakkabılar fazla zorlayıcı olsa da Denis'in kolundan destek alarak yürüyordum. Oldum olası topuklulara alışamamıştım. Spor ayakkabılar, öncelikli tercihimdi. Burada bir tercih şansım olsaydı, bu elbisenin altına bile spor ayakkabı giyerdim.

Bu kadar heyecanlanmam normal miydi? Bu ilk görevimdi. Berbat etmemeliydim. Rol yapmam, insanları incelemem, gerekirse dövüşmem ve en önemlisi bombayı bulmam gerekiyordu. Tavamı yanıma almama izin vermemişlerdi. Bombayı imha etmek konusuna hiç değinmek istemiyorum. Bunu başarmam imkânsızdı.

Eğitim alanından çıkarken, gözlerimi bağlamışlardı. Eğitim alanının gizliliğini korumak için gerekliymiş. O yüzden nereden geldik, nasıl bir yol izledik bilmiyordum. Sadece çok uzun bir yol geldiğimizi biliyorum çünkü oturmaktan kalçalarım ağrıyordu. Hava kararmak üzereydi. Göz bağımı da arabadan inmeden hemen önce açmışlardı. Gözlerimi sürekli kapattıklarında uykumun geleceğini niye düşünmezlerdi? Neyse ki Denis yol boyunca davetten bahsetti.

Araçtan inince, davetlilerin sırayla içeri girdiği kapıyı gördüm. Denis'le birlikte o tarafa doğru ilerlerken, evi inceleme fırsatı buldum. Bembeyazdı. O kadar güzel ışıklandırılmıştı ki, gerçek anlamda göz kamaştırıyordu. Geniş bir ormanlık alanın ortasında üç katlı bir evdi. Bence

burası ev sayılmaz. Yani burası evse bizim yaşadıklarımız ne?

Davet evin içindeydi. Bu, durumu kolaylaştırırdı. Etrafı incelemek için fırsat verirdi. Uzun yol boyunca plan yapmak için, bir sürü vaktim olmuştu. İlk planımda evin bütün odalarını tek tek gezmeyi düşünmüştüm. Bu plan pek akıllıca değildi. Çünkü ev, Denis'in anlattığı kadar büyüktü ve eğer davetlilerde kalıcı bir etki bırakacaklarsa, bombayı etkinlik alanına koymaları gerekiyordu. Bu durumda, etrafı kolaçan etmeliydim. Misafirleri inceleyip, şüpheliyi bulursam, o beni bombaya götürecekti.

Denis, içeri girmemiz için gereken davetiyeyi görevliye nazikçe uzatırken, ben de insanları gözetlemeye başladım.

Hemen arkamızdan Hazallar geliyordu. Hazal da kendi eğitmeniyle katılmıştı elbette. Onlar da yan yanaydı ve eğitmeni Hazal'a bir şeyler anlatıyordu. Onları tanımayan herhangi biri, anne kız olduklarını düşünebilirdi. Suratlarındaki gülümseme, bu davete gerçek anlamda katılan insanlarınkinden farksızdı. Kimse onların ajan olduğunu anlamazdı.

Benim de anlaşılmamam gerekiyordu. Bunun için onları taklit ederek, yüzüme, bana hiç de yakışmayan bir gülümseme yerleştirdim. Denis'in kolunu daha sıkı tutarak, "İlerleyelim mi sevgilim?" dedim. Görevlinin duyabilmesi için, normalden biraz daha yüksek sesle söylemiştim. Değişen bu tavrımdan oldukça memnun olan Denis, hiç bozuntuya vermedi. Kalabalığın akışına katılarak, ilerlemeye başladık.

* * *

Ben bu kadar sıkıcı bir davet görmedim!

Gerçi böyle bir davete ilk defa katılıyordum ama olsun. Salon kalabalıktı ama herkes birbiriyle konuşmakla o ka-

dar meşguldü ki, bomba patlasa gerçekten umursamazlardı. Tabii umursayacak bir hayatları kalırsa.

İçtiğim kaçıncı meyve suyuydu bilmiyorum. Bir sürü insanla tanışıp incelemiştim. Elit kesimdeklerin bu kadar farklı olduklarını kim bilebilirdi, değil mi?

Kır saçlı bir teyzeyle konuşurken, kulağımdaki cihazdan bir ses geldi. İlk kez duyduğum bu sesle öylesine irkildim ki, "Ayy!" diye bağırarak sıçradım. Bir anda herkes bana dönüp baktı. Lafı ağzımda gevelerken, hafifçe gülümseyerek, "Böcek gördüm sandım da... Değilmiş," dedim.

Denis, omzumdan sarılarak, "Böcek fobisi var da..." dedi, kalabalığa doğru. Sanki fobisi olmayan korkmuyor.

Etraftakilerin bize olan ilgisi azalınca Denis'e bakıp, "Ne dediklerini duymadım," dedim.

"Birini yakalamışlar. Yanlarına gitmemiz gerek," diyerek yavaşça kolumdan çekti.

Ben de teyzenin yanından uzaklaşırken, "Teyzem, kendine iyi bak. Allah'a emanetsin." dedim.

Döndüğümde Denis'in tuhaf bakışları üzerimdeydi.

"İzninizle, demen yeterliydi." dedi, kalabalıkta ilerlemeye çalışırken.

"Ne yapayım? Huyum kurusun." diyerek, omuz silktim.

* * *

Vardığımızda benden bir kaç yaş daha küçük gösteren bir kızı yakaladıklarını gördüm. Bu durum beni oldukça şaşırtmıştı. Ben bombayı koyan kişiyi daha farklı hayal etmiştim. Hazal da gelmişti. Kız çırpınıyordu.

"Yalvarırım bırakın beni. Ben bomba falan görmedim. Yemin ederim. Bir daha gelmeyeceğim buraya. Söz veriyorum." diyordu, kafası eğik bir halde.

Hazal'ın eğitmeni, "Neden bu kız olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Koyu yeşil elbiseli, hala ismini bilmediğim, benim gibi eğitim alan kız, "Şüpheli tavırlar sergiliyordu," diyerek cevapladı.

O sırada kız yüzünü kaldırarak bize baktı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yüksek sesten dolayı fark edememiştim. Herkese baktıktan sonra gözleri benimle buluştu. Derin bakışlarının ardından gerçeği gördüm.

"Bu kızın bombayla bir alakası yok. Bırakın onu." dedim.

Bu ani çıkışımla tüm gözler bana döndü. Ne ara bu kadar kararlı davranmaya başlamıştım, bilmiyorum. Sonra Denis'in kıza baktığını fark ettim. Benim gördüğümü o da görecekti.

"Haklı. Kızı bırakın." dediğinde rahatladım.

Kız buraya gizlice girmişti. Hevesli, davetsiz bir misafirdi. Elbiseleri de onu ele veriyordu. Şüpheli davranışlarının sebebi, yakalanma korkusuydu. Bizimkiler de bu yüzden onun bombacı olduğunu düşünmüşlerdi.

Tüm bunlar olurken bir şey fark etmiştim. Gözlerin derinine bakmak, insanının içini görmek Denis'e özeldi. Diğer eğitmenler bunu yapamıyorlardı. Zaten yapsalardı, kızı biz gelmeden salmış olurlardı. Bu, Denis'e özel bir yetenekti. Ve bunu bana aktarmaktan çekinmemişti. Doğal olarak sadece ikimiz bu özelliğe sahiptik. Diğerleri gözlere nasıl bakacaklarını bilmiyorlardı.

Koyu yeşil elbiseli kız, amirinden gelen emri uygulamak zorunda olduğundan kızın ellerini açtı. Eğitmeni, elendiğini söyledi. MEA'ya hemen şimdi geri döneceklerdi. Böylece sadece Hazal'la ben kalmıştık. Bu ikimiz için son şanstı.

* * *

İçeri döndüğümüzde ilk başta olduğu gibi ikili gruplar halinde ayrıldık. Ortam canlanmıştı. Birisi konuşma yapıyordu ve kalabalık alkışlıyordu.

"...İşte bu sebepten, derneğe olan katkılarınız çok önemli. Bugün, o küçücük, çaresiz, aç çocuklar için yaptığınız bağışlarla..."

Vali konuşmasını yapıyordu. Göbekli, hafif kel bir adamdı. Nerenin valisi diye sormak hiç aklıma gelmemişti. Dernek için yüklü bir miktar bağış toplayacak kadar nüfuzluydu. Evinde bir bomba vardı. Hızlı davranıp, nerede olduğunu bulmam gerekiyordu. İnsanları izlemeye devam ettim.

Yüzüğüyle oynayıp, yan tarafta kahkaha atan kadını süzen adam: *Karısını aldatıyor.*

Salonun en dip köşesinde, elindeki bardağı kafaya dikerken arkasını dönen ergen çocuk: *Gizlice içki içiyor.*

Geldiğimizden beri elinde aynı bardakla dolaşan, zayıf kız: *Yediklerini kusuyor.*

İnsanları biraz dikkatli incelemeye başladığınızda, herkesin bir şeyler sakladığını görebiliyordunuz. Masumiyetimizi kaybetmemizle birlikte; saklanmak, perdelerin ardında yaşamak, normal gelmeye başlıyordu. Normalden biraz daha fazla para gücüne sahip olunca, sakladıklarınız da artıyordu. O yüzden burada, gergin yüzler, asık suratlar görmek çok normaldi.

Ne yazık ki hiçbiri bombayla ilgili değildi. Ben insanları incelerken, Vali konuşmasına devam ediyordu. O, bir kaç kişiye teşekkür ederken alkışlar başladı. O sırada içeriye pasta girdi.

Kulağıma ikinci kez gelen ses, bu sefer beni ürkütmedi. Bu Hazal'ın sesiydi.

"Sanırım bir şey buldum."

Kulaklıktan hafif bir cızırtı çıktı. Sonra devam etti, "Evren, Vali'yi oyala. Bomba pastada!" dedi.

Hazal'ın insanları yararak sahneye ulaşmaya çalıştığını görebiliyordum. Vali pastayı kesmek üzereydi. Eğer gerçekten Hazal'ın dediği gibi, bomba pastadaysa, o zaman bıçak değdiği an hiç hoş şeyler olmayacaktı. Peki ama ne yapacaktım? Hızlı davranmalıydım.

Aklıma gelen ilk fikirle, bağırarak sahneye doğru ilerledim.

"Vali Bey! Vali Bey!" Bir yandan da ellerimi kaldırmıştım. Vali, sesimi duyunca bana doğru döndü ve pastayı kesmek üzere olduğu bıçağı, pastadan çekti.

Herkes bana bakıyordu. Az önce yoğun bir kütle halinde önümde duran kalabalık ikiye ayrılıp, bana yol açmıştı. Çekinerek aralarından geçip, sahneye ulaştım. Bir şeyler yapmalıydım. Derin bir nefes alıp, elbisemi düzelttim.

Sahnenin ortasından ilerleyerek Vali'nin yanına vardım. Mikrofonu elinden aldığımda, oldukça şaşırmış ve biraz da kızgın gözüküyordu. İlk başta ne yapacağımı bilemediğimden, aklıma geldiği gibi konuşmaya başladım.

Tabii, önce mikrofonun çalışıp çalışmadığını kontrol etmeliydim.

"Ses bir ki... Ses deneme..." İki mikrofona vuruş. *Pat! Pat!* Sonra mikrofondan gelen o tiz çınlama. Evet, artık hazırız.

"Sayın konuklar, merhabalar. Size de merhaba, beyefendi. Ve evet, arkadaki genç çocuk, size de merhaba. Merhaba. Merhaba."

Neredeyse herkese tek tek selam verdim. Şu an saçmalamaktan daha iyi bir fikrim yoktu. O sırada Vali yanıma yanaşıp, sessizce, "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diyerek kolumu sıktı. Mikrofonun yakınında olduğunu

unutmuştu. Söyledikleri harfiyen hoparlörlerden yansıdı. Bunu fark edince, gergin bir şekilde davetlilere gülümseyerek geri çekildi.

Bu sırada Hazal da pastaya yaklaşmak üzereydi. Yani gözler benim üzerimde olursa, Hazal hiç fark ettirmeden pastayı alabilirdi. Konuşmaya devam ettim.

"Bazılarınız benim burada ne aradığımı sorabilir. Haklısınız! Ben burada ne arıyorum? Benim sahnede ne işim var? Ne demeye çıktım ben buraya? Şu an bu mikrofon benim elimde çünkü..." diyerek duraksadım. Düşünmeye ihtiyacım vardı. "Yemekler berbat!"

Vali'ye döndüm. "Vali Bey, sizin bu konuyla hiçbir alakanız yok. O yüzden lütfen üzerinize alınmayın. Ama şirket olarak kimi tuttuysanız, çok kötü yemek yaptıklarını söylemem gerekiyordu. Yoksa vallahi içimde kalırdı!"

Vali'nin bakışları hiç normal değildi. Bana diş biliyordu. *Üzgünüm Vali Bey, yapmak zorundayım.*

"Ben bile onlardan güzel yemek yaparım."

Bir kaç kişi söylediklerime güldü. Komik bir şey mi söyledim? Gerçekten de onlardan güzel yemek yaparım.

"Geçen gün, söylemesi ayıp, mantı açtım. Aranızda mantının nasıl yapıldığını bilen var mı? Yok mu? Hiç kimse mi? Her neyse. Mantının işi çok zahmetli anacım. Unu ayrı dert, kıyması ayrı dert, burması ayrı dert!" dedim. Bir yandan da elimle göstermeye çalışıyordum.

İnsanları güldürmeyi başarmışken, göz ucuyla Hazal'ın ne durumda olduğuna baktım. Gelen pastayı yavaş yavaş içeri çekiyordu. Yani biraz daha devam etmeliydim.

"Belki aranızda kimse yapmayı bilmiyor ama hepiniz mutlaka yemişsinizdir, değil mi?" Güldüm. Onlar da gülmeye devam ediyordu.

"Mantıyı yapmak saatler sürer. Ah, ne saatler. Tahtanın başında önce açmaya uğraşırsın, sonra kıymaları yerleş-

tirirsin. Bitti mi? Hayıııır. Bitmedi. Sonra tek tek tek tek hepsini dürersin. Bitti mi? Hayımır. Bitmedi. Sonra pişirirsin. İşin en kötü tarafı da ne biliyor musunuz? Saatlerce yapmak için uğraştığınız o güzelim mantı iki dakikada yenir ve biter."

Neye güldüklerini bilmesem de, hâlâ gülmeye devam ediyorlardı. Sonunda, Hazal pastayı geri götürmüştü. İçeri gitmeliydim.

"Sayın konuklar, bugünlük benden bu kadar. Konuşmasını devam ettirmek üzere mikrofonu Vali Bey'e veriyorum," diyerek hızlıca adamın eline tutuşturdum. Koşa koşa mutfağa vardığımda Hazal herkesi dışarı çıkarıyordu.

"Hemen çıkaralım bombayı," dedim.

Ellerimi pastaya daldıracaktım ki, Hazal durdurdu.

"Dur! Dokunma sakın. Pastaya değersek, patlayabilir."

"Peki ne yapacağız?"

"Bilmiyorum. Bilmemekten nefret ediyorum," diyerek dolaba tekme attı.

Ben durup beklerken, Hazal, başka çaresi olmadığını anladığından, pastaya ellerini soktu. Tam ben de diğer taraftan giriyordum ki, "Sakın," dedi. "Aklından bile geçirme."

"Sence MEA'nın bu durumlar için bir bomba imha ekibi olması gerekmez mi?" diye sordum.

"Böyle bir anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Kızmıştı. Elleri pastanın içinde dolanırken çok komik görünüyordu. Kızgınlığı, bu haldeyken hiç etki etmiyordu.

"Hayır."

Pastayı didik didik ettiğinde, içinde bir şey olmadığını anlamıştık. Kısacası pastaya yazık olmuştu sadece. Bombanın pastada olmadığına üzülmüyordum da pastanın ziyan olduğuna üzülüyordum. Eğitmenlerimiz mutfağa

telaşla girerken, Hazal üzerindeki pasta kalıntılarını temizliyordu.

"Bunun sorumlusu hanginiz?" dedi, Hazal'ın eğitmeni, pastayı göstererek.

Hazal konuşmadan önce lafa girdim. "Benim!"

Denis beklediğim açıklamayı yaptı. "O halde geri dönecek kişiler biziz."

"Hayır, sorumlu benim. Benim fikrimdi. Evren'in bir suçu yok. Gidecek kişi benim," diyen Hazal'dı.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Hazal gidemezdi. Öldürecekler miydi? Elenmiş miydi? Bunu kabullenemezdim. Eğitmenlerin ikisinin de kafası karışmıştı. Bu fırsatı kullanmalıydım. Açlık Oyunları sahnesini sergileyebilirdim. *Zehirli böğürtlenden ikimiz de yiyecektik.* Bu sayede ikimizi de eleyemezlerdi.

"İkimizdik! Birlikte karar verdik. Eğer suçlu varsa, ikimiziz. İkimizi birden eleyemezsiniz. Eğer öyle olursa hem bombayı bulacak birisi olmaz hem de bir kazananınız olmaz. Bu işte birlikteyiz!" dedim.

Mantıklıydı. Bu eğitmenleri düşünmeye sevk etti. Ne yapacaklarını bilememişlerdi.

"Fazla vaktimiz yok. Devam etmek zorundayız," diyen Denisti.

* * *

Böylece tekrar salona dönmüştük. Parti, ilk anlarına nazaran canlanmıştı. Orkestra, bir dans müziği çalmaya başlayınca, bir kaç kişi dans etmeye çıktı. Bu normal bir dans değildi. Birbirlerine fazla yakınlardı. Sert hareketlerle dans ediyorlardı. Kadınlar bacaklarını erkeklerin bacaklarının arasında dolaştırıyordu. Bu tango muydu? Olabilirdi ama dans meselesine o kadar uzaktım ki türleri birbirinden ayırt etmem mümkün değildi.

"Dans edelim mi?" diye soran Denis'e ters bir bakış attım. Benimle sahnedekiler gibi dans etmeyi düşünüyorsa, çok beklerdi.

"Burada durmayı tercih ederim. Hiçbir şeyi gözden kaçırmak istemiyorum." dedim. Daha iyi bir bahanem yoktu.

"Dans ederken aradığın şeyi bulacağına eminim. Ayrıca onlar gibi dans etmemize gerek yok." dedi, sahnedeki çifti göstererek.

Daha önce bir balo kıyafetiyle dans etmedim. Hiç. Mezuniyet balomda bile dans etmemiştim. Gerçi bunun sebebi bir kavalyemin olmaması da olabilirdi ama şu anki sorunum bu değildi. Kavalyem vardı, bende dans edecek cesaret yoktu. Ha bir de yetenek! O da yok.

Dans etme meselesine o kadar odaklanmıştım ki, Denis'in ilk söylediğine dikkat etmemiştim. 'Aradığın şey' demişti. Bomba! Bu, sınavda öğretmenin sevdiği öğrencisine kopya vermesi gibiydi. Denis bana kopya vermişti.

Dans etmenin bombayla ne gibi bir alakası olur ki? Değil mi? İnsan yaşamayınca bilemiyor işte.

Denis, elimden tutunca piste doğru ilerledik. Eteğimin tülleri, hafif esintiden uçuşurken, kendimi prenses gibi falan hissetmiyordum. Belki külkedisi olabilirdim. Ama o prenses gibi gözüktüğü kısımdan bahsetmiyorum. Hani üvey annesinin ona eziyet ettiği halinden bahsediyorum. Evin bütün işlerini sırtlandığı zamanlardan bahsediyorum.

Denis de külkedisini birazdan görecekti. Dans edemeyip, ayaklarım birbirine dolaştığında görecekti. Gerçi, külkedisi çok iyi dans edebiliyordu değil mi? Neyse, karıştırmayın şimdi o kısmı.

Hiç bir masala uymuyor benim halim. Bir masal olamayacak kadar normal yaşadıklarım. Balkabağından aracım

yok mesela. Ya da yolda düşürebileceğim bir cam ayakkabım.

Eşarbım var, temizlik zamanı yerlere saç dökülmesin diye taktığım. Önlüğüm var, yemek yaparken giydiğim. Eldivenlerim var, bulaşık yıkarken kullandığım. Ama o kadar işte. Ne fazlası ne eksiği. O kadar.

Ben bir masal kahramanı değilim. Hiçbir zaman da olmayacağım. Ben bir ev kızıyım. Gerçeğim. Hem de Külkedisi'nin, Rapunzel'in, Pamuk Prenses'in olamayacağı kadar gerçeğim. Hayatınızın hiçbir anında onları göremezsiniz. Ama beni görebilirsiniz. Belki kız kardeşinizimdir. Ya da bir arkadaşınız. Ya da siz. Oradayım. Hemen yanı başınızda.

Denis, dans pozisyonu almak için elimi tuttu. İlk adımını attığında, tahmin ettiğim gibi oldu. Ayağına bastım.

"Özür dilerim. Gerçekten nasıl dans edilir, bilmiyorum," dedim, üzgünce.

"Sorun değil. Müziğin ritmine bırak kendini, tamam mı? Ben seni yönlendiririm. Ayaklarına da bakma. İnsanlara bak!" dedi.

Kendimi bıraktım ve pata küte dans etmeye başladık. Elbette filmlerdeki gibi değildi. Kimse dansın ritmine kendini bıraktığında, doğuştan o dansı biliyormuş gibi dans edemez. Sürekli elbiseme takılıyordum. Denis'in ayağına basıyordum. Bacaklarım birbirine karışıyordu. Kısacası rezalet bir danstı.

Denis'in verdiği kopyanın ne olduğunu geç de olsa anlamıştım. *Dans kavramını katledişimden hemen sonra.*

Dans ediyorduk. Müzik çalıyordu. Canlı müzik. Orkestra.

Orkestra.

Orkestra beş kişiden oluşuyordu. Her birinin elinde bir çalgı vardı. Buraya kadar her şey normaldi. Tuhaf olan,

yerde altı adet çalgı kılıfı bulunmasıydı. İlk başta bunun çok normal olduğunu düşündüm. Yani içlerinden biri birden fazla çalgı çalabilir, öyle değil mi?

Ancak orkestranın elinde saksafon, keman, gitar, bateri ve yan flüt vardı. Peki, o zaman saz burada ne arıyordu? Yöresel bir davet değildi. Orkestra bu tarz müzik çalmayacaksa saz neden gelmişti?

Buraya kadar kafamda çok fazla soru işareti olsa da cevaplanabilirlerdi. Saz herhangi bir sebepten getirilmiş olabilirdi. O yüzden emin olamıyordum. Ta ki, saz kılıfı eğilene kadar. Yani şöyle anlatayım. Eğer içinde gerçekten bir saz olsaydı, o zaman sap kısmı kılıfı dolduracak ve dik duracaktı. Ancak saz kılıfının eğilmesi içinde bir saz olmadığını gösterirdi. Saz ortalıkta olmadığına göre, kılıfın içinde saz yoktu. Bomba vardı.

İlk geldiğimizden beri davetlilerden şüphelenmiştim. Hepsini tek tek inceleyip, tartmıştım. Tabii yanlış yere bakıyorduk. Bomba orkestrayla birlikte gelmişti. Suçluyu bulmak da çok zor olmadı.

Saksafonu çalan elemanın bir gözü saz kılıfının üzerindeydi. En ufak bir harekette, tedirgin oluyordu. Ayrıca terlemişti. Bunlar, olayı anlamama yetmişti. Ekibin geri kalanının olaydan haberi yoktu ve çalmaya devam ediyorlardı.

"Buldum," dedim, son kez Denis'in ayağına basarken.

"Orkestranın yanına gidelim. Saksafon çalan kişiyi alabilirsiniz. Bombayı da ben alacağım," dedim.

Ev Kızı Evren

Ana Sayfa | Hakkımda | Ne Nasıl Yapılır? | Yemek Tarifleri | Alışveriş | Kitap Yorumu

Bir Ev Kızı Macerası

Geçtiğimiz günlerde evimize hırsız girdi!

Evet, yanlış okumadınız, hırsız girdi!

Gündüz evde kimse yoktu. Biz annemle altın günü için Fehiman Teyzelere gitmiştik. Ortam ne kadar bunaltıcı olsa da altın birikimi yapmak iyi oluyor. Her neyse, geri döndüğümüzde kapı hafif aralıktı. Ben ne olabileceğini düşünmeden kapıyı itip içeri girdim. Bir de ne göreyim! Ev yerinden oynamış! Her yer birbirine girmiş, mahvolmuş!

Her şey yerle bir edilmiş. Özellikle odam, kitaplığım darmadağındı. Hiçbir şey almamış olmaları gerçekten şaşırtıcı. Teknik olarak evden hiçbir şey alınmamış, sadece dağıtılmış. Komşu evdekiler de altın gününde olduğundan kimse bir şey görmemiş. Kapı biraz hasar almış, o yüzden anahtar yuvası falan değiştirildi.

Altın gününde sizlere geçen yazımda tarifini verdiğim keki yapıp götürdüm. Hatırlarsınız, şu kitabın içinden çıkan tarif. Yeni bir tarifi denemek için altın gününden iyi zaman mı olurmuş? Ben de fırsatı kullandım.

Hatunlar parmaklarını yedi. Sizinle orijinal tarifi de paylaşmak üzere söz vermiştim ancak bu hırsızlık esnasında her yer birbirine girmiş, tarifi bulamıyorum. Umarım en kısa sürede bulabilirim.

Evin dağılma meselesini fırsat bilen annem, yaz temizliğine erken başladı. Yani krizi fırsata çevirdi. Sağlam kadın, vesselam! Neticede iki gün önce halı yıkadık, dizlerimin üzeri soyuldu, kollarım iyice hamlamış. Sonraki gün, salondaki vitrinin içindeki bardak çanağı döktük, onları yıkadık. Bir kaç bardak kırmış olabilirim!*

Bu blog Ev Kızı Evren tarafından hazırlanmıştır.
Tüm hakları saklıdır.

Nereye sakladığımı unuttum!

Ev Kızı Evren

Ana Sayfa | Hakkımda | Ne Nasıl Yapılır? | Yemek Tarifleri | Alışveriş | Kitap Yorumu

Bir Ev Kızı Macerası

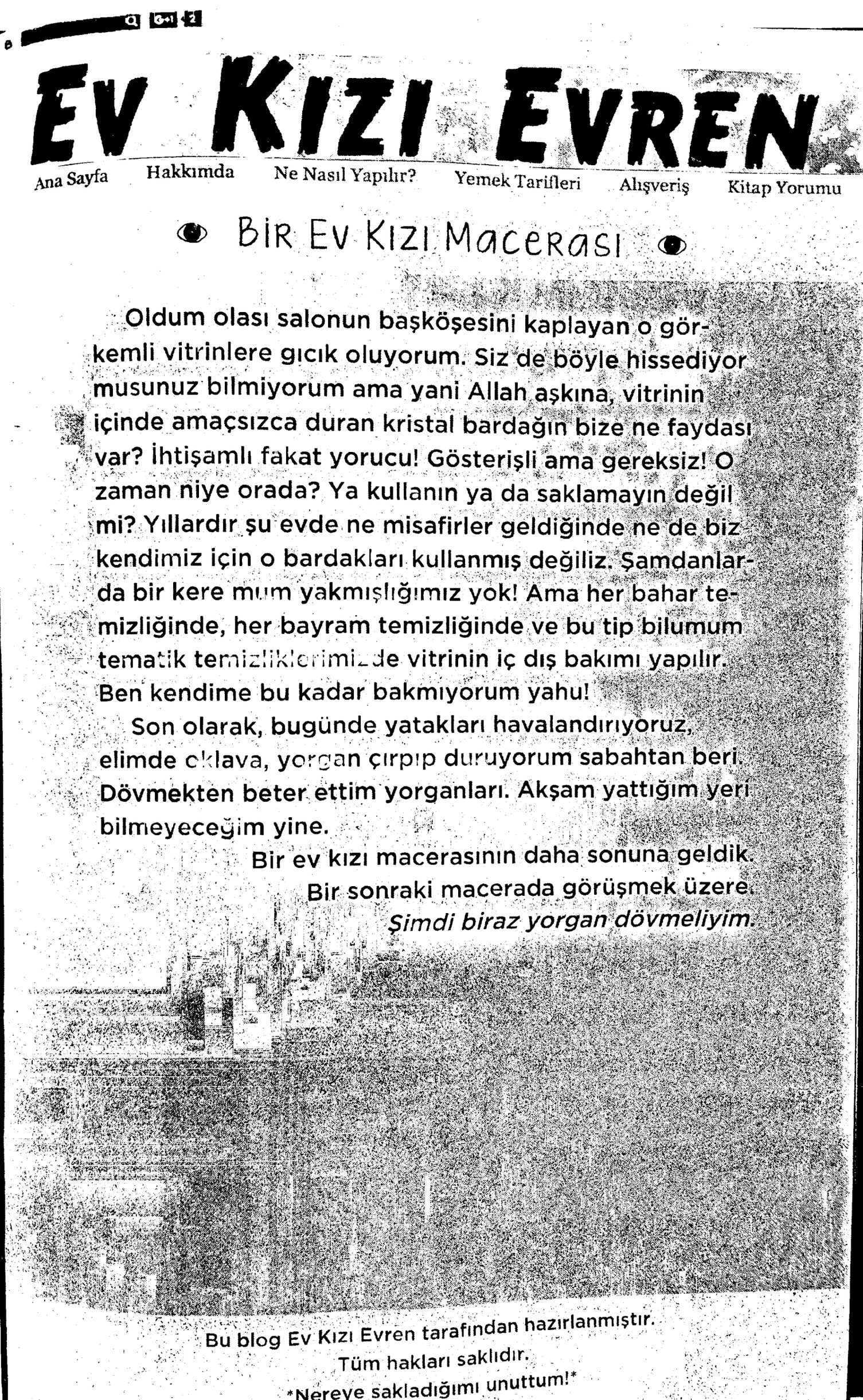
Oldum olası salonun başköşesini kaplayan o görkemli vitrinlere gıcık oluyorum. Siz de böyle hissediyor musunuz bilmiyorum ama yani Allah aşkına, vitrinin içinde amaçsızca duran kristal bardağın bize ne faydası var? İhtişamlı fakat yorucu! Gösterişli ama gereksiz! O zaman niye orada? Ya kullanın ya da saklamayın değil mi? Yıllardır şu evde ne misafirler geldiğinde ne de biz kendimiz için o bardakları kullanmış değiliz. Şamdanlarda bir kere mum yakmışlığımız yok! Ama her bahar temizliğinde, her bayram temizliğinde ve bu tip bilumum tematik temizliklerimizde vitrinin iç dış bakımı yapılır. Ben kendime bu kadar bakmıyorum yahu!

Son olarak, bugünde yatakları havalandırıyoruz, elimde oklava, yorgan çırpıp duruyorum sabahtan beri. Dövmekten beter ettim yorganları. Akşam yattığım yeri bilmeyeceğim yine.

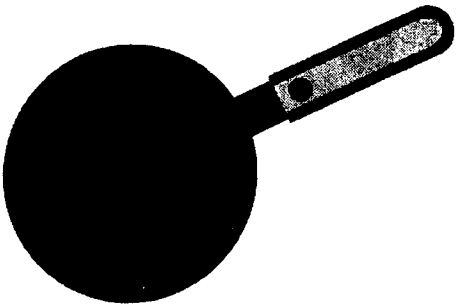
Bir ev kızı macerasının daha sonuna geldik.

Bir sonraki macerada görüşmek üzere.

Şimdi biraz yorgan dövmeliyim.

Bu blog Ev Kızı Evren tarafından hazırlanmıştır.
Tüm hakları saklıdır.
Nereye sakladığımı unuttum!

Bittik.

Mahvolduk.

Öleceğiz ve bu tamamen benim hatam.

Hayır.

Ölmek istemiyorum.

İlk başta, bombayı alıp üst kata çıkarırken, göze batmamaya çalışıyordum. Bir yandan da, sarsıntısız bir şekilde ilerlemeye uğraşıyordum. Denis, saksafon çalan adamın kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra koluna girdi ve uzaklaştılar. Orada neler olduğunu bilmiyordum ama benim çözmem gereken daha önemli bir mesele vardı.

Sonra, merdivenlerden yukarı çıktığımı gören Hazal bana yetişti. Önümüze ilk gelen odanın kapısını açıp içeri girdik. Bir çalışma odasıydı. Tam ortada ahşap, büyük bir masa vardı. Bombayı dikkatlice oraya yerleştirdim.

"Sendeki deli cesareti!" dedi Hazal. "Bomba, hareket ettiğinde patlayabilirdi."

"Kimse bana bombayı hareket ettirme demedi," dedim. *Kendimi yılın safi ilan ediyorum.*

Bombayı koyduğumuzda üzerinde bir sayaç olduğunu gördük. Bu zaten beklediğim bir şeydi. On küsur dakika vardı. Ne kadar az vaktimiz kaldığını görünce telaşa kapıldım. Hazal bombayı dikkatli bir şekilde inceledi.

"Bekle," dedi. "Bir kaç malzeme alıp hemen geleceğim."

Kapıyı hızlıca vurup çıktı.

Vakit daralıyordu. Odanın içinde volta atmam bir işe yaramıyordu.

Bombaya yaklaştım. Sağ ve sol tarafında küçük iki kapak vardı. Birbirlerine zıt olarak yerleştirilmişlerdi. Sağdakini açmaya karar verdim.

Kapağı açmaya karar verdiğimde ne görmeyi planladığımı bilmiyordum. Ama kesinlikle bu değildi. Burada sadece bir düğme vardı.

Tamam, kabul ediyorum. Kırmızı ve mavi kabloyu bekliyordum. Belki de daha fazla renkte kablo bekliyordum. Ama kablo bekliyordum işte. Saçma bir buton değil. Kablolar olsaydı belki de daha kolay olurdu. Kırmızıyı keserdim. Ve *bom!*

Şakası bile komik değil.

Her neyse. Ben yine de kırmızıdan yanayım. Evet, evet. Kırmızıyı keserdim.

Tam butona basıyordum ki Hazal içeri girdi. Bombanın içine uzanan elimi görünce aşırı heyecanlanıp, "Evren, dur!" diye bağırdı.

Tabii ki bunu yanlış anladım. Ne yapacağımı şaşırdım ve Hazal bana yetişemeden butona bastım.

"Bombaya dokunmadığını söyle!" dediğinde çok geç kalmıştı.

"Buradaki butona bastım bile." diye cevap verdim, tedirgince.

"Aferin!" dedi sertçe.

"Sakın," dedi. "Sakın elini çekme."

"Çekmek istiyorum. Çekersem ne olacak, Hazal?"

"Öleceğiz. Hep birlikte!"

* * *

Ellerim titriyordu. Soğuk terler döküyordum. Öleceğimi düşünmek istemiyordum.

Bizim ölmemiz yetmezmiş gibi aşağıda masum insanlar da benim salaklığım yüzünden ölecekti. Ben bomba imha etmekten ne anlardım ki?

"Sanırım ölmeden önce sana söylemem gereken şeyler var!" dedi Hazal.

Cevap vermedim.

"Ben... Ben bilmiyorum. Muhtemelen sana daha önce söylemeliydim ama eğer öleceksek, benim hakkımdaki gerçekleri bilmen gerekiyor diye düşündüm."

"Hazal! Çok az vaktimiz kaldı. Zamanımızı bununla harcamayalım."

"Hayır, hayır, hayır. Sana anlatmam lazım," dedi. Çıldırmış gibiydi. Mantıklı olanımız o değil miydi? Neden şu an mantıklı davranmıyordu? Benim çıldırmam, onunsa soğukkanlı davranması gerekiyordu.

"Ben," dedi. Odanın içinde gidip geliyor, volta atıyordu. Bu tavrı beni de geriyordu.

"Ben daha önce Edward'la karşılaştım," dedi, yıllardır içinde sakladığı bir sırdan kurtulmuşçasına.

"Biliyorum. Ormanda. Seni bıçakladı. Hazal sakin olur musun lütfen?" Bu kez bağıran bendim.

"Olamam, Evren. Öyle değil. Yıllar önce. Beni öldürmeye çalıştı ve o... Onu.. Dayım..."

Bütün konuştukları birbirine giriyordu. Sinirleri bozulmuştu. Hazal'ı hiç bu kadar kontrolünü kaybetmiş bir halde görmemiştim. Bir kaç dakika içinde ölecektik ve son hatırlayacağım şeylerin bu saçma cümleler olmasını istemiyordum. O yüzden onu yönlendirmeye karar verdim.

"Tamam bak şöyle yapalım. Bana bak," dedim. Ama beni dinlemiyordu.

"Hazal dur!" diye bağırdım, sertçe.

Durdu.

"Şimdi bana bak! Gözlerime!"

Baktı.

"Şimdi sakince, gözlerini benden ayırmadan anlat."

Anlatmaya başladı. Bu sefer daha sakindi ama titreyen bacaklarını buradan görebiliyordum. Ellerini koyacak yeri bulamıyordu. Elbisesini düzeltiyor bir yandan da anlatıyordu.

"New York'ta bir şirkette çalışıyordum. Herkesten uzaklaşmak için kendime yeni bir kimlik çıkarmıştım. Farklı biriydim. Gerçek adımı kullanmıyordum, yani Hazal'ı. Zoe ismini kullanıyordum. Bir gün bir mail geldi. Bir parti davetiyesi. Ben de gittim."

Hıçkırıklarıyla lafı kesildi. Ağlamaya başladı. Gözlerinden düşen her bir damlayla içim parçalanıyordu. Bu kadar zor olmamalıydı. Hissettiklerinin yükü bu kadar ağır olmamalıydı. Neden daha önce anlatmadığı önemli değildi. Şimdi anlatması da önemli değildi. O benim canımdı. Canım acıyordu. Onu böylesine ağlatabilen her şey canımı acıtıyordu.

"Aslında parti falan yoktu. Edward beni kandırmıştı. O kadar geri zekâlı gibi davranmıştım ki daha ne olduğunu anlayamadan, beni bayıltmıştı."

Burnunu çekip, gözlerindeki yaşı sildi. Keşke sarılabilseydim şu an ona. Ellerim bombadayken, bu vedalaşmayı yapmak doğru değildi. Keşke avutabilseydim. 'Geçti artık.' diyebilseydim. Belki o zaman böyle üzülmezdi.

"Gözlerimi açtığımda bir evdeydik. Sarhoş gibiydim. Beni bir sandalyeye bağlamıştı. Ne bağırabiliyordum ne başka bir şey. Önce hiçbir şey söylemedi. Uzun uzun beni inceledi. Sonra..."

Öylesine bir yüktü ki bu anlatmak bile yaşamak gibiydi. Anlatmasını istemiyordum. Daha fazlasına dayanacak

gücüm yoktu. Bilmek istemiyordum. Ağlıyordu. Canını çıkarırcasına ağlıyordu. Yere çöküp, hayatımızın son dakikalarını ağlayarak harcıyordu.

Hayatımızda fazladan bir anımız daha olmayacaktı. Böyle bitecekti işte. Bu bizim sonumuzdu. Acı bir gerçeğin sonu.

"İlk başta, bana tecavüz edecek sandım. Çırpındım, kaçmaya çalıştım. Bildiğim hiçbir şeyin önemi yoktu. Kendi salaklığımdan hayatım mahvolmuştu. Sonra bir bıçak çıkardı. Beni bıçakladı."

Dinmeyen gözyaşları, içimi parçalıyordu. Bunu ona nasıl yapabilirdi? Hazal buna nasıl dayanmış olabilirdi? Anlattığı her yeni anla birlikte, insanlığa olan inancımdan bir parça kopartıyordu. Kelimeler boğazıma diziliyordu. Gözümden düşen damlaların hepsi onun içindi.

Hazal, Edward'ın kurbanlarından biriydi. Tess Gerritsen gibiydi. Kurbandı. Ama kurtulmuştu. O anı yaşamış, görmüştü. Başkası değil, kendisiydi. Nasıl sessiz kalabilirdi böyle? Nasıl susardı? Bunca zaman anlatmamıştı. Şimdi de anlatmamalıydı. Duymak istemiyordum.

Bağırdım.

"Sus Hazal. Sus. Anlatma!"

Kafasını hayır anlamında salladı. Normal bir tepki değildi bu. Delirmişti. Gözyaşları sel olmuş akarken, kesik soluklarının arasından anlatmaya devam etti.

"Her yer kan olmuştu, Evren. Her yer!"

Sanki o anı tekrar yaşıyordu. Tekrar ağzı bağlanmıştı, tekrar canını yakıyordu. Tekrar.

Göğsüme saplanan ağrı, çok fazlaydı. Kaldıramıyordum.

Tekrar yürümeye başladı. Edward karşısındaydı sanki. Korkuyor, titriyordu.

"Sonra konuşmaya başladı. Kelimelerinin geri gelme-

siyle ilgili konuştu. Neyle ilgili konuştuğu umurumda değildi. Ölüyordum. Orada ölecektim ve kimsenin haberi olmayacaktı. Kendimden geçmek üzereydim, o kadar güçsüz hissediyordum ki, ne olduğunu bile sonradan anladım."

Eliyle karnını tutuyordu. Dalıp gitmişti. Gözlerinden akan yaşlar kucağına düşüyor, siyah elbisesini ıslatıyordu. Dağılmıştı.

"Beni bıçakladıktan sonra dışarı çıktı. Beni öylece bırakmıştı. Sonra birden dayım geldi. İpleri çözdü ve beni kucağına aldı. Neredeyse görüyordu bizi. O... Ona... Neredeyse yakalanıyorduk."

Gözleri, korkunç bir şey görmüşçesine kocaman açıldı.

"Ama kaçtık. Başarmıştık. Dayımın orada olması bir mucizeydi. Hayatımı kurtarmıştı. Ama sonra çok kötü bir şey oldu."

Sustu. Bekledi.

"Ne oldu Hazal?"

Bana baktı. Ela gözleri, dolu doluydu. Gözyaşları dinmiyordu. Sanki ağlama seslerimiz birbirine karışıyor, bir bütün oluşturuyordu.

"Dayımı öldürdü."

Dayımı öldürdü.

Bu kadardı. Artık en başından beri Hazal'ın neden burada olduğunu biliyordum. Dayısının ölümünden Edward sorumluydu. Bütün bunlar onun içindi. İçinde saklayabileceği bir sırrı kalmamıştı artık. Bitmiş, tükenmişti.

"Geçti Hazal. Artık geçti. Şunu bil ki sana hiç kızmadım. Doğmayan kardeşimsin sen benim. Bunları bilmesem de böyle düşünürdüm."

Ben de tükenmiştim. Hayatındaki tek akrabasını, kendi hatası yüzünden kaybettiğini düşünüyordu. İnsanlarla olan tek bağı dayısıydı. Biliyorum çünkü daha ilk baştan

itibaren onun insanlara soğukluğunu hissetmiştim. Sonra benimle bağlanmıştı.

Şimdiyse birlikte ölecektik.

Son bir dakika on iki saniye.

On bir.

On.

Keşke elimi çekebilseydim.

Gözlerimi kapattım.

Hazal, gözyaşlarını sildi. Kendini toparlayıp bombanın karşı tarafına geçti.

"Hazal, ne yapıyorsun?" Telaşlanmıştım.

Burnunu çekip, ezbere bildiği bir konuyu anlatırmış gibi konuşmaya başladı.

"STP-87 bombaları iki ateşleyicilidir. Tetiklemek için tek, durdurmak için iki kişiye ihtiyaç duyulur. Eğer sen elini çekersen bomba patlar. Çünkü sen tetikleyicisin. Ben ise," diyerek, tam karşımda, bombanın diğer tarafındaki kapağı açtı. "Durdurucuyum!"

Az önce benim bastığım düğmeye benzer bir düğmeye bastı. Basmasıyla birlikte sayaç durdu. İçinden *'Tıss'* diye bir ses çıktığında butonlardan ellerimizi çektik.

"Bunu en başından beri biliyor muydun?" diye sordum.

"Hayır. Konuşurken fark ettim," diyerek, burnunu sildi.

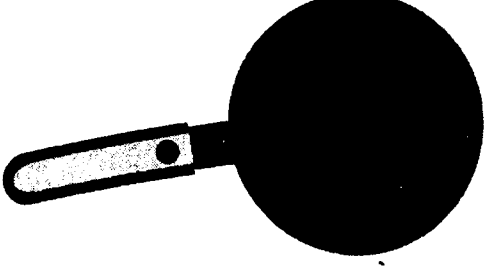
Acılı ve zor bir basamaktı.

Bu bir dostluk sınavıydı.

Tek başınıza kurtulmanızın mümkün olmadığı bir sınav.

Biz başarmıştık.

Kurtulmuştuk.

"Birazdan başlıyoruz. Hazır mısın?"

Derin bir nefes aldım.

Kapıdan kafasını uzatıp merakla bakan Hazal'a doğru, "Hazırım," dedim.

Eğitim alanına geri döndükten sonraki gün, rozetlerimizi almamız için ufak bir kutlama düzenlemişlerdi. Eğitim alanı, şenlik alanına dönmüştü. Tamam, belki o kadar görkemli değildi ama eğlenceliydi. Böylesine ciddi bir yerin, eğlenceli bir mekâna dönüşeceğini hiç düşünmezdim. Bu kutlama Hazal ve benim içindi.

İlk başta tek bir kazanan olması gerekiyordu. Ama herhangi birimizin elenmesi mümkün değildi. Çünkü bombayı ben bulmuştum, Hazal da imha etmişti. Tek başımıza başaramamıştık. Doğal olarak iki kazanan vardı. İlginç olansa, MEA sanki bunu biliyor gibiydi. Tek başımıza başaramayacağımızı biliyor gibiydi. Rozetler, hazırlıklar, her şey iki kişilikti.

Odadan çıkıp, kutlama alanına geçtik. İkimiz de her zamanki gibi giyinmiştik. Olduğumuz gibiydik. Aslında herkes öyleydi. Üniversite şenliklerindeymiş gibi hissediyordum. Tek fark, birazdan bütün gözlerin üzerimde olacak olmasıydı.

Alana geçtiğimizde bir kaç kişi hariç kimseyi tanımıyordum. Bazılarını, Hazal'ı gizli gizli gözetlemek için do-

laştığım zamanlardan biliyordum. Bazılarıyla kişisel olarak tanışıyordum. Yine de bu eğitim alanında bu kadar çok kişinin bulunduğunu bilmiyordum. Oldukça kalabalık bir grup, ellerinde içecekleriyle dolanıyor, birbirleriyle sohbet ediyor, yer yer kahkaha atıyorlardı.

Geldiğimizi görenler, yavaş yavaş bize döndüler. Ortalık bir anda sessizleşti. Keşke konuşmaya devam etselerdi. Bu kadar dikkati üzerine çekmek oldukça rahatsız ediciydi. Rahat davranamıyordum. Tek başıma olsaydım bu sessizliği kaldırmam mümkün değildi. Hazal'ın bileğine tutundum. Onun duruşu bana da cesaret veriyordu. Birlikte ilerledik ama gösterişli bir ilerleme değildi bu. Biz normal yürüyorduk. Yürüyüşümüzü farklı kılan, üzerimizdeki gözlerdi.

Biraz ilerledikten sonra Çavuş Elif'i gördük. Etrafımızdaki en tanıdık kişi oydu şu anda ve kadını her ne kadar tuhaf bulursam bulayım, yanına gittik.

"Ah, ben de sizi arıyordum," diyen Çavuş Elif, nazikçe elimi tuttu. "Birazdan Çavuş Cengiz konuşmasına başlayacak."

Sonra, sanki gizli bir şey diyecekmiş gibi kulağıma eğilerek, "Başaracağınızı biliyordum." dedi.

"Teşekkür ederiz." dedim, gergin bir halde Hazal'a bakarak.

Çavuş Cengiz'i görünce daha çok gerildim. Ön tarafta ufak bir sahne düzenlenmişti. Hafif bir yükseklikle birlikte insanlara hitap edebileceğiniz bir hale geliyordu. Çavuş o yükseltiye çıkıp bize doğru döndü. Bu kalabalığa hitap etmek için mikrofona ihtiyacı yoktu. Zaten etrafta böyle bir donanım da yoktu. Onun yerine güçlü sesiyle bağırarak konuşmaya başladı.

"Bugün güzel bir şeyler oluyor."

Başka bir konuşmayı dinliyor olsaydım, bu girişi yan-

lış bulurdum. Kimseye hitap etmiyordu. 'Sevgili bilmem kim, hoş geldiniz.' demiyordu. Direk olaya giriyordu. Çavuş olay adamıydı. Olaya dalıp, halledip çıkıyordu. Anlaşılan bu konuşma da onun için bu tarz bir durumdu. Direk lafa girmesi, tam olarak onun tarzına yakışan bir tutumdu.

"Bugün güzel bir şeyler oluyor ve bunun sebebi aramıza yeni katılanlar. Ben, sizler gibi ikinci bir hayatı hiç yaşayamadığımdan bu duyguyu bilmiyorum. O yüzden belki de bu konuşmayı benim yapmam çok saçma."

Sanki bir espri yapmış gibi, aradan bir kaç kişi güldü. Çavuş'un bakışlarını görünce hemen sustular.

"Ama yine de buradayım. Eh, bu konuşmayı da birilerinin yapması gerekiyor değil mi?" Bu sefer gülümseyen kendisiydi.

"İki MEA ajanının çocuğu olarak doğdum. Ajan olarak büyüdüm, ajan olarak yetiştirildim. O yüzden dışarıdaki hayatla ilgili pek deneyimim yok. İşte siz bunu bir fırsat bilin. Bundan sonraki hayatınız, geçmişinizle aynı olmayacak. Artık bu işin içindesiniz. Hayatınızın her anı, bu işe odaklı olacak. Bu yüzden, geçmişinizde o anıları kazandığınız için çok şanslısınız."

Şu an sadece Hazal ve bana bakarak konuşuyordu. Nasıl bu kutlama bize özelse, bu konuşma da bize özeldi.

"Dün yapılan zorlu bir görev sonucu, aramıza iki yeni ajan katıldı. Bir ekip olarak neler başarabileceklerini gösterdiler bize. Hazal ve Evren. İkinizi de tebrik ediyorum. Gelip rozetlerinizi alın."

Herkes alkışlamaya başladığında, Hazal önde ben arkada ilerliyorduk. Rozetlerimiz iki ayrı tabelanın üstünde, gösterişli bir şekilde duruyordu. Çavuş'un hemen yanındaydı. İsmimin yazdığı tabelaya yürüyüp eğimli tahtanın üzerinden gösterişli rozeti aldım. Rozet, filmlerde gör-

düklerime o kadar benziyordu ki, gerçek değil gibiydi.

Yıllarca polisiye kitapları okuyup, hayallerinde adam pataklayan Evren, gerçek bir ajan olmuştu.

Artık resmi olarak Major Earth Ajent Ajanı'ydık.

Çavuş elimizi sıkarken, bir yandan sadece bizim duyabileceğimiz bir tonla konuşmaya devam etti.

"Artık birer ajansınız. Tabii bu, eğitiminizin bittiği anlamına gelmiyor. Bunu bir ön hazırlık olarak düşünün. Her görev yeni bir eğitimdir. Kendinizi zorlu bir savaşa hazırlarsanız iyi edersiniz."

Yani aslında hiçbir şey bitmemişti. Her şey yeni başlıyordu.

* * *

Eğlencenin ilerleyen dakikalarında, Hazal'la açık büfeye saldırmıştık. Bu an, o sabah otelde yaptığımız kahvaltıyı hatırlatmıştı. O zaman yemek konusunda ne kadar benzediğimizi anlamıştım. O eski iştahımız olduğu gibi duruyordu. Her şey değişmiş olabilirdi. Yaşam tarzımız, hayatımız, hayata bakış açımız... Biz yine de aç kurtlar gibi yiyorduk. Bu hiç değişmeyecekti.

Yemeğin sonlarma doğru Denis'i görünce, aslında yokluğunu çoktan hissettiğimi ve istemsizce gözlerimin onu aradığını fark ettim. Sadece bunu dillendirmemiştim. Ama yanımıza geldiği zamanki o tanıdık his çok hoştu.

Kalabalığı yara yara yanımıza geldiğinde, elindeki küçük bavulla yola çıkıyormuş gibi gözüküyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordum. Bir yandan da ağzımı silmeye çalışıyordum. O sırada Çavuş Elif, Hazal'ı çağırdı ve Hazal uzaklaştı.

Denis, omuz silkerek, "Evet, yeni bir görev." dedikten sonra hafifçe gülümsedi. Zoraki bir gülümsemeydi bu.

"Ne? Bu kadar çabuk mu? Bari eğlenceye katılsaydın."

"Gitmek zorundayım. Sanırım böylesi daha iyi." diyerek arkasını döndü.

Ne yani? Veda bile etmeyecek miydi? Böylece çekip gidecek miydi? Bunu kabul edemezdim. O kadar şey yaşamıştık. Beni bambaşka biri yapmıştı ve sanki bunlar hiç olmamış gibi davranamazdı. Kolundan tutup kendime çevirdim.

"Dur!" diyerek yüzüne baktım. "Hoşça kal bile demeden mi gidiyorsun?"

"Evet, beni bırakırsan sevinirim." Tuttuğum kolunu silkeleyip, bırakmamı sağladı. Hızla uzaklaşırken arkasına bile bakmadı. Bu normal miydi? Denis böyle biri değildi. Ne oluyordu böyle?

Peşinden koşup, kalabalıktan çıktıktan hemen sonra ona yetişebildim.

"Dur! Hey, kime diyorum?" diyerek farkında olmadan bağırmaya başlamıştım bile. Yine de durmadı.

"Deniz!" dediğimde son bağırışımdı. Denis değil de Deniz demem onu durdurmaya yetmişti. Eğer durmasaydı, peşinden daha fazla gitmeyecektim. Arkasını dönüp bana baktı. Sinirli değil, üzgündü.

Bıkkınlıkla, "Efendim Evren?" dedi.

"Neden böyle gidiyorsun? Kaçar gibi?"

"Bir şey yok. Sadece gidiyorum. Bu kadar."

"Madem sadece bu kadar, o zaman neden adam akıllı söylemiyorsun? Bir 'hoşça kal' bile diyemiyor musun? Bir şey mi yaptım bilmeden? O yüzden mi böyle davranıyorsun?"

Nedense bunun benimle ilgili olduğunu düşünüyordum. Çünkü benden kaçıyordu. Benim eğitmenim olarak bu kutlamada yanımda olması gerekirdi ama yoktu. Üstelik gidiyordu. Hiçbir şey söylemeden! Üstelemesem, söylemeyecekti de.

"Hayır Evren, hayır. Of, her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorunda mısın?"

"Ben ne yaptım şimdi? Soru sormak da mı hata?"

Şimdi ciddileşmiştik. Hiçbir şeyi zorlaştırdığım yoktu. Tabii benden habersiz bir şeyler dönmüyorsa! Az önce bir nevi trip atmıştım ve bu konuşma hiç de hoş bir tarafa ilerlemiyordu. Adamakıllı vedalaşamaz mıydık?

"Tamam. Şu işi güzellikle yapalım. Sorunun ne olduğunu bana anlatmak ister misin?" dedim. Bu uzlaşmacı tavrı nasıl geliştirdiğimi sormayın. Çünkü bilmiyorum. Ben genelde ortalığı kızıştıran taraf olurum.

Derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı.

"Halletmem gereken önemli bir görevim var. Gidiyorum. Buralarda olmayacağım artık. Gitmek zorundayım. Yaptığım bir hata yüzünden gitmek zorundayım desem daha doğru olur."

"Ne hatası?" diyerek duraksadım. Sonra dün olanlar aklıma geldi. "Yoksa bana dün dansta yardım ettiğin için mi?"

"Hayır," dedi. Biraz durup devam etti. "Çavuş Cengiz'in anne ve babasının MEA'dan olduğunu duydun değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"MEA'da ajanların birbirlerine karşı herhangi bir duygu beslemeleri yasaktır. Çavuşun ailesi bir istisnaydı. Aşk, bağlılığımızı zedeler. Önceliklerimizi değiştirir. Hayatı başkalarının açısından görmeyi sağlar. Kendin için veya MEA için yaşamaktan vazgeçersin. Onun için yaşarsın. Bu gerçekleştiğinde de kaçamazsın. Aşktan kaçamazsın. İşte ben de bu yüzden gidiyorum."

"Hâlâ anlamadım," diye cevap verdim.

"Evren," diyerek gözlerimin içine baktı. Gözlerimin tam içine.

İç geçirdim. Anlamıştım. Benim dillendirmeye çekindiğim sebepten gidiyordu. Benim yüzümden gidiyordu. Söylersem, gerçek olacağından korktuğum sebepten gidiyordu. Dillendirmesin, anlatmasın istiyordum ama çoktan konuşmaya başlamıştı. Susmayacak, açık açık anlatacaktı. Yüzleşme vakti gelmişti.

"Ben senden hoşlanıyorum, tamam mı? Çok hoşlanıyorum..." dedi. Bakışlarını yere eğip, devam etti.

"Bu yüzden de gitmek zorundayım. Bu mesele daha çok büyümeden senden uzaklaşmak zorundayım. Eğer şimdi uzaklaşamazsam, daha sonra hiç gidemem. Seni burada, bu şekilde bırakıp gitmek yeterince zor. Lütfen bu durumu daha fazla zorlaştırma olur mu?"

Kafasını kaldırıp tekrar gözlerimin içine bakarak devam etti. "Senden karşılık beklemiyorum. Sadece sorma ve gitmeme izin ver."

O benden hoşlanıyordu ve işin aslı kendimden bile sakladığım bir gerçek varsa, benim de ondan hoşlandığımdı. Bunca zamandır kendi kendime bile sözünü etmemiş, kabullenmemiştim çünkü Denis gözlerimin içine baktığında anlardı. Ondan hoşlandığımı kabul edersem, bunu anlardı. O yüzden, belki ben bile yeni farkına varıyordum aslında ondan hoşlandığımı.

Bunu itiraf etmememin bir diğer sebebiyse Edward'tı. Sevdiğim, değer verdiğim insanlara zarar veriyordu. Denis'e de zarar vermesini istemiyordum. Hiç bilmemeliydi. Hayatımdaki bir kişinin daha zarar görmesine dayanamazdım. Gözlerimi kapattım ve bir karar verdim. Ya şimdi hissettiklerimi söyleyecektim, ya da Denis'e veda edecektim. Kalbimi değil, mantığımı dinledim.

Onu bırakmalıydım. Gitmeliydi ki unutabilsin. Hayatına devam edebilsin. Biz olamazdık. Benim yüzleşmem gereken bir katil vardı. Belki bundan sonra yüzleşmem

gereken onlarca katil olacaktı ama bu seferki benim meselemdi.

Denis'e verecek iyi bir cevabım yoktu. Zaten kal dememi beklemiyordu. Ben de istediğini yaptım. Benden vazgeçmesini sağlayacak izni verdim.

"Eğitmenim olarak, benim için verdiğin emeği hiçbir zaman unutmayacağım. İyi yolculuklar." dedim.

Gülümsedi.

Gülümsedim.

İşte bu bir vedaydı.

Güzel bir veda!

Açıkça nefret etmek, asıl düşüncesini gizlemekten daha asil bir harekettir.
–Çiçero

GEÇMİŞ, ORMAN

Bu yolculukta tahmin edemeyeceğim çok şey oldu. Mesela Hazal. Yani Zoe.

Evrenle karşılaşmalarında ve o andan itibaren ayrılmamalarında beni rahatsız eden şeyler vardı. Neden kendine Hazal diyordu? Oldukça değişmişti. Saçlarını kestirmiş, yüzüne hiç haz etmediğim piercinglerden taktırmış ve siyah giyinmeye başlamıştı. Tavırları bile farklıydı. Annemle hiçbir ortak yanları kalmamıştı. İğrençti. Evren gibi değildi. Ona bakmak istemiyordum.

Bu etkinliğe katılmasından hiç hoşlanmamıştım. Bir kez elimden kurtulmuştu ve yıllardır peşimdeydi. Bunu biliyordum çünkü bilgisayarından sürekli beni bulmaya çalışıyordu. Major Earth Agent'a girdiğimden beri, onu da takip ediyordum.

Şu an önceliğim ona gözükmemekti. Çünkü planlarımı alt üst ederdi. Bunu biliyordum ama Evren'i bulduğumdan beri, gözüm başka hiçbir şey görmüyordu. Evren'e, benimle yaşadıklarının ne kadarını anlattığını bilmiyordum, ki önemli de değildi.

Zoe, gözümde bir hiçti artık. Onunla bir bağım kalmamıştı. Annemin krem rengi bluzuna benzemiyordu artık hiç bir giysisi.

Bu yüzden benim için önemi yoktu.

Ormana geldiklerinde ne yapacaklarını merak ediyordum ama Zoe, ya da kendi deyimiyle Hazal, tam tahmin ettiğim gibi, çekip gitti. Benim planıma uygun ilerliyor. Güzel.

Bir daha gelmemesini umuyorum. Şimdi Evren tek başına. İstediğim her şeyi elde edebilirdim belki ama daha değil. Henüz istediğim kadar yeterli değildi. Gidecek yolu var. Sadece beklemek gerekiyor.

Günlerce koşuşunu izledim. Yaptığı egzersizleri, provalarını... Hatta ilk gün ayının aracı sallayıp, Evren'i kovalamasını bile, sanki film izler gibi seyrettim. Bu işin keyifli kısmıydı. Çünkü onun geliştiğini görmek bana zevk veriyordu. Hoşuma gidiyordu. Görülen o ki, o da bir an önce bu işi bitirmek istiyordu.

Aslına bakarsanız, ben de öyle istiyorum. Bir an önce...

Her şeyin bir zamanı var. O yüzden beklemeliyim. Doğru anda, doğru müdahaleyi yaparak, onu yönlendireceğim. Böylece eşsiz bir eğitim alacak. Aynı benim gibi. Sonraysa, yüzleşme vakti gelecek. Ve zaman geldiğinde, onu bekliyor olacağım. Tüm varlığımla birlikte.

Bir gün daha sona erdiğinde, ağaçların arasında onu izliyordum. Karanlıktı. Evren'e o kadar odaklanmıştım ki, Zoe saldırana kadar geldiğini duymadım. Oysa ormandan gelişini, illa ki duymam gerekirdi. Ama Evren, beni benden alıyordu. O an beni bambaşka bir insan yapacağı, özüme kavuşturacağı saniyelerin hayalini kuruyordum. Bu kadar dikkatsiz olmamın sebebi buydu.

Üzerime saldırdı. Öylesine öfkeli bir saldırıydı ki, dikkatsizce ve aniden karar verilmiş olduğu anlaşılıyordu. Hamlesinde milyonlarca açık bulabildiniz. Bana olan nefreti, düşüncesizce hareket etmesine sebep oluyordu belki de. Bu saçma kıvranışını izlemek istemiyordum, avantaj ondaydı ama kullanamamıştı. Aç bir hayvan gibi kontrolsüz şekilde saldırıyordu.

Üzerime atlayınca, birlikte yere düştük. Afalladım ama çabuk toparladım. O benim kadar kolay toparlanamamıştı. Görünen o

ki, beni burada beklemiyordu. O üstte, ben altta yere düştükten sonra, yumruk atmaya çalıştı.

"Sen, sen..." dedi. Belli ki şok olmuştu. Bu durum hoşuma gidiyordu. İnsanları şaşırtmayı seviyordum. Gülümsedim.

Yumruğu ıskalayınca, ters bir hareketle, üste çıkan ben oldum.

"Seni öldüreceğim," dedi dişlerinin arasından. O kadar yoğun bir öfkesi vardı ki, gözlerini kör ediyordu.

Hızlı bir hareketle, cebimden bıçağı çıkarıp, sapladım. Nereye ve nasıl düşünmedim. Ani bir adrenalinle dolmuştum. Onun Zoe olduğunu düşünmek hataydı. Eskisi gibi kelimelerimi getirir sanıyordum ama şu an ki halinde anneme benzeyen en ufak bir yanı yoktu ki. O Hazaldı, Zoe değildi. Artık değişmişti. O yüzden bacağından akan kanlar kelimelerimi getirmedi. Buna üzülmedim. Ondan tiksiniyordum. Kelimelerimi onun için harcamamak işime gelirdi. Kelimelerimi Evren'e saklamalıydım. En güzel ve en olgun halini o duymalıydı.

Acı çekiyordu. Bunu yüzünden anlıyordum. Ama yine de sesini çıkarmıyordu. Eskisi gibi inlemeler yoktu. Güçlenmişti. Daha ciddi bir karakterle karşımda duruyordu.

"Dayımı öldürmenin cezasını çekeceksin, pislik," diyerek tükürdü. Tükürüğü yakamı kirlettiğinde ondan biraz daha tiksindim. İki yakasından tutarak, sarstım, sonra sağlam bir yumruk attım.

Dayısını öldürmekten hiç zevk almamıştım. Karşıma çıkmasaydı, öldürmek zorunda kalmazdım. Kelimelerim için değil, zorunluluktan öldürmüştüm. Zorunluluktan öldürme mevzusu bana göre değildi. İnsanların son nefeslerini verişlerinin zevk verici olmasını umardım. Aynı annem gibi. Kanlar içinde yatan gövdelerin, kelimelerimle taçlanmasını umardım. O öyle değildi.

Zoe, evimden kaçtıktan sonra dayısıyla yüzleşmem gerekmişti. Hiç hoş değildi. Sonraysa karşıma Major Earth Agent çıkmıştı ve bütün eski bilgilerim yok edilmişti. Hazal'ın bunca zamandır bana ulaşamamasının en önemli sebebi buydu.

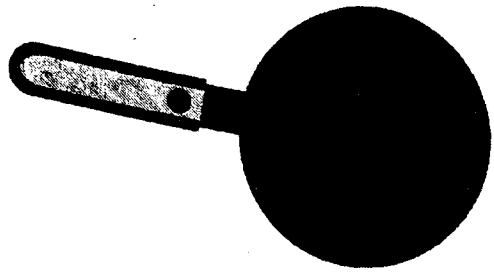
Ayağa kalktığımda, o da doğruldu.

Bir kaç kez daha vurmaya yeltendiğinde çabası boşunaydı. Enerjimi onunla kaybetmeyecektim. Benimle dövüşmesine bile izin vermemeliydim. Gereksizdi.

Uzaklaşmaya başladığımda, arkamdan gelmeye çalıştı. Ama yaralı bacağı buna izin vermedi. Biraz ilerledi, ilerledi. Sonra yere düştü. Acılar içindeydi. Yine de kabullenmek istemiyordu. Benim tarafımdan iki kez bıçaklanan ilk insandı. Eh, bu da takdir edilesi bir şeydi.

Kim bilir, belki kan kaybından ölürdü.

Düşünmeye bile değmezdi.

Ayaklarımı sürüye sürüye eğlence alanına geri döndüm. Neden üzgündüm? Denis'in gitmesi benim suçum muydu? Hayır. Öyleyse neden suçlu hissediyordum?

Hazal yanıma gelince, büyük bir dalgınlıkla yürüdüğümü fark edip toparlandım. Hazal'a bakıp gülümsedim. Ama o gülmüyordu. Bana doğru hızlı hızlı yürüyordu, öfkeliydi. Bir terslik vardı.

"Hemen gitmemiz gerekiyor!" dediğinde çoktan kolumdan çekiştirmeye başlamıştı bile.

"Ne oldu? Nereye gidiyoruz?" diye sorduğumda, kalabalığın arasından o kadar hızlı bir şekilde geçiyorduk ki, duymamış olması muhtemeldi.

Neredeyse koşar adımlarla içeri girdikten sonra, Hazal'ı takip ettiğim o gün, aralık kapısından konuşmalarını duyduğum odanın önüne vardık. Bir şey olmuştu. İçeriden telaşlı konuşma sesleri geliyordu. Hiç beklemeden odaya girdik. Hazal da çekiştirdiği kolumu bıraktı.

Ortada bir masa ve belli ki bir kriz vardı. Kriz masası dedikleri bu muydu acaba? İki çavuş, ortaya serilmiş kâğıdın üzerinde birbirlerine bir şeyler göstererek konuşuyorlardı. Birini transfer etmekle ilgili konuşurlarken bizi fark ettiler.

"Onu bulduk," dedi Çavuş Elif, bana bakarak.

"Kimi arıyorduk ki?" diye sordum.

"Hastanedeki patlamaya sebep olan kişiyi bulduk." Bu sefer Hazal'a doğru söylemişti. Sanki 'Sen ne demek istediğimi anladın.' der gibi.

"Edward'ı mı buldunuz?" dedi Hazal.

O kadar şaşkındım ki! Doğru ya. Hazal onu arıyordu. Gerçekten bulmuşlar mıydı? Onunla yüzleşmem gerekiyordu. Edward'ın çok daha zeki olduğunu düşünmüştüm. Çok daha zor bulunacağını düşünmüştüm. Ama anlaşılan Hazal'ın çabaları sonuç vermişti.

Çavuş Elif bana yaklaşıp, omzuma dokundu. Üzgün bir ses tonuyla nefes alıp verdiğinde, sanki ortalık tamamen sessizleşmişti. Soruyu Hazal sormuştu ama cevabı benim meselemdi.

"Hayır. Bunu biz de çok isterdik ama ne yazık ki o değil. Hastanedeki olayın sorumlusu Edward sanıyorduk. Patlama anı Tess Gerritsen'ınkiyle benzerdi. Ama o değil. Suçluyu bu zamana kadar bulamamış olmamızın sebebi de sürekli Edward'ı arıyor oluşumuzdu. Bu olayın sorumlusu Edward değil. Hatta şunu söylemeliyim ki Edward, gittiği günden bu yana, bu eğitim alanına bir kez bile adım atmamış. Hazal'da bu yüzden onu bulamadı."

Geri çekilip, Çavuş Cengiz'le konuşmaya devam etti. Hazal'a baktım. O da şaşkındı. Bu olay onun için de yeniydi. Edward yetmezmiş gibi şimdi de bir yenisi çıkmıştı. Taklit mi ediyordu? *Cerrah* yetmezmiş gibi bir de *Çırak* mı çıktı başımıza?

"Efendim."

Farklı birinin sesini duyunca kafalarımız o yöne doğru çevrildi. Kapıdan giren genç bir çocuk çavuşların konuşması kesti. Çavuşların karşısına geçip iki ayağını birbirine çarparak selam verdi. Burada selam veriliyor muydu? Çünkü daha önce hiç görmemiştim.

"Kadını yakalayıp, köye götürmüşler efendim. Yarım

saat içinde bir helikopter kalkacak. Sorguyu siz yapmak ister misiniz?"

İki çavuş birbirine baktı. Konuşan Çavuş Cengiz oldu.

"Evet, dört kişi olacağız. Ona göre hazırlıkları tamamlayın."

"Emredersiniz, efendim," dedikten sonra selam verip çıktı.

"Köy mü? Köy de neresi?" diye sorduğumda tuhaf bir olayın içinde gibiydim. Bir suçluyu neden köye götürüyorlardı ki?

Çavuş Elif, sorumu cevaplarken Hazal, iki kolunu birbirine dolamış bir halde odanın içinde dolaşıyordu. Bir şey düşünüyordu. Bir çıkış yolu, bir çözüm belki de...

"Ah, tatlım," dedi. Tatlım demek zorunda mıydı? Bu kadının bana olan tuhaf ilgisini hala anlayamıyordum. Bana bakarken gözlerinde bir şeyler değişiyordu. Hazal'a baktığı gibi değildi. Daha özenli, daha heyecanlı oluyordu. Ne vardı bende bu kadar onu çeken?

"Köy, senin tahmin ettiğin gibi bir yer değil. Köy, MEA'ya ait bir bölge. Bir nevi hapishane diyebiliriz. Kendi suçlularımız için farklı bir yargı sistemimiz var. Her ülkede kabul görmüş varlığımızı, yargı süreci de kapsıyor. Her devletin kendine ait belli kuralları var ve biz o kurallara göre kendi suçlularımızı yargılayamayız, değil mi?" Sanki benden onay bekliyordu. Kafamı salladım. Devam etti.

"Kendimize ait kurallarımızla yargılarız. İşte köy, bu süreci kapsıyor. Bize ait özerk bir bölge. Her ülkede bir köyümüz var. Biz de oraya gideceğiz."

"Biz derken?"

"Dördümüz."

Biz. Helikopere binip köye gidecektik. Biz. Çavuş bu olaya bizi de dâhil ediyordu. O kadının sorgulanmasında biz de yer alacaktık.

* * *

Helikopter sahaya doğru inmeye başladığında aslında oldukça uzakta olmamıza rağmen korkuyordum. Ya helikopterin dönen kısmı bize çarparsa? Ya rüzgârdan savrulup altında kalırsak... Aklıma üşüşen binlerce senaryonun sonunda, helikopter güvenli bir şekilde zemine oturdu. Rüzgâr o kadar şiddetliydi ki Hazal bu zayıflıkla nasıl uçup gitmiyordu? Hayret!

Tamamen durmayıp çalışmaya devam ettiğinden saçlarımız savruluyordu. Ağzımız gözümüz toz toprak içinde kalmıştı. İlk defa havada, bu kadar yüksekte olacaktım. Heyecanlıydım, korkuyordum. Daha önce uçağa bile binmemiştim ve ilk hava deneyimimi helikopterle yaşamak oldukça tuhaftı. Bu durumu babam görse, kim bilir ne kadar gururlanırdı benimle?

Nefesim kesilmişti. Daha önceden bir helikopteri hiç bu kadar yakından görmemiştim. Ve bu kadar heybetli gözüktüğünü de bilmiyordum. O kadar ürkütücü ve bir o kadar da ilgi çekiciydi. Binmek, yerden yükselmek gözümü korkutuyordu. Yapabilir miydim?

Çavuşlar, helikoptere binmek için koşmaya başlayınca, onların peşinden önce Hazal ilerledi. Ben böyle bir anda nasıl davranılacağını bilmiyordum.

Olduğum yerde direk gibi durduğumu görünce eliyle yanına çağırdı. Hazal'a güveniyordum. Bir şey olmazdı değil mi? Yerden bu kadar yüksekte olmaktan bir zarar gelmezdi. Benimle birlikte üç kişi daha vardı. Yalnız değildim.

Onların yaptığı gibi kafamı eğerek koşmaya başladım. Kafamı kaldırmaya cesaret edemiyordum. Helikopterin pervanesi, mutfak robotuna benziyordu. O mutfak robotuna benzeyince ben de soğana benziyordum haliyle. Per-

vane soğanları doğrayacakmışçasına dönüyordu. Yeterince ürkütücüydü.

Ne yazık ki, helikoptere Hazal gibi hızlı bir atak yapıp atlayamadım. Daha çok, merdivenlerine çuval gibi yığıldım. Heyecandan titreyen bacaklarımı koşarken hiç hissetmemiştim. Helikoptere varınca da pelte gibi yığılıp kaldım. İki kolumdan tutup yukarı çektiklerinde utancımdan yüzlerine bakamadım.

Hepimiz güvenli bir şekilde oturup, kemerlerimizi bağladıktan sonra -tabii benimkini Çavuş Elif bağladı- helikopter havalanmaya başladı. İlk başta hafif bir sarsıntı, ses yoğunluğundaki artış, yerden uzaklaşma görüntüsü... Bana çok fazla geliyordu, kusacak gibi hissediyordum. Midemde tuhaf kasılmalar olmasına rağmen, derin bir nefes alıp kendimi tuttum. Gözlerimi kapadım, sanki orada değilmişiz gibi kendi kendimi ikna etmeye çalıştım.

Bu esnada farkında olmadan hemen yanımda oturan Çavuş Elif'in elini sıkıyordum. Kadının elini o kadar çok sıkıyordum ki, canını acıttığıma emindim. Kendimi toparlayıp gözlerimi açmaya cesaret bulduğumda durumu fark edip elimi çektiğimde, elinin üzerinde oluşan parmak izlerimi görebiliyordum. Elini ovuşturuyordu ama bir yandan da beni teskin edercesine 'bir şey yok' diyordu. Tabii ki söylediklerini duymuyordum. Bir kaç defa aynı şeyi söyledi ve dudaklarını okumayı başarabildiğim kadarıyla bunları söylemişti. Tabii bu sırada bana sövüyor bile olabilirdi. Sonuçta duymuyordum.

* * *

Bana yıllar sürmüş gibi gelen bir yolculuğun sonunda helikopterden indik. Şaşkınca etrafıma bakınıyordum. Köy dedikleri bu yer, gerçekten de köy gibiydi. Helikopter, köyün tam ortasına inmişti ve ortadaki meydan hariç

hiçbir yerde asfalt yoktu. Yüksek binalı yapılar yoktu. Küçük, kutu gibi evler vardı. Tek katlı.

Helikopterden uzaklaşıp toprak yola girdiğimizde, etrafa bakınmaktan yolu takip edemiyordum. Çatıları tahtadan evler vardı. Ön taraflarında bahçeler. Bahçelerdeki ağaçların yeşilliğinden evler net olarak gözükmüyordu bile.

Tezeğin o keskin kokusu burnuma ulaştığında, kesinlikle bir köyde olduğumuzdan emin oldum. Tahmin ettiğin gibi bir yer değil demişlerdi, bir nevi hapis, demişlerdi. E burası gayet de tahmin ettiğim gibi bir yer. Köy burası yahu. Bildiğin köy.

Evlerin önünden geçerken bir kaç kişiyle karşılaştık. Çavuş Cengiz her birine selam veriyordu. Bu insanlar suçlu muydu? Yoksa gerçek bir köy halkı mıydı? Biz nereye gelmiştik böyle?

Merakıma yenik düşüp Çavuş Elif'e yanaşıp, "Bunlar suçlular mı?" diye sordum.

Sanki çok komik bir şey anlatmışçasına derin bir kahkaha patlatan Çavuş Elif, "Hayır, hayır. Burası yaşam alanı. Yargılama sürecine dâhil olan çalışanların bulunduğu bölge. Köy olarak tasarlamamızın sebebi, dikkat çekmemek. Bir nevi kamuflaj denebilir. Suçluları tuttuğumuz alan biraz daha ileride." dedi, eliyle ilerlediğimiz yolun ötesini göstererek.

Bu bilgiyle birlikte insanları daha çok incelemeye başladım. Eğer bunlar avukat, hâkim, savcı falansa ilk görüşte asla anlamazdınız. Ayaklarında lastik ayakkabıları, üzerlerinde şalvarlarıyla oldukça yerli bir görünümleri vardı. Kim derdi ki bu insanlar önemli görevlerde yer alıyor diye. Bir kamuflaj bundan daha başarılı olamazdı herhalde.

Önümüzden geçen bir inek sürüsünü bekledikten hemen sonra ağaçlık bir alana vardık. Yolun sonu gibi gözü-

küyordu. O esnada Çavuş Elif konuşma başladı.

"İşte burada suçluları barındırıyoruz," dedi. Ağaçlar önümüzdeki görüntüyü kapatıyordu. İlk seferde görmek mümkün değildi. Ancak ilerledikçe ortaya büyük, gri, ürkütücü duvarları olan uzun bir yapı çıktı. Evet. İşte burası tam olarak hapishane gibiydi. Eksiği, fazlası yoktu. Hapishane gibi hapishaneydi.

Etrafı duvarlarla çevriliydi. Gri ve soğuk bir havası vardı. Büyük giriş kapısına vardığımızda iki asker, uzun tüfek benzeri silahlarıyla birlikte kapının önünde bekliyordu. İki çavuş rozetlerini gösterip içeri girdi. Ben önde Hazal arkada ilerlerken, askerler birden önümü kestiler.

"Ne oluyor ya?" diye gergin bir şekilde sorunca da cevap vermediler. Anlamamıştım. Çavuşlar rahatlıkla içeriye girmişti. Biz içeri alınmayacak mıydık? Yasaklı bölge falan mıydı?

Hazal rozetini çıkarmca olayı anladım. Rozet göstermemizi istiyorlardı. O yüzden önümüzü kesmişlerdi. Ben de cebimden, cüzdan görünümlü, altın renkli rozeti çıkarıp gösterdim. İkimizinkini de kontrol ettiler ve böylece içeri geçebildik. Bu, rozeti kullandığım ilk andı. Son da olmayacaktı.

* * *

İçeride bizi nelerin beklediğini bilmiyordum. Nasıl bir süreç izleyeceğimizi de bilmiyordum. Suçlu kim onu bile bilmiyordum ki daha. Bir kadındı. Elimde olan tek bilgi buydu. Bir de Edward'ın bombasının aynısından yapmıştı.

Acaba Edward'la bir ilgilisi var mıydı? Onu tanıyor muydu? Görmüş müydü? Bu bombanın yöntemini ondan mı öğrenmişti? Bu kadından Edward'la ilgili bir şeyler öğrenmem gerekiyordu. Eğer tanıyorsa, bana cevap vermeliydi, değil mi?

Birçok güvenlik noktasından geçtikten sonra içeri girdik. Koridorda sadece dördümüzün ayak sesleri yankılanıyordu. En çok da Çavuş Elif'in kalın topuklu ayakkabısının sesi çıkıyordu. *Tık. Tık. Tık.*

Önümüzden yürüyen asker bizi bir odaya yönlendirdi. Karanlık odanın içine girdiğimizde karşı tarafta camla ayrılmış bir bölme olduğunu fark ettim. Tipik bir sorgulama odasıydı. Işıklar yanınca her şey daha da belirginleşti. Şimdi karşı odadaki kadını görebiliyordum.

Aramızda bir cam vardı ama her şey göz önündeydi. Onun bizi göremediğinden emindim ama yine de çekiniyordum. Bu yüzden odanın kuytu bir köşesinde durup kadını oradan incelemeye başladım. Aslında daha genç, daha zayıf ve ne yalan söyleyeyim daha alımlı birini bekliyordum.

Karşımda hafif toplu, orta yaşlı birisi vardı. Dik duruyordu. Gururu gözlerinden okunacak cinstendi. Yaptığından pişmanlık da duymuyordu. Suçunu inkâr etmeyecekti belli ki.

Çavuş Cengiz eline bir dosya alıp, hepimizin duyabileceği şekilde okumaya başladı.

"Yeliz Gürpınar. Yirmi sekiz yaşında. MEA Patlayıcı uzmanı. Edward Pierce'in çalışma arkadaşıydı. Edward gidince Patlayıcı Bölümü'nün başına getirildi. Bir kişiyi öldürdü. Hastanedeki patlamadan sonra, hiçbir şey olmamış gibi görevine devam etti. Ta ki bugüne kadar."

"Peki, bugün ne oldu da onu bulabildik?" diye sordu Hazal.

"Bilmiyoruz. Kendi geldi ve teslim oldu. Kanıtları birleştirince onun yaptığı kesinleşti."

"Edward'ın çalışma arkadaşı demek..." diyerek lafa daldım. Hala uzakta duruyordum. Cama yaklaşmıyordum. Herkesin ilgisi öndeki camda olduğundan sorumla birlikte kafaları bana döndü.

"Evet. Anlaşılan, biraz daha fazlası da var. Çünkü o patlayıcının tasarımını sadece Edward biliyor sanıyorduk, anlaşılan o ki Yeliz de biliyormuş. Hepsini sorguda öğreneceğiz."

Ardından iki çavuş, sorgu odasına geçmek için ara kapıdan geçtiler. Oldukça gergin bir andı ama Hazal çok rahat gözüküyordu. Camın önünde, gözlerini kadına dikmişti. Keyifliydi. Neden böyle davranıyordu ki?

"Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?" diye sordum.

"Çünkü aradığımızı bulduk," diye cevap verirken, kollarını birbirine doladı.

"Nasıl yani?"

"Yeliz de oyunun bir parçası. Edward'ın oyununun. Ondan öğreneceğimiz bir şeyler olmalı. Yoksa neden tam da bizim buradan ayrılacağımız zaman kendini ateşe atsın? Onca zaman saklandı. Neden bugün bombayı kendi patlattığını söyledi?"

Bu hiç aklıma gelmemişti. Her zamanki gibi Hazal akıllıca davranıyordu. Doğru sorulara parmak basıyordu. Edward'la benden önce bir tanışıklığı olduğundan, onun tavırlarını daha iyi biliyordu. Konuya nasıl gireceğini biliyordu.

Sorgu başlayınca ikimiz de susup konuşmaları dinlemeye başladık. Önce temel sorularla başladılar.

"Adın ne?"

"Kaç yaşındasın?"

"Kaç yıldır MEA'dasın?"

Bilmedikleri şeyler değildi. Bir kameraya kaydediyorlardı. Gerçek soruları sorduklarında, oldukça zorlu bir sorgu olacağını fark ettim. Herkesin zaten bildiği sorulara cevap veren Yeliz, kendisi ve Edward'la ilgili hiçbir şeye cevap vermiyordu. Hatta ağzını açmıyordu.

"Bu bombayı ne zaman tasarladınız?"

"..."

"O patlamadaki amacın neydi?"

"..."

"Neden şimdi itiraf ettin?"

"..."

"Bombanın tasarımını Edward'tan mı aldın?"

"..."

"Edward'la Tess Gerritsen'in ölümünden sonra görüştün mü?"

"..."

Edward'ın adı geçtikten sonra Yeliz çok tuhaf bir şey yaptı. Kafasını yana eğip, Çavuş Elif'in gözlerinin içine bakarak ıslık çalmaya başladı. Bu ıslık, daha önce duyduğum bir sesti.

"Bu... Bu ıslık," dedim. "Onu daha öncede duydum. MEA'ya ilk geldiğimiz gün yemekhanede ve hastanedeki patlama sırasında!"

Hazal bana döndü. "Ciddi misin?" diye sordu.

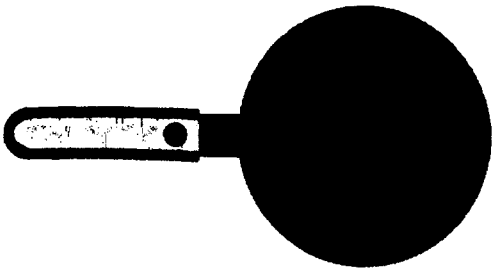
"Sen hiç duymadın mı? O patlama sırasmda falan?"

"Hayır."

Bu sesi Yeliz çıkarıyordu. O kadar spesifik bir sesti ki asla unutmazdım. Kuş cıvıldaması gibiydi. Normal bir ıslık değildi. Bu bana yapılan bir çağrı mıydı? Daha önce bu sesi bir tek ben mi duymuştum? Kendine o kadar güveniyordu ki, soruların hiç birine cevap vermeden oturduğu yerde kaykıldı. Islığa devam etti.

Sonra yüzünü cama dönüp daha yüksek sesle ıslık çalmaya başladı. O kadar ürkütücüydü ki bir kaç adım sendeleyip geri geri gittim. Dehşete düşmüştüm. Yüzüne karanlık bir gölge düşmüştü. Psikopatça bir tavırla camdan bakıyordu. Sanki tam gözlerimin içine bakıyor gibiydi. Nerede olduğumu biliyor, görüyor gibiydi.

Bu kesinlikle bana yapılan bir çağrıydı.

Soruları cevapsız bırakılan çavuşlar sorgulamadan çıkıp, bizim bulunduğumuz odaya girdiklerinde, aklımda bir fikir vardı.

"Efendim. İzin verin içeriye ben gireyim."

Herkes şaşkınlıkla birbirine baktı. Benden böyle bir hareket beklemedikleri kesindi. Hazal hemen lafa girdi. "Kesinlikle tek başına olmaz. Eğer içeri gireceksen, ben de geleceğim."

Az önceki sorgulamadan hiç bir sonuç alamamışlardı. Yeliz, bir soruya bile cevap vermemişti ve onlar da ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

"Pekâlâ, öyle olsun. Konuşturmayı başarırsanız ilk göreviniz için de bir başlangıç noktası olur."

İlk görevimiz Edward'dı. Bunu sağır sultan bile duymuştu. Ama detayları hiçbir zaman konuşulmamıştı. Görevimiz ne zaman başlayacak? Nasıl bir yol izleyeceğiz? Edward'la karşılaşınca ne yapacağız? gibi. Sanırım bu sınırlar yavaş yavaş çizilecekti. O sınırları ben belirleyecektim ve ilk iş olarak Yeliz'den başlayacaktım.

Evet, bu insanları öldürmekten çekinmeyen, üstüne üstlük yaptığını haklı gören tiplerden çekiniyordum. Başıma gelen olayların hiç birinde bu kadar tedirgin olmamıştım belki de. Ama işte buradaydım. Bir sorgulama odasında. Bir zaman öncesinde polislerden kaçıyordum,

tam olarak o sorgulama odasında karşımda duran tarafta oturmamak için... Kısacık bir zamanda işler değişmişti. Sorgulayan taraftaydım.

Belki, bu şekilde dipsiz bir kuyuya doğru çekiliyordum. Bilmiyorum. Edward'ın oyununa ortak olmak istemesem de bu ona ulaşmak için bir basamaktı ve Yeliz'le, bakışlarından ne kadar çekinirsem çekineyim, yüzleşmek zorundaydım.

Durduğum kuytu köşeden çıkıp kapıya doğru ilerledim. Hazal da hemen arkamdaydı. Kapıyı tuttuğumda ellerim titriyordu. Belli etmemek için kapıyı daha sıkı tuttum. Yavaş bir bastırmayla kapıyı açıp içeriye adım attım. Bu saniyeler o kadar zordu ki, resmen geçmek bilmiyordu.

Yeliz denen kadınla yüz yüze gelmek kolay sindirilebilir bir şey değildi. Aklıma sürekli hastanedeki olay geliyordu ve gözümün önünde patlayan o çocuğu düşündükçe, karşımda oturan katile bakmakta zorluk çekiyordum. Ben daha Yeliz'e bakamazken, Edward'a nasıl bakacaktım?

İçeri girdiğimde beni gören Yeliz ilgiyle kafasını kaldırdı. Çirkin gülümsemesiyle dudağı kıvrıldı. Hazal, Yeliz'in karşısında duran sandalyeye otururken, ben ayakta durmaya karar verdim. Ne kadar uzak, o kadar iyiydi.

"Sen mi yaptın?"

Hazal lafı dolandırmayı sevmezdi. Direk konuya girmişti. İlk defa bir şeyden emindim. Yeliz, Hazal'a cevap vermeyecekti. Sadece güldü ve yeniden ciddileşti. Ortam geriliyordu. Ne söyleyeceğimi, ne soracağımı bilmiyordum. Bir yerden lafa girmek zorundaydım. Yeliz'i konuşturup anlattırmak zorundaydım.

"Böyle ıslık çalmayı nereden öğrendin?" diye sorarak başladım. Kollarım birbirine dolanmış bir halde, hala geride duruyordum. Yanaşmaya niyetim yoktu.

Yeliz biraz bekledi. Sonra öne doğru eğilerek, "Babam-

dan," dedi. Geri çekilip, eski pozisyonuna döndü.

Yeliz'in cevap verdiğini gören Hazal hemen sorusunu tekrarladı. "Sen mi yaptın diye sordum sana!"

Ancak Yeliz cevap vermedi. Biliyordum. Sadece bana cevap verecekti. İkinci kez cevapsız kalışından sonra Hazal'da bunu fark etmişti. Benim konuşmam gerekiyordu. Sorularıma devam ettim.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

Yeliz hiç beklemeden, dosdoğru gözlerimin içine bakarak, "Ev Kızı Evren," dedi. "Nasıl bilmem!"

"Nereden biliyorsun bunu?"

"Edward'dan."

"Sana bunu o mu söyledi?"

"Ah," dedi. "O konuşamaz. Yani normal zamanlarda. Yoksa bunu bilmiyor muydun?" Beni küçümser gibi kafasını yana eğdi. "Sana o kadar takıntılıydı ki, blogundan bir an olsun çıkmıyordu. O yüzden seni bilmemem mümkün değil!"

"Blogumda bir fotoğrafım yok benim! Benim Ev Kızı Evren olduğumu nasıl bildin?"

"Buraya girdiğinizde sizi konuşturdular, değil mi?"

Doğru. Öğrenmesi çok kolaydı. Çıkmaz sokağa girmiştim. Başka bir yoldan ilerlemeliydim ve bir çözüm elde etmeliydim. Bilmediğim bir şey söylemiyordu sonuçta. Yeni bir şeyler öğrenmeliydim.

"Sana o çocuğu patlatmanı Edward mı söyledi?"

"Ah, kesinlikle hayır. Ben kimseden emir almam."

Güzel. Bir şeyler öğrenmeye başlamıştık. Hazal gittikçe sinirleniyordu. Bunu masanın üstünde sabırsızca ritim tuttuğu parmaklarından da anlayabilirdiniz.

"O halde bu bombayı birlikte tasarladınız. Edward, Tess'in üzerinde kullandı. Sen de çocuğun. Peki ama neden?"

"Birlikte tasarlamadık. Ben, Edward'dan tasarımları çaldım. Edward'ı sebebi çok açık," derken eliyle beni gösterdi. "Ama benim sebebim, onunki kadar dolaylı değil. Sadece bombanın nasıl işlediğini öğrenmek istedim, o kadar."

Bir insanı öldürmek bu kadar kolay mıydı? Öldürdükten sonra bu kadar rahat konuşabilmek kolay mıydı? Bunu nasıl sindirebilirdi? Sanki hiçbir şey olmamış gibi nasıl davranabilirdi?

Konuşmayı nereye yönlendireceğime karar vermem gerekiyordu. Edward'la ilgili bir şeyler öğrenmek istiyordum. Nasıl olsa yaptığını itiraf etmişti. Hapse girecekti, bunun sebebini öğrenmem gerekiyordu.

"Neden bu kadar iyi gizlenmişken kendini ifşaa ettin?"

Yeliz bir süre düşündü. Bu soruma cevap vermeyecek mi diye düşünürken konuşmaya başladı.

"Çünkü verdiğim bir söz vardı."

"Ne sözü?"

Yeliz derin bir nefes aldı. Hazal, sessiz kalmakta o kadar zorlanıyordu ki bunu görebiliyordum. Parmaklarına bacakları da katılmıştı ve çok rahatsız edici bir şekilde ritim tutuyordu.

"Neden burada olduğunu sanıyorsun?" Bu sefer soruyu soran Yeliz'di.

Hazal araya girerek, "Burada soru soracak kişi sen değilsin!" dedi öfkeyle karışık.

Bense usulca cevap verdim. "Çünkü seçildim."

Yeliz'in kahkahası öyle yüksektendi ki kulaklarımı çınlatıyordu.

"Seçildin öyle mi? Peki seçilmek istemiş miydin ki?"

Bu soruyla birlikte bir süre düşündüm. Cevap açık ve netti ama bunun altında bir şeyler yatıyordu. "Hayır."

"Buraya seçilmeni kim sağladı biliyor musun? Buraya

neden geldin biliyor musun? Burada ne işin olduğunu bili..."

Yeliz lafını bitiremeden Hazal boğazma yapıştı. "Kes sesini! Kes! Soruları sen sormuyorsun!" diyerek bağırdı. Hazal'ı tutup geri çekmeye çalıştım. Kızın boğazını o kadar sert bir şekilde sıkıyordu ki, neredeyse gücüm yetmiyordu.

Yeliz kıpkırmızı olmuştu ve benim "Hazal! Dur! Yapma! Öldüreceksin!" diye bağırışlarım bile fayda etmiyordu. Öldürecekti. Resmen öldürecekti.

En sonunda, Hazal'ı kollarından tutup çekmenin fayda etmeyeceğini anlayınca, masaya çok şiddetli bir şekilde vurdum. Elimi kırmış bile olabilirdim. Çok feci acıyordu ama önemli değildi. Önemli olan Hazal'ın dikkatini çekmiş olmamdı. Bana baktı. Ellerini kızın boğazından çekti. Ellerini çekmesiyle birlikte Yeliz öksürmeye başladı.

Sinirini alamayan Hazal, az önce oturduğu sandalyeyi kaldırıp duvara fırlattı. İçinde o kadar öfke birikmişti ki rahatlayamamıştı. Onu anlıyordum ama sakin olması gerekiyordu. Belki de ilk defa kontrolünü ele alabilen taraf bendim. Onu sakinleştirmek için oturmasını önerecektim ama bunun yerine, sandalyeyi fırlattıktan sonra kapıyı çarpıp çıktı.

Masadaki suyu içen Yeliz, hafifçe gülümseyerek "Böylesi daha iyi," dedi. Sanki az önce ölümle yüzleşen o değildi. Kaldığımız yerden devam etmemiz gerekiyordu. Susmaması benim şu anki en büyük kozumdu. Bir sohbet havasında bunu sürdürmeliydim.

"Hazal'ın yengesi kimlikleri karıştırdığı için buraya geldik," dedim. "Yani yanlışlıkla."

Suyundan bir yudum daha alan Yeliz, "Edward'dı," dedi. "Buraya gelmeni sağlayan Edward'dı."

"Edward neden böyle bir şey istesin ki?"

"Çünkü seni saftirik," dedi gözlerini kısıp, "Edward'a ulaşman için gereken bir sonraki ipucun bende. Eğer kendimi ifşa etmeseydim, bunu öğrenemeyecektin. Nereye gideceğini bilmeden, onunla nasıl karşılaşmayı düşünüyordun ki? İşte bu yüzden buraya gelmeni sağladı."

Haklıydı. Zaten buraya gelmemde Edward'ın payı olduğunu düşünüyordum ama bu gerçek yüzüme vurulunca sarsıldım. Hazal'ın yengesini kandırmışlardı ve Edward bizi parmağında oynatıyordu. Onunla karşılaşmak için tek şansım Yeliz'di.

Bana o halde kısılmış gözlerle, küçümseyici tavrıyla bakarken, gözlerini gördüm. Baktım. İnceledim. Aradığımı bulduğumda, onun beni sıkıştırdığı kadar, benim de onu köşeye sıkıştırmak için yeterli kozum vardı. Denis'e bir kez daha teşekkür ettim.

"Ona âşıksın!" dedim, kendimden emin bir halde.

"Ne? Ne saçmalıyorsun sen?" İnkâr etmesi akıllıca bir hareketti ama bu gözden kaçırılacak bir detay değildi. Bu tavrı, âşık olduğunu daha çok ispatlıyordu.

"Ona âşıksın ve Edward'ın bana böylesine takıntılı olmasına dayanamıyorsun," dedim. "Söylesene, neden aşkına karşılık vermedi?" Ellerimi kendime olan güvenim yerine gelmiş bir halde masaya dayadım.

Yeliz gözlerini kaçırdı. Doğru bir noktaya parmak basmıştım. Bundan sonrası çorap söküğü gibi gelecekti.

"Bilmiyorum."

"Peki, benden ne istiyor?"

"Bilmiyorum."

"Gözlerime bak! Seninle konuşurken gözlerime bak!"

İlk defa emrivaki konuşuyordum ama gözlerime bakmazsa doğru söyleyip söylemediğini bilemezdim. Çekingen bir tavırla gözlerime baktı. Gözleri dolmuştu. Biraz daha zorlarsam ağlayacaktı. Ama doğru söylüyordu, ger-

çekten sebebini bilmiyordu.

"Pekala, o halde. İpucunun ne olduğunu söylersen bu sorgulama burada bitecek."

Kendimden o kadar emindim ki bir sonraki hamlesini görememiştim. Burnu büyüklük yapmamam gerektiğini annem söylediğinde dinlemezdim ama insan yaşayınca öğreniyormuş.

"Bu kadar kolay söyleyeceğimi düşündün mü gerçekten?" dedi. Öyle bir haldeydim ki, ipucunu söyleyecek ve gideceğim sanıyordum. Arkamı dönmüş bir adım atmıştım bile. Bu cevabıyla dona kaldım.

"Ne? Nasıl yani? Bunu söylemek için benimle konuşmadın mı?" Arkamı dönüp yüzüne baktım.

"Evet," diyerek omuz silkti.

"O halde neden söylemiyorsun?"

"Bir şartım var!"

"Ne şartı?"

"Eğer hapse girmemi önlersen, sana gitmen gereken yeri söylerim."

"Peki, olaya farklı bir açıdan bakalım o halde. Senin doğru söylediğini nereden bileceğim?"

Umursamaz görünüşünü takınıp tekrar omuz silkti. "Bilemezsin!"

Bana bir güvence vermiyordu. Gideceğim yerin garantisi yoktu. Belki de aslında Edward'la bir alakası yoktu ve sırf hapisten kurtulmak için durumdan faydalanıyordu. Yem olarak beni kullanıyordu çünkü MEA, Edward konusunda ciddi bir hata yapmıştı. Bunun farkındaydı.

Diğer yandan söyledikleri doğru olabilirdi. Şu an elimde Edward'a ulaşmak için Yeliz'den başka çare yoktu. Onun söyleyeceği yer dışında gidebileceğim bir yer de yoktu. Bu yolun devammda nereye gideceğim belli değildi. O yüzden anlattığı hikâye mantıklıydı. Çünkü her

söylediğiyle taşlar yerine oturuyordu. Eğer biz MEA'ya gelmeseydik, Edward'a ulaşmak için gideceğimiz bir yol yoktu.

Buraya geldiğimizdeyse, Edward'la alakalı bir durumun içine düşmüştük. Yani benimle ilgisi olan bir katilin çalıştığı yere benim gitme ihtimalim yüzde kaçtı ki? Tesadüf olması neredeyse imkânsızdı. Birileri ayarlamamış olsa, Edward'ı tanıyan insanlarla karşılaşmamız imkânsızdı. Hele hele yıllardır çalıştığı bir yerde ajan olmam tamamen imkânsızdı.

Komik olansa, eğer bunlar doğruysa, Edward sayesinde ajan olmuştum. Bana tuzak kurup, yolumu kendisiyle kesiştirmeye çalışırken, aslında farkında olmadan beni geliştirmişti. Ama bunların yaşanacağını o da biliyordu, değil mi? O zaman deneyimli olacağımı biliyordu ve muhtemelen buna hazırlıklıydı.

Yani kısacası, çok büyük ihtimalle doğruyu söylüyordu ama yine de bir risk vardı. Bu yüzden aklıma bir fikir geldi.

"Tamam. Kabul ediyorum. Ancak benim de bir şartım var."

Yeliz, anlamaz bakışlarla bana baktı. Ben de devam ettim.

"Bana neresi olduğunu söyleyeceksin. Ben de gideceğim. Eğer gittiğimde doğru iz üzerindeysek, Çavuş Cengiz'i arayıp, istediğin şartı yerine getirmelerini söyleyeceğim. Ama gittiğimde aradığım şeyi bulamazsam, o zaman kendine işkencelerden istediğini seçebilirsin, patlayıcılar dâhil," diyerek gülümsedim. Sanki normal bir şey söylüyormuş gibi. İnsan gün geçtikçe buna alışıyordu. Söylediklerin ne kadar iğneleyici olursa olsun, rahatça konuşabiliyordun. Hatta gülebiliyordun.

Yeliz uzun bir süre düşündü. Bekledi. Bekledi. Olayları

tarttı. Eksisini artısını gördü. Bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Hesap yapıyordu. Ama buradan kolay kolay çıkamayacağını biliyordu. O yüzden teklifimi kabul etmek onun için de en mantıklı yoldu.

Yenilgiyi kabul etmişçesine bir nefes verdikten sonra, "Kütüphane," dedi.

"Türkiye'nin en büyük üniversite kütüphanesi. Aradığınız her neyse, orada olacak."

* * *

Hemen yola koyulmamız gerekiyordu. Zamanla yarışıyor gibiydik ama aslında öyle bir şey yoktu. Edward'ın bir yerlerde rahatça oturmuş bizi izlediğini biliyordum. Bu olanları, olacakları hep biliyordu.

Beni bir kütüphaneye yönlendirmesi ilginçti. Kitap okumayı sevdiğimi biliyordu. Bildiğini biliyordum. Benimle ilgili her şeyi biliyordu. Ayrıca Edward'ı direk olarak kütüphanede bulamayacağımızı da biliyordum. Orası bir aracı mekândı. Bir geçişti. Yolumuzun üzeriydi. Edward, Yeliz'i maşa olarak kullanmıştı. Yeliz'in ona olan hislerini kullanmıştı. Kendisi için, benimle yüzleşebilmek için Yeliz'i aracı yapmıştı. Yeliz'de ne bulmamız gerektiğini bilmiyordu.

Edward o kadar zekiydi ki, herkese bir parça ipucu bırakmıştı ve hepsi birleşmeden çözüme ulaşamıyordunuz. Yelizde sadece bir kısmı vardı. Kütüphane. Bu kadar. Orada ne arayacağımız, nerede arayacağımız ve ne bulmamız gerektiği belli değildi. O kadarını gidince öğrenecektik.

Kütüphane bilgisini aldıktan sonra dışarı çıktım. Hazal oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi. Bu tarz olaylar çok güçlü bir beden istiyordu. Gerçekten dayanıklı bir ruhun yapabileceği şeylerdi. Benim kabullenmem oldukça fazla zaman alıyordu.

Gitmem gerekiyordu. Kütüphane'ye...

Hoş, daha neresi olduğunu bile bilmiyordum. Yeliz'e böyle bir hak tanımak için belki de çavuşlardan izin almalıydım ama o an bunları düşünmemiştim. Edward'ı nasıl bulabileceğime odaklanmıştım. Çavuş Cengiz oldukça kızgın bakıyordu. Yaşananlardan memnun değildi ama Çavuş Elif'in bakışları şefkat doluydu. Ben de ona güvenerek rahatladım.

Hemen toparlanıp çıkma hissiyle yanıp tutuşuyordum ama ne eşyalarımız yanımızdaydı ne silahlarımız...

"Nereye gitmemiz gerektiğini öğrenmemiz gerek," dedi Hazal. Kafamı onaylar bir şekilde salladım. O sırada birisi elinde laptopla içeri girdi.

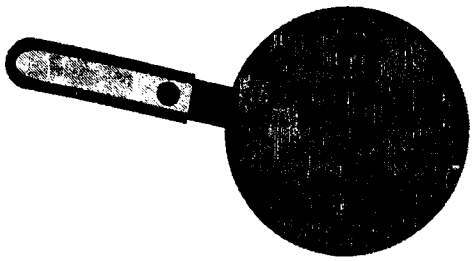
Çavuş Elif, "Teşekkür ederim," diyerek laptopu sahiplenerek masaya kuruldu.

Arama motoruna girip, arattığını görebiliyordum. Çavuş Cengiz, hala Yeliz'i izliyordu. Derin düşüncelere dalmış gibiydi. Yaşananlar onun için bile fazla olabilirdi. Hayat da böyle değil miydi? Beklenmedik insanlar beklenmedik hareketler yapıyordu ve bu tavırları herkesin hayatını bir şekilde etkiliyordu. Buradaysa en çok etkilenen Çavuş Cengiz gibiydi. Daha doğrusu en çok üzülen.

Çavuş Elif, "Hah! Buldum," dediğinde hemen başına toplandık. Tabii Çavuş Cengiz değil. Ben ve Hazal.

İnternet sitesinde kocaman harflerle üniversitenin ismi yazıyordu. Gideceğimiz rota belirlenmişti. Şimdi eksiklerimizi tamamlayıp yola çıkma vaktiydi.

Bu an, ilk defa ayaklarımın yere bastığı andı. Bundan sonrasında sürüklenmeyecektim, sürükleyecektim.

Eğitim alanına geri döndüğümüzde helikopter yolculuğunun beni ilk seferki gibi korkutmayacağını düşünmüştüm. Yanılmışım. Yine aynı şeyleri hissettim. Neyse ki bu sefer Çavuş'un elini sıkmadım.

İndikten hemen sonra bavullarımızı toplamak için yatakhaneye gittik. Çavuşlar da o esnada bizden ayrıldı. Yeliz'in tahliyesi konusunda konuşuyorlardı. Bu konuda fikir ayrılığına düştükleri bir gerçekti. Çavuş Elif yaptığımda haklı olduğumu söylerken, Çavuş Cengiz onaylamıyordu ve bu durum sıkıntı çıkaracağa benziyordu.

Tabii artık bizim kaybedecek vaktimiz yoktu. Hazırlanmalı ve yola çıkmalıydık. Kütüphanede yaklaşık beş yüz doksan bin kitap vardı. Hepsine tek tek bakmamız gerekse bile, vazgeçmeyecektim. Elime geçen her kıyafetimi bavulumun içine tıkarken, odaya Çavuş Elif geldi.

İkimiz de eşyaları toplamayı bırakıp ona yöneldik.

"Size bir sürprizim var!" dedi.

Birbirimize bakıp güldük. Ne olabilirdi ki? Herkes yoğun bir temponun içindeyken bu kadının aklına böyle şeylerin gelmesi bile farklı olduğunu gösteriyordu aslında. Arkasında tuttuğu iki elini öne aldığında, elindeki kutuyu gördüm. Kutuyu açtı. İçindekinin ne olduğunu biliyordum. Ama bunun neden sürpriz olduğunu anlayamamıştım. O zaten bana aitti.

"Bu Edward'ın bana verdiği kalem," dedim. Kalem en son Hazaldaydı. Demek ki o da Çavuş'a vermişti. Ama neden?

"Evet. Ama ben kalemden bahsetmiyorum," diyerek kalemin arkasındaki özel bölmeyi açtı. Sürpriz buradaydı. Kalem ustasının bahsettiği beş boşluk. Hepsinin yazısı ortaya çıkmıştı.

Şaşkınlıkla kalemi elime aldım. "Ama, bunu nasıl yaptınız?" diye sordum.

"Beni takip edin," diyerek kapıya doğru döndü çavuş. Hazal'la birbirimize baktıktan sonra, dediğini yapıp peşine düştük.

Eğitim alanından çıkıp, ormana doğru ilerlemeye başladık. Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Oldukça meraklıydım. Tedirgin değildim çünkü başımıza Çavuş Elif vardı. Ona güveniyordum.

Ormanın derinliklerine doğru gideceğimizi düşünüyordum ama fazla ilerlemeden bir çalılık bölgesinde durduk. Kuşlarm sesinden başka bir şey duyulmuyordu. O yürüyüş yolundan sonra ilk defa Çavuş Elif bize dönüp, ilgiyle baktı. Çok heyecanlı görünüyordu.

Çalılardan bir kısmını eliyle tutup kaldırınca, yerde bir kapı belirdi. Bu bir kamuflajdı. Çalılarla gizlenmiş bir bölgeye giriyorduk. Şaşırtıcı olduğu kadar, tuhaftı da.

Kısa bir andan sonra kapı otomatik olarak, iki yana açıldı. Ben daha nasıl açıldığını bile anlayamamışken, içeri ilerlemeye başladık. Bir kaç adım merdiven indikten sonra, "O kapı nasıl açıldı?" dedim, şaşkınlıkla.

Çavuş, bir şey söylemeden önce tam karşımızdaki panelleri işaret etti. Panellerin başında bir görevli vardı ve ormanlık alana yerleştirilmiş kameralarla kapıyı kontrol ediyordu. Yani, kapıyı da o açmıştı.

Yer altında bir mahzene gelmiştik ama burası daha çok

bir hastane gibiydi. Hastane koridorlarına benzer, bir kaç holden geçtikten sonra, bir açıklığa geldik.

"Burası, kampüs merkezi," dedi çavuş. "Bilim adamlarımız için bu bölgeyi oluşturduk. Yer altında, izole ve korunaklı. MEA'nın esas laboratuarları burada değil. Bu sadece acil ihtiyaçlarımızı gidermek için tasarladığımız bir alan."

Çavuş, konuşmasına devam ederken, ilerlemeye başladık. Bir kapıdan içeri girdik ve kocaman bir laboratuar alanının ortasına düştük. O kadar çok insan vardı ki, kaç kişi olduklarını sayamadım. Kimisi, tuhaf renkli sıvılarla uğraşıyordu. Kimisi hayvanlarla ilgileniyordu. Kimisi, elinde ilk defa gördüğüm kaplara bir şeyler dolduruyordu.

"Bizi buraya neden getirdiniz?" diye sordu Hazal.

"Kalem," dedi çavuş. "Kalemin olayını da burada çözdük."

"Bizim gittiğimiz o yaşlı amca, hava koşullarından etkileniyor demişti. Nasıl her hücredeki yazıyı bulabildiniz?" dedim. Merakım, sesimi alevlendiriyordu. Laboratuar o kadar ilgi çekiciydi ki, bir şeylere dokunmamak elde değildi. Cam tüplerden birini elime alıp salladım. Çavuş Elif, nazikçe tüpü elimden alıp, "Ne olur, ne olmaz!" dedi.

Biraz daha ilerledikten sonra kapalı bir odanın önünde durduk. Bir camekândan odanın içini görebiliyorduk. Hazal'la birlikte, ilgiyle içeri baktık. Oda bomboştu.

Çavuş, konuşmasına devam etti.

"Bu oda, tüm hava koşullarında ajanlarımızın eğitilmesi için tasarlandı. Odanın içi doğal bir tetikleyici. Çöl sıcağı, kutup soğuğu gibi tüm koşulları burada uygulayabiliyoruz. Sistemde dünya üzerinde görülmüş, tüm hava şartları kayıtlı. Bizim tek yaptığımız bunları odaya yansıtmak. Aslında ajanlarımızın eğitimlerinde kullansak da, kalem

için de uygun olduğunu düşündüm. Kalemi Hazal'dan aldıktan sonra tek yaptığım, odanın ortasına bırakmaktı."

Gözlerim büyümüş, şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. Bu teknolojinin varlığı bile yeterince tuhaftı.

"Tüm hava koşullarını denediniz mi?" diye sordu Hazal.

"Hayır, buna gerek kalmadı. İlk başta öyle düşünmüştüm ama kalem yağının kutup soğuğuna dayanamayacağından emindim. O yüzden küçük olaylarla başladık. Aralıksız bir şekilde çok da ekstrem olmayan, daha insan vücudunun kaldırabileceği hava koşulları üzerinde durduk. Ve sonuç," dedi kalemi göstererek.

Ne diyeceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. İçim içime sığmıyordu ve istemsizce çavuşa sarıldım. Şımarık bir küçük çocuk gibiydim ve ne yaptığımın farkına varamadım. Sarıldıktan hemen sonraysa, kendime çeki düzen verip, toparlandım.

Geri çekilip, "Affedersiniz, efendim," dedim, en ciddi halimle.

"Önemli değil," dedi gülerek. Bir an durup, devam etti, "MEA'da olmak o kadar da kötü değil ha? Ne dersiniz?" diyerek omzuyla hafifçe bana dokundu. Dostane bir tavırdı bu. Gülümsemesi sıcacıktı.

Hazal, Çavuş'a bakarak, "Çok teşekkür ederim," dedi. "Bize nasıl zaman kazandırdığınızı bilemezsiniz."

"Önemli değil. Sizler artık birer MEA ajanısınız. Bu imkânları kullanmaya alışmanız iyi olur. Size iyi yolculuklar. Buraya sağ salim dönmenizi umuyorum."

Tam arkasını dönmüş gidiyordu ki, bana doğru döndü. "Ve Evren," dedi. "Bize bir ev kızının neler yapabileceğini gösterdiğin için teşekkürler. MEA'nın zorlu programından, kendine 'Ev Kızı' diyen ve bunu özünde kabullenmiş birinin çıkacağı hiç aklıma gelmezdi. Sana hayranım."

Cevabımı beklemedi. Zaten verecek bir cevabım da yoktu. Uzaklaşmaya başladığında biz kaleme hayranlıkla bakıyorduk. Topuklularının sesi koridorda yankılanırken yüzümüz gülüyordu. Böylesine hızlı bir gelişmeyi hiç beklemiyordum ve kalem tamamen aklımdan çıkmıştı. Tabii ki Hazal bunun için yardım istemişti.

Beş bölmeyi inceliyordum. Her birinde bir şey yazıyordu ama sadece sayı değil. İlk iki bölmede harf vardı. Son üç bölmede de sayılar. Bunlar ne ifade ediyordu? Tek tek bunları araştırmak bize çok büyük zaman kaybettirecekti ancak Çavuş Elif kim bilir hangi yöntemle bunu çözmüştü? Bize gerçekten çok büyük bir yardımda bulunmuştu.

Laboratuardan çıkıp ormanda ilerlemeye başladık.

Artık gitme vaktiydi.

* * *

Eğitim alanından çıkabilmenin tek bir yolu var: Çavuş Cengiz'in onayı.

Bunun için bavullarımızı alıp, çavuşun odasına gittik. İçeri girdiğimizde oldukça gergin bir hava vardı. Neden sonra, sessizliği bozup konuşmaya başladı.

"Ben her ne kadar istemesem de, ilk görevinize karar verildiğine göre yola çıkabilirsiniz," dedi. Sonra kafasını sallayarak, "Bu kadınlar fazlasıyla ikna edici olabiliyorlar."

Gülüp, o ortamı bozmamak için kendimi zor tuttum. Anlaşılan Çavuş Elif ikna etmişti. Bir kez daha bize yardım etmiş oluyordu böylece. O sırada fark ettim ki Hazal da bunu anlamıştı ve gülmemek için kendini zor tutuyordu. Neyse ki biz kahkahayı basmadan önce çavuş, sesindeki gıcığı giderecek şekilde öksürüp, ciddi konuşmasına devam etti.

"Evet, gidebilirsiniz. Size bir araç tahsis ettik. Sorum-

luluğu sende," dedi Hazal'a bakarak. Masanın köşesinde duran, anahtar ve kredi kartını uzattı.

Hazal "Evet efendim," diyerek cevap verdi.

"Evren'i dışarıda bekleyebilirsin. Onunla özel konuşmak istiyorum," dediğinde Hazal ikiletmeden çıktı. Kapıyı sessizce örttüğünde Çavuş'un gözleri benim üzerimdeydi.

"Yeliz'le yaptığın görüşme, çok sorumsuzcaydı."

Sesini yükseltmiş ve kızıyordu. Ne yani, beni azarlamak için mi Hazal'ı göndermişti? Gerçi böylesi daha iyiydi.

"Biliyorum, efendim. Özür dilerim."

"Özür dileme. İyi ki öyle yaptın."

Ne? Nasıl yani?

"Be-Ben anlayamadım," dedim çekingen bir tonla.

"Eğer gelip bize sorsaydın, sana hayır demek zorunda kalırdım. Bize sormadın ve sorumsuzca davrandın. Ama aynı zamanda Edward'ın yerini öğrendin. O yüzden, iyi ki de öyle yaptın."

"Aslında tam olarak Edward orada say..." Lafımı yarıda kesti.

"Her neyse, önemli değil. Önemli olan bir an önce gidip Edward'ı bulmanız. Gittiğinizde, Yeliz için bizi araman gerekiyor. Bunu kullan," diyerek bir kart uzattı. Bu kart telefon kulübelerinden konuşmak için kullanılan kartlardandı. Alıp cebime koydum. Kalemin hemen yanına.

Yerimden kalkıp, bavulumu aldım. Gitmek için adım atmıştım ki, çavuş, "Ah, Evren," dedi. "Az kalsın unutuyordum. Sana vermek istediğim bir şey var."

"Nedir?" diye sordum. O sırada masasının sağ tarafındaki çekmeceye uzandı. Çekmeceyi açıp bir kutu çıkardı. İlk bakışta kuyumcudan aldığımız o kırmızı kutulara benziyordu. Kadife, sert kapaklı, kırmızı...

"Bu Edward'ındı. Yani gittiğinde, odasında ona ait bir tek bu eşya vardı. İşine yaracağını umuyorum," dedi.

Kutuyu alıp, açtım. Gördüğüm şey, aslında bana yabancı değildi. Edward'da olması şaşırtıcıydı. Bunun neden burada olduğunu bilmiyordum ama öğrenecektim. Kutuyu kapatıp, çantamın içine koydum.

* * *

Kütüphanenin buraya çok uzak olmaması bir tesadüf müydü? Yoksa gene Edward'ın tasarladığı oyunlardan biri miydi? Önemli değildi.

Bir kaç saat ötedeydi ancak daha ilk adımdan bir sorunumuz vardı, akşam olmak üzereydi ve kütüphanenin kaçta kapandığını bilmiyorduk. Yine de yolumuza devam ettik. Arabada bize gereken her şey vardı. Kıyafetlerimiz, silahlarımız, rozetlerimiz...

Hala söylerken tuhaf hissediyordum ama artık bir ajandım. Resmi olarak. Kesin. Alışamamıştım. Sanki birazdan birisi beni uyandıracak ve bütün bu yaşananlar aslında rüya diyecekti. Bir Tess Gerritsen Romanı'nın içinde gibiydim. Ama öyle iğreti duruyordum ki o romanda, o yüzden de rüyaymış gibi hissediyordum. Sanki ev kızının ajan olmaya hakkı yokmuş gibi hissediyordum. Bütün o dövüşleri, bütün o eğitimleri başarmıştım hâlbuki.

Yolda ilerlerken uzun zamandır Hazalla yalnız kalmadığımızı fark ettim. Eftalia Yenge'den sonra hayatımızın akışı değişmişti yanımızda hep birileri vardı. İkili olarak takıldığımız zamanları özlemiştim. Her ne kadar zorlu günler olsa da, bizim dostluğumuzu pekiştiren günlerdi. Asla unutmayacağım günler.

Her şeyden önemlisi Hazal'ın artık benden sakladığı bir şeyi kalmamıştı. Bombanın patlayacak olması belki de en çok bu işe yaramıştı. Ölüm korkusu insana her şeyi

yaptırıyordu. Hazal da son dakikalarımız olduğunu düşündüğümüz anları bana gerçekleri anlatmakla geçirmişti. Ki bence, iyi ki de anlatmıştı. Sırlar, araya yüksek duvarlar örüyordu ve insanları birbirinden uzaklaştırıyordu.

"Dayın öldüğünde ne hissettin?" Aniden gelen bir dalga misali çat diye sormuştum soruyu. Hazal da beklemediğinden bir an afalladı. Fakat kendini toparlayıp yola bakarken cevap verdi.

"Ben de onunla öldüm."

Hazal da tuhaf olan bir şey vardı. Birine bağlandığında fazla bağlanıyordu. Dışarıdan umursamaz görünüyordu ama birini önemsemeye başladığında iş ciddileşiyordu. Bence bunun sebebi anne ve babasının olmayışıydı. Tek ailesi dayısıydı sonuçta. O yüzden bu tepkiyi vermesi normaldi.

"Peki, sonra kendini nasıl toparladın?"

"İçimde biriktirdiğim intikam duygusuyla."

"İntikam mı? Nasıl yani?"

"Edward'ı öldürmek için günleri saydım. Dayım öldükten sonra Edward'ın peşine düştüm. Adını, sanını, hiçbir şeyini bilmiyordum. İki ay araştırdım. Elimde parça parça bilgiler vardı. İki ayın sonunda evini buldum. Hazırlandım. Sanki ölüme gidiyormuş gibi..."

Durdu, derin bir nefes aldı. Araç ilerliyordu ama sanki onu kullanan Hazal değildi. Kendi kendine gidiyordu sanki.

"Onu öldürmeye yemin etmiştim. Onu bulup, dayımı öldürdüğü gibi öldürecektim. Evine gittiğimde kimse yoktu. Gitmişti. Ben hazırlanırken o da MEA'ya gitmiş işte. Ona ait bütün kayıtlar silinmişti. Hiçbir şekilde ulaşamadım. Yazarlar konferansı, tamamen tesadüftü."

"Nasıl tesadüf yani?"

"FBI'a bir bomba ihbarı gelmişti."

"Nasıl ya, sen FBI'dan mısın?" Afallamıştım.

"Hayır, hayır. Dayımın bir arkadaşı bana yardım ediyordu. Edward'ı bulabilmek için her ihtimali deniyordum, bu da onlardan biriydi. Hiç ümidim yoktu çünkü benim aradığım bıçaklı bir katildi. Bombalı değil. FBI'a gelen bomba ihbarından sonra işi MEA devralmış. Sadece bir bomba ihbarı olduğunu biliyordum. Sanırım dayımın arkadaşı, beni bomba ihbarı için yönlendirdiğinde aradığım adamın MEA'da olduğunu biliyordu. Öğrenince de beni MEA'nın dâhil olduğu bütün olaylara yönlendirdi. Birinde denk gelecektik. Sonra ilk gün seninle tanıştım," dedi, omzunu silkerek.

"Evet. Bayılmıştım."

"O halinle çok komik gözüküyordun."

"Sen de çok ürkütücü." Güldük. Güzel bir başlangıç anımız vardı. Komikti.

"Seninle tanıştıktan sonra, aslında Edward'dan ümidimi kesmiştim. Çünkü dedim ya bomba ihbarıyla işim yoktu. Neyse, Tess Gerritsen'ın bıçaklanması ve patlaması olayında durumu anladım. Bu oydu."

Sustu. Sessizlik dalgası yavaşça aramızda yayıldı. Sonra neşeli bir ton takındı. "Sonrasını biliyorsun işte."

"Peki gittiğinde? Beni ormanda bıraktığında ne oldu? Adını nasıl öğrendin?"

"Bir kaç bağlantımı kullandım. İlk başta yeni kimlikler için Eftalia'ya gittim. Sonra diğer bağlantılarıma. Benim için adını ve taşları yerine oturtan diğer bilgileri buldular. Nasıl yaptıklarını bilmiyorum. Döndüğümdeyse, Edward'ı seni izlerken gördüm. Gölgelerin arasına saklanmıştı. Her hareketini izliyordu. Kim bilir ne zamandır izliyordu. O an o kadar öfkelendim ki deneyimsiz bir çaylak gibi hiç plan yapmadan üstüne atladım. Hem dayımın öcünü almak istiyordum hem de sana yaşattıklarını

ödetmek istiyordum. Ama galip gelen taraf o oldu. Beni bıçaklayıp kaçtı."

"Bense dalağımla baş etmeye çalışıyordum," diye söylendim kendi kendime. Kız nelerle uğraşıyordu o zamanlar ve ben neler düşünmüştüm. Bir dalağım derdine günlerce zaman kaybetmiştim.

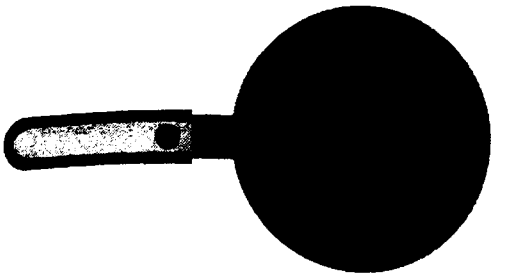
"Efendim, ne dedin?"

"Ha, yok bir şey."

Dalağımla münasebetimi Hazal'a anlatmayacaktım.

Gülebilirdi.

Hatta kesin gülerdi.

Üniversiteye vardığımızda içeri girmemiz fazla kolay oldu. Rozetleri gösterdiğimiz zaman, sanki bütün kapılar açılıyordu. Buna üniversiteler de dâhildi. Bu rozetler yer yer öğrenci kartı yer yer hapishane giriş kartı oluyordu. Bu durum oldukça keyif vericiydi. İçeri girip aracı park ettik. Bavulları ve silahları arabada bırakıp indik.

Kütüphaneye vardığımızda ne arayacağımızı bilmiyorduk. Döner kapıdan içeri girdik. Ben kapalı olur sanıyordum ama üniversitenin içi farklı bir yaşam alanı gibiydi. Akşam vakitleri olmasına rağmen, her yer canlıydı. Kütüphaneyse tıklım tıklımdı.

Eğer Çavuş Cengiz burada Edward'ı bulacağımızı sanıyorsa yanılıyordu. Burada başka bir şey vardı. Belki bir ipucu. Belki bir yol gösterici. Ama ne olduğunu bilmiyordum. Dört katlı bir binaydı. Her katı kitap doluydu ve aradığımız şey büyük ihtimal bir kitabın içindeydi. Ama hangisi? Nereden başlamak gerekiyordu.

Kitapların üzerinde elimi gezdirirken, okumayı ne kadar özlediğimi fark ettim. Resmen aylar olmuştu ve ben bir kere bile kitap okuyamamıştım. Kitapların kokusu, içlerinde kaybolma hissi... O kadar özlemiştim ki... Kütüphane, bir özlem giderme mekânı olabilirdi benim için.

Kütüphanenin masalarında insanlar deli gibi ders çalışıyorlardı. Çok ses çıkarmamaya çalışarak gezinmeye baş-

ladık. Üniversiteden beri kütüphaneye hiç gelmemiştim. Hoş, kütüphaneye hiç ders çalışmak için gelmemiştim ama o da ayrı bir konuydu.

Bir yerden başlamamız gerekiyordu. Biz de birinci katı seçtik. Tek tek tüm kitapları inceleyecektik. Ne aradığımızı bilmiyordum ama tek tek kitaplara bakacak ve bir üst kata çıkacaktık. Bu yüzden, Hazal bir köşeden ben bir köşeden işe koyulduk.

Bütün gece...

Bütün gece boyunca sadece tek bir kata bakabildik.

Her kitabı açıyor, bakıyor, inceliyor yerine koyuyorduk. Dikkatimizi çeken bir şey olursa bulduğumuz boş bir yere oturup öyle inceliyorduk. Ama bütün gece boyunca kütüphaneyi alt üst ettik.

Yok.

Yok.

Yok.

En ufak bir iz bile yoktu. Sabah olmuştu ve hala bakılması gereken binlerce kitap vardı. Artık pes etmiştim. Bir masaya yığılıp kalmadan hemen önce cebimdeki kalemi ve kartı çıkardım. Masanın üstüne koyup, araştırmaya devam ettim. Halim kalmamıştı ama bakmak, bulmak zorundaydık. Ruh gibi etrafta dolanıyorduk. Masaya geri gelip çöktüm. Hazal da hemen karşıma çöktü. Önümde dağ gibi kitaplar vardı. Kimisi mühendislik kitabıydı, kimisi tıp kitabı. Böyle böyle bir sürü kitap incelemiştim. Beynim sulanmıştı. Kalemle oynamaya başladım.

Aç. Kapa. Aç. Kapa. Aç. Kapa.

Sonra gözüm kitapların etiketine kaydı. Sonra kalemin arkasındaki yazıya. Kitap etiketi. Kalem arkasındaki yazı. Kitap etiketi. Kalem arkasındaki yazı. Kitap etiketi. Kalem arkasındaki yazı.

Ne kadar da benziyorlardı. Önce iki harf, sonra üç ra-

kam. Sanki bir kod gibi. Bir kitabın kodu.

Tabi ya! Kalemdeki bir kitap koduydu!

Uykusuzluktan mıdır bilinmez jeton biraz geç düşmüştü. Ama düşmüştü. Önemli olan buydu. Bulmamız gereken kitabı aramamıza gerek yoktu. Kodu gözümüzün önündeydi. Biz bakmayı bilmiyorduk.

-GH586-

-GH586-

Yerimden kalkıp koşa koşa kitap arama ekranına gittim. Büyük bir heyecanla kalemin üzerinde yazan kodu girdim.

GJ- *Hayır. Sil.* GH6- *Hayır. Sil.* GH586

O kadar heyecanlıydım doğrusunu yazabilmek için bir kaç kez yazıp silmem gerekti.

Ve buum!

Kitabın yeri, hangi kitap olduğu tam burada duruyordu. Sonra Hazal'a bağırdım.

"Hazal! Buldum. Buldum."

Tabii ki kütüphane olduğumuzu unutmuştum. Bana doğru dönen kafalara baktım. Hepsi bir anda sinirlenmiş boğalara benziyorlardı.

"Pardon, pardon," dedim. Kısık bir sesle. Sanki birden sesimi kesmişlerdi. Ama haklılardı. Kütüphanede, suyun kaldırma kuvvetini bulmuş Arşimet gibi bağıramazdım.

Yerimde duramıyordum. Ses çıkaramadığımdan Hazal gelene kadar yerimde zıpladım. O gelince, kolundan sürükleyerek üçüncü kata çıkardım. Hazal ne olduğunu anlamamıştı. Merdivenlerden çıkarken, bir yanda ona, kısık sesimin elverdiği şekilde anlatıyordum.

Bahsi geçen koda ait kitabı ararken, üçüncü katta dört döndüm. O an aklıma hiç gelmiyordu ama o kitabı birisi almış olabilirdi, şu an orada olmayabilirdi. Sanki ben mutlaka orada olması gerekiyormuş gibi davranıyordum.

Neyse ki bu saydıklarım başıma gelmedi ve ben heyecandan etrafı turlayıp kitabı bulamazken Hazal buldu. Kodu bilgisayarda arattığımda kitabın kime ait olduğuna dikkat etmemiştim sadece nerede olduğuna bakmıştım. O yüzden Hazal'ın elinde Tess Gerritsen'ın Call After Midnight kitabını gördüğümde ufak çaplı bir şok yaşadım.

Doğru kitap mı diye kontrol ettim. Evet. Aradığımız kitap buydu. Bu kitabı seçmesi oldukça manidardı. Aslında çavuşun verdiği kırmızı kutuyu düşününce, aradığımız kitabın bu olması mantıklı geliyordu. Sadece ne gibi bir bağlantıları vardı, onu anlayamamıştım. Sanırım bunun cevabını Edward'dan öğrenecektim.

* * *

Kitabı elime aldığımda, heyecanımın baş simgesi olan ellerimin titremesi gene kendini göstermişti. Kitabı bile elimde tutamayacak kadar heyecanlandığımdan Hazaldan tutmasını rica ettim. O, kitabı alttan tutarken ben kapağını açtım.

Saatlerdir aradığımız ipucu buradaydı.

İç kapaktaki Tess Gerritsen yazısı çerçevelenmişti. Bunu Edward'm yaptığına emindim. Kadını öldürdüğü yetmezmiş gibi bir de dalga geçiyordu resmen. Hemen altındaki boşlukta bir adres yazıyordu. Çok kısa bir adresti. Kolayca bulabileceğimizi umuyordum.

Adresin devamında yine aynı el yazısıyla bir cümle vardı.

"Beni yaz."

Bunu bilerek yazmıştı. O olduğunu anlamam için yazmıştı. Buraya gelmişti. Bu kitabı bilerek seçmişti. Bilerek bunları yazmıştı. Hala bu cümleyle ne kastettiğini bilmiyordum. Yüzleştiğimizde soracaklarımdan biri de buydu.

"Burayı biliyorum. Gitmek bir iki saatimizi alır," dedi Hazal.

Kaybedecek daha fazla vaktimiz yoktu. Adresi kaydedip, kitaptakini karaladım. Kitaba zarar vermek istemezdim ama yapabileceğim bir şey yoktu. Mecburdum. Kitabı aldığımız yere geri koyduktan sonra kütüphaneden ayrıldık.

Yola çıktığımızda ikimiz de sessizdik. Hazal da olanları henüz sindirememişti. Oradan oraya sürükleniyor gibiydik ama öyle değildi. Adım adım ipuçlarını yakalıyorduk.

Edward o kadar zekiydi ki, bir kez daha onunla ilgili tezimi doğrulamış oldu. Her yerde ufak bir parça ipucu bırakmıştı. Onun peşinden gidebilmek için hepsini toplamam gerekiyordu. Hepsiyle yüzleşmem gerekiyordu. Yeliz'deki bilgi ve bendeki kalem olmadan kitabı bulmam imkânsızdı. Kitabı bulmadan da bu adresi bulmamız imkânsızdı. Kırmızı kutu olmadan Edward'ın ne istediği anlamam mümkün değildi.

Aklımdaki bütün sorular cevabını buluyordu. Bir çözüme doğru gidiyorduk ama ben bundan mutlu olduğumu söyleyemeyeceğim. Huzursuzdum. Attığım her adımın sebebinin Edward olduğunu bilmek rahatsız ediciydi. Ajan olmama sebep olmuştu. Hem de bunu hiç istemediğim halde. Bir zamanlar evimde oturmaktan daha fazlasını istemiyordum. Anneme sarılmaktan daha fazlasını istemiyordum. Babamın kucağında uyuyakalan o küçük çocuk olmak istiyordum mesela. Dünyanın kötülüklerinden arınmış evime dönmek istiyordum. İşte tam da bu yüzden bu işi sona erdirmeliydim. Edward'la yüzleşmeliydim. Evime geri dönmek için onunla yüzleşmeliydim.

Yola çıktığımızda çavuşu aramamız gerektiğinden Hazal'a ilk benzincide durmasını söyledim. Benzinciye

vardığımızda hiç zaman kaybetmeden inip, ankesörlü telefonların olduğu bölüme gittim.

Kartı takıp, numarayı tuşladım. Bir anlık sessizlikten sonra telefon çalmaya başladı. Bir kez çaldı. İkinci kez çaldı. Üçüncüde telefon açıldı.

"Alo." Sesi duyduğumda rahatladım.

"Efendim. Ben Evren," dedim. Kendimi üniversite hocama tamtıyormuş gibi hissediyordum.

"Evren, dinliyorum." Çavuş Cengiz'in sesi her zamanki gibi sertti.

"Efendim, Yeliz'in söyledikleri doğruydu. İpucunu bulduk ve şimdi oraya gidiyoruz."

"Anlaşıldı. Bana adresi söyle. Size destek kuvvet göndereceğim. Onlar gelmeden, o adrese gitmeyin."

Dediğini yapıp adresi söyledim. Hızlı ve kesin bir konuşmaydı. Ama onları beklemeye niyetim yoktu. Bu işi kendim halledecektim.

Telefonu kapattığımda Hazal arabanın arkasında bir şeyle uğraşıyordu. Yanına varınca kafası kaldırıp bana baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Çantasının içini açıp üstte duran silahı gösterdi. "Sence?"

Yanına kılıcını aldığını biliyordum ama bir silah? Silahın ne işi vardı?

"Silahla ne yapacaksın ki?"

"Edward'ı öldürmem için dede yadigârımı kullanmam. O buna değmez. Basit bir kurşun parçasıyla geberip gitsin."

Yadigâr dediğinde kılıcından bahsediyordu.

Hazal, bu laflarıyla beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Tamam, öldürmek lafta çok kolaydı hatta ben bile onu öldüreceğime dair yeminler etmiştim ama bunu gerçekleş-

tirmek bu kadar kolay olmamalıydı. Edward'ı gerçekten öldüreceğimi hiç düşünmemiştim. Aklıma bile gelmemişti. Sadece yüzleşecektim. Ne gerekeceğini hiç bilmiyordum. Tavam yeterdi. Ama Hazal Edward'ın karşısına silahla çıkacaktı. Onu öldürecekti.

O sırada aklıma bir anımız geldi. MEA'daki ilk görevimiz. Elektrik yediğimiz o an.

"Hiç öldürdün mü?" diye sormuştu Denis o zaman.

Hazal, "Evet," demişti. Hem de üç kez öldürdüğünü söylemişti Denis. Üç kez.

Bu anının hatırası beynimde o kadar canlıydı, bir an tekrar yaşamışçasına tüylerim ürperdi.

"Hazal, daha önce birilerini öldürdün mü?"

Yüzüme baktı. Sonra çantanın içine bakınmaya devam etti. "Hayır," diye cevap verdi.

"Ama o elektrik yediğimiz gün Denis üç kişiyi öldürdüğünü söylemişti."

Bunu söylememle Hazal bana doğru döndü. "Üç kişiyi demedi. Üç kez dedi. Bir insanı öldürüp öldürmediğimi sormadı. 'Hiç öldürdün mü?' dedi."

"Yani? Bu bir insanı öldürmediğin anlamına gelmez."

"Bir insan öldürmedim. Küçükken dayımla çıktığımız bir av sırasında üç hayvan öldürdüm."

"Peki. Edward'ı öldürecek misin?"

"Evet."

Şüphe yoktu. Kesin ve net.

O an bir karara vardım.

* * *

"İşte burası," dedi Hazal.

Kısa bir yolculukla şehir dışında, merkezden olabildiğince uzak bir yere geldik. Terk edilmiş boş bir arazi ve bir fabrika vardı. Ya da ona benzer bir şey. Büyük ve görkem-

liydi. Soğuk bir görüntüsü vardı. Etrafta kimse yoktu. Burası fabrika mıydı gerçekten, içeride insan var mıydı hiç?

Araçtan inip arka tarafın kapısını açtıktan sonra, tavayı aldım. Bavuldan, kırmızı kutuyu alıp, cebime sıkıştırdım. Cebime biraz büyük geliyordu ama zorladım. O esnada Hazal da kılıcı kafasından geçirdi. Silahını beline taktı.

Planım işe yarayacak mıydı, bilmiyordum.

Edward'la tek başıma yüzleşmeliydim. Hazal'ı bundan uzak tutmalıydım. Yardım ekibi gelmeden her şeyi sonlandırmalıydım. Kafamda bin bir plan dönüyordu.

Başarabilecek miydim?

Araziye girip, yürümeye başladık. Hedefimiz, hemen ön tarafta bulunan devasa kapıdan girmekti. Ancak buna izin veremezdim. Hazal bir insanı öldüremezdi. Buna izin vermezdim.

Hazal ilerlemeye devam ederken, adımlarımı yavaşlattım. Farkında olmazsa, karşı koyamazdı. O yüzden tavayı iki elimle kavrayıp, arkadan yürümeye başladım.

Bir kaç adım sonra, artık yapmam gerekeni biliyordum. Emindim.

Tavayı sıkıca kavradım. Geniş bir açı alıp, Hazal'ın kafasına vurdum. Ne olduğunu anlayamadan yere serildi.

"Özür dilerim," derken canının çok acıyıp acımadığını düşünüyordum. Normalde bunu yapmazdım. Yapmak da istemiyordum ama beni buna zorlamıştı. Ölüm bir çözüm değildi. Öldürmek de bir çözüm değildi.

Nabzını ve nefesini kontrol ettim. Umarım kalıcı bir hasar vermemiştim. Bazen hareketlerimi ikinci kez düşünmeden yapıyordum ama bu karar verilmiş bir hareketti. Sadece bu kadar sert olacağını düşünememiştim. Uyandığında bana çok kızgın olacaktı. Yanında olmak istemezdim.

Hazal'ı yerde yatarken bırakıp, koşmaya başladım. O

büyük girişe doğru koşuyordum ama sanki özgürlüğüme koşuyordum. Sanki ailemin kollarına koşuyordum.

Çavuş bekle demişti. Ama bekleyemezdim. Daha fazla bekleyecek gücüm kalmamıştı. Edward'la teke tek yüzleşmeliydim. Onun da istediği buydu.

Kapıdan içeri girdiğimde, Edward beni bekliyordu.

Her şeyin en mühim noktası, başlangıcıdır.
–Eflatun

ŞİMDİ, TÜRKİYE

Çok küçüktüm. Annemi kanlar için yatarken bulduğumda çok küçüktüm. Bıçaklanmıştı. Uzun siyah saçları kanla ıslanmış, sanki kırmızıya boyanmıştı. Yer kırmızıydı. Mutfak kırmızıydı. Annemin giydiği önlük kırmızıydı.

Ve masanın üstünde ödülüm duruyordu.

O gün, annemle birlikte Tess Gerritsen'ın imza gününe gitmiştik. Annem, ben ve annemin sevgilisi. Henüz neler olduğunu anlayamadığım yaşımda, annemi mutlu görmek o kadar güzeldi ki. Saatlerce sıra bekledik. Ama önemli değildi. O mutlu olduğu için ben de mutluydum. Sevgilisi onu mutlu ediyordu. Bir yazardan imza almak da onu mutlu ediyordu.

Annem, hayatımın tam merkezindeydi. Onsuz bir hayatım olması düşünülemezdi. O her şeyin en güzelini hak ediyordu. Bu yüzden, gün boyunca hiç rahatsızlık vermedim. Hiç elini bırakmadım. Hiç yaramazlık yapmadım.

Eve döndüğümüzde, gün boyu uslu durduğum için beni ödüllendireceğini söyledi. Güzel tavırlar sergilediğim her zaman, annem beni dünyanın en güzel kekiyle ödüllendirirdi. Tadı o kadar harikaydı ki! Yemeye doyamaz, bir daha, bir daha isterdim.

Annem her zaman, "Bu sensin!" derdi. "Senin güzel ışığın, bu keke yansıyor. Uslu durduğun her zaman bunu yeme hakkın var. Bu senin ödülün."

Bu yüzden o keki, kendimmiş gibi benimsedim. O bendim. Benim uslu duran tarafımdı. Güzel ışığımdı. O gün de bana kek pişirecekti. Kendisi söylemişti. Çünkü o imza boyunca sıkılmama rağmen iyi bir çocuk olmuştum.

Kek olana kadar, dışarı çıktım. Dışarı çıkıp, oyun oynayacaktım. Evin önünde, kendi başıma. Kendi başıma oynamayı seviyordum. Diğer çocuklar bana 'Ana Kuzusu' diyordu. Dışlıyorlardı. Onların yerine tek başıma oynamayı seviyordum. Annemi seviyor olmam, onları ilgilendirmezdi.

Evin hemen önünde olmamın bir diğer sebebiyse, kekin kokusunu alabilmekti. Kekin kokusu, yukarıdan inmiş bir melek gibiydi. Kanatları pudingden yapılmıştı. Bu kokuyu duyduğumda, her zaman olduğu gibi içeri girdim.

Mutfağa girdiğimde, ayağım ıslandı. Sanki tuvalette suyu açık unutmuşum gibi. Ama bu kırmızıydı. Kıpkırmızı. Annemle birlikte yeni aldığımız çorabın kırmızısı.

Yerde iki kişi yatıyordu. Annem ve erkek arkadaşı. Onun benim babam olmadığını söylemişti. Sadece çok iyi anlaştıklarını ve birlikte zaman geçirdiklerini söylemişti. İlk başta kıskanmıştım. Beni annemden mahrum bırakacak sanmıştım ama çok iyi anlaştık. Her yere gittik. Kitaplar aldık, birlikte okuduk bile hatta. O yüzden annemin erkek arkadaşını da seviyordum. Çünkü hem beni hem annemi mutlu ediyordu.

Şimdi ikisi de yerdeydi. Nedense hareket etmiyorlardı. Anlamamıştım. Bir tek ölüler hareket etmezdi. Onlar da ölmüşler miydi? Uyusalar bilirdim. Yataklarına giderlerdi.

Ölmüşlerdi.

Kanlar içinde.

Annem güzeldi. Bu haliyle bile çok güzeldi. Ölüm bile başkasına bu kadar yakışamazdı. Ölmeden önce ne kadar güzelse şimdi de öyle gözüküyordu.

Masada ödülüm duruyordu. Annem kanların içinde güzel bir uykuda gibiydi. Ben de keki yedim. Benliğimin son parçasını yedim. Bilmeden.

Bugünlerin yaşanacağını bilmeden yedim.

Bu tarifi bir daha bulamayacağımı bilmeden yedim.

Yıllarca bu tarifin peşinden koşacağımı bilmeden yedim.

Annemin cenazesiyle birlikte evimizdeki her şey dağıldı. Koltuklar, perdeler, mutfak eşyaları ve hatta annemin kitapları bile. Her şey gitti. Her şey. Bu benim ödülümü son yiyişimdi. Benliğimi o kekin son dilimiyle birlikte kaybettim.

O an değişmeye başladım... Annem bu dünyayı terk ederken, kelimelerim de beni terk etti. Nasıl annem benim hayatımdan gittiyse, kelimelerimde gitti. Artık iletişim kurmak için başka bir yol bulmalıydım.

Çok sonradan öğrendim ki annemi erkek arkadaşı bıçaklamıştı. Önce annemi, sonra kendini... Nedenini hiç bilemedim. Tek bildiğim, o sahne yıllarca gözümün önünden gitmeyecekti. Ve beni kelimelerime bağlayan an, yine böyle bir sahne olacaktı.

* * *

Şimdi O'nu bekliyordum.

Bugündü.

O bilmiyordu ama ben biliyordum.

Kavuşma vaktimiz geldi.

Sonunda yıllardır aradığıma kavuşabilecektim. Sonunda beklediğimi elde edecektim. Sonunda ödülümü alabilecektim. Sonunda yıllar önce kaybettiğim o tadı bulabilecektim.

Evren sayesinde.

Ev Kızı Evren, annemin tarifini yapabilecek tek kişiydi. Tek.

Daha önce yapmıştı, şimdi de yapmalıydı.

Bu köhne ve soğuk depoyu bulduğumda, planımın son aşamasına gelmiştim. Evren'i çekebilmek için ideal bir mekândı. Terk edilmiş bu alana ufak bir mutfak kurmakla başladım. Fazla değil, sadece annemin özel tarifini yapabilecek kadar.

Çocukken çok farkında değildim belki ama o tarif özeldi. Sadece annem biliyordu ve şimdi tarifi yapabilen birisi vardı. Evren. Bana yapacaktı. Bana beni yapacaktı, bundan daha heyecan verici bir şey olamazdı. Beni tekrar güzel ışığıma kavuşturacaktı. Kelimelerimi geri getirecek bir yoldu bu. Biliyorum. Eminim.

Evren, aradığım kişiydi.

Beni tekrar ben yapacak kişi.

Aynı annem gibiydi.

Tess Gerritsen hayranıydı o da ve annemin tarifini biliyordu...

Tess Gerritsen'ı bıçaklamamın sebebi buydu. Annem onun hayranıydı, ölümü bana kelimelerimi verebilirdi. Evren de onun hayranıydı ve onunla konuşmam Tess Gerritsen'in aracılığıyla olacaktı. Böylece Evren'le annem arasındaki bağ kuvvetlenecekti.

Evren, o büyük kapıdan içeri girdiğinde, heyecanlanmıştım. Yıllar sonra çocukluğumun tadını alabilecek, o ana geri dönebilecektim. Benliğimin yitirdiğim parçasına tekrar sahip olacaktım.

Evren içeri geldiğinde donanımlı olacağını biliyordum. Zaten hazırlıklarımı ona göre yapmıştım. Elinde bir silah olur diye düşünmüştüm. Oysa sadece bir tava vardı. Basit, ucuz bir tava.

Tavayı bir silah gibi tutuyordu. Koşarak gelmişti. O da benim kadar heyecanlıydı, bunu görebiliyordum. Aslında, yanından ayrılmayan Zoe'yle birlikte gelir diye düşünüyordum ama anlaşılan tek gelmişti. Bu benim için de işleri kolaylaştırırdı. Yavaş adımlarla ilerleyerek tam karşıma geldiğinde, onu bana saldırmaktan alıkoyan iki şey vardı. Elimdeki silah ve doğrulttuğum kişi!

Bir silah tutuyordum. Tam olarak, Akay'ın kafasına doğru. Akay annemin sevgilisine o kadar benziyordu ki. İlk başta bu durumun işime yarayacağı hiç aklıma gelmemişti ancak Akay'ın annemin sevgilisine benziyor olması, konuşmam için yeterli bir sebepti. Onun akan kanı beni konuştururdu. Tabii, önce Evren'i durdurucu bir etkene ihtiyacım vardı. Akay'ın kafasına, benim tarafımdan dayanmış bir silah, gerçekten de onu durdurdu.

"A-Akay Bey!" dediğinde gördüklerine inanamamış gibiydi.

Silaha karşı tava. Üstünlüğün bende olduğunun farkındaydı.

"Onu bırak gitsin. İstediğin benim ve geldim," dedi.

Hayır anlamında başımı salladım. Ona annemi anlatmalıydım. Tarifi yapmasını istemeliydim. Bunun için konuşmam gerekiyordu.

Bir kaç adım yaklaşmaya çalışınca, Akay'ın kafasına silahı biraz daha bastırdım. Durdu. Konuşmak istiyordum. Bana çare olabilecek tek insana, tüm derdimi anlatmak istiyordum. Daha fazla dayanamadım. Hızlı bir hareketle diğer elimdeki bıçağı Akay'a sapladım.

Kan akmaya başladı. Boğazımdaki o enfes titreşimi hissediyordum.

Kan ve kelimeler.

O kadar derinden bağlıydılar ki...

Evren'in burada olmasından mıdır bilinmez, Akay'ın gömleğinin rengi yavaş yavaş değişmeye başlarken kelimelerim dökülmeye başladı.

"Onu bırakamam. O benim konuşmamı sağlayan tek sebep," dedim.

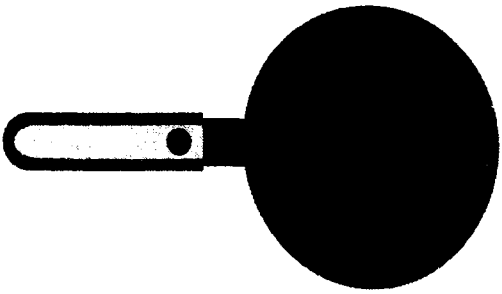
Yine yaklaşmaya çalıştı. Bu sefer silahı ona doğrulttum. Korkak bir tavşan gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Elindekini bırak!" diye bağırdım. İkiletmedi.

Major Earth Agent'da eğitim almıştı. Neden uysal köpekler gibi davranıyordu. Karşı çıkmasını istiyordum. Kamyonda sabahladığı günlerden beri ne kadar geliştiğini görmek istiyordum.

Akay'a baktı. Kanıyordu. Biraz sonra cansız bir beden olacaktı. O an anladım ki, Akay için uysal davranıyordu. İstediğinden değil, zorunluluktan. Uyum gösteriyordu ki, onu salayım. Hayır, onu buraya öldürmek için, ölümüyle dilimi çözmesi için getirmiştim. Onun kanı olmadan Evren'e derdimi anlatamazdım. Akay'ın başka çaresi yoktu.

Evren, elindeki tavayı yere bırakınca, "Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedim.

Ölümün size bir nefes kadar yakın olduğunu bilseniz, ne yaparsınız? Biraz sonra öleceğinizi bilseniz, ne yaparsınız? Dua mı edersiniz, yoksa sevdiklerinize mi ulaşmaya çalışırsınız? Üzerinize doğrultulmuş bir silah varken, nasıl bir karar sürecinden geçersiniz? Tanıdığınız insanlar, sizin yüzünüzden ölmek üzereyken, nasıl bir tutum sergilersiniz?

Ben bıraktım.

Her şeyi bıraktım.

Akay Bey, kanlar içindeydi ve yaşadığım şok yüzünden, tepki bile verememiştim. Edward için bu, önemsiz bir detay gibiydi. Akay Bey'e çoktan ölüymüş gibi davranıyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Son anlarımı yaşıyordum. Bundan eminim. Birazdan öldürüleceğim ama Edward, benden istediğini almadan buna izin vermeyecek. Ne istediğini, neden böyle acılı bir süreç yaşadığımızı bilmiyorum. Neden aylardır bu oyunu oynadığımızı bilmiyorum. Bilmek istiyorum. Ama soracak cesaretim yok. Korkuyorum. Önce Akay Bey'i, sonra da beni öldürecek diye korkuyorum.

Şu an kendi ölümüm çok da umurumda değil. Ancak benim yüzümden suçsuz insanların ölmesine daha fazla dayanacak gücüm kalmadı. Bu oyun artık sonlanmalı. MEA'da öğrendiğim hiçbir şeyin önemi yok gibi. Bana

özel bir tava verdiler. Ama Edward'da bir silah vardı. Ve Akay Bey'i rehin almıştı. Bunları görmezden gelerek, ona nasıl karşı çıkabilirdim ki? Bu durumla nasıl savaşabilirdim?

Kabullenmek zorundaydım.

Yenildiğimi kabullenmek zorundaydım.

Kutlama yapmasına izin vermek zorundaydım.

O yüzden tavayı bıraktım. Uyumlu davranırsam Akay Bey'i bırakabilirdi. İstediği bendim, değil mi?

İşte gelmiştim.

* * *

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi.

Bunu bekliyordum. Aylardır beni süründürmesinin elbette bir sebebi vardı. Böylesine itinayla kurgulanmış bir serüveni yaşamamın elbette bir sebebi vardı. Bütün cevaplarımı almak için bu anı beklemiştim. Bu işi bugün bitirecektik.

Kafasıyla sol tarafını gösterdi. O yöne bakınca, mutfağa benzetilmeye çalışılmış bir alan gördüm. Her şey yoktu. Ama yeterli eşya vardı. Ben bir şey söyleyemeden devam etti.

"Ne istediğimi biliyorsun!" dedi, cebimden ucu gözüken kırmızı kutuyu işaret ederek.

Biliyordum. Daha doğrusu tahmin ediyordum. Sanırım birazdan emin olacaktım.

Cebimdeki kutuyu çıkardım. Titreyen ellerimle kutuyu açınca, içindeki kâğıt parçası yere düştü.

Yere uzanıp, kâğıdı aldım. Bu, sahaftan aldığım Tess Gerritsen kitabının içinden çıkan tarifti. Zamanında onu kaybetmiştim ve şimdi kimin aldığını biliyordum. Edward.

Çavuş kutuyu verdiğinde, bunun ne işime yarayacağı-

nı ve neden Edward'da olduğunu anlayamamıştım. Kütüphanede Call After Midnight kitabını gördüğümdeyse, aylarca süren bu sırrı anlamıştım.

Tek sorunsa bu tarifle ve o kitapla, Edward'ın ne alakası vardı? Bunu bilmem gerekiyordu.

"Bu tarifi benden çaldın! Bana aitti ve evimdeydi. Neden çaldın?" diye sordum.

"O sana ait değil. O anneme ait," dedi öfkeyle karışık. "O keki yapmam gerekiyordu. Ben sadece ihtiyacım olanı aldım."

"Bu tarifin bende olduğunu nereden biliyordun?" diye sordum. Evime kadar gelmişti. Sırf bir kâğıt parçası yüzünden, evime girmişti.

"Blogunda yazmışsın. Ben çok geç gördüm ama tarifin sende olduğunu bilmek yeterliydi."

"Madem öyle, çalmana gerek yoktu. Blogumda yazmıştım."

"Hayır yazmadın! Oraya yazdığın o saçma açıklama, orijinali değildi. Bana orijinali gerekiyordu!"

O kadar sinirliydi ki, silahı yüzüme doğru sallarken, elinde patlayacak diye korkuyordum. Sakinleştirmem ve oyalamam gerekiyordu. Benimle konuşmak için can attığını görebiliyordum.

"Orijinalini aldın. O zaman neden tekrar bana verdin?" diye sordum elimdeki tarif kâğıdını saklayarak.

"Çünkü ben yapamadım. Beceremedim. Bu tarifi en iyi annem yapıyordu ve ben o değilim. Ama sen O'sun. Bu tarifi yapacaksın. Aynı eski günlerdeki gibi. Bu benim ödülüm. Uslu durduğum için bir ödül."

Edward, kafayı sıyırmıştı. Beni annesi yerine koyuyordu. Bunu çok net görebiliyordum. Belki bu durumu lehime çevirmeme yardımcı olabilirdi. Silahı bırakmasını sağlarsam ve biraz oyalarsam Hazal bize yetişebilirdi.

"Yani her şey bir tarif için miydi? O kadar masum insanı bir tarif için mi öldürdün?" dedim. Kendimi kontrol edemiyordum. Ses tonum, davranışlarım... Agresiftim, kapalıydım. Öfkemi kontrol etmeliydim.

Onu anlamaya çalıştım. Bunun hiç orta yolu yoktu ama bizi idare edebilecek, destek kuvvetin gelmesi için zaman tanıyacak kadar sürede onu anlamaya çalışmalıydım. Böylece kendimi dizginleyebilir, oyunu sürdürebilirdim.

Edward, dengesizdi. Bunu ilk baştan beri görememiş olmak üzücüydü. Eğer o zorlu yoldan ilerlemek yerine, niyetini anlayabilseydim, burada onu parmağında oynatan kişi ben olabilirdim. Edward'ın önüme çıkardığı engellere o kadar odaklanmıştım ki resmin tamamını görmekte zorluk çekmiştim.

Şimdiyse her şey çok netti.

"Tarif değil, ödülüm. Kelimelerim ve sen. Hepsi bizim için, anlamıyor musun?"

Hayır, doğru yolda değilim. Evren gibi davranmamalıyım. Karşımda bir psikopat vardı. Beni annesi yerine koyan bir psikopat var. Onunla annesi gibi konuşmalıydım. Annesi olmalıydım. Bunu başarabilirdim.

"Anlıyorum. Elbette, anlıyorum. Sana bu tarifi yapacağım. Aynı eski günlerdeki gibi," dedim. Artık Edward'ın annesiydim. Böyle olsun istiyordu.

Gülümsedi.

İşte oluyordu. Yavaş yavaş işleyecektim. Akay Bey'in kan kaybetmesini önleyebilirsem, sonrasında onu oyalayabilirdim. Böylece ya birileri yardıma gelirdi ya da ben Edward'a yeterince yaklaştıktan sonra neler yapabileceğime bakardım.

"Ama önce bana izin ver, kanamasını durdurayım," dedim.

Hemen ciddileşti. "Olmaz," dedi. "Bu tarafa yaklaşma.

Senin onunla işin yok. Eğer gelirsen, kafasına sıkarım," diyerek silahı ona doğrulttu.

Çaresiz kalmıştım. Ellerimi, onu ikna edercesine kaldırdım. Yavaş yavaş mutfak görünümlü alana geçtim.

"Bunun için yıllardır bekliyorum," dedi.

Yine o yumuşak tavrına geri dönmüştü. Delice bakışları vardı. Bana duyduğu hayranlık çok belliydi. Annesi, Edward'da çok büyük bir travmaydı.

"Tess'i neden öldürdün?" diye sordum, mutfak malzemelerini karıştırırken. "Bana direk gelip söyleyebilirdin. Bu tarifi senin için yapardım."

"Tarif değil, ödül," dedi kararlılıkla. "Yapmazdın. Bunu hak etmem gerekiyordu. Tess Gerritsen'ı öldürerek, bu ödülü hak ettim."

Edward, beni annesinin yerine koyuyordu. Bu kadar eziyet sadece bir tarif içindi. Bu Edward'ın karakteriydi. Bu onun iletişim kurma yöntemiydi. Bana direk sormazdı. Bu tarifi normal yollarla yapmamı isteyecek birisi değildi. Onun dünyası bizimkiler gibi değildi. Bir şey istediğinde zor yolla alıyordu.

Bunu bu kadar geç fark etmiş olmak beni mahvediyordu.

"Evet, hak ettin. Ve şimdi sana onu yapacağım. Ödülünü. Ben bunu pişirirken sen de bana annenden bahsetmek ister misin?"

Edward bana biraz daha yaklaştı. Ama yetişebileceğim mesafede değildi. Benden çok Akay'a yakın duruyordu. Bu yüzden harekete geçemiyordum. Bu tarifi yapmak, kısa sürecekti. O da kısa sürdüğünü biliyordu. O yüzden yaparken oyalanmam mümkün değildi. Onun yerine, annesinden bahsetmesini istemiştim ki, bu oldukça hoşuna gitmiş gözüküyordu. Belli ki annesiyle ilgili anlatacak çok şeyi vardı. Ne kadar çok konuşursa o kadar iyiydi.

"Emily Pierce," dedi. O an aslında çoktan her şeyi bildiğimi fark ettim. Tess'in son kelimesi 'Emily' olmuştu. Şu ana kadar bunu araştırmamak, bilmemek çok acı vericiydi. Gerçi konunun Edward'ın annesiyle ilgili olduğunu bile yeni öğrenmiştim. Annesi, Tess'in hatırlayacağı kadar büyük bir fanıydı. Ya da Edward son anlarında onunla konuşurken annesinin adını söylemişti. Bilmiyorum. Önemli de değildi.

Önemli olan şu andı.

Anlatmaya devam etti.

* * *

Tarifi hazırlayıp, fırına koymamın üzerinden beş dakika geçmişti ve hala gelen giden yoktu. Tarif için yurt dışından getirilmiş malzemeler de vardı. Belli ki bunu da diğer her şey gibi ince ince planlamıştı.

Aralıklarla annesini anlatıyordu.

Ödülünü nasıl yaptığı, Tess Gerritsen hayranlığı, nasıl öldüğü...

Akay Bey ve annesinin sevgilisinin benzerliğini anlattı ve kelimelerinin nasıl geri geldiğini...

Annesinin ölümü onda öyle bir etki bırakmıştı ki, onu ölümle içli dışlı olmaya itmişti. Annesini kanlar içinde yatarken gördüğünde konuşmayı bırakmıştı ve konuşmasını bir tek annesiyle bağdaştırdığı insanların ölümü geri getirebiliyordu. Bu bir yandan çok acıklıydı. Bir insanın böyle bir yaşam sürmesi çok acıydı.

Fırından kokular yayılmaya başladığında, Edward küçük bir çocuk gibi davranmaya başladı. Gözlerini fırından ayırmadan oradan yayılan bütün kokuyu içine çekmek ister gibi derin nefesler aldı. Sabırsız ve heyecanlıydı.

"Kelimelerim," dedi. Bakışları, rahatlamış ve güven doluydu.

Kelimelerine duyduğu güven.

Onları tekrar kazanmanın getirdiği güven.

"Tarifin işe yarayacağını biliyordum. Sen O'sun. Biliyordum," dedi. Tavırları, zevk kelimesinin yeni bir tanımı gibiydi. Artık Akay Bey'e bakmıyordu. Tarif de kan kadar etkiliydi. Hatta belki de daha etkiliydi.

Sonunda fırın eldivenlerini giyerek, tepsiyi çıkardım. Üzerine puding dökerken, bir yandan tavayı kontrol ediyordum. Ortada, öylece duruyordu. Alabilsem, belki Edward'a vurarak bayıltabilirdim. Ama çok uzaktaydı.

Tepsiyi masaya koyunca, Edward iyice yanaştı. Tepsiye eğilerek, kokusunu içine çekti. O an kafasını, sıcak tepsiye bastırmamak için kendimi zor tuttum çünkü hala elinde silah vardı.

"Aynı anneminki gibi kokuyor," dedi. Bu övgüyle beraber biraz rahatlayacağımı umuyordum.

Tam tepsiye uzanıyordu ki, durdurdum. "Henüz çok sıcak. Soğuması gerekiyor," dedim. Bu da oyalamak için bir taktikti. Ama gerçekten de kekin soğuk yenmesi gerekiyordu. O da bunu biliyordu.

"Bunun için vaktim yok. Yıllardır bekliyorum. Daha fazla bekleyemem," diyerek tepsiyi önüne çekti.

O sırada, aynı anda birçok şey oldu.

Edward, silahı elinden bırakıp yemeğe odaklandı.

Hazal, kapıdan içeri girip, bana sessiz olmamı işaret etti.

Ben de sanki Hazal'ı hiç görmemiş gibi Edward'a bakmaya devam ettim.

Bu, hepimizin oynamaya mecbur bırakıldığımız kirli bir oyundu.

Hazal'ın neden silah getirdiğini anlayabiliyordum. Buradan sağ çıkmamızın tek yolu, belki de o silahtı ve ben bütün acemiliğimle Hazal'ı bayıltmıştım. Bu yola çıktığı-

mız ilk andan beri çok şey değişmişti. Artık Hazal'ın gölgesine saklanmıyordum. Kendim karar veriyor ve uyguluyordum. Aynı Hazal'm kafasına tavayla vurmak gibi. Ama şimdi düşünüyorum da, keşke yapmasaydım. Keşke kanatlanacak cesareti bulamasaydım. Keşke hep yavru güvercin olarak kalsaydım.

Hazal'ın adımları o kadar sessizdi ki, ayak sesleri, yankı yapan bu ortamda bile duyulmuyordu. Yavaşça ilerleyerek, tavayı aldı.

Yaklaştı.

Yaklaştı.

Farkında olmadan nefesimi tutmuştum bile.

Edward, sadece yiyordu. Kıtlıktan çıkmış gibi yiyordu. Yemeğe o kadar odaklanmıştı ki, Hazal kafasma tavayla vurduğunda da, yere serildiğinde de ne olduğunu anlayamadı.

Çok hızlı ve ani olmuştu. Bu kadar kolay olacağını tahmin etmemiştim. Ama bu kadardı. Yenmiştik. Kısa bir süreliğine Hazal'a sarıldığımda, "Özür dilerim," dedim. "Böyle olsun istememiştim. Sen haklıydın."

Onu bırakıp, Akay Bey'e doğru koştum. Ben Akay Bey'in iplerini çözerken, Hazal da konuşmaya devam ediyordu. Akay Bey çok kan kaybetmişti. Bayılmıştı. Hala nabzı atıyordu.

"Hayır, sen haklıydın. Öldürme fikri en başından beri doğru değildi. Onu teslim edeceğiz. Bu doğru değ-"

Cümlesini tamamlayamadı. İki silah sesi duydum. *Bam! Bam!*

Bu sesler uzaktan falan gelmiyordu. Hemen dibimde yaşanmıştı. Bir saniyeliğine arkamı dönmüştüm ve şimdi kanlar içinde yatan iki kişi vardı.

Edward.

Önce onu gördüm. Tam beyninden vurulmuştu.

Hazal.

Kalbinin biraz altından kanlar akıyordu.

Bu gerçekten yaşanmış mıydı?

İkisi birbirini mi vurmuştu?

Edward'ın baygınlığı kısa bir anlıktı. Uyanınca ilk yaptığı iş, silahını almak olmuştu. Hazal o an bana dönüktü ve Edward'ın masaya uzanan elini görmemişti.

Edward silahı aldığındaysa, ikisi birbirlerini fark edip, aynı anda ateş etmişlerdi. O yüzden Edward'ınki aceleye gelmişti. Ayağa kalkmak için vakit bulamadığından, Hazal'ı kafasından vuramamıştı.

Hazal yere yığılmıştı.

Şoktaydı.

Şoktaydım.

Şaşkınlık tanımı hislerimi tarif edemezdi. Hazal'ın yanına koştum. Ölmemeliydi. Ölemezdi. O kadar çok kanaması vardı ki, yanına çöktüğümde her tarafımız kan olmuştu. Hayır. Böyle bitemezdi. O ölmeyi hak etmiyordu.

"Hazal," dedim, kendine gelmesini umarak. Gözleri açıktı ama konuşmuyordu.

"Konuş benimle Hazal."

Sanki ben vurulmuş gibiydim. Canım o kadar acıyordu ki. Keşke beni vursaydı. Keşke, o kurşunun hedefi ben olsaydım. Benim yüzümden bu kadar insan ölmeseydi. Keşke Hazal olmasaydı. Hayatımı defalarca kez kurtaran kişi olmasaydı. Vurulan Hazal olmasaydı. Canım yanıyordu.

Ölmemeliydi.

Ölemezdi.

O benim kardeşimdi. Nasıl şimdi beni bırakabilirdi? Bu zamana kadar gelmiştik. Bundan sonrasında da beraber olacaktık değil mi?

"Hazal!" dedim bağırdığımı fark etmeden. "Beni bırakma lütfen!"

"Be...Ben," dedi güçlükle. Hayır, bu kadar zor olmamalıydı. Konuşabilmeliydi değil mi? Hep öyle olurdu, değil mi?

Ağzından gelen kanı göz ardı ettim. O yaşayacaktı. Bunu biliyorum. O güçlü olanımızdı, bunu atlatabilirdi.

"Hazal, gitme. Beni bırakma. Sana ihtiyacım var," dedim.

"Böyle olsun isteme..." Konuşamıyordu. Konuşmalıydı. Eskisi gibi kahkahalar atmalı, gülmeliydi. Vazgeçmeyen, inatçı Hazal neredeydi?

"Hazal, lütfen," dediğimde gözlerimden dökülen yaşlar, Hazal'ın kanına karışıyordu. Bacaklarıma dayalı kafasını okşadım. Bu kadar kolay olmamalıydı. Ölmek bu kadar kolay olmamalıydı. Böyle bitemezdi.

"Susma Hazal, konuş benimle!"

Daha fazla bir şey demedi.

Sustu.

Çığlıklar atıyor. Bağırıyordum. Hazal'ı sarsıyordum. Sarsıyordum ki uyansın. O eski hallerimize geri dönelim. Benimle kavga etsin, bağırsın, gerekirse gene çekip gitsin.

Ama yaşasın.

Ne olursa olsun yaşasın.

Bağırdım, nefesim kesilene kadar bağırdım.

Çığlıklar attım.

Ağladım.

Öyle derindi ki acısı, öylesine canımı yakıyordu ki...

Saniyeler, tuhaf bir yavaşlıkta geçiyordu. Sanki çok yoğun ve sıcak bir muhallebi gibi akıyordu zaman ve ben içinde hareket edemiyormuş gibiydim. Kulaklarım tıkanmıştı. O yüzden içeri giren polislerin de, dışarıda duran ambulansın da sesini duymamıştım.

-Bir Yıl Sonra-

"Ay, yok kız. Su içsem yarıyor valla."

"Bilmez miyim ayol? Geçen bizim komşunun kızı bir ilaç getirdi onu kullandığımdan beri beş kilo verdim. Bak sen de kullan."

Herkes eğleniyordu. Pastalar, börekler, kekler... Herkesin elinde bir tabak, yanlarında bir çay bardağıyla keyifleri yerindeydi. Altın günü sırası bizdeydi.

Annem, belki kafam dağılır diye sıramızı öne almıştı çünkü haftaya eğitim için MEA'ya gidecektim. Uzun süre buralarda olmayacaktım ve komşularımızın meraklı gözleri bir yıldır üzerimizdeydi.

Ne olmuş?

Nereye gitmiş?

O kadar zaman nerelerdeymiş?

İşte nihayet bir yıl sonra, insan içine çıkabilecek gücü buldum kendimde.

Neyse ki, şu an odak noktası ben değildim. Kilolardı. O yüzden dikkatimi onlara vermek zorunda kalmıyordum. Yine de kısa, meraklı bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Çaylarını yudumlamak bahanesiyle bana bakıyor, kafamı kaldırdığımdaysa gözlerini kaçırıyorlardı.

Kimsenin dedikodusu ilgimi çekmiyordu. Eskiden katıldığım sohbetlerin hepsi boş geliyordu. Artık yüzümün

güldüğü çok nadirdi. Bir tek Akay Bey'in düğün davetiyesini aldığımda sevinmiştim. Hayatına devam edebilecek kadar düzelmişti. Kurtulmuştu.

Ama ben öyle değildim.

Bir yıldır, bu ruh halini üzerimden atamamıştım. Ne yapsam, yarım. Koşuyorum, yarım. Spor yapıyorum, yarım. Yemek yapıyorum, yarım. Ev süpürüyorum, yarım.

Yarım kaldım.

Hazal gittiğinden beri yarımım.

Sanki ilk günden beri her şeyi onunla yapıyormuşum gibi yarımım.

Bir yıl önce o gün, sağlık ekipleri geldiğinde Hazal'ın yaşayacağına dair umutlarım henüz tükenmemişti. Ne zaman ki yoğun bakıma aldılar. O zamandan itibaren Hazal'ı görmemi yasakladılar. İçeri girmemin çok tehlikeli olduğunu söylediler.

Yemedim, içmedim başında bekledim.

Günlerce.

Sonra bir gün Çavuş Cengiz yanıma geldi. Omzumdan tutup, gözlerime baktı. O an anladım. Kabullenmek istemesem de anladım.

Hazal artık yoktu.

Feryat figan ettim. Ortalığı yıktım. Yine de bana onu göstermediler. İnanmak istemedim. Ta ki cenazesine gidene kadar.

Hiçbir şey ölüm kadar gerçek olamaz.

Kabul etmek zor olsa da cenazesi defnedildiğinde, gerçeği fark ettim. Onu bir daha göremeyecektim. Bu gerçeğin ağırlığı altında eziliyordum. Varlığına o kadar alışmıştım ki, yokluğuna dayanamıyordum. Dayanılmazdı.

Beni değiştiren, bambaşka biri yapan insan, artık hayatta değildi.

Yok dediler, gitti.

Nasıl giderdi ki bir insan? Ölmekle varlığını kaybediyor muydu? Oysa sanki hâlâ bir yerlerden çıkacak gibi geliyordu bana. Bir yerlerden çıkıp, o aykırı hayatına alacaktı beni yine. Sanki sadece uzakta bir yerdeydi. Varlığı hiç kaybolmamış gibiydi.

* * *

"Evrencim, bir çay koyuver yavrum, sana zahmet," diyen teyzem, beni daldığım düşünceler deryasından çıkardı. Bardağı alıp, mutfağa gittim. Eskiden olsa, kimsenin söylemesine gerek kalmadan bardakları doldururdum. Ama bu dalgınlık, bu aralar çok sık yaşanıyordu.

Mutfağa geçtiğimde annem de oradaydı. Bu dalgın halime o da çok üzülüyor. Hazal'la yaşadıklarımızın az da olsa bir kısmını biliyordu. O yüzden, beni anlıyor, derdime ortak oluyordu.

Zaten altın gününü de bu yüzden organize etmişti. İnsan içine biraz karışabileyim diye. Yoksa, insanlarla iletişimimi iyice kesmiştim. Toparlanmak için daha fazla zamana ihtiyacım vardı ve bugün doğru bir gün değildi. Çünkü bugün tam bir yıl olmuştu. O olayın üzerinden tam bir yıl geçmişti.

Çayı koyup, içeri geçtiğimde ilginin tamamıyla bana döndüğünü anladım. Alt kat komşumuz imalı bir gülümsemeyle lafa girdi.

"Eee, anlat bakalım Evren. Neler yaşadın, o kadar zaman. Televizyondan bir şeyler duyduk ama... Aynı olmuyor tabii!" dedikten sonra çayından bir yudum aldı.

Cidden gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Bu anın geleceğini biliyordum ama herkesin ortasında anlatmak tuhaftı. Teyzemin çayını uzatıp, yerime

oturdum. Her bir vücudun ilgiyle bana doğru döndüğünü hissettim. Derin bir nefes aldım. Meraklarını dizginleyip, sorularını törpüleyecek şekilde bir şeyler anlattım.

* * *

Annemlere, ajan olduğumu söylememiştik elbette. Çavuş Cengiz, Hazal'ın ölümünden sonra bize geldi. Aileme ne Edward ne de MEA hakkında bir şey anlatmamıştım. Bütün açıklamayı Çavuş Cengiz yapmıştı. Bu konuda ona minnettardım çünkü bunu yapabilecek gücüm yoktu o zamanlar.

Ne söyledi, ne konuştular bilmiyorum. Sadece anneler beni bir nevi asker zannediyor. Çavuş, güzel bir açıklamayla, olan biteni gerektiği şekilde onlara anlatmış. O yüzden artık ani gidişlerimin ve aylarca dönmeyişimi de sorgulamıyorlar. Sadece "Göreve gidiyorum," diyorum, o kadar. Geçen yıl bu evden ilk çıktığımdan beri çok şey değişti. Bu durum onlardan sadece birisi.

İşin komiğiyse, eğitimden eve döndüğüm her zaman, ev işleri yapmaya devam ediyorum. Ajan olmuş olabilirim ya da aileme göre bir asker ama her zaman bu evin kızı olacağım. Eve adımımı attığım her an Ev Kızı Evren olacağım. Bu hiç değişmeyecek. Otuzlarıma gelsem bile değişmeyecek.

İnsanlar hiçbir zaman tek bir şey değildir. Her zaman daha fazlasıyız. Ben bunu öğrenmek için zorlu bir yolu tercih etmiştim. Evet, ev kızıydım. Aynı zamanda bir dosttum. Aynı zamanda bir ajan. Aynı zamanda bir evlat...

Tess Gerritsen'la tanışmak için çıktığım bu macera bana çok şey öğretmişti. Çok. En önemlisi çok değerli bir arkadaş kazandırmıştı. Şimdiyse onu kaybetmiştim. Hayat da böyleydi işte. Bir yandan verirken, diğer yandan alıyordu. Ölümle, kaç defa yüzleştim şu güne kadar? Hiçbirisi Ha-

zal'ınki kadar gerçek değildi benim için. Tess'in ölümü, MEA'daki çocuğun ölümü, Edward'ın ölümü... Hiçbiri.

MEA'da henüz eğitimim bitmedi. Bu ikinci aşama eğitimi. İlk seferki gibi değil. Çok daha zorlu. Çok daha acılı ve kanlı. Bu seferkinin acıması yok. Zaten başımda beni destekleyen bir eğitmenim de yok. Tek başımayım. Tek başıma, neyin nasıl yapılacağını öğreniyorum. Diğer her şey gibi tavayı da gerçekten nasıl kullanabileceğimi öğrendim.

Bir yıldır, istikrarlı bir şekilde bu yolda ilerliyorum. Bunun tek sebebi Hazal. O, benim iyi bir ajan olmamı isterdi. Bunu Hazal için yapıyorum. Yoksa devam etmeyecektim. Ki Çavuş Cengiz'e söylemiştim. Devam edemeyeceğimi, bu işin bana göre olmadığını söylemiştim. Ama onlar bana inandılar. Hazal da inanıyordu. Beni fikrimden döndürense Çavuş Elif oldu. Bana Hazal'la benden gizli geçirdiği o dönemi anlattı. Hazal'ın bana nasıl da inandığını anlattı. Devam etmem için teşvik etti.

* * *

Kadınlar, heyecanla anlattıklarımı dinliyorlardı. Onlara adeta bir film gibi geliyordu. Övgüyle dudak kıvırıyor, yer yer keyifleniyorlardı.

Çoğu, çayının bittiğini anlayamayacak kadar dalmıştı anlattıklarıma. Büyülenmiş gibiydiler. Abartılacak bir şey yoktu ama onları anlıyordum. Ben bu işe girişirken ne kadar heyecanlıysam, onlar da öyleydi. Kimisi iç çekip, benim yerimde olmak istiyor, kimisi tahtaya vurup, başına gelmemesini istiyordu. Lafımı kesmiyor, araya girmiyorlardı. Sanki en ufak bir seste anlatmayı bırakacakmışım gibi duruyorlardı.

Yine de anlattım işte.

Tabii hepsini değil.

Kesilmiş ve üzerinde oynanmış bir film gibiydi anlattıklarım.

Pembe bir rüya gibiydi.

Aslında korkunç bir kâbus olduğunu kimseye söyleyemezdim.

"Sonra, kalemi göstermek için gittiğimiz dükkândaki amca öksürmeye başl..." lafımı tamamlayamadan, kapı çaldı.

Durdum. Herkes devam etmem için sabırsızlanıyordu. Önce komşulardan birisi gelmiştir diye düşündüm ama kapıyı açan annemin yüz ifadesinden, gelenin komşu olmadığı anlaşıyordu.

Kafamı eğip, kapıyı görmeye çalışsam da mümkün değildi. Ayağa kalkıp, ilerlemeye başladım. O sırada annem de kapıyı kapattı. Elinde bir zarf vardı.

"Anne, nedir o? Kim geldi?" diye sordum.

"Postacı. Sana gelmiş," dediğinde başladığım noktaya geri dönmüş gibi hissediyordum. Hızlı hareketlerle ilerleyip, kapıyı açtım. Kimse yoktu.

Aynı şey oluyordu.

Kargo.

Bana.

Zarf.

Postacı.

Hızla annemin elindeki zarfı aldım. Siyah bir zarftı. Siyahı görünce, duraksadım. Siyah, Hazal'ın rengiydi. Kimseyi umursamadan, hızla odama geçtim. Zarfı parçalarcasına yırtarak açtım. İçinde siyah bir mektup kâğıdına beyaz kalemle yazılmış bir yazı vardı.

İlk satırını okurken, kalbim duracak kadar hızlı atıyordu.

"Has Kız Hazal'dan Ev Kızı Evren'e..."

Hazal yazmıştı. Okumaya devam edemedim. Durup,

soluklanmak zorundaydım. Ellerim titriyordu. Hazal bunu benim için yazmıştı.

Nefes al, ver.

Nefes al, ver.

Tamam hazırım.

Okumaya başladım.

Has Kız Hazal'dan Ev Kızı Evren'e...

Demek öldüm.

Eh, bu da bir şeydir.

Hiçbir şey olamamaktansa, ölü olurum daha iyi.

Aslında mektup yazmak pek bana göre değil. Hatta şu anda vazgeçmek üzereyim. Neyse, dişimi sıkmalıyım sanırım.

O salak ağlayışını daha ölmeden biliyor olmak, çok rahatsız edici. Bu yazıyı okurken, ellerinin titrediğini biliyorum. Gözünden bir damla yaş mektup kâğıdına düşecek şimdi. Çok bilindik!

Şunu bilmelisin ki bir yavru güvercin olarak müthiş bir başarı gösterdin. Azmettin, savaştın ve başardın! -Yani öyle olduğunu umuyorum.- Artık yavru bir güvercin değilsin. Zaten benim de kanatlarım yok. Hiç olmadı. Tabii bunu sana söylemedim.

Yaşadığımız macera sana bir ders verdi. Bu senin ilk dersindi. Dersin öğretisiyse şuydu;

Hayat acımasızdır.

Biliyorum, biliyorum. Bunu zor yoldan öğrendin. Ama ne yapalım. Hayat işte.

Hayatım boyunca birçok insanla tanıştım. Yine de kabul etmeliyim ki, sen hepsinden ayrısın. Her şeyden önce kardeş olmanın nasıl bir ş ey olduğunu hissettirdin bana. İnan bana seni korumak, tehlikeden uzak tutmak için çok çabaladım. Bundan sonrasında da başını her belaya soktuğunda orada olmak isterdim. Ama artık bir ölüyüm. Bunu buradan başarmak biraz zor olsa gerek.

O yüzden, mektubu sana ikinci dersini öğretmek için yazıyorum.

Hayat devam ediyor.

Sen istesen de istemesen de öyle. Ben bir ölüyüm ve sen hayatına devam etmek zorundasın. Yaşadıklarımız her zaman güzel anılar olarak kalacak ama yeni anılar edinmelisin. Yeni ve güzel. Unutma. Yeni anıların, bizimkilerin üstüne eklenecek ve sana bir yol çizecekler. Kalbinin benim matemimden kurtulması gerekiyor.

Kabul edelim, ölüler unutulmak için varlar.

Sence de kanatlanıp uçmanın zamanı gelmedi mi?

Not: Sümüğünü yıka ve yeni bir hayata başla. Marş. Marş.

"Gözünden bir damla yaş düşecek" dediği yerde akmaya başlayan gözyaşlarım, son cümlede hüngür hüngür ağlamaya dönüştü. Bir taraftan kahkahalarla gülüyordum. Evet, Hazal ölmüştü ama ben yaşıyordum. O, yaşayan bir ölü olmamı istemiyordu. Onunla ölmemi istemiyordu. Yeni anılar edinmemi istiyordu.

Banyoya gidip, yüzümü yıkadım hızlıca ve bir karar verdim.

Mezarlığa gidecektim.

Onu defnettikten sonra hiç gitmemiştim. Daha doğrusu gidecek gücü bulamamıştım kendimde. Sanki yüzleşmek istemediğimden gitmemiştim. Bilmiyorum işte.

Gitmemiştim.

Onu görecektim ve bu matemi sonlandıracaktım.

Mutfağa gidip, anneme durumu anlattım. Sonra, "Bugün Hazal'ın mezarına gideceğim," dedim.

Hüzünle karışık baktı yüzüme.

Hava bir iki saat sonra kararacaktı ama yine de önemli değildi. İçeriden kahkahalar yükselirken, "Hadi," dedi. "Ancak hazırlanıp çıkarsın."

* * *

Mezarlığa girince, nereye gideceğimi bilemedim. Karışık yolların içinde bir sürü mezar vardı ve hangisinin ona ait olduğunu bilmiyorum. Mezarının nasıl olduğunu bile bilmiyordum. Mezar taşı olup olmadığını bile bilmiyordum.

Buraya gelmek, kabullenmekti.

Hazal'ın öldüğünü kabullenmekti.

Hiç gelmemiştim çünkü öldüğünü kabul etmek istemiyordum.

Artık hazırdım.

Kabullenecektim ve ilerleyecektim. Aynı Hazal'ın istediği gibi.

Tam bir yıl olmuştu. Bir yıl önce bugün yaşananlardan sonra, hayatım bambaşka bir hale gelmişti.

Hazal olmasaydı, buraya kadar gelebilir miydim, bilmiyorum. Bu zorlu zamanları atlatabilir miydim? Ben kendimi çok küçük görüyordum. O benim gerçekte kim olduğumu ya da olabileceğimi görmemi sağladı. Sadece 'Ev Kızı' değildim. Olmak istediğim her şeyi olabilirdim.

Taşlara baka baka ilerlerken, bir an çakılmış gibi durdum Mezar başındaki yazıyı defalarca okudum.

"Has Kız Hazal" yazıyordu.

"İyi bir torun, kusursuz bir kardeş." yazmışlardı hemen altına.

Mesut Dede'nin torunuydu o.

Benimse kardeşim.

Ona sadece bir kez Has Kız Hazal demiştim. Bunu mezar taşına yazdıracak kadar ciddiye almıştı. Bu mezarı MEA yaptırmış olmalıydı. Çünkü bunu yazdıracak başka kimse yoktu. Yazacakları şeyi bu kadar iyi biliyor olmaları, beni hem şaşırtmış, hem güldürmüştü. Belki de Hazal istemişti böyle yazmalarını. Kim bilir? Ama yazanların hepsi doğruydu. Gerçekten de öyleydi.

Mezar taşının hemen altında, bir şey duruyordu. Uzanıp, aldım. Tahtadan oyulmuş bir güvercindi bu. Mezar taşının köşesinde ne diye duruyordu ki?

Bu güvercin muhabbetini bizden başka kimse bilmiyordu. Bunu buraya kim koymuştu? Arkasını çevirince, bu güvercinin benim için buraya konulduğunu anladım.

"Ev Kızı Evren'e..." yazıyordu üzerinde. Bana özeldi. Benim için bırakılmıştı.

Arkadaki ağaçlardan gelen bir hışırtıyla birlikte kafamı o yöne çevirdim. Simsiyah bir gölge vardı, ağaçların

arasında. Kafamı biraz daha eğip, görmeye çalıştım ama mümkün değildi.

Elimdeki güvercine tekrar baktığımda, ağaçların hışırtısı bir anda arttı.

Kafamı kaldırıp baktığımda, birisi koşar adımlarla uzaklaşıyordu. Ama o kadar uzaktı ki kadın mı erkek mi ayırt etmek mümkün değildi. Hava kararmak üzere olduğundan net göremiyordum. Üzerindekilerin koyu renkli olduğunu düşünüyordum ama bu havada ve bu kadar uzaklıktayken seçebilmem imkânsızdı.

Bir an koşmayı düşündüm. Yetişemeyeceğimi fark edip vazgeçtim. Tekrar mezara doğru döndüğümdeyse, karşımda birisi duruyordu. Şaşkınlık ve korkuyla karışık bir halde bakakaldım.

Beklemediğim bir insan, beklemediğim bir anda, beklemediğim bir yerdeydi.

Teşekkürler

Bir yaz akşamı, bulaşıkları yıkadıktan hemen sonra, bu romanı kurgulamaya başladım. Nereye gittiğini bilmeden yazmaya başladığımda, Evren'in ajan olabileceğini hiç düşünmemiştim. O bir ev kızı. En fazla ne olabilir ki? Aslına bakarsanız, sonuçtan oldukça memnunum. Çünkü ben de bir ev kızıyım ve insan bir gücünün olduğuna inanmak istiyor.

Öncelikle **anneme** ve **babama** teşekkür etmek istiyorum. En çok da, geceleri bu romanı yazmak için uyumadığımda, 'Yat artık!' demediğiniz için teşekkür ederim. Verdiğim emeğe saygı gösterdiğiniz ve beni her zaman desteklediğiniz için teşekkür ederim. Destekleriniz olmadan, başaramazdım.

Teşekkürlerin en büyüğünü hak eden kişi ise; **nişanlım.** Kurgularımın çıkış noktasısın. En absürt hayallerimin bile sonsuz destekleyicisi olduğun için teşekkür ederim. Yanımda olduğun her an için teşekkür ederim. Bana inanmasaydın, bu işin altından kalkamazdım. Ayrıca, MEA'nın isim babalığını yaptığın için teşekkür ederim. Söz veriyorum, MEA'nın senin isminin baş harflerinin kısaltılmış hali olduğunu kimseye söylemeyeceğim.

Elif Yılmaz'a özel bir teşekkür borçluyum. Benim romantik kelebeğim. Yavru güvercinlerin teyzesi. Başım her

sıkıştığında, yanı başımda olduğun için teşekkür ederim. İlhamımı kaybettiğimde, bölümü yazamadığımda veya okunmadığımı hissettiğim her anda milyonlarca tezahüratın ile beni gaza getirdiğin için teşekkür ederim. Benim için çok değerlisin.

Ayrıca, bu teşekkürü belki de hiç görmeyecek ama kurgularıyla büyüdüğüm **Tess Gerritsen'a** teşekkür ederim. Sana olan hayranlığımın bir gün kitaba dönüşeceğini söyleseydim, hayatta inanmazdım.

Yazar arkadaşlarım; **Betül Güçlü** ve **Büşra Doğa Yıldız'a** teşekkür ederim. Desteklerinizle beni hiç yalnız bırakmadınız.

Gezgin Kitap Kardeşliği Tur ekibi arkadaşlarım; **Elif, Sinem, Ece ve Asena**, destekleriniz için teşekkür ederim.

Editörüm **Ö. Türkoğlu'na**, emeklerinden dolayı çok teşekkür ederim. Yayın Yönetmenim **Can Kara'ya** bambaşka bir sevgiyle teşekkürler. Başını ağrıttığım her an, sevgin ve sabrınla bana kucak açtığın için minnettarım. Bu roman için bana destek olan, başta **Ünal Koçak** olmak üzere **tüm Müptela çalışanlarına** teşekkür ederim.

Ve okurlarım, benim **yavru güvercinlerim**. Bu hikâyenin her bölümünde, birlikte heyecanlandık, birlikte meraklandık. Hazal'la Evren'in dostluğuna ortak olduğunuz, onları benimsediğiniz için teşekkür ederim. Güvercinlerimin desteği olmadan bu kitabı yazmam söz konusu bile olamazdı.

Son olarak, **bu kitabın sahibine**... Evren'in bu maceralı yolculuğuna ortak olduğun için teşekkür ederim. Bu karakterler sizlerin hayal gücüyle var olacak ve hayat bulacak. Onlar hep yanı başınızda. Sadece hatırlanmayı bekliyorlar.

Desteklerinizi esirgememeniz dileğiyle...

Hikâyelerimizin devamında görüşmek üzere...